

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

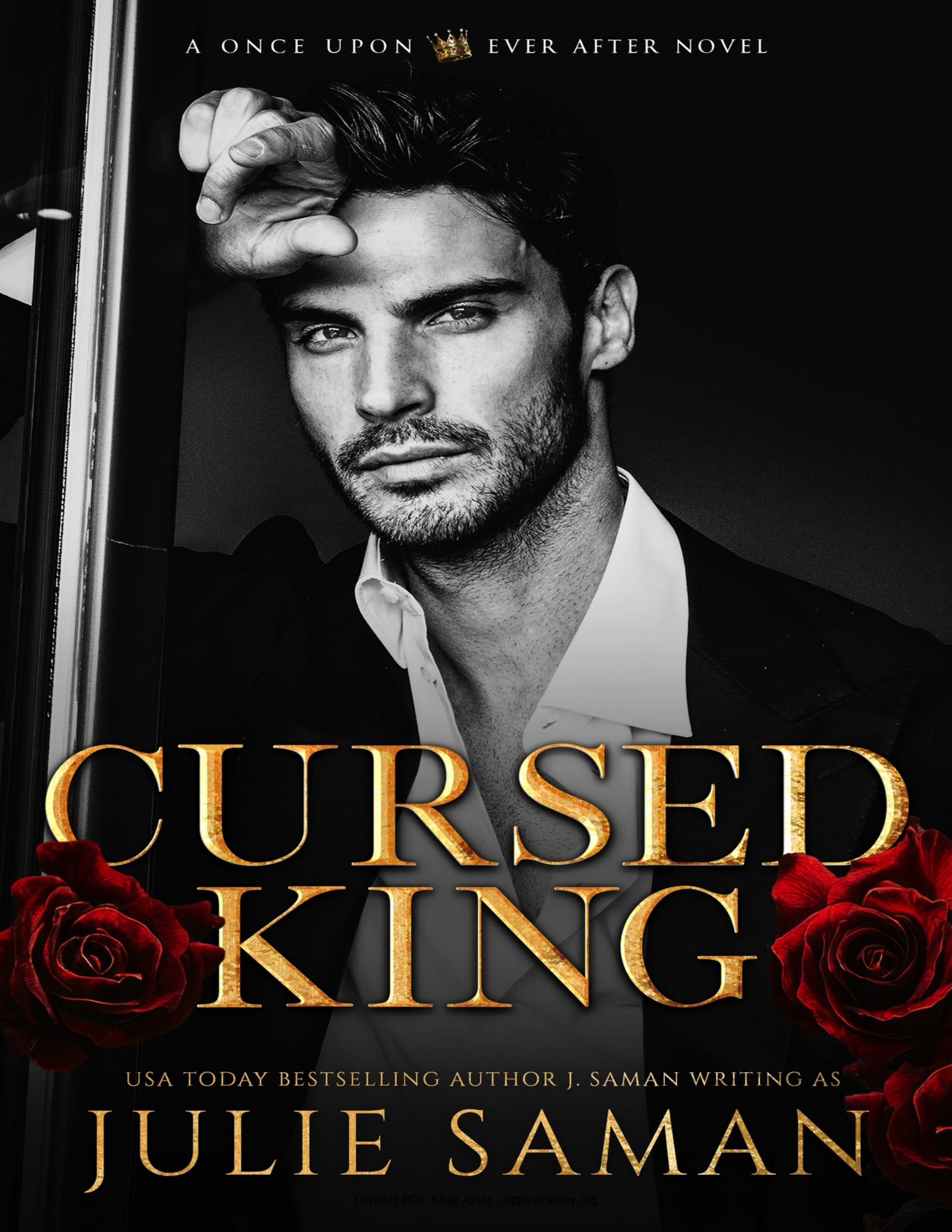
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A ONCE UPON EVER AFTER NOVEL

CURSED KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR J. SAMAN WRITING AS

JULIE SAMAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

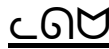
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

LANETLİ KRAL

JULIE SAMAN

Telif hakkı © 2025 Julie Saman'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bizim gibi, hepimizin peri masalını hak ettiğine inananlar için, bu masalla birlikte gelen canavar da dahil.

Bu, kurgusal bir Avrupa ülkesinde geçen, çağdaş bir Güzel ve Çirkin uyarlamasıdır. Romantik veya doğaüstü bir aşk romanı DEĞİLDİR. Lanetli Kral, Lanetli Kraliçe'de bulunan hikayenin/çiftin tamamlanmasıyla bir gerilimle sona erer. Serinin geri kalanı, seri boyunca örülmüş sürekli bir olay örgüsüne sahip bağımsız çiftlerden oluşacaktır. Sırayla okunması tavsiye edilir.

İçerik Uyarısı: Bu kitap ve seri, karanlık temalar ve gerilim unsurları içermektedir. Eğer herhangi bir endişeniz varsa, olası tetikleyici unsurların listesi için lütfen Kitabın Sonundaki Not bölümüne bakın.

Bu kitap ilk olarak Yonder okuma uygulaması aracılığıyla "Kralın Yasak Dadısı" adıyla yayımlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Sebastian

Bölüm 2
Bellamy

Bölüm 3
Bellamy

Bölüm 4
Sebastian

Bölüm 5
Sebastian

Bölüm 6
Bellamy

Bölüm 7
Bellamy

Bölüm 8
Sebastian

Bölüm 9
Bellamy

Bölüm 10
Sebastian

Bölüm 11
Bellamy

Bölüm 12
Bellamy

Bölüm 13
Bellamy

Bölüm 14
Bellamy

Bölüm 15
Sebastian

Bölüm 16
Bellamy

Bölüm 17
Sebastian

Bölüm 18
Bellamy

Bölüm 19
Sebastian

Bölüm 20
Sebastian

Bölüm 21
Bellamy

Bölüm 22
Sebastian

Bölüm 23
Bellamy

Bölüm 24
Bellamy

Bölüm 25
Bellamy

Bölüm 26
Sebastian

Bölüm 27
Sebastian

Bölüm 28
Bellamy

Bölüm 29
Sebastian

Kitabın Son Notu

Messalina'da diğer günler gibi bulutsuz bir yaz gününde oldu. Pazar günüydü. Bunda garip bir şey yoktu. Pazar, haftanın en sevdiğim günü çünkü mümkünse çalışmamaya çalıştığım tek gün. Kral olmak her zaman böyle lükslere izin vermez, ama bu özel Pazar günü izin verdi.

Çocuklarla birlikte bahçedeydik, Phaedra ve Sabrina uçuramadıkları bir uçurtmayla beni kovalıyorlardı. Sarı, örgülü saçları sırtlarına çarpıyor, neşeli ve bulaşıcı gülümsemeleriyle ortalığı ısıtıyordu. Zayer, dadının kollarında uyuyordu çünkü onu yere bırakmaya çalıştığı her an hemen uyanıp huysuzlanıyordu. Annesini ve memesini özlemişti ve bunu hepimize belli etmekten de çekinmiyordu.

Ama işte bu yüzden bahçedeydik. Karım, kraliçem Nora'yı bekliyorduk.

Yazlık evimizdeydik. Akdeniz'e bakan bir uçurumun içine inşa edilmiş bir saraydı. Helikopter her an arazinin diğer tarafına inecekti. Onu görmek için sabırsızlanan kızlar, inişini izlemek ve onu karşılamak için dışarıda olmaya karar verdiler.

Nora bir haftadan biraz fazla bir süredir bizden uzaktaydı, Fransa'daki evinde annesinin yanındaydı. Annesi artık evinden buradaki sarayımıza kadar olan kısa mesafeyi bile yürüyebilecek kadar iyi durumda değildi. Çocukları onları görmeye götürmeyi planlıyordum, ancak Nora son anda helikopterle geri dönmeye karar verdi ve sonra hep birlikte Fransa'ya uçup çocukların büyükannelerini ziyaret etmelerini sağlayacaktık.

Helikopterin pervanelerinin çıkardığı tak tak tak sesi kulaklarımızın kenarlarını gıdıkladı ve kızlar hemen koşmayı bırakıp yüzlerini gökyüzüne çevirerek uzaktaki siyah noktayı aramaya başladılar, nokta gökyüzünde büyüdükçe de sevinç çığlıkları attılar.

Olay olmadan önce biliyordum.

Bir zamanlar kendim de helikopter uçurduğum için bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordum. Burun aşağı ve sağa doğru eğikti. Çok fazla değil, ama kaşlarımı çatmama ve daha iyi inceleyebilmek için elimi alınma götürüp güneşi engellememe yetecek kadar. Bir saniye daha geçti. Belki iki. Ses çıkarmaya yetecek kadar bile zaman yoktu, kızların içeri girmesini istemeye ise kesinlikle yetmedi.

Her şeyi gördüler.

Sanki bir korku filmi izliyormuş gibiydi. Ne olacağını biliyorsunuz ama öyle bir korku içinde donup kalıyorsunuz ki nefes alamıyor, göz kırpmıyor, çığlık atamıyor veya bağırıyorsunuz. Yutkunmaya çalıştım ama imkansızdı. Boğazımda yanmış pamuk vardı, sesim çıkmıyordu. Yine de elimden geldiğince bağırmaya çalıştım, kızlara yere yatıp gözlerini kapatmalarını emrettim. Helikopter düşmeye başlamadan yarım saniye önce, son saniye uyarısıydı bu.

İkisi de kıpırdamadı ama ben içgüdüsel olarak tepki verdim.

Kızları yakaladım, yere devirdim ve bedenlerini kendi bedenimle örttüm. Dadı, ağlayan Zayer'i göğsüne bastırarak içeri koştu. Patlamanın sesi kulakları sağır ediciydi. Alevlerin uzaktan tenimi yalamasıyla oluşan ateş topunun sıcaklığı dayanılmazdı.

İzledim. İzlemek zorundaydım.

Turuncu alevler ve siyah dumandan oluşan öfkeli bir top, serbest düşüşle yere doğru hızla indi ve yere çarparak kemiklerimizi titreten bir darbeye tekrar patladı, bu sefer helikopterin parçaları her yöne saçıldı.

Yapacak tek şey izlemektir. Anneleri gözlerinin önünde en korkunç şekilde ölürken kızlarımı kucaklayıp güvende tutmak zorunda kaldım.

O anda, hiçbirimizin bir daha asla güvende olmayacağını anladım.

Hayatlarımızın gidişatının geri dönülmez bir şekilde değiştiği gerçeği.

Ve bu durum kalbimi o zamandan beri atlatamadığım bir panik duygusuyla doldurdu.

Ne yazık ki, Nora'yı o kadar açık ve vahim bir şekilde kaybetmenin ne anlama geldiğini biliyordum. Başımıza geleceklerin fazlasıyla farkındaydım ve çocuklarımın kaderinin bu olmasına asla izin vermeyecektim,

vermeyecektim. Bunu nasıl yapacağım umurumda değildi, ama onları koruyacaktım.

İtiraf edeyim, yıllar önce, daha genç bir delikanlıyken, Messalina tahtındaki sözde lanetin saçmalık olduğunu söyleyen ilk kişi ben olurdum.

Yani, bu devirde kim lanetlere inanır ki?

Bu çok saçma. Masalların uydurma absürtlüğü. Elbette, hikayeleri ezbere biliyordum. Atalarımın tarihini. Nasıl zamansız ve anormal şekillerde öldüklerini. Nasıl tuhaf hastalıklar ve yürek burkan trajedilerle boğuştuklarını.

Bu benim günlük eğitimimdi. Önemsizce göz devirmeyi tercih ettiğim derslerdi.

Sonuçta ben kral olacaktım.

Geçmişte ya da günümüzde, başıma gelecekleri bana anlatabilecek başka kim vardı ki?

Yanlışlıkla, belki de kibirli bir şekilde, ölümün, trajedinin ve hastalığın herkesin başına geldiğini varsaydım. İstatistiksel olarak, tahtımız veya krallığımızla ilgili hiçbir şeyin bizi diğerlerinden daha fazla riske atmadığını düşündüm.

Buna inanmaya kararlıyım.

Küçük kız kardeşim Desta daha bebekken kaçırıldıktan ve babamız çatışmada öldürüldükten sonra bile, bu da beni olması gerekenden çok daha erken kral yaptı. Küçük kız kardeşim Brea'ya ilk teşhis konulduğunda ve annemiz, korku ve keder içinde, hayatta kalan son prensesini dünyadan saklayarak alıp götürdüğünde bile...

O zaman bile, annem de dahil olmak üzere pek çok kişinin inandığı o lanete ben inanmıyordum.

Nora'nın helikopterinin gökyüzünden düşüp gözlerimin önünde patladığını görene kadar, ailemin gerçekten de lanetli olduğu fikrine nihayet boyun eğmemiştim.

Bu, eğer bir şey yapmazsam, tahtın varisleri olan çocuklarımın da aynı el tarafından yok edileceği anlamına geliyordu. Ama pazarlık edebileceğim bir cadı yoktu. Bu laneti öldürmek için koyan bir büyücü de yoktu. Sinsi bir şeydi. Tam da gardınızı indirmeye ve belki de tüm bu saçmalıkların kafanızda olduğunu düşünmeye başladığınız anda ruhunuzu ele geçirmek için bekleyen bir canavar.

Sonra, nihai yıkım ve felaketi hedefleyen bir ölüm meleşği gibi hızla yaklaşıyor ve saldırıyor.

Tıpkı Nora'da olduğu gibi.

Kan bağımız bile olmayan bir kadın. Benim kraliçemdi. Fransız soylularından doğmuştu, Messalina'lı değildi. Ama bu onun için önemli değildi. Benimle evlenmesi kaderini belirledi.

Ülkemin hikayesi şöyle...

Adımızı Roma İmparatoriçesi Messalina'dan aldık. Roma İmparatoru Claudius ile evli olan Messalina, güçlü ve etkili bir kadındı. Roma İmparatorluğu'nun en parlak döneminde, bu toprak parçasını çok sevmişti. İmparator ona bu toprakları hediye ederek, sadece onun için yeni bir ülke ve krallık kurdu ve bu krallık onun adını taşıdı.

Sonra onun kendisine karşı komplo kurduğu ortaya çıktı ve suçlu nedeniyle idam edildi. Claudius, kendisine ihanet eden bir kadını sevmiş olmaktan utanarak, kraliyet kanımızı -bu kanın ondan ve zina suçundan geldiği söyleniyordu- lanetledi ve tanrılar tarafından kutsanmış bir laneti ilan etti.

Yüzyıllar sonra, Fransa, İtalya ve İsviçre sınırlarına bitişik, ılıman Akdeniz'den Alpler'e kadar uzanan küçük ama prestijli ülkemiz, tarım, tarih, turizm ve çeşitli ihracat ürünleri açısından zengindir. Mirasımız ve ismimizden bağımsız olarak refah içinde yaşıyoruz.

Kraliyet ailesi hariç hepsi.

İtiraf zamanı mı?

Karımı sevmiyordum. Ona saygı duyuyor ve onu önemsiyordum, ki bu benim durumumda çoğu insanın isteyebileceğinden daha fazlasıydı. İyi bir kadındı, mükemmel bir anneydi, nazik bir kraliçeydi ve güvenilir bir arkadaştı. Evliliğimizi ve ilişkimizi anlıyordu, ancak aramızda daha fazlası olmasını dilediğinin farkındaydım.

Ölümü yıkıcı oldu.

Çocuklarımıza. Halkımıza.

Onu kaybetmekten çok korku beni ele geçirmişti. Ne kadar yanlış olsa da. Karım olduktan beri ilk defa ona aşık olmadığım için minnettar oldum. Daha küçük bir çocukken aşkın nelere yol açabileceğini bizzat görmüştüm. Onun mücadelesini ve yükünü hissetmiştim. Desta bizden alındığında ve babamız öldürüldüğünde, aşkın kötü olduğuna inanmıştım. Aşkın annemi içten içe nasıl harap ettiğini biliyordum. O asla eskisi gibi olmamıştı.

Aşk bir kırılğanlıktı.

Bedenimin kalesine dokunmasına veya kalbimin krallığına girmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şeydi bu. Bir kral için bundan

daha kötü bir şey yoktu.

Yani, kraliçemi sevmedim.

Belki de bu onun lanetiydi. Belki de onu öldüren şey buydu: Benim sevgisizliğim.

Aşk.

Lanetin kaynağı da zaten buydu: Aşık, kalbi kırık bir imparator.

Belki de aşk anahtardı.

Peki ama neye? Yıkıma mı, kurtuluşa mı? Her ikisine birden mi?

Bunu bilmiyordum. Çocuklarımı seviyorum ama kraliçemi sevmiyordum. Annem çocuklarını ve kocasını seviyordu ama kocası onu aynı şekilde sevmiyordu. Peki bu durumda ben ve çocuklarım ne durumdaydık?

Onlar için hayatımı ve dünyamı feda ederdim. Kaderlerini değiştirmek için tam olarak bunu yaptım.

Nora'nın ölümünden sonra, üç çocuğumuzu ülkenin kuzey kesimindeki sarayımıza götürdüm. Alplerin yükselmeye başladığı ve güney ile doğudaki arazinin, birkaç küçük kasaba dışında, uçsuz bucaksız ve ıssız olduğu noktadaydı. Sakin ve korunaklı bir yerdi.

O zamandan beri oradayız.

Üç yıl geçti ve biz kendimizi eve kapattık. Sakladık. Sadece ara sıra dışarı çıktım ve nadiren çocuklarımla birlikte. Bizi burada tutmaktan başka çarem yok. Güvende. Potansiyel bir tehdit oluşturabilecek herkesten uzakta. Ve yıllar geçtikçe, acı ve kırgınlık dolu oldum. Soğuklaştım.

Bir Canavar Kral.

Münzevi bir kişi.

Öfkeli, acımasız ve dengesiz.

Ülkem, hâlâ karımın kaybının yasını tuttuğumu düşünüyor ve birçok açıdan da haklı.

Onun ölümü yüzünden kendimi burada, bu toplantıda sıkışmış halde buluyorum. Bu toplantıda, hizmetçim Emily, baş şoförüm ve güvenlik şefim olan kocası Javier ve sosyal sekreterim ve asistanım olarak görev yapan annemin kız kardeşi teyzem Althea bana tek bir şey söylüyorlar.

“Yeni bir bakıcıya ihtiyacınız var.”

Önceki bakıcımız, "kaza" sırasında yanımızda olan kişi, hemen ardından bizi terk etmişti. O zamandan beri, ya çok korkan ya da bencil olan ve benimle baş edemeyen ya da benim soğuk tavrıma katlanamayan bir sürü

insanla çalıştık. Annem ve teyzem beni huysuz biri olarak nitelendirdi. Bence bu, durumu hafifletmek oluyor.

"Ne zaman gitti?" diye sordum, kahvemden bir yudum alarak; dün gece onunla yaşadığım karşılaşmadan sonra hiç de şaşırmamıştım.

"Şafaktan önce," diyor Javier. "Çantalarını topladı ve gitti. Ama gitmeden önce senin ne kadar adi bir herif olduğunu bağıra bağıra söyledi." Sırıtmaya devam ediyor.

Denemeye bile kalkışmıyorum. "Bunun sebebi, koşudan döndüğümde onu yatak odama girerken yakalayıp 'defol git' demiş olmam olabilir."

Althea, "Yatak odanızda ne yapmaya çalışıyordu?" diye soruyor.

Bir yudum daha alıp günün üçüncü fincanını bitirdim. "Eminim tahmin edebilirsin teyze, ne giydiği ve ne giymediği konusunda ayrıntılara girmeme gerek yok. Neyse ki yatağıma uzanmadı, yoksa çarşaf larımı yakmak zorunda kalırdım."

"Bu, üç yılda sekizinci bakıcımız oluyor."

Sandalyeme yaslandım, ellerimi rahat bir şekilde karnımın üzerine koydum. "Ne yapmamı isterdin? Onu geceyi burada geçirmeye mi davet edeyim?"

Bu öneriden rahatsız olan Althea, sandalyesinde sırtını dikleştirdi. "Kesinlikle hayır. En azından o kadın değil."

Ona hiç de eğlenmemiş bir bakış attım.

Yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırıyor. "Yani şimdi de maalesef başka bir bakıcı bulmak gibi talihsiz bir görevimiz var. Hem de hızlıca."

"Evet," diye onaylıyor Emily. "Bu hafta başbakan ve birkaç milletvekili daha ziyarete geliyor. Normalde olduğu kadar çocuklarımla vakit geçiremeyeceğim."

"Benim için de aynı şey geçerli," diye onayladı teyzem.

Bu ziyaretle birlikte zamanım onlarınkinden bile daha kısıtlı olacak. Sinsi, alçak başbakan Samil Batorini ile uğraşmak gibi tatsız bir görevim var. Ondandır nefret ediyorum ve bu duygu karşılıklı. Okul arkadaşydık, ama Nora ile evlenince her şey değişti. Ona aşık tı ve Nora onu doğrudan reddetmesine ve ona karşı hiçbir zaman aynı duyguları beslememesine rağmen kıskançlığının üstesinden asla ge lemedi.

Bu durumdan hoşnut olmasam da, aptal değilim. Hala ülkemi yönetiyorum. Ve bir anneye ihtiyaç duyan, büyüyen üç çocuğumu büyütüyorum. Bir daha asla sahip olamayacakları bir anneye. Ben yanlarında olamadığım zamanlarda onlara bakacak birine ihtiyaçları var.

Bu, hoş bir değişiklik olurdu.

Lanetli saray duvarları içinde hayatını bloglayarak ünlü olacağını sanan yirmili yaşlarında, kendini beğenmiş bir influencer değil. Yas sürecini atlatmanın tek yolunun sert bir el ve disiplinli bir yaşam olduğunu vaat eden, kötü, siğıilli bir cadı da değil. Tacı elde etmek için cinsel ilişkiye gireceğini sanan, para avcısı bir kadın da değil.

Hayır. Onların ihtiyacı... Hatta, çocuklarımla şu anda daha fazlasından başka neye ihtiyaç duyduklarından bile emin değilim. Onları güvende tuttuğu sürece elimden gelen her şeyi verirdim. Ama sınırlıyım. Çocuklarıma karşı görevim ve krallığıma karşı görevim arasında sonsuza dek bölünmüş durumdayım.

Emily bana, "Avrupa'daki tüm büyük ve prestijli firmalara başvuruda bulunacağım," diyor.

Gülmek istesem de gülmüyorum. Çünkü bu geçmişte bizi hiçbir yere götürmedi. Geçmiş kontrollerine, titiz mülakatlara ve referanslara rağmen, bahsettiğim şeylerin aynısıyla karşılaştık. Sanki buraya geldiklerinde, çocuklarımla çalışmak için burada olduklarını unutuyorlar ve bunun yerine ailemizden para kazanabileceklerini düşünüyorlar.

"Bu hiçbir işe yaramayacak," diye homurdanıyorum.

"Belki," diye onaylıyor. "Ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

Sinirlenerek sandalyemde doğruldum, ellerimi yüzümden geçirip saçlarımı düzelttim.

"Tekrar evlenebilirsin," diye nazıkçe denedi Althea, ancak bakışlarım keskin bir şekilde ona yönelince yüzünü buruşturdu. Bir daha asla evlenmeyeceğim ve o da bunu biliyor. Yatağımla ısıtan bir kadın hayatımın gerçekliğini değiştirmeyecek. Korkuyu ve sefaleti de iyileştirmeyecek. Benim için bir yükten başka bir şey olmayacak.

Kadınlar bir karmaşa. Bir baş ağrısı. Duygusal olarak muhtaçlar. Ve açıkçası, onlarla uğraşacak zamanım veya isteğim yok.

Şu an önümde duran şeyleri dengelemekte bile zorlanıyorum.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve kızların oyun alanında oynadıkları, küçük erkek kardeşlerini salıncakta salladıkları arka bahçeye bakıyorum. Aşçı, o zavallı kadın, öğle yemeğini hazırlamakla görevli, biz çalışma odamda olduğumuz için onları dışarıda izliyor. Eskiden kız kardeşlerim vardı. Brea'yı hiç görmüyorum ve Desta gitti, muhtemelen öldü, ama ona ne olduğunu asla öğrenemedik. Ara sıra gelen ve bana en yakın arkadaş ve sırdaş olan bir erkek kardeşim var. Annem bizden iki yüz

kilometre uzaktaki evinde ve tıpkı bizim gibi, artık oradan ayrılmayı reddediyor.

Bir zamanlar bir ailem vardı. Şimdi elimde sadece bu kaldı.

“Bana yeni birini bul,” diye emrediyorum. “Bana farklı birini bul.”

"Başka biri mi?" diye tekrarladı teyzem, sanki bu kelimeler ona yabancıymış gibi.

"Evet. Farklı."

“Farklı... nasıl?” diye soruyor Emily telefonu.

“Kolay kolay korkmayan biri,” diyorum. “Çocuklarımı gerçekten önemseyen biri. Tamamen kendi çıkarı ve menfaatleri için bu işe girmeyen biri.”

"Seninle ve pek de hoş olmayan huyuna katlanabilecek biri demek istiyorsun herhalde."

Teyzeme kaşımı kaldırarak baktım ve o da aynı hareketi yaparak karşılık verdi; evlilik yorumundan sonra yeniden kendine güvenini toplamıştı.

Pencere çerçevesini sıkıca kavrayan ellerimle sessizce nefesimi veriyorum. Çocuklar sürekli değişen bakıcılardan bıkmış durumda ve açıkçası ben de öyle. Bu kadar zor olmamalıydı, ama son üç yıldır her şey böyleymiş gibi geliyor. Lanet olsun, daha gençken tahta geçtiğimden beri durum böyle. Yönetmek için her açıdan çok gençtim, saçlarımın beyazlamamış olması bir mucize.

Gördüğüm tek ışık çocuklarımın gözlerine baktığım an, ama geceleri beni uykusuz bırakan dehşet her şeyin önüne geçiyor.

"Nasıl yaptığınız veya onları nereden bulduğunuz umurumda değil," diyorum salondakilere. "Nitelikli ve yetenekli olmaları gerekiyor, ama Allah aşkına, bana farklı birini bulun," diye tekrarlıyorum.

Sonra kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Zaten bunun imkansız olduğunu biliyorum. Böyle bir kadın yok. Eğer olsaydı, onu çoktan bulmuş olurduk.

Telefonumun kalçamda çaldığını hissettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kiraladığım yerin zemin katına çıkan merdivenlerde durup çantamı hızla karıştırdım, telefonumu buldum ve yüzümü buruşturdum. Babam. Sadece o olabilirdi biliyordum. Yaşadığı ev dışında kimse beni aramazdı, ama bu aramaların nasıl sonuçlanacağını asla bilemezdim.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimde tutarak parmağımı ekranda kaydurdum ve cevap verdim. "Baba?"

"Ah, işte buradasın," diyor o gür, görkemli sesiyle. "Nasılsın canım? Birkaç gündür senden haber alamadım."

Tuttuğum nefesi vererek merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim. Dün akşamın tamamını onunla geçirmeme rağmen bugün sesi iyi geliyor. Artık hiçbir şey hatırlamıyor. "İyiyim. Sadece kalkıp çıkıyorum."

"Bugün nereye gidiyorsunuz? İşe mi?"

"Hayır. Bugün Cumartesi, hatırlıyor musun? Bugün nehre inip kitap okuyacağım." Kiraladığım odanın altındaki peynir dükkanının içinden geçip, aynı zamanda ev sahibim olan dükkan sahibine el sallıyorum ve parlak, geç yaz güneşine doğru kapıdan çıkıyorum. Bu hafta hava bunaltıcı derecede sıcak ve bundan biraz uzaklaşmak iyi olurdu. Messalina'da yazlar sıcak geçer ve dairemde klima yok.

"Nehir mi?" diye telefona sertçe sordu. "Hangi nehir? Charles Nehri'ni mi kastediyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Toronto'daki nehir, baba. Messalina. Hatırlıyor musun? Sekiz yıldır Boston'da yaşamıyoruz ve dört yıl önce Messalina'ya taşındık."

Sessiz bir an. "Ah, evet, şimdi hatırlıyorum. Kraliyet ailesi ölmeden önce."

"Kraliçe. Kraliçe ölmeden önce. Kraliyet ailesinin geri kalanı hâlâ hayatta."

"Harika. Güzel. Muhteşem. Size haberlerimi anlattım mı?"

İkinci kez duraklıyorum, neredeyse arkamdaki çiftle çarpışacaktım, ama son anda beni atlattılar. Fransızca olarak onlardan özür diliyorum, ancak Fransızca mı yoksa İtalyanca mı konuştuklarından emin değilim. Bu ülkede bulunduğunuz yere göre değişiyor ve Torino şehri ortada olduğu için her iki şekilde de olabilir.

"Amy, beni duydun mu?"

Amy. Bana sadece babam Amy der. Annem onun böyle demesinden nefret ederdi. Cevap vermiyorum. Çok korkuyorum, ama bu benim babam ve haberini duymak isteyip istemediğime bakmaksızın devam ediyor.

"Sanırım sonunda başardım. Sanırım sonunda bu işi nasıl yürüteceğimi çözdüm. Bundan büyük bir servet kazanacağım. Biliyorum kazanacağım. Bunu MIT'ye götürüyorum. Bayılacaklar."

Yavaşça kenara çekilip duvara yaslandım ve bu kasabanın sokaklarını süsleyen barok binalara ve eski kafelere baktım.

"Baba... bu... harika. Senin adına çok mutluyum." Gözlerimi kapatıyorum ve kalbim biraz daha kırılıyor. "Neredesin? Odanda mısın yoksa başka bir yerde mi?"

Çünkü her şeyi çözdüğünü sandığı son seferde, bir tost makinesini tamir edip fişe takarak tesisi neredeyse ateşe vermişti.

"Biliyorsun işte. Annen yakında eve gelecek. Belki birlikte MIT'ye gideriz. Bizimle gelmelisin. Annenin evden çok uzaklaşmandan nefret ettiğini biliyorsun."

İçimde duygular kabarıyor ve "Bence bu harika bir fikir, ama belki başka bir zaman size katılırım. Anneme selamımı söyleyin." derken sesimi hafif ve sakın tutmaya çalışıyorum.

"Tamam. Yarın seni ararım."

"Tamam. Hoşça kal baba. Seni seviyorum."

O, aynı duyguları paylaşmadan telefonu kapatıyor, ama bu yeni bir şey değil. Babamın hemşiresine ve dosya yöneticisine hızlıca bir mesaj atıp

durumunu kontrol etmelerini rica ediyorum. Annem sekiz yıl önce bir trafik kazasında vefat etti.

Babam şofördü.

Hava sisliydi ve yolun virajını beğenmeyerek son hızla bir ağaca çarptı.

Hayatı boyunca zaman zaman depresyon nöbetleri geçirmişti, ancak o kazadan sonra tamamen çöktü. Beni Amerika'daki okuldan aldı, psikiyatristlik mesleğini bıraktı ve ikimizi de Avrupa'ya taşıdı. Dört yıl boyunca oradan oraya savrulduk, ta ki ona Messalina'daki bir üniversitede okumak istediğimi söyleyene kadar.

İşte o zaman her şey başladı.

Ya da belki daha da kötüleşti. Bundan önce de küçük şeyler fark etmiştim.

Dersten eve geldiğimde onu duvara bakarken bulurdum ya da annemin ne zaman eve döneceğini sorardı. Mikrodalgayı nasıl çalıştıracağını unuttur ya da dondurmayı dondurucu yerine fırına koyardı. Bu durum hızla ilerleyerek daireden çıkıp saatlerce kaybolmasına, polis veya ben onu bulana kadar ortadan kaybolmasına dönüştü. Son noktam ise mutfağımızda yangın çıkarıp söndürmek için küveti taşıması oldu. Onu kontrol eden komşumuz, tüm yer alevler içinde kalmadan veya su basmadan hemen önce yetişti.

Onu bir bakımevine yerleştirmekten başka çarem yoktu ve gerçekten de orada daha mutlu ve daha iyi bakılıyor. Bu yüzden üniversitedeki son yılımı bırakıp İngilizce öğretmenliği yapmaya başladım ki en iyi eğitimi alsın ve güvende olsun.

Ama hayatım şimdi böyle. Uzun saatler çalışıyorum, onu ziyaret ediyorum ve zar zor geçiniyorum. Paylaşımlı banyolu tek kişilik bir oda kiraliyorum. Mutfakım elektrikli su ısıtıcısı, mini buzdolabı, lavabo ve ocaktan ibaret.

Mücadele benim için yeni bir şey değil. Annem on üç yaşındayken öldüğünden beri hayatım hep mücadeleden ibaret oldu. Şimdi yirmi bir yaşındayım ve hayatım çok farklı değil. Çok az arkadaşım var. Maddi özgürlüğüm daha da az. Hayatım yok. Şimdi babam, bir zamanlar çok tanınmış bir psikiyatrist, kendini bir mucit sanıyor ve annemin hala hayatta olduğunu ve her zaman ona doğru eve geldiğini düşünüyor.

Duvarı iterek uzaklaştım ve şimdilik tüm bunları geride bırakmaya karar verdim.

Gün gün, adım adım.

Bugünkü büyük planım, şehrin dışındaki nehir kenarına gidip güneşin altında oturup kitap okumak. Cennet gibi.

Kafelerden birine daldım, kendime bir kahve sipariş ettim, bir hamur işi aldım ve nehre götürecek servise yetişmek için koşarken bir telefon daha çaldı. Cevap verirken kalbim durdu sanki.

"Maurice mi?" O, babamın dosya yöneticisi.

"Bellamy, kaçarak evlendi."

Kaçarak evlenmek. İzinsiz ayrılmak anlamına gelen süslü bir tıp terimi.

"Kahretsin. Ne zaman? Ne kadar zaman önce?"

"Şu anda güvenlik kameralarının kayıtlarını kontrol ediyorum."

Etrafıma telaşla bakınırken, panik içinde başımın arkasını elimle kapattım. "Az önce onunla konuştum. Bir çeşit icatla MIT'ye gideceğini söyledi. Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Sabah otele giriş yaptı ve grupla kahvaltı etti," diye anlatıyor bana, sesi benim hissettiğimden çok daha sakın. "Sonra odasına geri döndü... orada. Kollarında bir şey tutuyordu ve asansöre bindi. Kırk dakika önce binadan çıktı."

"Kırk dakika mı?! Bu nasıl oldu?!" Onunla konuştuğumda dışarıda olduğunu nasıl fark etmedim?

"Bugün Cumartesi ve personelimiz yetersiz. Resepsiyondaki görevli, ziyaretçilerin giriş işlemlerine yardımcı olurken Bellamy'nin dışarı çıktığını fark etmemiş gibi görünüyor. Sakin ol Bellamy. Onu bulacağız. Muhtemelen çok uzağa gitmemiştir."

Sakinleşeyim mi? İmkansız. Babam kırk dakikadır kayıp. "Telefonu onda. Az önce onunla konuştum. Durun, uygulamadan onu takip edeceğim." Bir nişin arkasına geçip, sahip olduğum konum belirleme uygulamasını açıyorum ve... "Aman Tanrım!" Elimle ağzımı kapatıyorum. "Sarayında."

"Saray mı? Hangi saray?"

"Saray. Yani kral ve ailesinin yaşadığı yer. Buradan yarım saat uzaklıktaki saray. Taksiye, otobüse ya da başka bir şeye binmiş olmalı."

"Bu kötü, Bellamy. Saraya kimsenin girmesine izin verilmiyor. Hiçbir yabancıya. O Amerikalı ve Fransızcayı neredeyse tamamen unutmuş. Onu tutuklayacaklar."

"Belki de sadece bahçede dolaşıyordur, aslında içeride değildir. Bir araba ödünç alıp onu almaya gideceğim."

"Bunu bildirmem gerekiyor," diyor Maurice bana.

"Bana biraz zaman verin, tamam mı? Onu tutuklayacaklarını söylediniz, önce ben ona ulaşmaya çalışayım."

"Pekala. Size biraz zaman kazandıracağım, ama acele edin. Saray muhafızları elinde garip bir cihaz taşıyan bir adama müsamaha göstermeyecekler. İyi şanslar ve beni gelişmelerden haberdar edin."

Binama doğru hızla geri dönerken, ev sahibimin arabasını ödünç alıp olabildiğince hızlı bir şekilde yola koyuldum. Korkuma rağmen, yolculuk muhteşemdi; kırsal alan ayçiçekleri, selvi ağaçları, zeytin ve limon bahçeleriyle doluydu. Hava, bu ağaçların kokusuyla doluydu ve İmparatoriçe Messalina'nın bu yere neden bu kadar aşık olduğunu anlamak kolaydı.

Saraya vardığımda neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum. Kraliyet ailesi orada yaşadığı ve her şeyden uzak durduğu için tahmin edebileceğiniz gibi halka kapalı. Söylentilere göre kral ve ailesi kraliçenin ölümünden beri saraydan ayrılmamış.

Messalina'ya taşındıktan altı ay sonra bu olay oldu ve o zamandan beri ülke aynı değil. Yani, nedenini anlamak zor değil. Kraliyet ailesinin tarihini ve trajedilerini biliyorum. Bir lanetin fısıltılarını. İnsanlar gülümsüyor, neşeli, günlük işlerine devam ediyorlar. Yüzeyin altına bakmadığınız sürece hiçbir şeyin ters gittiğini asla anlayamazsınız.

O zaman bulmak o kadar da zor değil.

Gizlenen karanlık. Bekleyiş. İnsanların hissettiği gerginlik. Messalina'da gizli bir akıntı var. Aksi takdirde tertemiz olan gökyüzünde sürekli olarak yıkıcı bir fırtına tehdidi oluşturan bir fırtına bulutu. Ne zaman veya nasıl geleceğini asla bilemezsiniz, ama oradadır, her zaman bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hatırlatır.

Buradaki tüm güzelliğin altında böyle bir hüznün gizleniyor.

Yolculuk çok uzun sürmüyor, en fazla yarım saat, ben de hız sınırını otuz kilometre aşarak yirmi dakikaya indirdim. Birdenbire, yüksek, ürkütücü taş duvarları ve yüksek, kalın, bakımlı çitleriyle antik kapılara vardığımı fark ettim. Sarayın kendisi muhteşem ve devasa, her iki yanında yüksek çatı pencereleriyle mükemmel bir simetriye sahip. Güzelliğine rağmen, vücudumda istemsiz bir ürpertiye neden olan bir şey var. Görüş alanıma girdiği anda, etrafındaki her şey durmuş gibiydi ve şimdi ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu insanların neler yaşadığını bir düşünün.

Belki de bu yüzden orası bir şekilde ev gibi hissettiriyor.

Zenginlik veya yaşamdaki konumumuz ne olursa olsun, trajedi hepimizin başına gelir. Belki de bu, sevgiden daha çok, bizi birleştiren en büyük şeydir. Başkalarındaki üzüntüyü kendimizde de yansıtılmış olarak görürüz. Kaybı, trajediyi, umutsuzluğu ve kalp kırıklığını biliyorum. Bu aileyle aynı değil belki, ama kayıp kayıptır ve acı acıdır, sebebi veya biçimi ne olursa olsun.

Arabadan inerken botlarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor, uygulamamı tekrar açıyorum. Babam sarayın içinde. Kahretsin. Kahretsin. "Burada ne işin var baba?"

Gergin bir şekilde, dış kapıya kadar olan patikayı takip ediyorum. Üç muhafız esas duruşta bekliyor.

"Saray'a giriş yasaktır, hanımefendi," diyor içlerinden biri Fransızca olarak, ifadesi sert ve tavizsiz.

"Evet. Biliyorum. Ben... şey." Derin bir nefes verdim. "Dinleyin, babamın içeride olduğundan şüphelenmek için sebeplerim var. Rahatsız ve onu bir uygulama üzerinden takip ediyorum."

Telefonumu ters çeviriyorum ki o da görebilsin.

"Bir dakika lütfen." Kulaklığındaki bir düğmeye basıp mırıldanıyor. "Üzgünüm ama içeride gözaltına alındı. Saraya zorla girip bir şeyler çalmaya çalıştı. Saldırganlık yaptı."

Neredeyse yere yığılıyorum, vücudum titriyor, zihnim dönüyor. "Lütfen, onu almak için içeri girmeme izin vermelisiniz. Erken başlangıçlı bunama hastası. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde olduğunu sanıyordu. Nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyor. Kötü bir niyeti yok. Söz veriyorum."

Yüzündeki sert ifade değişmedi. "Üzgünüm. Daha fazla araştırma yapana kadar yapabileceğimiz bir şey yok."

"Yani o sizin tutsakınız mı? Hayır," diye haykırdım, nefesim kesik kesik ve titrek, ellerim kapının parmaklıklarına yapışmış halde. "Lütfen, yalvarıyorum. Onu yaşadığı tesise geri götürmeme izin verin. Bu en kolay şey değil mi? Sağlığı iyi değil ama beni tanıyor. Yardım edebilirim."

Yanındaki muhafızla anlam veremediğim bir bakış alışverişinde bulundu. "Gerçekten kimseyi içeri almam mümkün değil. Saray ziyaretçilere kapalı. Kral ve çocukları içeride ve hiçbir koşulda kimsenin onlara yaklaşmasına izin verilmiyor."

"Kraliyet ailesiyle ilgilenmiyorum," diye karşılık veriyorum. "Babamı bana getiremez misiniz?" Sözlerim boğuk bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

“Bunu da yapamam. Eğer kral öğrenirse...” Sözü yarım kalıyor ama yumuşamaya başladığını hissediyorum ve son darbeyi vuruyorum.

“Lütfen. Lütfen.” Gözlerim yalvarıyor, boğazım düğümleniyor, gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor. Parmaklıkları daha sıkı kavriyorum. “Onun orada yeri yok. Bırakın onu eve götürüyem. Gerçekten, sorun çıkarmak için burada değilim. Sadece babamı eve götürmek istiyorum ki güvende ve iyi bakıldığınından emin olayım.”

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ve yanındaki gardiyanla uzun, dayanılmaz derecede sessiz bir konuşmanın ardından nihayet, "Tamam. Benimle gelin," dedi. Ağır kapı açıldı ve içeri girmeme izin verildi. "Yakın dur. Bütün kuralları çiğniyorum." Gözleri gözlerimle buluştu ve ifadesi yumuşadı. "Büyükbabamın da böyle bir bunama hastalığı vardı, bu yüzden anlıyorum."

"Teşekkür ederim."

Minnetle, sarayın girişine giden uzun çakıllı yolda muhafızı takip ediyorum. Eşiği geçtiğim anda, kendimi hemen tarihin büyüüne kaptırıyorum. Her yerde duvar halıları, eski görünümlü kilimler, devasa çerçeveler içindeki yağlı boya tablolarla süslenmiş duvarlar, uzun mermer heykeller ve yaldızlı mobilyalar var. Her şeyi içime sindirmeden edemiyorum.

"Burada bekleyin, kıpırdamayın veya hiçbir şeye dokunmayın," diye uyarıyor. "Onu bulan gardiyanla konuşmaya gitmem gerekiyor, ama sizi oraya götürmem."

"Tamam. Anladım. Yerimden kıpırdamayacağım," diye söz veriyorum.

Yatıştırılmış bir şekilde başını sallayarak uzaklaştı ve kendimi uzun, geniş bir odada tek başıma buldum. Ne için kullanıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar gördüğüm en resmi mekan, neredeyse bir müze gibi.

Şöminenin üzerindeki yüksek bir rafta duran, kraliçenin ölümünden önceki halini de içeren, mevcut kral ve ailesinin resmedildiği bir yağlı boya tablo dikkatimi çekiyor. Tabloda, bu odada, Messalin bayrağının yanında duran kral ve ailesi, kızları aralarında, annesinin kollarında tuttuğu minicik bebek Prens Zayer ile birlikte resmedilmiş.

Çocuklar çok tatlı, kraliçe de zaten bildiğim gibi muhteşem, ama kralda gözlerimi ondan alamadığım bir şey var. Ailesinin geri kalanı, hatta bebek bile gülümsüyorken, kralın ifadesi soğukkanlı ve ağırbaşlı. Neredeyse

ürkütücü. Sanki portreler için gülümsemek gibi önemsiz bir şeye zaman ayıracak lüksü yokmuş gibi.

Yanları daha kısa kesilmiş, üstü biraz daha uzun koyu saçları, keskin, kare çenesi ve kristal mavisi-gri gözleriyle resimde neredeyse renksiz görünen, köşeli hatlara sahip bir adam. Şüphesiz ki son derece yakışıklı, ama onda başka bir şey daha var. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Belki de hayatında hiçbir insanın yaşamaması gereken kadar çok acı çekti. Kaybettiklerinin üzerine bir de karısını kaybetmek ne büyük bir acı olmalı. Onun mesafeli, acımasız ve soğuk olduğunu söylüyorlar. Artık neredeyse hiç kamuoyu önünde görünmüyor.

Yaşadığı ve atlattığı her şeyden sonra, kendimle özdeşleştiremesem de onu anlıyorum.

Hayat beni altüst etti ama yine de tek istediğim onun peşinden gitmek. Macera istiyorum. Aşk, tutku ve hayatın beni bir sonraki altüst edecek şey olmasını istiyorum. Bu dünyanın sunabileceği her şeyi görmek, hissetmek ve keşfetmek istiyorum.

Ama o bir kral, ben ise sadece bir kadını. Onun sorumlulukları ailesine ve krallığına karşı. Benimkiler ise sadece kendime ve babama karşı.

Bir ses beni irkiltti ve başımı hızla çevirdim, ancak hâlâ yalnız olduğumu fark ettim. "Merhaba?" diye çekinerek seslendim, ses geniş ve boş odada yankısız ve soğuktu. İçimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı, beni gergin ve biraz da sinirli yaptı. Burada olmamalıydım ve keşke gardiyan beni içeri almak yerine dışarıda bıraksaydı.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ve arkamdaki bir standı çarptım. Devrilmeye başladığını hissettim ve yere düşmeden önce her neyse onu yakalamak için hızla arkamı döndüm.

Ama bu sadece bir kaide değil. Üzerinde bir kafa büstü bulunan mermer bir direk. Taşdan yapılmış, ağır bir şey; devrilmeden önce direğin sallanma hareketiyle bir o yana bir bu yana titriyor.

"Kahretsin!" diye çığlık attım, fırlayıp neredeyse üzerine atlayarak. Tek elimle standın devrilmesini engellemeyi başardım, ama büstün karşısında çaresizdim. Yüksek tavanlardan ve sert yüzeylerden yankılanan, yüksek ve yankılı bir gürültüyle yere düştü. "İki kere kahretsin. Aman Tanrım." İçimde bir histeri dalgası oluştu ve dizlerimin üzerine çökerek, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve ellerim terlerken, santim santim ona doğru süründüm.

Beni de gözaltına alacaklar.

Sağa sola bakıyorum ve mucizevi bir şekilde hala yalnızım. Şansım yaver giderse, kimse fark etmeden bu şeyi alıp yerine geri koyabilirim. Ama onu kaldırıp yüzünü çevirdiğim anda, panik beni ele geçirip çömeliyorum.

"Kahretsin." Bu kötü. Bu çok, çok kötü.

“Küfür ettin.” Yan taraftan bir ses geldi ve başımı hızla çevirerek odanın uzak girişinde duran iki kızı gördüm. Prensesler Phaedra ve Sabrina. Şimdi birkaç yaş daha büyük olsalar bile, o resimdeki suretlerini görmeseydim bile onları yine de tanırdım, çünkü bu ülke hakkında yazılmış her türlü eseri okudum. Tarihe karşı bir ilgim var ve onların ailesi de tarihle dolu.

"Biliyorum," dedim nefes nefese, burada benimle konuşuyor olmalarına şaşırmıştım. "Özür dilerim. Küfretmem çok kaba bir davranıştı, ama bunu kırdım ve çok üzüldüm." Çünkü düştüğünde, yüzün burnu kırılmıştı. Lanet olası burnu. Vücudunun küçük, fark edilmeyen bir parçası değil.

"O bizim büyük dedemizdi," diyor büyük olan Phaedra, kusursuz İngilizceyle.

Bana doğru geliyor, adımları kendinden emin, sarayının zemininde oturan tamamen yabancı birine yaklaşımdan en ufak bir çekingenlik duymuyor. Muhafızın bana kraliyet ailesinin yanına yaklaşmama izin verilmediğini söylediğini düşünürsek, bu son derece rahatsız edici. Bir yandan kalkıp ondan kaçmak istiyorum, ama diğer yandan bu prensesler hakkında meraklanmaktan da kendimi alamıyorum.

Phaedra altı yaşından büyük değil, ama bu kadar küçük biri için, az kişinin başarabileceği bir zarafete sahip. Tatlı yüzü, her iki kızın da annelerinden aldığı belli olan sarı saçlarıyla çerçevelenmiş parlak yeşil gözleriyle, yanıma diz çökmeden önce üzerime doğru eğiliyor.

“Burada ne işin var? Bizim sarayımızda çalışmıyorsun.”

“Hayır. Ben... şey.” Kahretsin. Bu kızlarla burada olmamalıydım. Etrafıma bakındım ama hala sadece ikimizdik ve ona döndüm. “Babam içeri girdi ve biri onu benim için çağırdı. Beklerken senin güzel sanat eserlerinden bazılarına hayran kalmıştım. Bu da durumu benim için daha da üzücü hale getiriyor.” Kaşlarımı çattım, bakışlarım dizlerimin dibinde yerde duran harap heykele kaydı. Parmaklarım burnun olduğu yerdeki pürüzlü beyaz kenarın üzerinde gezindi. Bu kötü. Bu gerçekten çok kötü.

Sabrina, yanımıza doğru koşarak geldi ve bacaklarını çaprazlayıp yere oturdu. “Babam çok üzülecek,” dedi. “Annemin eski parfüm şişesini kırdığımda çok sinirlenmişti. Bütün yatak odasının berbat koktuğunu söyledi. O gece tatlı yiyemedim.”

“Ah,” diyorum usulca, içten içe tamamen panikliyor olsam da ona hafifçe gülümseyerek. Gerçekten çok sevimli. İkisi de öyle. “Bu çok hayal kırıklığı yaratmış olmalı.”

Omuz silkerek, "Bu sık sık oluyor," dedi.

"Çünkü sürekli başın belaya giriyor," diye azarlıyor Phaedra.

Sabrina'dan yine omuz silkme, bu sefer de baş sallama eşliğinde. "Doğru. Teyze Althea bazen kendimi tutamadığımı söylüyor. Babam da bunun, Rowan Amca gibi ortanca çocuk olmaktan kaynaklandığını söylüyor."

Kralın küçük kardeşi, biraz yaramaz bir çocuk olarak bilinen Prens Rowan hakkında konuşma şekline hafifçe kıkırdıyorum. "Bunların hiçbirini bilmem, ben tek çocuğum."

"Peki o zaman kiminle oynuyorsun?" diye soruyor Phaedra masumca.

"Çoğu zaman kendim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Sıkılmıyor musun?"

Evet. Yalnızım, gerçi bu noktada yalnız kalmakta oldukça iyiyim. Kendime sahip olduklarımın yeterli olduğunu söylüyorum ama yine de sürekli kaybolmuşluk hissinden kurtulamıyorum. Burnumu kırıstırıyorum. "O kadar da kötü değil. Çok kitap okuyorum. Ama kesinlikle kardeş sahibi olmak kadar eğlenceli değil. Küçük bir erkek kardeşe sahip olmak nasıl bir şey?"

"Çok gürültülü," diye bilgilendiriyor Sabrina, benim buruşmuş burun ifademi anlayarak. "Ve çok huysuzlanıyor."

"Eminim büyük kız kardeşlerine bayılıyordur," diyorum ona. "İkiniz de çok zeki ve güzel olduğunuz için ve ona öğretecek çok şeyiniz olduğu için, yaptığınız her şeye hayranlık duyuyor olmalı."

"Adın ne?" diye soruyor Phaedra.

"Bellamy. Seninki ne?" diye karşılık veriyorum, oysa cevabını zaten biliyorum.

"Ben Alarie hanedanından Prenses Phaedra'yım. Bu da küçük kız kardeşim, yine Alarie hanedanından Prenses Sabrina. Bir gün kraliçe olacağım."

"Biliyorum. Sizinle tanışmak büyük bir onur, prenses ve geleceğin kraliçesi." Hâlâ yerde oturduğum için başımı öne eğiyorum. "İsimleriniz çok güzel ve büyük anlamlar taşıyor. Phaedra, Atina kraliçesi olan bir prensesti. İsmi parlak anlamına geliyor. Ve Sabrina, senin adın da efsanevi prenses anlamına geliyor. İkinize de çok yakışıyor, değil mi?" Onlara söylemediğim şey, Phaedra'nın haklı bir sebeple lanetlenmiş bir Girit prensesi olduğudur, ama sanırım şu an için bu onların anlatacağı bir hikaye değil.

"Ah. Sen bir kraliçesin, ben de efsanevi bir prensesim." Sabrina heyecanla zıplayıp ellerini çırttı. "Adının Fransızcada 'güzel arkadaş' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Bunu biliyordum ve doğru olduğuna inanmak istiyorum." Onlara göz kırptım. "Amerikalı olmama rağmen Fransızca da konuşuyorum. Sizin ülkenizde sizden biraz daha büyük çocuklara İngilizce öğretiyorum."

İki kız birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra tekrar bana döndüler. Phaedra'nın iri yeşil gözleri üzerimdeydi ve "Baban nerede?" diye sordu.

Harika bir soru.

"Yakında burada olacak, eminim."

"Annen var mı?"

Aman Tanrım. Vücudum beklemediğim bir şekilde tepki veriyor. Ölümünün üzerinden yıllar geçti. Ama yine de kendimi geriye doğru çökerken buluyorum, beni destekleyecek bir sandalye, kanepe veya minder yok.

Meraklı prenseslere bakıyorum, ne kadarını paylaşmam gerektiğini düşünüyorum. Bu kızları hiç tanımıyorum. Ve babam evlerine zorla girdikten sonra büyük büyükbabalarının kafasını kırdım. "Evet, kırdım. Yaklaşık sekiz yıl önce öldü."

"Üzgün müydün?" Sabrina göz kırparak yüzümü inceledi.

"Evet. Hem de çok. Bütün hayatım boyunca sadece ben ve ailem vardık, bu yüzden onu kaybetmek kendimin üçte birini kaybetmek gibiydi." Ve bunu sesli olarak söylediğime inanamıyorum. Özellikle de onlara.

“Onu özlüyorum. Annemizi.”

Ah, bu zavallılar. Kendimi durduramadan uzanıp ikisine de sarıldım. “Biliyorum ve nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Ama bir kayıp her zaman tamamen yok olmaz. Annenizle ilgili en sevdiğiniz anıyı düşünün ve o görüntüyü zihninizde canlandırın. Ve ne zaman ona ihtiyacınız olursa, sadece gözlerinizi kapatın ve o görüntüyü hayal edin, o sizin için orada olacak.”

İki kız da hemen gözlerini kapatıyor, yüzleri buruşuyor, dudaklarında kırık bir gülümseme beliriyor. "Onu görüyorum," diyor Phaedra.

“Hayır.” Sabrina'nın yüzü asık, çenesi titriyor. “Onu hatırlamıyorum.”

Kahretsin. Ağzımla baş başa kaldım.

“Ama o seni hatırlıyor. Ve onun sevgisi ve gücü kalbinde yaşamaya devam edecek. Onu hatırlamasan bile, o her zaman senin bir parçan ve seninle birlikte olacak,” diye fısıldadım. “Ama sanırım babamı ya da beni getiren muhafızı bulmalıyım. Sarayınızda olmamam gerekiyor, ayrıca bununla ilgili bir şey yapmalıyım.” Yerde duran harap olmuş büstü hafifçe vurdum. Bununla ilgili ne yapılabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Sanatı sevebilirim ama sanatçı değilim. Yine de, bunun tamir edilemeyeceğini tahmin etmeliyim. Eski kralın yüzünü kırdım. Aman Tanrım. Muhtemelen paha biçilmez bir aile yadigarıydı ve ben onu mahvettim.

Phaedra, "Bizimle gelebilirsin," diye teklif ediyor. "Seni Bayan Emily'nin yanına götüreceğiz."

"Bayan Emily?" diye soruyorum ayağa kalkarken, taş heykeli tekrar düşürmeden tutmaya çalışarak. Bu herif en az elli kilo ağırlığında olmalı.

“O bizim ev hizmetçimiz. Babanı bulmamıza yardım edecek. Bir şey kaybettüğimizde her şeyi bizim için buluyor.”

“Ah. Tamam. Harika.” Ama aslında pek de öyle değil. “Ya da söylendiği gibi burada bekleyebilirim.”

“Babasıyla görüşüyor. Sen de görüşebilirsin.” Phaedra bu ihtimal karşısında aşırı heyecanlı. Ben ise yine aynı şekilde heyecanlıyım.

“Kral mı?” Yutkunuyorum. “Hayır, kesinlikle gerek yok.” Bir adım geri çekiliyorum. “Babamı getiren adamın bana bu konuda yardımcı olabileceğine eminim.” Umarım.

İki kız da ciddi ciddi başlarını salladılar. "Hayır, bizimle gelmelisin. Bu babam için çok önemliydi. Hemen kırıldığını bilmek isteyecektir." Phaedra kolumu çeğiştirerek beni peşinden sürükledi ve prenseslere nasıl hayır diyeceğimi ya da şu anda ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Midem adeta ayaklarımın dibine çöktü.

"Peki ya güvenlik görevlisinin babamı alması?"

"Bayan Emily bununla ilgilenecek."

Yaptığım şey yüzünden krala bir böbrek ya da bir yumurtalık borçlu olacağım. Hiçbir birikimim yok. Kazandığımı her şey babamın bakım masraflarına ve kendi faturalarımı ödemeye gidiyor. Sanırım bir taksit planı teklif edebilirim. Kraliyet aileleri böyle bir şeyi kabul eder mi acaba? Her neyse, babamı yerinden edemem. Ne olursa olsun, bu olamaz.

Kahretsin. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kral, babamın burada bulunmasından zaten çok kızmış olmalı, şimdi de bu.

Yani ben de bu prensesleri saraylarında, dolambaçlı merdivenlerden yukarı ve uzun katlardan geçerken sadakatle takip ederken, aklım korku dolu bir girdaba kapılmış durumda. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, kralın en iyi insanlardan biri olarak bilinmediği ve özellikle yabancıların çocuklarının yanına yaklaşmasını istemediği zaten biliniyor sanırım.

Yani, evet, böyle davranmasının sebepleri olabilir, ama bu onunla tanışıp anında onun kötü tarafına geçmek istediğim anlamına gelmiyor; ki bu normal bir insanın kötü tarafına geçmekten daha kötü olabilir.

Birdenbire, kızların vurduğu büyük bir tahta kapının önünde buldum kendimi. Ellerim karıncalanıyor ve ensemde soğuk terler beliriyor. Savaş ya da kaç içgüdüm devreye giriyor ve kesinlikle bana canımı kurtarmak için kaçmamı söylüyor.

"Bayan Emily!" diye bağırdı Sabrina.

Kapının ardında bir tür ses duyuyorum ve kapı açıldığında, kısa gri saçlı, siyah bluz ve siyah pantolon giymiş yaşlı bir kadın kapıda beliriyor, nazik gülümsemesi kapı aralığını dolduruyor. "Kızlar," diye Fransızca sesleniyor. "İçeri girmek ister misiniz? Babanız az önce—ah." Beni görünce gözleri kocaman açılıyor, bakışları yüzüme kilitleniyor, sonra yavaşça kollarımda tuttuğum kırık büstün üzerine kayıyor. "Pekala. Bu gerçekten bir sürpriz."

"Evet," diye başladım, ben de Fransızca. Başımı kollarımın arasına gömdüm, kusuru gösterdim. "Çok özür dilerim." Anlayacağını umarak İngilizceye geçtim çünkü Fransızcada akıcı olduğumu düşünsem de, çok gergin olduğum için durumu idare edemiyorum. "Babam... o... şey... yani, iyi değil ve o..."

"Bize saraya giren kişinin babanız olduğu söylendi, değil mi?"

“Evet. Çok çok özür dilerim. Kötü bir niyeti yoktu. Onu almaya geldim, bir gardiyan beni içeri aldı ve beklerken yanlışlıkla... buna çarptım.” Başın ağırlığına karşı olabildiğince kollarımı uzattım. “Sanırım...” Şaşkınlıkla aşağı baktım. “Burnunu kırmışım.”

“Hım.” İnce dudaklarını yana doğru büzdü. “Evet, anlıyorum,” dedi aksanlı İngilizceyle.

“Ve sonra onu bulduk.” Phaedra kendinden çok memnundu.

“Onu buldunuz mu?”

Duruşumu değiştiriyorum, saniyeler geçtikçe daha da garip ve yersiz hissediyorum. “Şey, her şeyi gördüler ve bana bu konuda konuşabileceğim birini bulmamda çok yardımcı oldular... bunu değiştirmek veya tamir ettirmek veya ne gerekiyorsa onu yapmak konusunda.”

Gözlerini kırıştırdıktan sonra uzanıp ağır büstü ellerimden aldı ve ağırlığını kendi ellerine yerleştirdi. “Birazcık izin verir misiniz lütfen? Kızlar, neden içeri gelmiyorsunuz?”

Kızlar içeri giriyor, sonra kapı kapanıyor ve ben burada dışarıda kalıyorum, bu da garip ve tuhaf hissettiren başka bir şey. Sonunda, birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Bayan Emily geri dönüyor. Beni takip etmemi işaret ediyor ve sonra içeriye götürülüyorum—“Ah, bir kütüphane.”

“Hayır, canım. Burası sadece Majestelerinin çalışma odası. Ana kütüphane sarayın karşı tarafında. Üzgünüm, adınızı alamadım.”

“Ben Bellamy Wright.”

“Ben Emily Lids, buradaki baş hizmetliyim. Tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen, burada beklemenizi rica ediyorum, birazdan döneceğim.” Eliyle kanepelerden birini işaret etti.

“Tabii ki hayır,” diyorum ona. “Verdiğim rahatsızlıktan dolayı çok özür dilerim.” Kendimi sürekli aynı şeyi tekrarlayan bir plak gibi hissediyorum ama başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Elini sallayarak beni uzaklaştırdı. “Sabrina'nın bu hafta çıkardığı sorunlara hiç girmeyeceğim bile.”

Gülerek, işaret ettiği ve büyük, yanmayan bir şömineye bakan, şömine rafı çocukların fotoğraflarıyla dolu kanepeye oturdum. “Beni daha iyi hissettirmeye çalışmanız çok nazikçe bir davranış.”

“Amerikalı mısınız? Kanadalı mısınız?”

“Amerikalıyım. Ama lütfen bunu bana karşı kullanmayın. Bugün zaten yeterince sıkıntıdayım.”

Yaptığım beceriksiz şakaya gülümsedi. "Nerelisiniz? Aksanınızı anlayamadım."

"Boston'da doğdum ve büyüdüm." En azından on üç yaşına kadar öyleydi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Üniversiteyi orada mı okudun?"

"Hayır. Aslında, annemi kaybettikten sonra babamla birlikte son birkaç yıldır Avrupa'yı geziyoruz. Yaklaşık dört yıldır Messalina'dayız. Üniversiteyi burada okudum."

"Ah." Şimdi gözleri kocaman açılmış ve beni sanki beni değerlendiriyormuş gibi inceliyor. "Mezun oldun mu?"

"Hayır. Babam hasta, dediğim gibi. Demans hastası, bu yüzden bu kadar kafası karışık ve bugün buraya geldi. Ona bakmak için son yılımda okulu bırakmak zorunda kaldım."

"Babanızla ilgili duyduklarıma çok üzüldüm. Dürüst olmak gerekirse, neler olup bittiğinden emin değildik. Gözaltına alınmıştı ve kızların da birinci katta bulunmamaları gerekiyordu."

"Babam şiddete meyilli biri değil. Söz veriyorum, asla kimseye zarar vermez," diye temin ettim onu, ellerimi gergin bir şekilde kucağında bükerek. "Lütfen, onu sadece eve götürmek istiyorum."

"Anlıyorum. Şu anda birkaç şeyi araştırıyoruz."

Koltuktan yarı kalktım. "İyi mi?"

"Kesinlikle iyi. Söz veriyorum." Beni sakinleştirmek istercesine elini salladı. "Buraya elinde bir tost makinesiyle girdi ve sonra masadan metal bir disk çalmaya çalıştı."

"Aman Tanrım," diye tısladım, ellerimle yüzümü kapatarak, titrememi durduramıyordum. Bu düşündüğümünden de kötü. "Bir şey icat ettiğini sanıyor. Bana bunu Massachusetts'teki MIT'ye götürüp satacağını söyledi."

"Güvenlik ekibimiz şu anda konuyu inceliyor. Her şey videoda kayıtlı, bu yüzden eminim ki kısa sürede çözülecektir. Eğer bu kadar özel alanınıza girmemde sakınca yoksa, ne iş yapıyorsunuz?"

Ellerim yüksek sesle şapırdayarak kucağıma düştü, içim altüst olmuştu. Dengesiz bir iç çekişle, "Torino'da bir okulda İngilizce öğretmeniyim," dedim.

"Öğretmen mi? Ne harika." Sonra bana anlam veremediğim bir gülümseme verdi. Sanki bir sonuca varmış gibi kahverengi gözleri parıltıyordu. Umarım benimle ilgili kötü bir sonuç değildir. "Lütfen burada biraz bekleyin, sakıncası yoksa."

"Elbette."

Sonra gitti, beni çalışma odasında yalnız bıraktı. Açıkçası, üniversitedeki kütüphane hariç, şimdiye kadar bulunduğum tüm kütüphanelerden daha iyiydi.

Kalkıp parmaklarımı deri ciltlerin üzerinde gezdirmeye karşı koyamıyorum. Bu kitapların çoğu eski veya ilk baskılar. Birçoğu bu ülke ve Avrupa'daki ve dünyanın dört bir yanındaki diğer ülkeler hakkında hukuk veya tarih kitapları. Ama birkaç tanesi öne çıkıyor. Gözüme çarpanlar Yunan ve Roma mitolojisi antolojileri. Birini çıkarıp sayfalarını biraz karıştırıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama aniden arkamdaki kapı ardına kadar açılıyor.

Arkamı döndüğümde kralın kapı aralığında durduğunu ve bana öfkeli bakışlarla baktığını gördüm.

Kahretsin.

“Baba!”

Kızlar ıgık atarak ofisime girdiler ve doğruca bana koştular. Son anda hızlı bir ayarlama yaptım ve sandalyemi tam zamanında geriye ittim, ikisi de kucağıma düştü. Onları kendime doğru çektim, küçük bedenleri ve kemikli dizleri uyluklarıma çarptı ve onları kucaklarken hafif bir "oof" sesi çıkardım.

“Merhaba kızlar. Sizi buraya ne getirdi? Odalarınızda oynamanız gerekmiyor muydu?” diye azarladım. “Ve sizi gözetlemekle görevli gardiyanlar nerede?”

“Muhtemelen sarayda bizi arıyorlardır,” diye alaycı bir şekilde söylüyor Sabrina, bana kurt gibi sıratarak. Hemen bacaklarımın üzerinde zıplamaya başlıyor. Benim küçük yaramaz prensesim asla yerinde durmuyor.

“Bu güvenli değil. Orada kalmanızın bir sebebi vardı.” Bugün sanki birisi zihnimin karanlığına uzanıp kabuslarımdan birini oradan çekip çıkarmış gibiydi. Bir adam saraya girip muhafızların kundaklama düzeneği olabileceğinden endişelendiği bir şey taşıyordu. Sonradan kundaklama düzeneği olmadığı ortaya çıktı ve adam gözaltına alındı, ama ben bunların hiçbirine tahammül edemiyorum.

Burada değil. Çocuklarımla bulunduğu sarayımda değil.

“Ama bir kızla tanıştık,” diye devam ediyor. “Burada, sarayda bir kız var.”

"Bir kız," diye tekrarladım, kafam karışık bir şekilde.

Emily, kırık bir büstü bana gösterip masamın köşesine bırakmadan önce, "Daha doğrusu bir kadın," diye ekliyor. "Anlaşılan davetsiz misafirin kızı onu eve götürmeye gelmiş ve onu beklerken yanlışlıkla bunu kırmış."

"Hım." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Vincenzo Alrimi tarafından yapılmış ve en güzel eserlerinden biri olarak kabul ediliyor. Düşünmek bile istemediğim kadar değerli. Ayrıca yıllardır, belki de hiç düşünmediğim bir şey. Yine de... "Bu ikinci kişi saraya nasıl girdi?" Dişlerimi sıkıyorum. Bu beni son derece sinirlendiriyor.

"Muhafızlardan biri onu içeri getirdi."

Kaşlarım yukarı kalktı ve Emily bana sakın olmamı söyleyen bir bakış attı. Ama sakinleşemiyordum. Bununla ilgilenmemiz gerekecek. Ayrıca, buradaki güvenliğimizi de artırmamız gerekecek.

Emily bana, "Kapıyı kıran kadın senin kapının önünde bekliyor," diye bilgi veriyor.

"Tam orada mı?" Kapımın yönünü gösteriyorum. "Emily!"

"Onu biz büyüttük baba," diye bilgilendiriyor Phaedra beni. "Çok iyi bir çocuk."

Duyduklarıma inanamayarak başımı sallıyorum.

Emily, "Bunun parasını ödemenin bir yolu olup olmadığını sordu," diyor.

"Peki ya saraya zorla girmemekle ne dersin?" Sesim gürledi ama prenseslerim yanımda olduğu için kendimi frenledim. Derin bir nefes verip sesimi alçalttım. "Şimdi babası nerede?"

"Hâlâ gözaltında tutuluyor, ancak kadın onun kötü bir niyeti olmadığını söyledi. Sağlık durumu iyi değil."

"Baba, onunla tanışmalısın," diye emrediyor Phaedra ve içimdeki karmaşaya rağmen onun coşkısına karşı duyduğum keyifli, hoşgörülü gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Öyle mi?" diye takılıyorum, ama anlamıyorlar.

"Evet!" diye ikisi birden haykırdı. "O bizim güzel arkadaşımız. Adının anlamı da bu zaten. Bana Atina kraliçesi olduğumu, Sabrina'nın da efsanevi bir prenses olduğunu söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Öfkemi dizginliyorum. "Evimize zorla girip heykelimizi kıran bu garip kadınla ne kadar zamandır konuşuyordunuz?"

Hep birlikte omuz silktiler.

Kızlarımdan gözlerimi Emily'ye çevirdim. "Bununla ilgili ne yapmalıyım?"

O da benim kadar çaresiz. "Onu çalışma odanda bekleteceğim." Emily aceleyle uzaklaşıyor ve beni prenseslerimle yalnız bırakıyor. Zayer sonunda uykuya daldı, ancak bu neredeyse bir saat sürdü. Teyzemin bugün bu sorumluluğu üstlendikten sonra asla eskisi gibi olmayacağından emin değilim. Artık öğle uykusuna ihtiyacı kalmamaya başlıyor ama yine de bir öğle uykusuna ihtiyacı var, yoksa günün sonunda bir canavara dönüşüyor.

"Kızlar, başınızın belada olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Uymanız gereken emirler vardı. Odalarınızdan çıkmamanızın bir sebebi vardı. Güvenli değildi. Eğer size bir şey olsaydı..." Cümlemi tamamlayamadım. Bugün çok tehlikeliydi. Kafa kesilecek. Önce saraya giren iki kişi için, ama aynı zamanda hizmetlilerinden kaçan kızlar için de.

"Ama çok tatlı! Baba, onu yanımızda tutmak istiyoruz," diye ciddi ciddi söylüyor Phaedra, küçük elleri yanaklarıma vururken ve ben neredeyse gülecektim.

"Onu yanımda mı tutayım? Ne demek istiyorsun? Tanımadığım birini öylece yanımda tutamazsın. O bir evcil hayvan değil."

"Dadımız olarak." Sabrina zıplamaya devam ediyor ve dizini bacağımın daha yukarısına çıkarırsa, hiç istemediğim bir yere çarpacak.

"Canım çocuklarım, bu evimize davetsiz gelen bir yabancı. Sizin bakıcınız olmayacak. Onu babasıyla birlikte tutuklatmazsam şanslı sayılır."

İki kız da perişan halde, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup taşmış durumda ve burada neler oluyor Allah aşkına? Bu kadınla daha yeni tanıştılar. Kadın deli olabilir. Çocuklarımla veya benimle tanışmak amacıyla o büstü kasten kırmış olabilir. Bütün bunlar onun ve babasının arasında kurulmuş bir tuzak olabilir.

"Ama o güzel, zeki ve arkadaşımız. İngiliz."

Hayır, Sabrina, o İngilizce konuşuyor ve öğretiyor ama İngiliz değil.

"Öyleyse o kim?"

"İngilizce konuşan biri. Elbette."

İşler kontrolden çıkmadan önce başımı sallayarak konuyu kapatıyorum. "Nereli olduğu önemli değil. Burada kalmayacak."

"Ama bize gözlerimizi kapatıp annemizi hayal edersek, her zaman bizimle olacağını söyledi." Phaedra doğruldu, elini göğsüme koydu ve o kocaman gözleriyle bana baktı. "Onun annesi de öldü ve bizim neler yaşadığımızı biliyor. Lütfen, baba. Onu yanımızda tutmak istiyoruz. O, sevdiğimiz ilk bakıcı. Diğerleri berbat ve kötüydü. Hiçbiri annemiz gibi değildi. Güzel arkadaşımız, annemiz gibi nazik."

Harika iş. Tebrikler. Benim küçük kızlarım o bıçağı derine saplamakta ve ulaşabildikleri her atardamarı vurmakta inanılmaz derecede ustalar.

Gömleğimin en üst düğmesini açtım ve birden boğuluyormuş gibi hissettim.

“Kızlar, o sizin bakıcınız değil.” Sesimi alçaltarak, kelimelerimin yavaş, düzgün ama kararlı olmasına özen gösterdim. “Bu yabancıyı öyle düşünmeyi bırakmalısınız. Muhtemelen bir turist, evine dönmeden önce burada bir ziyaret için bulunuyor.”

“Hayır. Messalina'da yaşıyor,” diye söz veriyor Sabrina. “Ondan kalmasını isteyemez miyiz?”

“Ah, Sabrina.” Alnından öpüyorum, sonra da Phaedra’nınkinden, bunun sadece hafif bir darbe olup duygusal bir fırtınaya dönüşmemesi için dua ediyorum. “Üzgünüm canlarım. Bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyorum.”

Kapı çalınca açıldı ve Emily geri döndü. Başbakanın ziyaretiyle ilgili detayları sonlandırırken, içeri giren adam haberiyle sözümüz kesildi. Sarayda güvenlik önlemleri alınmıştı, ancak belli ki benim zihnimdeki güvenlik önlemleri, gerçekte olanlardan çok farklıydı.

“Efendim, özel olarak konuşabilir miyiz?” diye soruyor Emily. “Kızları yukarı kata geri götürmek için dışarıda iki görevli bekliyor.”

Kahretsin. Bu hiç iyi olmayacak. Yüz ifadesinden anlıyorum.

“Kızlar, gidin bakalım. Ama güvenli olduğundan emin olana ve birileri sizi almaya gelene kadar hiçbir koşulda odanızdan çıkmayacaksınız. Bana söz verin.”

"Söz veriyoruz baba," diye hep bir ağızdan söyleyip, sanki kışları alev almış gibi üzerimden atlayıp kapıya doğru koşmaya başladılar.

İçimden bir ah çektim, sandalyeme yaslandım, ellerim yanımda duruyordu. Hiç buna niyetim yoktu. Hiçbirine. Hele de çocuklarımın altın retriever cinsi köpekmiş gibi sahiplenmek istediği bir kadınla uğraşmaya hiç niyetim yoktu. O kadar özel biri değil. Bunu anlamak için onu görmeme bile gerek yok. Hiçbir kadın özel değildir.

“Bana bunun nasıl olduğunu anlatın. Bana kızlarımın odalarından nasıl kaçtığını anlatın. Bana iki lanet olası yabancının saraya nasıl girdiğini anlatın. Ve bana neden polisi henüz buraya çağırmadığınızı anlatın?!” Sesim her kelimeyle yükseliyor, ellerim masanın üzerinde yumruk olmuş, bu yabancıları paramparça etmeye hazır.

Emily öne doğru bir adım attı, elleri masamın üstüne düştü, dudağı dişlerinin arasında kaldı. "Beni deli sanacaksın."

"Her zamanki gibi yapıyorum," diye kuru bir sesle yanıtlıyorum, ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Bunu görmezden geliyor. "Başka birini istediniz. Bu kadın farklı."

Yüzümü elimle ovarken inledim. Kahretsin. "Sen de mi? Bu saçmalık." Kafamı ileri geri salladım, kafamda bir karışıklık dönüyordu. "Kızlar bu kadının yeni dadıları olmasını yalvarıyorlardı." Ellerim havada uçuşuyordu. "Kim bu kadın ve herkesi hangi sihirli büyü'nün etkisi altına alıyor? Sarayımda yeri yok. Bana kalırsa tehlikeli. Üstelik paha biçilmez bir sanat eserini de kırdı."

"Bellamy Wright. Amerikalı. Şu anda Messalina'da yaşıyor, yani turist değil. İngilizce öğretmeni ve kesinlikle tehlikeli değil."

Acımasızca gülerek sözünü kestim. "İngilizce öğretmeni dadı değildir." Sözlerim alaycı bir tondaydı. Bu sarayda mantıklı düşünen tek kişi ben miyim acaba? "Onun tehlikeli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Babası kesinlikle tehlikeli görünüyor."

"Efendim, lütfen sözümü bitirmeme izin verin. Babası bunama hastası ve kafası karışık. Sarayı Amerika'daki bir okul sanmış. Neyse, Bayan Wright burada üniversiteye gitti, ancak babasına bakmak zorunda olduğu için mezun olamadı."

"İyi değil," diye sertçe araya girdim.

Yine beni görmezden geliyor. "Zeki biri. Eğitimli. Messalina'dan ya da Avrupa'dan bile değil ama Fransızca konuşuyor ve şu anda burada yaşıyor. Tatlı, nazık ve sabırlı biri gibi görünüyor ve kızlar onu anında sevdiler."

"Ne yani? Bunu söyleyemezsin Emily. Kızlar birileriyle bağlantı kurmak için can atıyorlar ve ortaya çıkan ilk kişi bu."

"Ben de onu anında sevdim ve biliyorsun ki aptallara tahammül etmem. Babası hasta, Sebastian. Bu yüzden geldi. Bence onunla tanışmalısın. Dedğin gibi, paha biçilmez bir sanat eserini kırdı ve babası da saraya girdi. Belki pazarlık edilecek bir şeyler vardır."

Baştan ayağa kavruluyorum, sıcaklık beni yakıyor. Ayaklarımın altındaki zeminin yanmadığına şaşıyorum. Ona inanmaz gözlerle bakıyorum. "Tanımadığım bir kadını zorla yanımda kalmaya ve çocuklarımın bakıcısı olmaya mı ikna etmemi istiyorsun?"

Utangaç bir gülümseme. Sonra vücudunu düzeltip kollarını göğsünde kavuştururken omuz silkti. "Biraz yoklamanın zararı olmaz."

Ellerim saçlarımın arasından geçti. "Allah aşkına. Hayır. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Lanet olası bir terörist olabilir. Herkes gibi, bizi kendi kişisel çıkarı için sömürmeye gelmiş olabilir. Rastgele bir Amerikalı sarayıma giriyor ve birdenbire herkes ona hayran mı oluyor? Onda bu kadar özel bir şey olamaz."

"Henüz onunla tanışmadınız."

"Ben de istemiyorum!" diye bağırdım sabrımı kaybederek. "Onunla iki dakika konuştunuz. Çocuk bakıcılarının seçilmesi gerekiyor ve kraliyet çocuk bakıcılarının belirli becerilere sahip olması şart; size söz veriyorum, bu kadında bu beceriler yok. Peki ya babası?"

Omurgasını dikleştirdi ve söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini şimdiden anladım. "Bence o özel ve farklı. Tam da istediğiniz gibi. Gerisini öğrenebilir. Kızlar, daha önce dadı olarak getirdiğimiz hiç kimseye bu kadar ilgi göstermemişken, ona şimdiden ilgi gösteriyorlar. Babası bir bakım evinde yaşıyor. Bayan Wright'ı getiren gardiyan onlarla telefonda görüşüyor, tüm bunları hallediyorlar. Bay Wright'ın teşhisini doğruladılar ve gerekirse onu taburcu etmeye hazır olduğumuzda gelip alacaklar."

Ellerim belime düştü. "Kendini duyuyor musun? Çocuklarıma bir yabancının bakmasına izin veremem."

"Javier'den onun hakkında bir geçmiş ve bilgi araştırması yapmasını istedim. Şu anda bunu yapıyor."

Bu iş kontrolden çıkıyor. Bu kadın sarayımdan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi. "Şimdi nerede?"

"Çalışma odanızda, efendim."

Muhteşem ötesi. Muhtemelen daha fazla paha biçilmez eşya alıyor veya kırıyor. Tek kelime etmeden Emily'nin yanından hızla geçip ofisimden çıktım, koridordan aşağıya, çalışma odama girdim. Saraydaki en sevdiğim oda, sığınağım, sessiz köşem. Emily onu buraya mı sıkıştırmak zorunda kaldı? Kapıyı açtım ve kadını kitaplığımın yanında, dokunmaması gereken bir kitabı okurken buldum. Ama döndüğü ve gözlerimiz buluştuğu anda, sanki nefesim kesildi.

Uzun, dalgalı koyu saçlar, sanki bir erkeğin elleriyle dağıtılmış gibi biraz vahşi. Güneşin öptüğü altın rengi, kalp şeklindeki yüzü, hafifçe kalkık burnunun köprüsünde ve yanaklarında çillerle kaplı. Yaz gökyüzünden daha parlak ve en nadir mücevherlerden daha göz alıcı, uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş büyük, yuvarlak mavi gözler. Sessiz bir nefesle aralanmış

dolgun, yastık gibi, doğal kırmızı dudaklar. Minyon, cömert kıvrımlı dudakları bana mükemmel bir şekilde uyacak ve avuç içlerimi dolduracaktı.

Anında, onun çıplak ve bana açık bir şekilde yüz farklı biçimde tasvir edildiği görüntüler zihnimi ele geçiriyor. Kanepede bacakları açık, kolları arkadan bağlı ve tamamen benim insafıma kalmış halde. Kanepenin üzerine eğilmiş, kalçaları havada, cezalarını çekerken inleyerek daha fazlasını yalvararak istiyor. Dizlerinin üzerinde, mavi gözleri gözlerime dikili, penisimi boğazına almaya hazır.

Her yerim ısınıyor, tenimde elektrik kıvılcımları çakıyor ve penisim sertleşiyor. Vücudumun ona karşı bu kadar şiddetli tepki vermesine inanamıyorum. Onu görür görmez düşüncelerim ne kadar vahşi ve dizginsizleşiyor. Onda öyle doğal bir masumiyet var ki, içimdeki sapık vahşiyi uyandırıyor.

Kahretsin.

Bununla ne yapacağım ve her şeyi nasıl tekrar kontrol altına alacağım?

Bana dik dik bakarak, gözleri kocaman açılmış, neredeyse hiç kırpmadan uzun süre konuşmadı. Sonunda Fransızca olarak, titrek bir sesle, "Majesteleri," diye zar zor söyleyebildi, bir tür beceriksizce reverans yaptı. Gözlerini benimle temas halinde tutarken, yüzünde bir anlık korku belirdi ve hızla baktığı kitabı yerine koydu.

Cesur. Bunu kabul etmeliyim.

Onun korkusu bende keşke yaratmasaydı dediğim şeyler yaratıyor ve zihnimde bunu yatıştırmanın bir yolunu ararken, ona tepki veriyor olmam bile beni sinirlendiriyor.

Odaya hızla giriyorum, ta ki neredeyse tam karşısına gelene kadar. Ondan çok daha kısa boylu olduğu için, ne kadar küçük ve narin olduğunu hatırlıyorum. Bu kadar yakına nasıl geldiğimi ben de bilmiyorum.

Nefes alamıyorum. Koşamıyorum. Tek yapabildiğim, kendimi savunmak için alaycı bir şekilde gülümsemek ve "Bayan Wright?" demek.

"Evet, efendim. Çok özür dilerim," diye aceleyle İngilizceye geçerek konuştu, büyüleyici mavi gözleri umutla gözlerimi taradı. Aradığını orada bulamayacaktı ve bunu fark ettiğinde dudaklarının kenarları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. Boğazını temizledi. "Babamı bulmak ve onu yaşadığı tesise geri götürmek için buraya geldim. Muhafızlardan biri beni sarayın içine götürdü ve beklerken... şey... sizin aile portrenizi inceliyordum." Rahatsız edici bir kahkaha attı, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Neyse, bir

adım geri attım ve bir kaideye çarptım. Büyükbabanızın büstünün düşüp kırılmadan önce kurtaramadım.”

“Anlıyorum.” Ses tonum sert, soğuk, belki de kayıtsızdı ve o da duruşunu değiştirdi; bunu yaparken, tıpkı gözleri gibi, bana güneş ışığını ve yazı hatırlatan kokusuyla beni adeta bombardımana tuttu. Tıpkı kendisi gibi, sinir bozucu derecede dikkat dağıtıcıydı. “Demek evime girmeyi başardıktan sonra, anladığım kadarıyla kızlarımla uzun uzun konuştunuz.”

Yüzünde ve aman Tanrım, bir gülümseme beliriyor. Kızların ve Emily'nin ona bu kadar hayran kalmasına şaşmamalı. Gülümsemesi tamamen etkileyici ve büyüleyici. Ne kadar korkunç. Savunmamı ve mesafemi korumamın bir sebebi var. Dikkatimi tamamen üzerine çeken, bedenimi arzulan ve zihnimi keşfe sürükleyen ilk kadın olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Büyücü bir kadın, hemen gitmesi gerekiyor.

"Evet!" diye sevinçle haykırıyor, bana ne yaptığının farkında bile değil. "Kazadan hemen sonra beni buldular. Çok tatlı, sevimli kızlar... yani prensesler. Onlarla konuşmamın bir sakıncası olmadığını umuyorum."

“Hayır. Bu doğru değil. Kızlarımla saraya izinsiz girip eşyalarımızı kıran, garip ve beceriksiz kadınlarla konuşmasını neden isteyeyim ki?”

İçinden bir anlık bir acı geçiyor, ama hemen yerini başka bir şeye bırakıyor. Belki de öfke. Bakışları sola, pencereye doğru kayıyor, kontrol altına almaya çalıştıktan sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerimi yakalayarak, acımasız bakışlarımla altında bir an bile sinmiyor.

“Doğru,” diye çıkıştı. “Tekrar söylüyorum, büstü kırdığım için çok üzgünüm. Kaza oldu. Eminim siz de hayatınızda bir iki tane böyle kaza yapmışsınızdır.”

Ona bakakaldım. Ne cüret ama!

“Buraya ziyaretçi kabul edilmediğini biliyorum ve bunu tamamen anlıyorum,” diye aceleyle devam etti. “Hiçbir kuralı çiğnemek niyetinde değildim ve sizi temin ederim ki babam da değildi. Umarım size şimdiye kadar babamın bunama hastası olduğunu ve nerede olduğunu çok karıştırdığını bildirmişlerdir. Bu tür şeyler için bir protokol olup olmadığından emin değilim, ama onu şimdi eve götürmeyi çok isterdim. Kırık büst konusuna gelince, bir yolu var mı acaba—”

“Ölmüş olan büyük dedemin paha biçilmez heykelinin bedelini ödeyecek misin yoksa yenisini mi alacaksın? Heykeli yapan Vincenzo Alrimi de ölmüştür.” diye acımasızca sözünü kestim.

“Bu bir Vincenzo Alrimi eseri miydi?” Eliyle ağzını kapatıp parmaklarının arasından nefesini içine çekti. Çok üzgün görünüyordu ve itiraf etmekten nefret etsem de, eski bir büst karşısındaki bu çaresizliği beni şaşırttı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Majesteleri... Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen, ne yapabileceğimi söyleyin.”

Dizlerinin üzerine çöküp dolgun, büzülmüş dudaklarının arasına penisimi aldığı bir başka görüntü daha zihnimi dolduruyor ve bu da neyin nesi? Güzel olsun ya da olmasın, ona karşı şehvet duyamam. Geriye doğru bir adım atıyorum, bu kadını geride bırakmak için can atıyorum. Bu... hissi her neyse, kesinlikle devam ettirmem gerekmiyor.

Ama kahretsin, o gözler. O büyük, yuvarlak, elektrik mavisi gözler. Beni etkisi altına alıyorlar. Bana yalvarıyorlar. Ve... beni yumuşatıyorlar. Bir mucizeden farksız, bunu sadece çocuklarım başardı. Ellerimi belime koyup derin bir nefes veriyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Ağzımdan bir ses çıkıyor, inanılmaz bir kahkahayla karışık ağır bir nefes. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne kadar terbiyeli ve iyi yetiştirilmiş olsam da, Nora öldüğünden ve bizi bu saraya kapattığımdan beri, insanlarla, özellikle de kadınlarla nasıl davranacağımı unutmuş gibiyim. Onun neden burada olduğunu, benim neden burada olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. İçimdeki insanlığın bir parçasını arıyorum, ama bulduğum şey pek de iyi değil.

Uzun süren sessizliğim üzerine tekrar "Özür dilerim" diye mırıldandı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

Ona ne diyeceğimi ya da nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. İçimde çok fazla duygu ve düşünce çatışıyor. Onu teselli etme, onu kucaklayıp tüm endişelerini elimin dokunuşuyla yok etme ihtiyacı, uzun bir günün sonunda içilen ilk yudum viski gibi içimden sızıyor.

Öte yandan, ona hükmetmeyi, onu sahiplenmeyi, onu cezalandırmayı çok istiyorum.

Üç yıldır saraydan ayrılmadınız, hatta daha da uzun süredir orada yatmadınız. Evet, sebep bu. Başka bir mantıklı açıklama yok tepkime.

Tuhaf ve uzun süren sessizliğime iç çekerek karşılık verdi ve sanki kendisine yardımcı olacak bir şey bulacakmış gibi odanın içinde bir şeyler aramaya başladı, sonra tekrar bana sarılıp tutundu. Sıkıca sarıldı. Keşfetti. Başını yana eğdi ve gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi.

Birdenbire eli yüzümde, gözlerimin altındaki deriyi gıdıklıyor. "Ben de eskiden uyuyamazdım," diyor. "Yönlendirilmiş meditasyon bana yardımcı

oldu. Bunun için internetten kayıtlar dinlerdim."

"Ne?" Bileğini kavrayıp elini yüzümden uzaklaştırdım, ama onu bırakmadım ve nedenini de bilmiyordum. Belki de teni. İpek gibi yumuşak, sıcak ve pürüzsüz. Aman Tanrım.

"Uyku," diye açıklıyor özür dilemeden, oysa açıkça sınırı aştığının farkında. "Çok fazla uyuyamıyorsunuz, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Seni ilgilendirmez."

Kolunu elimden hızla kurtardı. "Belki de değil. Sadece ne demek istediğimi anlıyorum ve eğer ilgilenirsen, benim için işe yarayan bazı teknikleri sana verebilirim. Üç çocuk babası bir kralın muhtemelen çoğu insandan daha fazla uykuya ihtiyacı vardır."

"Sınırı aşıyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sinsi bir sırıtiş. "Yanılıyor muyum?"

Hayır. Haklı. Yıllardır gece boyunca kesintisiz uyuyamıyorum. Çok anlayışlı bir kadını, kimse bunun farkında değil. Koşuya çıkıyorum, beni ölümüne sıkan kitaplar okuyorum ama hiçbir şey, hiçbir şey yardımcı olmuyor. Geceleri en fazla birkaç saat uyuyabiliyorum. Şüphesiz ki bu benim lanetimin bir parçası.

Gerçekten de böyle bir varlık mı? Hassas, sezgisel ve şefkatli mi? Ona bağırmaktan ve azarlamaktan başka hiçbir şey yapmamış bir adama karşı bile mi?

Şimdi onu inceleme sırası bende. Vücudumun tepkilerinin ötesine geçip daha derinlere inmeliyim. Kızlar onu istiyor. Emily onu istiyor. Kahretsin, ben de onu istiyorum ama tamamen yanlış nedenlerden dolayı.

Odaklan, Sebastian! Onun gerçekliğini keşfet ve ondan özgürleş.

"Messalina'da öğretmen misiniz?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de güvenilirliğini test etmek için. Yalancı olup olmadığını, yetenekli olup olmadığını görmek istiyorum. Bunun bir hile, bir oyun, bana ve çocuklarıma erişim sağlamanın ve bizi sonsuza dek mahvetmenin bir yolu olup olmadığını test etmek istiyorum. Bu kadının burada olmasını istemiyorum ve kesinlikle benim için çalışmasını da istemiyorum.

O da lanetin bir parçası. Bunu biliyorum. Beni intihara sürükleyene kadar işkence etmek için yaratılmış bir siren. Ama birdenbire zihnimi dolduran tek şey kızlarımin ve Emily'nin sözleri.

"Evet." Hepsi bu. Açıklamaya gerek yok.

"Okulu bitirmedin mi?"

Dalgın dalgın saçının bir tutamıyla oynuyor, parmağının etrafında döndürüyor; sorularımdan oldukça rahatsız olmuş durumda. Muhtemelen sorularımın heykelle veya babasıyla ne ilgisi olduğunu merak ediyor.

“Hayır. Babamın şu anda kaldığı bakım merkezinin masraflarını karşılayabilmek için okulu bırakmak zorunda kaldım.”

"Hım. Öğretmenlik yapmak istemediğiniz mi?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor, elleri çılgınca hareket ediyor. "Bir süreliğine hareketsiz kalmaktan başka ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Üniversite, babamı beş dakikadan fazla hareketsiz durmaya ikna edebileceğim tek yoldu. Annem öldükten sonra çok yer değiştirdik ve bir molaya ihtiyacım vardı."

İlginç. "Tam olarak kaç yaşındasınız?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, kalçaları yana doğru sallanarak duruşunu düzeltti, sorularıma karşı sabırsızlanmaya başlamıştı. Gençti. Benden çok daha gençti. Bunu ona bakarak anladım. Ama gözlerinde yaşının ötesinde bir olgunluk vardı.

"Yirmi bir. Bütün bunların kırık heykelle ya da babamla ne ilgisi var?"

Vay canına. Yirmi beş yaşına yakın olmasını bekliyordum. Bu kadın benden on beş yaş küçük.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum. "Hiçbir şey. Ama sen Amerikalısın. Uçarısın. Biraz umudun olsa, burada yaşamaya devam etmek yerine Messalina'dan ayrılmayı seçebilirsin."

"Ya da kalmayı tercih edebilirim," diye karşılık veriyor sert bir şekilde. "Kim bilir? En son duyduğuma göre burası da AB'nin geri kalanı gibi özgür bir ülke, değil mi Majesteleri?"

Sinsi bir gülümsemeyle oynuyorum. Hiç kimse bana onun şimdi konuştuğu gibi konuşmadı. Bunun Amerikalı olduğu ve kraliyet ailesine alışık olmadığı için mi, yoksa göğüs dekoltesi için ona yüklü bir fatura keseceğimden korktuğu için mi, yoksa ona meydan okuyan herkese karşı her zaman böyle mi davrandığı konusunda emin değilim.

"Öğretmenlikten hoşlanmasanız bile bu mesleğe devam eder miydiniz?"

"Bundan zevk almadığımı hiç söylemedim," diye çıkıştı bana, yüzünde öfke belirip sözlerine yansıyor. "Pek fazla seçeneğim yoktu. Ve açıkçası, efendim, hayatımla ilgili verdiğim ya da vermediğim kararlar sizi ilgilendirmez. Her halükarda, vaktinizi yeterince aldığımın eminim ve benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, ancak beni babama yönlendirebilerseniz ayrılmak istiyorum."

“Sorularımı nezaket sanmayın. Kesinlikle öyle biri değilim.”

“Şaka yapmıyorsun. İroni yapıyordum. Kimsenin bunu seninle karıştıracağını sanmıyorum.”

"Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye sertçe bağırdım, gözlerim kısıldı.

Kadın gerildi. "Beni tedirgin ve savunmacı hale getiriyorsunuz. Bizi burada rehin mi tutuyorsunuz? Neden gitmemize izin vermiyorsunuz?" Sesi yükseldi, dudaklarında panik belirdi.

“Çünkü benim ülkemde yaşıyor ve çalışıyorsun. Sarayıma izinsiz giriyorsun. Çocuklarımla konuşuyorsun. Dokunmaman gereken şeyleri kırıyorsun. Bence kim olduğunu ve ne halt ettiğini bilmek benim işim.”

Acı, biraz da teslimiyet dolu bir kahkaha attı. “Kim olduğumu ve ne olduğumu bilmek mi istiyorsun?” Gözleri beni baştan aşağı süzüyordu. “Kayboldum,” diye itiraf etti ve bu cevabın dürüstlüğü beni ona daha da yaklaştırdı, çünkü içimde sıcak, acımasız ve fazlasıyla gerçek bir şeye dokundu. Dediği gibi, şaşkın ve evet, kaybolmuş bir halde iç çekti. “Ben buyum ve sana verebileceğim tek cevap bu. Ölen bir annenin ve akli başından giden bir babanın kızıyım. Çocukluğum çok farklı ve tipik olmaktan çok uzaktı. Eminim sen de anlayabilirsin. Annem öldüğü an kaçtık ve ben bizi durdurana kadar da kaçmayı bırakmadık.” Yanlışlıkla akan bir gözyaşını silerek güldü. “Bunların hiçbirini neden sana anlattığımı bilmiyorum. Belli ki benden hoşlanmıyorsun, ama acaba bu daha çok senden mi kaynaklanıyor, yoksa benden mi?” Dudaklarını yana doğru bükerek beni baştan aşağı süzdü. "Neyse, buraya sorun çıkarmak için gelmedim ve kesinlikle bir tehdit de değilim. Kızlarınızla tanışmaktan çok memnun oldum ve ülkenizde yaşamaktan da çok mutluyum. Babamın herhangi bir sıkıntıya neden olduysa gerçekten çok üzgünüm ve paha biçilmez büstü kırdığım için de özür dilerim. Tüm bunlar için telafi etmenin bir yolu varsa, yapacağım. Başımın üstündeki çatıyı veya bu sabah aldığım kahveyi bile zar zor karşılayabildiğim için, içten bir özürden başka size sunabileceğim pek bir şey yok."

Arkamdaki kapı gıcırtyla açıldı ve başımı omzumu çevirip baktığımda Javier'in orada durduğunu gördüm. Bana sert bir şekilde başıyla onay verdi ve içim burkuldu. Sonra Emily ve kızların da arkasında, yalvaran ve umut dolu ifadelerle durduğunu gördüm ve artık işin ucunda çaresiz kalmıştım. Phaedra ellerini birleştirip bana yalvarıyordu. Hatta Althea bile artık oradaydı, saflara katılmıştı.

Aman Tanrım. Sayıca azınlıktayım.

“Lütfen, Baba,” diye yalvarıyor Phaedra. Kızımın gözlerine bakıyorum, tıpkı annesininkiler gibi. Onlara her şeyi borçluyum. Sonuçta annelerinin ölümünün sebebi benim. Şimdi ne seçeneğim var? Çocuklarımın yüzlerindeki kederin azalmasını görmek için her şeyi yapardım ve nedense bu kadın birkaç dakika içinde onların ışığının bir kısmını geri getirdi.

Ona, bunu başarabilecek yeteneğe sahip olup olmadığını sormak istiyorum. Çocuklarımı güldürebilecek, onlara çocuk olmayı hatırlatabilecek yeteneğe sahip mi? Ben nasıl kral, insan veya baba olunacağını bile zar zor biliyorken, çocuklarıma zarar verecek mi yoksa onları kurtaracak mı? Bu lanetin bir parçası mı yoksa sihirli bir nefes taze hava mı?

Buna boyun eğmeden nasıl öğrenebilirim?

Kadına dönüp onu tek tek süzdüm. Kapıdaki gürültüden bir anlığına dikkati dağılmıştı, yüzünde bir merak vardı ve ben bu dikkat dağınıklığından faydalandım. İnanılmaz derecede güzeldi. Tatlı bir yüzü, masum gözleri ve kalpleri kıran dudakları vardı. Başka bir kadın olsaydı ve ben kral olmasaydım, bu kadını öyle sert bir şekilde becerirdim ki, güzel gözyaşlarından daha fazlası akardı ve dudaklarından sadece benim adımları fısıldayabilirdi.

Ama eğer bunu yaparsam... eğer bu alışılmadık fikri ona kabul ettirirsem... eğer kızlarımın isteklerine boyun eğsem... onunla asla birlikte olamam. Şimdi kendimi kontrol altına almalıyım. Bedenimin onda bu kadar büyüleyici ve cezbedici bulduğu her neyse onu kilitlemeliyim.

"Ciddi misin?" diye çıkıştım, şaşkın bakışlarını tekrar bana çevirmeye zorlayarak.

"Ne demek istiyorsunuz Majesteleri?"

Keşke bana Sebastian diye seslenseydi. O zaman ne olurdu?

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. "Yani, telafi etme fırsatınız olsaydı, bunu yapardınız mı demek istediniz?"

"Evet. Elbette isterim."

Sessiz, düzensiz bir nefes veriyorum, bu kadınla bu duruma zorlanıyor olmam beni rahatsız ediyor. Hiç tecrübesi yok. Hiç eğitimi yok. Bana ve unvanıma saygısız. Kabul edilebilir derecede kayıp ve muhtemelen bu yüzden biraz dengesiz. Üstelik, beni aşırı derecede gözlemliyor. Ve herhangi birinin güvenliği veya akıl sağlığı için fazla güzel.

Yine de... kızların onda ne gördüğünü anlayabiliyorum.

Açıkçası, başka seçeneğim kalmadı. Bu görevi üstlenecek birine ihtiyacımız var ve ona hemen şimdi ihtiyacımız var.

"Öyleyse kırık büstü telafi etmek için yapabileceğiniz bir şey var."

"Bu ne?" diye soruyor, göz kırparken muhteşem koyu kirpikleri bana doğru yelpaze gibi açılıyor.

"Sen burada, sarayda kalacaksın ve çocuklarımin dadısı olacaksın."

Karşımda duran yakışıklı krala bakakaldım ve bir paralel gerçekliğe, alternatif bir evrene ışınlandığımı fark ettim. Orada o yakışıklı herif bana, ödenemez bir borcu kapatmak için çocuklarının bakıcısı olmam gerektiğini söyledi. Bayıldım mı yoksa kusursuz yüzüne o kadar kapılmışım ki ne olduğunu anlayamadım mı? Buna inanmak zor değil. Onu görür görmez dizlerim neredeyse titredi ve boğazım kurudu.

"Özür dilerim, az önce halüsinasyon mu gördüm?"

Onun mavi-gri gözleri karanlık ve fırtınalı, gözbebekleri yemek tabağı büyüklüğünde ve bunun İngilizceden Fransızcaya çevrilip çevrilmeyeceğini merak ediyorum. Gerçi kelimelerin yeterince yakın olduğundan eminim.

"Halüsinasyon mu görüyorsun?"

"Evet, biliyorsun. Halüsinasyon görmek," diyorum Fransızca. "Bir insanın gerçek olmayan veya gerçekten olmayan şeyleri görmeye ve duymaya başlaması. Şu anda ben de öyleyim. Çünkü senin az önce söylediğini düşündüğüm şeyi asla söylemeyeceğini biliyorum."

Bana sert, pişmanlık duymayan bir bakış attı. Benden hiç hoşlanmıyordu, ama ben şaka yapmıyordum.

"Ya öyle yapsaydım?" diye karşılık veriyor.

"O zaman kral olsan da olmasan da sana gülmek zorunda kalırım." İşte tam o noktada aklımı kaybetmeye başlıyorum. Kim böyle bir şeyi ödeme şekli olarak önerir ki? Ödenemez borçların cinsel iyiliklerle ve ömür boyu kölelikle geri ödendiği modern yayın televizyon dünyasında yaşamıyor mu

o? Yani, ona ödeme şekli olarak cinsel iyilikler önerecek değilim. Bu saçma olurdu.

Yüzüm cehennemin on bin tonunda kızarıyor ve dudaklarımı mühürlüyorum. Vajinam zihnimdeki bu beyanına karşı çıkıyor, bu borcu onunla bizim için ödemeye can atıyor. Masumiyetini seve seve bir haraç olarak sunuyor.

Hayır, olmayacak, diyorum ona.

Rahatsız olmuş durumda, ama daha da kötüsü, şaka yapmıyor. Bu, yüzündeki memnuniyetsizlikten açıkça belli oluyor.

Belki de o da benim yaşadığım dünyada yaşıyor, çünkü izlediğim bazı dizilerde, filmlerde ve kitaplarda, tek bir hata yapmak, inanılmaz yakışıklı bir adamın kölesi olmaya yetiyor. Ömür boyu hizmetkârı. Bunu daha önce de düşünmüştüm, değil mi? Sadece o zaman şaka yapmışım. Bu adam ciddi. Ve normalde bu beni çok rahatsız etmezdi -tamamen fantezi, yaramaz seks anlamında- ama bu öyle değil. Bu gerçek hayat.

Sıcak olsun ya da olmasın, buna boyun eğmem.

“Hayır,” diyorum ve bunu özellikle vurguluyorum. “Ben dadı değilim, ben bir...”

“Sen nesin?” diye soruyor, ben sözümü kestiğimde başını hafifçe kişisel alanıma doğru eğerek. Dudaklarımı yalıyorum, benden çaldığı havayı tadıyorum. Beni o kadar çok sinirlendiriyor ki, düşüncelerimi takip etmekte veya konudan sapmakta zorlanıyorum.

"Bir okul öğretmeni," diye tamamladım sesim kısık bir şekilde, parmaklarımı birbirine dolamamak için kendimi zorlayarak; bu benim kronik bir sinirsel alışkanlığım.

“Ama olabilirsiniz,” diye sesleniyor kızlardan biri, hangisi olduğunu anlamak için bakamıyorum bile. “Bizim bakıcımız olabilirsiniz. Bizimle oynayabilir, Zayer ile tanışabilir ve söylediğin gibi güzel bir arkadaşımız olabilirsiniz.”

Vay canına. Abartmanın da bir örneği. Bu Phaedra olmalı. Başka çaresi yok.

İtiraf etmeliyim ki, mahvettiğim büstün sanatçısının kim olduğunu fark ettiğimde yıkıldım. O, modern çağın Michelangelo'suydu ve bu nedenle eser muhtemelen paha biçilmez. Ama hadi ama. Eskiydi ve müzelere gittiğinizde, oradaki heykellerin yarısı çatlak veya eksik parçalara sahip. Bu da ona ayrı bir çekicilik katıyor. Burnu eksik olsa bile.

“Özür dilerim,” diye tekrarlıyorum muhtemelen ellinci kez. “Söylediklerinizi takdir ediyorum ve babamın içeri girip heykeli yanlışlıkla mahvetmesinden dolayı gerçekten çok üzgünüm ve sizinle tanışıp sohbet etmekten çok memnun oldum.” Gözlerine bakmaya ve onlara basit bir gülümseme sunmaya özen gösteriyorum. “Karşılık olarak dadılık yapamam. Geçimimi sağlamam gerekiyor. Babamın kaldığı tesis oldukça pahalı. Ayrıca, daha önce hiç dadılık yapmadım ve daha iki dakika önce ülkenizi terk etmemi umuyordunuz.”

Kral Sebastian'ın soluk gri-mavi gözleri benimkine kilitlendi, ağzı ekşi bir alay ifadesiyle büküldü. Sanki ağzından çıkan her şeyden nefret ediyor ve kin besliyormuş gibiydi. "Burada sözleşmeli bir hizmetçi olarak bulunmayacaksın. Ne yazık ki, bu Messalina yasalarına aykırı. Seni bir çalışan olarak istihdam etmem gerekecek, ancak ikimiz de istihdam nedeninizi bileceğiz. Maaş alacaksın. Eminim ki şu ankinden çok daha fazla bir maaş. Burada çalışırken babanın geçimini sağlamaya devam edebileceksin. Ayrıca, oda ve yemek masrafından da kurtulacaksın."

Babamın masraflarını endişelenmeden karşılayabilme ve aynı zamanda biraz da olsa maddi rahatlatma sağlayabilme fikri midemi bulandırıyor, sonra rahatlatıyor, sonra da alt üst ediyor. Sözleşmeli hizmetçi olsam da olmasam da, bir hizmetçi gibi maaş alacaktım. Ve itiraf etmeliyim ki, kızlarla vakit geçirmeyi çok sevdim, ne kadar kısa sürmüş olsa da.

Ama dediğim gibi... Ben bir bakıcı değilim.

Küçük kardeşim yok. Çocuk bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hele ki kraliyet çocukları söz konusuysa, çünkü eminim ki onların kendine özgü kuralları ve yönergeleri var.

Bununla birlikte, ben hiçbir zaman zorluklardan geri adım atan biri olmadım. Ve bu, kağıt üzerinde kulağa gerçek olamayacak kadar iyi gelen bir zorluk.

"İşin püf noktası ne?"

"İşin püf noktası şu: Ya bunu yaparsın ya da baban kraliyet sarayına izinsiz girme ve hırsızlık girişiminden hapse girer. Eminim ki seni onun yanındaki bir hücreye, vandalizm suçundan yatırabilirim."

"Beni şantaj mı ediyorsunuz?" Gözlerim çizgi film karakteri gibi yuvalarından fırladı.

"Sizi tuzağa düşürüyorum. Messalina'da şantaj da yasa dışı." Soğuk. Acımasız. Sözlerinin etkisine tamamen kayıtsız. Aman Tanrım, şaka yapmıyor. Şerefsiz.

Bir adım geri çekiliyorum, elimi göğsüme koyup nefes almaya çalışıyorum. Şüphesiz bir akvaryum balığı taklidi yapıyorum. Bu olamaz. Olamaz.

"Neden ben?" sorusu, bunların hiçbirini yerine ağzımdan dökülen ilk şey oluyor.

"Peki, neden sen değil?" diye karşılık verdi, sırtını tekrar ailesine dönerek, acımasız bakışlarının tüm gücünü bana yöneltti.

Bu geçerli bir soru.

Tam olarak bir cevabım olmayan bir durum bu, çünkü görünüşe göre tüm seçeneklerimi resmen ortadan kaldırdı. Babam onun yasaklı sarayına girdi, büst için ona borçluyum ve babamla benim paraya ihtiyacımız var. Olumsuz yönleri bir kenara bırakırsak, bu kesinlikle normal hayatımın dışında bir macera ve meydan okuma. Ek olarak, kızlarını seviyorum ve onlara yardım edebileceğimi düşünüyorum çünkü ben de bir anne kaybetmenin ve onsuz yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ve onda inanılmaz derecede manyetik bir şey var.

Uzun boylu, heybetli duruşu, soğuk bakışları ve tehlikeli derecede yakışıklı yüzüyle odadaki tüm havayı kontrol ediyor. Onu öyle bir büküyor, değiştiriyor ki, ona o kadar açgözlü bir şekilde bağlanıyorsunuz ki, her nefesinizi bir uyuşturucu gibi özlüyorsunuz. Sanki zihinsel ve fiziksel olarak tam ve eksiksiz teslimiyetinizi talep ederken, bunu da küçümseyerek cezalandırıyor.

"Ben..." Başım yana yatıyor. Dünyam sarsılıyor. "Ciddi misin?"

Bir homurtu. Keskin çenesine bir el dokunuşu. Kapıya doğru geriye doğru bir bakış, birkaç saniye orada durdu. Sonra tekrar bana döndü. Tartışma bitti. Karar verildi.

"Evet. Pazartesi başlayacaksınız. Doldurmanız gereken evraklar olacak. Uymanız gereken bir program var. Kraliyet ailesine bakıcılık yapmak, bir okulda İngilizce öğretmenliği yapmaktan oldukça farklı olduğu için öğrenmeniz gereken şeyler olacak."

"Şey... Tamam. Vay canına. Her şey çok hızlı oluyor." Gerçekten buna evet mi diyorum? Başka seçeneğim var mı? "Bekle. Hayır."

"Evet," diye tekrarladı, sanki dile getiremediğim sorumu okuyormuş gibi. "Pazarlığa açık değil. Hızlı olsun ya da olmasın, durum bu. Bunları halledebileceğinizi düşünüyor musunuz, yoksa sizin ve babanız için polisi mi çağıralım?"

Sesindeki o küçümseme ve düşmanlık... "Sanırım bana başka seçenek bırakmıyorsun." Sanırım ondan nefret etmeye başladım. Hem de çok. "Biraz nezaket ve saygı gösterebilir misin, yoksa bu kraliyet görevlerinin bir parçası değil mi?" Eğer bana başka seçenek bırakmıyorsa, ona neden nazik davranmam gerektiğini anlamıyorum.

Burun delikleri genişlemiş, elleri arkasında sallanıyor ve Emily ile henüz tanışmadığım başka bir kadının kızları odadan dışarı çıkardığını, kapının arkalarından hızla kapandığını duyuyorum. Bu iyiye işaret değil.

"Bana böyle bir tonda saygıdan mı bahsediyorsun? Baban evime zorla giriyor ve ailemin güvenliğini tehdit ediyor. Eğer biraz aklın olsaydı, bununla şaka yapmayacağımı bilirdin. Benim için paha biçilmez bir şeyi kırıyorsun ve ben de bu ihlallerin telafisi için sana şu ankinden daha iyi maaşlı bir iş teklif ediyorum, sen de bir de kraliyet görevlerimi sorgulamaya cüret ediyorsun?"

Yanımda beliriyor, vücut ısısı ve kolonyasının kokusu adeta bir silah gibi. Çekiciliğiyle etkisiz hale getirmeyi amaçlayan bu silah, aksine vücudumdaki her hücreyi uyandırıyor.

"Şimdi beni iyi dinle, dadı," diye öfkeyle söylüyor. "Çünkü sen tam olarak busun. Bir memur. Halkın hizmetkarı, benim sarayımda, çocuklarımla birlikte, ülkemde, benim isteğimle. Ne zaman ne söylersem onu yapacaksın ve bana sadece 'evet efendim' veya 'evet Majesteleri' diye cevap vereceksin."

Sahte özgüvenimi ve işe yaramaz cesaretimi korumak için çaresizce o sözlerle karşı ırkılmamaya çalışıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Her neyse, bana konuşma şeklinize de tahammül etmeyeceğim. Hikayenizi biliyorum, kralım. Hakkınızda ne dediklerini biliyorum ve şimdi görüyorum ki hepsi doğru. Soğuk gözlü ve buz gibi kalpli, keskin bir takım elbise giymiş acımasız bir canavar. Sadece bu yüzden bile buradan çıkıp bir daha asla geri dönmemeliyim. Ama aynı zamanda bu yüzden kalıp bu işi üstleneceğim, sadece hakkımda yanlış olduğunuzu kanıtlamak için. Her engeli aşma isteğiyle ve her gün sırf beni aynı hızla yok edecek evrene 'siktir git' demek için bir gülümsemeyle karşılayabilirim, ama bunun beni paspas yaptığını düşünmeyin."

Ellerini arkasından açtı ve gözlerinin soğuk olduğunu söylediğim yanıltıcı bir bakışla bana dik dik baktı. "Şunu bilmelisin. Bu anlaşılmaya sadece kızlarım için evet diyorum. Eğer bana kalsaydı, sen ve baban bir saat

önce hapiste olurdunuz. Bu işi yap ve iyi yap, yoksa baskın faturasını elinde tutarak kışının üstünde kalırsın."

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı ve bu mücadelenin bir an önce bitmesini istediğim için ona kocaman, göz kamaştırıcı bir gülümseme sundum. Bu onu şaşırttı ve bu zaferden büyük bir kişisel tatmin duydum.

"Güzel bir dostluğun başlangıcı gibi görünüyor," diye şakayla karışık ismim ile oynadım. El sıkışmak için elimi uzattım, o ise sanki cüzzamlıymışım gibi elime baktıktan sonra bıkkın bir nefes verip elimi sıktı.

Belki de tüm bu gerilimden kaynaklanıyor; aramızdaki bu girdap gibi dönen, zehirli, öfkeli, yüklü gerilimden. Belki de bu yüzden onun büyük, güçlü eli benim küçük elime değdiğinde lezzetli bir tehdit gibi geliyor. Serbest bırakılmak üzere olan bir fırtına. Elektrik gibi, tenimde karıncalanma hissi yaratıyor, ardından tüylerim diken diken oluyor. Beni hızla bırakıyor, parmaklarını bir kez esnetip uzatırken, sanırım Latince bir şeyler mırıldanıyor.

Gözlerinin altındaki deriye dokunduğumda durum böyle değildi, şimdi düşününce ah! Gözlerinin altındaki deriye dokundum ve uykusuzluğunu yüzüne vurdum. Christola.

Başka bir şey demeden arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Kapı aniden açıldı ve birine beni odama götürmesini söylediğini duydum.

Eyvah. Odam. Bu gerçekten oluyor. Kraliyet çocuklarına bakıcılık yapacağım. Bu süreçte özgürlüğümü kaybediyormuş gibi hissetmemin sebebi ne?

Çünkü öylesin.

Olabilir. Dükkanın üstünde yaşamak yerine burada yaşayacağım. Küçük çocuklarla ilgileneceğim; daha önce hiç yapmadığım bir şey. Boş zamanlar geçmişte kalacak. Yalnız kalmak da öyle. Ve babamı ne zaman görebileceğimi kim bilir.

Şeytanla bir anlaşma imzaladım. Beni şimdiden nefret eden, şeytani bir canavarla.

Ben ne yaptım böyle?

Odamı görmeye gitmedim. Kendini Althea olarak tanıtan, kralın sekreteri ve dul kraliçenin kız kardeşi—yani kralın teyzesi—olan kadına, halletmem gereken bazı şeyler olduğunu, eşyalarımı toplamam gerektiğini ama muhtemelen Pazar gecesini döneceğimi söyledim. "Muhtemelen" kelimesini öylece bıraktım ve itiraz etmediler. Althea bana sempatiyle bakıyordu ve yeğenine hiç benzemediği için minnettar oldum.

Sonra babamla birlikte kaleden kaçtım. Arabaya bindiğimizde o kadar yorgundu ki uyuyakaldı. Onu kaldığı yere geri götürdüm, olay raporunu doldururken personelle birlikte oturdum ve sonra da babamın kaçmasına izin verdikleri için onlara epey kızdım.

Ondan sonra, yol boyunca ağlayarak eve gittim.

Cumartesi günümü nehir kenarında kitap okuyarak ve rahatlayarak geçirmeyi planlamaktan, babamı kurtarmaya ve paha biçilmez bir heykeli kırmaya, tam bir pislik olan o lanet olası kralla tanışmaya ve sonunda dadı olmaya kadar geldim.

Bunların hepsini birden anlamak zor. Bunların hepsini işlemek çok fazla.

Bunu anlamak neredeyse imkansız.

Değişime alışkınım. Ergenliğimin büyük bir kısmı bununla doluydu. Ama bu farklı. Bir yanım, saraya hiç dönmesem ne olacağını merak ediyor. Messalina'yı tam olarak terk edemem. Babam burada ve onu kaldığı yerden alıp başka bir yere götürebilirim, ancak kırılğan zihinsel durumu nedeniyle bu o kadar kolay değil. Şu anda aşinalık ve istikrarla yaşıyor ve bunu yapmak onu bunlardan mahrum bırakır. Böyle bir şeyin onun için ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyorum. Ayrıca, biliyorsunuz, para meselesi de var. Çok param yok. Ve işimden ayrılırsam, yeniden başlamamız için daha da az paramız olur.

Cumartesi gününün geri kalanını panik içinde geçirdikten sonra, bugün her şeyi organize edip paketlemekle geçirdim. Ev sahibime yeni pozisyonumu bildirdim ve bu kadar ani ayrıldığım için özür diledim. Umursamadı. Haftalık ödeme yapıyorum. Okula da yeni pozisyon değişikliğimi bildirdim. Yine umursamadılar. Benim yerime kolayca geçebilecek uzun dönemli yedek öğretmenleri varmış. Her şey çok kolay oldu ve kimse benim ayrılmamı umursamadı.

Buna odaklanmıyorum. Bunun yerine, babamla iki saat geçirdim ve o ziyaretin bir kısmında beni annem sandığını fark ettim. Beni giderek daha az tanıyor veya hatırlıyor. Hissettiğim kalp kırıklığı, boşluk ve kahrolası

yalnızlık dayanılmaz. Hayatımda hiçbir zaman anneme şu ankinden daha çok ihtiyacım olmamıştı.

Hatta bir arkadaş bile olabilir.

Yanımda bir arkadaş olurdu. Konuşabileceğim, dertleşebileceğim, omzunda ağlayabileceğim biri, çünkü daha çok ağlamam gerekiyor ve yapamıyorum, çünkü bunu alışkanlık haline getirirsem asla duramam. Acı ve umutsuzluk beni dibe çeker ve annem öldükten sonra hayatımın aldığı bu durumdan kurtulmak için her zaman daha güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Ama kendimi şu anki kadar kaybolmuş ve yabancı hissettiğim başka bir zaman olmadı.

Özellikle de sarayın kapılarından içeri girdiğimde. Bir şoför gelip beni aldı. Adı Javier olan, uzun boylu, vakur, güler yüzlü bir adamdı. Onun gösterişli arabasını görünce, Althea ve Emily'yi bıraktığım ihtimalinin tamamen saçmalık olduğunu anladım.

Bu görevi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Saray geceleyin farklı görünüyor. Daha heybetli ve kasvetli, ve ben de elimden geldiğince babama odaklanmaya çalışıyorum. Bu işin onun tesisindeki güvenliği için ne anlama geleceğine.

"Buradayız, hanımefendi," diyor Javier bana kalın bir İspanyol aksanıyla İngilizce olarak ve onu anında sevdim. Konuşmadı ya da sohbeti zorlamadı. Sadece araba sürdü ve şimdi iki bavulumu—hayatımın tüm içeriğini—yukarı taşıyor. Nereye gideceğimi bilemeden onu takip ettim çünkü turu hiç almadım.

"Ah, o burada." Althea beni karşılıyor, zarif yüz hatları ve derin, koyu gözleri beni baştan aşağı süzüyor. "Tam zamanında geldi. Odanızda her şeyi hazırlıyordum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım içeri ilk girdiğimde. Beklediğimden daha büyük. Dükkânın üstündeki odadan daha büyük, üstelik küveti olan kendi banyosu da var. Kralın beni zindana ya da merdiven altındaki süpürge dolabına kapatacağını neden düşündüğümü bilmiyorum. Ama dört direkli yatağı, ipeksi mavi-altın renkli çarşafı ve mobilyalarıyla oldukça davetkar ve rahat.

"İşte çocukların programı." Bana küçük bir kağıt parçası, ardından da kalın bir kağıt yığını uzattı. "Ve bunlar da doldurmanız gereken formlar. Gizlilik sözleşmesi ve bir yıllık çalışma sözleşmeniz; bu sözleşmeyi sizin değil, bizim takdirimize göre imzalayacağız."

“Ah.” Bir yıl onların takdirine bağılı, benim değıil. Yani... tahmin ettiğıim gibi bir çeşit mahkum. En azından maaş alan bir mahkum.

“Güvenlik protokolleri, K&R (Kritik Maruz Kalma ve Kurtarma) durumları hakkında resmi eğıitim alacaksınız.”

"K&R mı?" diye araya giriyorum.

"Kaçırma ve fidye."

Bir baykuşu taklit ediyorum. "Ah." şu an başka hiçbir kelime aklıma gelmediğı için söyleyebildiğıim tek şey bu gibi görünüyor.

“Bu ailenin tarihini bilmiyor musunuz? Kralın küçük kız kardeşi Prenses Desta, yatağıından kaçırıldı ve merhum kral, kaçırmayı engellemeye çalışırken öldürüldü.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Evet. Bu ailenin geçmişini biliyorum." Sadece bunu düşünmüyordum çünkü gerçekleri bilmek başka, birdenbire onların içine dalmak başka bir şey. "K&R eğıitimi. Bir yıl. Anladım."

Sanırım kusacağıım.

"Ve ne olursa olsun, hiçbir koşul altında Majestelerinin salonuna girmenize izin verilmemektedir."

“Pekala.” Bu beni bir an şaşırttı. “Odasına girmeyi planlamıyordum.” Ama tamamen yasak bölge olduğıunu söylemesi garip. Aklıma dolabında cesetler ya da küvetinde kan gölü saklıyor olabileceğı geliyor. İkisini de yapabileceğini düşünüyorum.

“Dinleyin,” diyor, sesi biraz samimiyetini kaybederken, teselli etmek amacıyla omzuma dokunuyor. “Biliyorum, bu oldukça zor bir durum ve hiç beklemediğimiz bir anda oldu. Eğer gerçekten işe yaramıyorsa, sözleşme her zaman değıştirilebilir. Bu daha çok bizim ve çocuklar için bir koruma. Kraliçe öldüğünden beri dadılarla pek şansımız yaver gitmedi. Kral farklı birini istedi ve siz kucağıımıza düştünüz. Ben kadere inanan bir kadınıım, bu yüzden buna kader diyorum. Başka hiç kimsenin başaramadığı bir şekilde kızlara ulaştınız ve başka hiç kimsenin cesaret edemediğı bir şekilde krala karşı çıktınız. Ama eğer gönlünüz bu işte değıilse, lütfen şimdi gidin. Bu aile yeterince şey yaşadı ve onları sömürecek başka bir dadiya ihtiyaçları yok.”

İsa. Bu insanların katlandığı ve başa çıkmak zorunda kaldığı şeyler.

“Kalmak istiyorum,” diyorum ona ve sanırım bunu gerçekten kastediyorum. Konuşması beni etkiledi. Beni buna teşvik etti. Buraya gelmeme neden olan koşullara rağımen ve ne derse desin, bir sözleşmeli köle olduğıum gerçeğıine rağımen. Kabul etmeliyim ki, tam olarak ne olduğıunu anlamadığıım bir şekilde bana çekilen krala rağımen.

“Güzel,” diye belirtti, yüzünde rahatlama ifadesi belirmişti. “Şimdi biraz dinlenmenizi öneririm.”

O gidiyor ve birdenbire kendimi bu lanet olası saraydaki yeni odamda yapayalnız buluyorum. Kralın odası koridorun sonunda. Çocukların odaları da benimkinden çok uzak değil. Hızlıca eşyalarımı yerleştiriyorum, programı okuyup ezberliyorum, banyoda ellerimi yıkıyorum ve yatağa giriyorum.

Yarın tam bir kaos olacak ve önümde ne olduğunu hiç bilmiyorum. İçimde kötü bir his var, burada hiçbir şey benim için kolay olmayacak.

Özellikle de kral söz konusu olduğunda.

Kapıma, alarmımın çalmasına on beş dakika kala şiddetli bir şekilde vuruldu. Üstelik alarmı, kalkmam gereken saatten yirmi dakika öncesine kurmuştum. Bulanık gözlerimi kırpıştırarak açtım, dışarıdaki gökyüzü hala karanlıktı. Dün gece berbat uyudum. Bulunduğum yeri göz önüne alırsak bu şaşırtıcı değil, ama o fazladan on beş dakikaya gerçekten ihtiyacım vardı.

“Evet?” diye Fransızca cevap veriyorum, hangi dili kullanmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum. Şimdiye kadar tanıştığım herkes mükemmel İngilizce konuşuyor, ama ne olur ne olmaz.

"Bayan Bellamy, uyanın, uyanın, uyanın."

Şaka yapıyor olmalısın.

Kapı aniden açılıyor—kilitlemeyi unutmamalıyım—ve ben cevap veremedim içeri Phaedra koşarak giriyor, o da hemen ardından pijamalarıyla Sabrina ve Zayer'i takip ediyor. Zayer'le henüz tanışmadım ve kesinlikle böyle tanışmak istemiyordum. Hala yatakta, ince bir pijama gömleği ve minik uyku şortuyla yatıyorum.

Yavaşça doğruldum, tam o sırada kızlar yatağıma atladılar ve Zayer de onların ardından yatağa çıktı.

Zayer, babasının minik bir bebek versiyonu, kızlar ise tamamen annelerine benziyor. Çok sevimli. Yuvarlak yüzlü, koyu saçlı ve gri-mavi gözlü. Babasının aksine, o hep gülümsüyor; babasının dişlerinin olduğunu, bana alaycı bir şekilde bakarken inci gibi beyaz dişlerini görmeseydim anlamazdım.

"Merhaba. Ben Pince Zaver," dedi, yüzük parmağını ve serçe parmağını emmek için ağzına sokmadan önce bana doğru göz kırparak.

"Merhaba. Ben Bellamy," diye tanıtıyorum kendimi, ki bu çok garip geliyor çünkü o çok küçük. Henüz üç buçuk yaşında bile değil. "Ben senin yeni bakıcınım."

Bana kocaman, dişlerini göstererek sırıtıyor ve sanırım aşık oldum.

"Biliyor," diye ciyakladı Sabrina, yatağıma atlayıp bizi de onunla birlikte yukarı aşağı sallarken. Kız bir an bile yerinde durmuyor, diye fark ettim. "Babam dün geri döneceğinizi söyledi. Bebeklerle oynayabilir miyiz? Bebeklerle oynamak istiyorum. Sonra da bizimkine benzeyen bir blok saray yapmak istiyorum ve sonra da—"

"Bekle," diye araya girdim. "Durun bakalım, efsanevi prenses. Bugün benim ilk günüm ve bir programımız var. Phaedra'yı okula hazırlamam gerek."

Okuldan bahsedilince Phaedra surat asmaya başladı. "Onlar burada kalıp oynayabiliyorlar da ben neden okula gitmek zorundayım?"

Sabrina ona, "Çünkü babana yalvararak okula gitmek istedin, odalardan birinde oturup ödev yapmak istemedin," diye hatırlatıyor.

"Böyle olacağını düşünmemiştim. Daha farklı olacağını sanıyordum. Gerçek bir okul gibi olacağını düşünmüştüm. Saray arazisinin en ucunda, okul binası gibi tasarlanmış farklı bir binada olsak da, hâlâ sadece ben ve bir öğretmenim var."

Ah. Orada keşfedilecek çok şey var, ama şu an değil.

"İşler böyle yürüyor işte," diyorum ona. "Gelecek yıl Sabrina da sana katılacak. Ama sen döndüğünde, ödevlerimizi yaptıktan sonra oynayabiliriz."

Tekrar gülümsemeye başlamıştı ki, ben de o korkunç ödevle gülümsemesini bozdum. "Ödevden nefret ediyorum."

"Seni anlıyorum," diye karşılık verdim. "En sevdiğin ders hangisi?"

"Bilim. Gerisi sıkıcı. Ama neden okula gitmek zorundayım ki? Ben kraliçe olacağım, bilim insanı değil. Sarayda özel ders almak istemedim sadece. Küflü peynir gibi kokuyordu ve bir kerecik de olsa saraydan ayrılmak istedim."

Vay canına. "Çünkü zeki ve eğitimli olmaktan daha güçlü bir şey yok. Özellikle de bir kadın için. Elinden geldiğince çok şey öğren, en iyi kraliçe sen olacaksın."

“Öğretmenim olamaz mısınız?” diye karşılık veriyor. “Bize İngilizce öğretmeni olduğunuzu söylemişsiniz. Öğretmenim çok katı ve ben yalnızım. Teneffüste bile oynayacak kimsem yok.”

Başımı üzüntüyle salladım. "Üzgünüm evlat. Ben senin bakıcın olmak için işe alındım, öğretmenin olmak için değil. Ama sonra oynamak istediğin eğlenceli bir oyun düşün, bunun için zaman ayırırız."

Bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor ve itiraf etmeliyim ki, cumartesi günü büstü kırdığımda kızların bana gösterdiği kadar sıcak bakmayacaklarından endişelenmişim. Şimdiden benimle rahat görünüyorlar, bu da büyük bir rahatlama. Ve Zayer de kız kardeşlerinin yaptıklarını açıkça takip ediyor.

“Pekala genç prensesler ve prensler. Kalkıp giyinmem gerekiyor. Siz de normalde bu kadar erken mi uyanıyorsunuz?” Eğer öyleyse, önceden plan yapmam gerekecek.

Sabrina hâlâ sevinçle zıplayarak, "Zayer öyle yapıyor ve içeri girip bizi uyandırıyor," diye bilgilendiriyor beni. "Normalde odamızda uyur ama bugün seni görebilmek için erken kalktık. Yalnız kalmayı sevmiyor."

İyi oldu. "Peki ya kahvaltı?"

"Genellikle, eğer bir bakıcımız varsa, Tante Althea ve bakıcımızla birlikte yemek yeriz."

"Peki ya babanız?"

"Babam nadiren bizimle yemek yiyebiliyor."

Daha da iyisi. Kraldan kaçınmak için her fırsatı değerlendiririm.

Zayer'i yere indirdim ve Sabrina ile Phaedra yatağımdan atlayıp, sanki sabah saat altı değil de onmuş gibi sevinçle zıplamaya başladılar.

“Eğer bana yirmi dakika süre vererseniz, seve seve kahvaltınıza katılırım.” Ve bol bol kahve içerim. Hem de çok, çok fazla kahve. Bütün o lanet olası kahveleri.

Onları odamın kapısına kadar uğurlarken, bornozumun banyoda asılı olmamasını diledim. İnce tişörtümün altında sütyen olmaması ve bacaklarımın neredeyse tamamını gösteren minik şortumla kendimi biraz açıkta hissettim. Eğer böyle doğrudan odama girerlerse, başka bir şeyle uyumaya başlamam gerekecek.

Kapıdan başımı uzatıp sağa sola baktım ama Althea ortalıkta yoktu ve ona seslenemiyordum da. Sanırım sarayda böyle bir şey hoş karşılanmaz ve kaba bir davranış olarak kabul edilirdi.

Çocuklara döndüm. "Teyzeniz sizi genellikle almaya gelir mi yoksa kendiniz mi inersiniz?" Zayer çok küçük ve bu saray çok büyük olduğu için bu fikri pek sevmiyorum.

"Hayır. Onları ben alt ederim."

Bu adam beni hazırlıksız yakalamanın en absürt yoluna sahip. Döndüm. Yavaşça. İsteksizce. Yüzüm, hangi korku maskesine takılı kalmışsa onunla donakalmıştı. Yukarı baktım. Ve yukarı. Çünkü uzun boylu. Benden çok daha uzun. Ve bir takım elbise giymiş, diğer gün giydiğinden daha şık bir şey. O gün açık renk bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti, ki geriye dönüp bakınca bu biraz garip çünkü o kral ve onu her zaman böyle giyinmiş hayal etmiştim.

Koyu kömür rengi takım elbisesi, ütülü mavi gömleği ve gömleğinden bir ton daha koyu kravatıyla gri-mavi gözlerini neredeyse renksiz ve berrak hale getiriyor. Tıpkı bir kurt gibi. Tıraş olmuş ve keşke olmasaydı diye düşünüyorum çünkü geçen gün çenesinde taşıdığı iki günlük sakal tam anlamıyla seksi bir büyüdü ve şimdi çenesindeki gamze daha da belirginleşmiş, bu da bambaşka bir seksilik.

Sadece, onu seksi olarak düşünmeyi bırakmalıyım. Hem de hemen şimdi. Seksi bir pislik olabilir, ama aynı zamanda patronum ve onu başka bir şekilde görmek beni hiçbir yere götürmez.

"Ah." İngilizce ya da Fransızca fark etmediğimde burada her zaman kullandığım ifade bu gibi görünüyor.

O muhteşem güzellikteki buz gibi gözleri, bir saniyeden az bir süre için gözlerime kenetleniyor, sonra dudaklarımın üzerinden, boynumun kıvrımından aşağı kayıyor ve göğüs uçlarıma takılıyor. Gecelik tişörtümün altından ona %100 selam veren sert uçlar. Ağzı anlayamadığım bir şeye dönüşüyor ve gözleri de, aşağı doğru kaymaya devam ederken, ne olduğunu okuyamıyorum, kısa şortumun altındaki üst uyluklarıma iniyorlar.

"Majesteleri?" diye soruyorum ve ne sorduğumu bile bilmiyorum. Kesinlikle gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını sormaya niyetim yok. Gerçi, gördüklerinden hoşlandığını bir an bile düşünmediğim için, bu tamamen ironik bir şekilde cazip geliyor. Kaşlarındaki kederli ifadeye bakılırsa, burada olmamdan şimdiden pişman olmuş durumda.

"Uyurken bunu mu giyiyorsunuz?"

Ah, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat. "Bazen," diye yanıtlıyorum, sesim hafif ve neşeli. "Bazen daha az uyuyorum."

Çenesi kilitlendi, ifadesi gerginleşt i ve evet, benden nefret ediyor. Ama beni buraya zorla getirdi, oysa aynı şekilde kaba davranmayıp hayatımı ve iş imi bırakıp çocuklarının bakıcısı olmamı isteyebilirdi. Eğer bunun karş ılığ ında hayatını biraz cehenneme çevirebilirim, ne ala. Ailesi için paha biçilmez bir şeyi mahvettiğ imin ve babamın yasak sarayına izinsiz girdiğ inin farkındayım, ama, kahretsin, bunların hiç biri köt ü niyetli değ ildi.

Yine de buradayım. Ve onun için şanslıyım ki, çocuklarını seviyorum. Ayrıca, sözleşmemdeki gelir miktarı doğ ruysa, oda ve yemek masrafları konusunda endişelenmeme gerek kalmadan önceki maaş ımın iki katından fazla kazanıyorum. Para biriktirebilirim. Babamın masraflarını karşı layabilirim. Kendi yolumu ve hayatımı kurabilirim çünkü eminim ki öz geç miş imde "kraliyet dadısı" yazması gelecekteki iş verenler için çok değ erli.

"Çocuklarım erken kalkıyor. Bu yüzden daha fazla giyinmeniz gerekiyor..."

"Daha fazlasını mı istiyorsunuz efendim?" diye sordum. "Neden, ne demek istiyorsunuz?"

Acımasız bakış ları gözlerime ç arptı. "Beni kış kırtma."

"Ama çok eğ lenceli."

"Kızlar, Zayer'i kahvalt ı salonuna götürün. Teyzeniz yoga dersini bitirdikten sonra orada bekliyor zaten."

"Althea yoga mı yapıyor?" Bunu duyunca istemsizce yarı ç ığ lık attım. Çünkü kesinlikle yoga yapmaya bayılıyorum. Her gün bu herifle uğ raş mak zorunda kalırsam, alabileceğ im tüm iç huzura ve dinginliğ e ihtiyacım olacak. Acaba bana da katılmama izin verir mi?

"Evet, Baba." Phaedra koridorda yürürken ve merdivenleri çıkarken grubun önünden gidiyor ve onlar merdivenlerden aş ağı inmeye başladıklarında istemsizce irkiliyorum ve ö ne doğ ru sıçrayamıyorum.

"Zayer merdivenlerden nasıl ineceğ ini biliyor ve Phaedra ona yardımcı olacak."

"Ama o çok küçük. Tökezleyip düş mesinden endişelenmiyor musun?"

Kral bana merakla, neredeyse inanmaz bir şekilde baktı. "Benim için numara yapmana gerek yok. Seni sevmiyorum, burada olmanı da istemiyorum ve oğ lumu ne kadar sevmiş gibi yapsan da bu fikrim değ işmeyecek."

"Vay canına. Baş kalarına hiç güvenin yok, öyle mi?"

Gözleri keskinleştii, gözlerinde bir hayalet belirdi. "Bana sana güvenmem için henüz bir sebep vermedin."

"Pekala. Birbirimizi yeni tanıyoruz ve bu konuda da yeniyiz. Doğrusu, beni sevip sevmemen umurumda değil. Sen de en sevdiğim insan değilsin zaten. Burada olmamın sebebi beni buraya zorlamam. Ama sırf yapabiliyorsun diye kaba olmak zorunda değilsin. Oyun oynamıyorum. Bir iş yapıyorsam, onu hakkıyla ve tüm benliğimle yaparım. Düşmesinden endişeleniyorum. O merdivenler eski taştan yapılmış."

Başını yana eğerek beni daha dikkatlice inceledi. "Onun için gerçekten endişeleniyor musun? Daha yeni tanıştın onunla."

"Ne olmuş yani?" diye tersledim, kaşlarımı çatarak, ellerimi belime koydum çünkü ona dokunmayı ne kadar çok istediğime sinirlenmiştim. Gözlerinin altında hâlâ o mor lekeler vardı. Konudan saptım. "Küçük bir çocuk. Tabii ki endişeleniyorum. Üstelik, o benim sorumluluğumda." Ve kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlı.

Gözlerini dikmiş, şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Bakışlarının şiddeti beni yerimden kıpırdatıyor. Göz temasını kesmeyi reddettiğim uzun ve gergin bir anın ardından, kral zihnini kasıp kavuran düşüncelerden sıyrılıyor. "Dinle, daha az açık giyinmen gerekiyor..."

"Daha az mı? Az önce daha fazla demiştin?" diye ısrar ediyorum, o soruyu cevapsız bırakınca tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Daha az şeffaf," diye hırıldayarak söylüyor, sanki bu kelimeler ağzında zehir gibi.

Ah. Şeffaf. Bunu fark etmemiştim. Yani, tişörtümün inceliğın sınırında olduğunu biliyordum ama şeffaf... aman tanrım. Niyetim bu değildi. Güne başlarken Messalina kralına ve çocuklarına göğüslerimi göstermekten daha iyi bir şey yok. Gerçi, göğüslerimin şimdiye kadar gördüğü en fazla hareket bu... yani... hiç bu kadar hareket görmemişti.

Tabiri caizse, bakir bir bölge.

Yine de haklı. Ben çocuk bakıcısıyım ve uygun giyinmek bunun bir parçası.

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Özür dilerim Majesteleri. Bir dahaki sefere yatağa daha uygun bir şey giyeceğim. Çocuklarınızın bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiştim."

İçini çekti. Mutsuz bir iç çekti bu. "Birdenbire mi uyumlu oldun?"

"Bunu bir hediye olarak kabul et. Sana göğüslerimi göstermeyi kastetmemiştim açıkçası."

Kaba sözlerim karşısında kaşları tepesine kadar kalktı.

Latince küfürler savurduktan sonra boğazını temizledi. "Başbakan bugün geliyor ve bir hafta kalacak. Yolumuzdan çekilin. Çocukları meşgul edin ve bizden uzak tutun."

"Başbakan mı?" Bütün bunları hâlâ nasıl kavrayacağımı bilmiyorum. Yani, özünde kendimi Amerikalı olarak görüyorum. Dolayısıyla, bu benim için cumhurbaşkanıyla ve genç ve çok yakışıklı Kral Charles'la aynı anda karşılaşmaya eşdeğer."

"Evet. Başbakan. İngilizce konuşuyorum, bu yüzden beni anladığınızı biliyorum."

"Beni kışkırtma," diye sözlerini ona geri püskürtüyorum ve o da tıpkı bir canavar gibi hırlıyor.

"Allah aşkına." Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi ve keşke yapmasaydı çünkü şimdi saçları karmakarışık olmuştu, oysa öncesinde kusursuz ve lezzetliydi. "Bir kerecik de ağzını kapat ve dinle. Bu şaka değil. Ciddi söylüyorum, ondan uzak dur."

Sesindeki sertlik ve gözlerinin bana dik dik bakışındaki gergin, biraz vahşi tavır, o adamdan hoşlanmadığını gösteriyor. Ona hiç oy vermedim. Messalin vatandaşı değilim. Sanırım teknik olarak hala ABD vatandaşıyım, ama buradaki insanlar bu konularda Amerika Birleşik Devletleri'ndekilerden çok daha rahatlar. Başbakan hakkında bildiğim tek şey genç, yakışıklı ve kibar olduğu.

Kralımıza benziyor ama onun kadar somurtkan ve tanrısal değil. Somurtkan, somurtkan, yakışıklı erkeklerde ne var da iç çamaşırlarını küle çeviriyor?

"Tamam Sebastian. Anladım. Başbakandan uzak dur."

Az önce ona "Majesteleri" veya "efendim" yerine "Sebastian" diye seslendiğimin farkındayım ve bu onun da gözünden kaçmadı. Bir anda kollarını kapının iki yanına bastırarak beni odama hapsetti. Ne kadar güzel koktuğundan bahsetmiş miydim? Ya da o şekilde, üzerime yırtıcı bir şekilde dikildiğinde ne kadar tehlikeli hissettirdiğinden? Vajinamın onunla ilişkiye girmenin ve penetrasyonun yasak olduğunu anlaması gerekiyor.

Yazık, bu noktada bekaretimi kaybetmem gerek. Ama gerçekten, kendime gelmeliyim ve bunu hızlıca yapmalıyım. O güvenilir bir adam değil.

"Sebastian?" Kaşlarını kaldırıyor. Bir kralı şok ettim ve günüm tamamlandı. "Bu oynadığınız bir oyunun parçası mı?"

"Oyun yoktu. Sadece ağzımdan kaçtı."

Pek ikna olmuş görünmüyor.

"Sana öyle seslenmeyi seviyordum. Buna izin verilmiyor mu? Bu senin adın."

Cevap vermeden bana bakmaya devam ediyor.

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım, sonra göğüs meselesini hatırladım ve hızla tekrar kapattım. "Pekala. Hayır Sebastian, hoşuma gitmiş olsa bile. Sana Seb demediğim için şükretmelisin."

Nefes nefese, sanırım bir kahkaha atıyor. Aman Tanrım. Bunun bir kahkaha olduğunu düşündüm, ta ki geldiği gibi hızla kaybolana kadar. Çölde bir serap, belki de hayal etmiştim. Belki de astım krizi geçiriyordu.

"Seb?!" Şaşkına dönmüş bir şekilde, "Hayır. Hiç kimse bana böyle seslenmedi." dedi.

"Yazık. Belki bir lakap seni biraz yumuşatırdı." Bana yarı hırslayarak baktığında gözlerimi devirdim. "Pekala. Unutun gitsin, Majesteleri. Şu anda sizi zorlayacak bir adam gibi görünmüyorsunuz."

"Ben değilim."

"Başbakanı görmek için heyecanlanmıyorsunuz, öyle mi? Size kötü bir haberi mi var?"

"Bildiğim kadarıyla değil."

Hâlâ burada durup benimle konuşuyor olmasına şok oldum. Kıyafetimden dolayı beni azarlayıp gideceğini düşünmüştüm. Zaten en sevdiği kişi olmadığımı oldukça açık bir şekilde belli etti.

"Hâlâ yorgun musun? Yine mi az uyudun?"

Cevap yok, ama kıpırdamıyor ve kahretsin.

"İnsanlarla vakit geçirmekten hoşlanmıyorsun o zaman? Anlıyorum. Aslında pek de değil. İnsanlarla vakit geçirmeyi seviyorum, sadece vakit geçirebileceğim insanların yok, umarım ne demek istediğimi anlarsın." Saçmalıyorum. Adam beni, sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kedi kadar tedirgin ediyor. "Ama yakışıklısın. Bugün başka hiçbir şey olmasa bile buna güven." Kravatını düzeltiyorum, sonra da ellerimi hızla çekiyorum.

Tanrı aşkına, ona dokunarak ne yapıyorum ben? Yine mi!

İnanmaz, biraz da şaşkın bir homurtu çıkarıyor. Daha önce ağzından buna benzer bir ses duymamıştım. Ses boğuk ve biraz pürüzlü, tüylerimi diken diken ediyor.

"Her zaman bu kadar cüretkar ve kaba mısınız?"

"Genellikle," diye itiraf ediyorum. Hayır. Asla. Sadece onun sinirlerini bozmaktan hoşlanıyorum.

"Amerikalılar," diye homurdanıyor.

"Evet, biz gerçekten de özel bir cinsiz."

"Bana bir daha dokunma."

"Beğenmiş olsanız bile mi?"

Fark ettiğim kadarıyla Latince küfür etme alışkanlığı var. Muhtemelen benim ne yapacağımı bilemediği için. Onunla flört ediyorum, bu saçma ama yine de onun tepkisini görmek eğlenceli.

Kapıdan uzaklaşarak arkasını döndü ve koridordan aşağı, merdivenlere doğru yürüdü. "Bunu sevdiğimi hiç söylemedim."

"Bunu yapmadığımı hiç söylemedin." Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırđım. "Güzel bir sohbet oldu, patron."

Eğer beni burada tutacaksa, bana bu saçma ültimatomu verecekse, yapabileceğim en az şey onunla biraz eğlenmek. En kötü ihtimalle beni kovar. Ama ciddi bir hata yapmadığım sürece bunu yapacağını sanmıyorum. Odamıza geri koştum, dünyanın en hızlı düşünu aldım, uzun saçlarımı taradım, geç kaldığım için makyaj yapmadım ve aşağı indim.

Herkes zaten kahvaltı salonunda yemek yiyordu, ben de kendime bir tabak alıp et, peynir, baget ekmek, çilek reçeli ve haşlanmış yumurta ile doldurdum. Althea'nın yanına oturdum; yoga seanslarına katılabilir miyim diye sorduğumda çok nazik davrandı. Çocuklarla sohbet ettim ve onlara normal günlerinin nasıl geçtiği hakkında bir sürü soru sordum.

Kahvaltıdan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Phaedra, çok az mızızlanarak kapıdan çıktı. Javier, güvenliği için kraliyet görevlileriyle birlikte onu, okul olarak kurdukları küçük binaya götürdü. Emily'ye göre, kral onun ana sarayda evde eğitim görmesini istiyordu, ancak Phaedra yalvarıp yakardı ve sonuç böyle oldu. Üç muhafızla birlikte tek çocuk olarak derme çatma bir okula gidiyor. Zayer'in giyinmesine yardım ediyorum ve Sabrina da "prenseler elbiselerinden" birini giyiyor ve hemen oynamaya başlamamızı istiyor.

Elimde bir termos kahveyle kendimi hazır hissediyorum. Şu ana kadar, bütün gün çocuklarla vakit geçirmek, onlara okulda ders vermekten çok daha kolay ve eğlenceli geliyor.

Ben öyle sanıyordum.

Çünkü basit bir saklambaç oyununa razı olmanın her şeyi altüst edeceğinden hiç haberim yoktu.

Yirmiye kadar saydım ve sonra Sabrina ve Zayer'i aramaya başladım. Her şeyden önce, yirmi saniyede o kadar uzağa gitmiş olamayacaklarına, ikinci olarak da onları bulmanın kolay olacağına inanıyordum. Onlar çocuk ve çocuklar gürültü yapar. Kıkırdarlar ve sizi çağırırlar.

Ama bu çocuklar değil.

Çünkü artık onları tam bir saattir arıyorum. Tam bir saat! Ve bu sabah neredeyse iki kez kaybolduktan sonra zaten biliyordum ki, bu saray çok büyük. Çocukların yaklaşık on dakika sonra öğle yemeğine oturması gerekiyor ve ben onları bulamıyorum. Emily'ye çocukların en sevdiği saklanma yeri olup olmadığını sordum (muhtemelen hiç de öyle değil) ve o da saray dedi. Yani tüm saray. Sonra da işine geri dönmeden önce omzuma şans dileyerek vurdu.

Althea'nın cevabı da benzerdi.

Bu gidişle, onların bulunabileceği her yeri keşfetmem yıllarımı alacak.

Ancak onların kaybolması tek sorun değil.

Başbakan ve bazı parlamento üyeleri burada, sarayın ikinci katında, büyük merdivenin hemen yanında bulunan daha küçük balo salonunda oturuyorlar. Bu yüzden, normalde ikinci katta veya birinci katta yaptığım gibi çocuklara seslenemiyorum, çünkü burada ses çok uzağa yayılıyor. Kapalı kapılar ardında bile beni duyacaklarından hiç şüphem yok.

Kendim hiç saklambaç oynamadım, sadece televizyonda veya okulda diğer çocukların oynadığı versiyonlarını gördüm. Bunun için kardeşleriniz veya arkadaşlarınız olması gerekiyor. Ben ve ailem vardık ve ailem... şey, annem vefat ettiği ve babam hasta olduğu için "boğucu" kelimesini kullanmak istemiyorum ama tam olarak öyleydiler. Bu yüzden, dünyanın her yerinde herkesin oynadığı ama benim oynamadığım bir oyunu ilk başta oynamaktan heyecan duyarken, şimdi önce sayma konusunda duyduğum coşkudan pişmanım.

Kralın yasaklı süiti hariç, üçüncü ve birinci katların tamamını resmen aradım. Oda oda aradım ve hiç çocuk bulamadım.

Şimdi ikinci kattayım, cumartesi günü hapis yattığım kralın çalışma odasının yanından, ofisinin, oturma odasının ve bir başka oturma odasının önünden sessizce geçiyorum; bir sarayın kaç tane odaya ihtiyacı var ki? Başka bir durumda bunu komik bulurdum. Ama bunda komik hiçbir şey yok ve panik yavaş yavaş içime işlemeye başlıyor.

Çünkü eğer onları yakında bulamazsam, çocukları kaybettiğimi ve bu yüzden öğle yemeğine geç kaldıklarını itiraf etmek zorunda kalacağım. Bu

da ilk güne başlamak isteyeceğiniz bir şey değil.

Balo salonunun yanından sessizce geçerken, kralın imzalamayı reddettiği bir tür yasa tasarısı hakkında biriyle hararetli bir şekilde konuştuğunu duydum ve bir ses yakaladım. Çok şükür Zayer'di. Ama kıkırdamak yerine ağlıyordu ve Sabrina onu susturdu.

“Baba,” diye feryat ediyor. Dört ayak üzerine çöküp sese doğru sürünüyorum. Devasa –burayı tanıdığım kadarıyla muhtemelen paha biçilmez– bir duvar halısını araladığımda, Zayer'in dizinde küçük bir kesikten kan aktığını görüyorum. Büyük, sulu mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözyaşları sel gibi akıyor.

"Ah, merhaba küçük adam. Şşş. Her şey yolunda," diye onu sakinleştiriyorum, saç kesimini değerlendirirken elimi saçlarının arasında gezdiriyorum.

“Hayır, Baba!” diye bağırıyor. “Babamı istiyorum!”

Arkamda balo salonunun kapısı açıldı, ardından ayak sesleri duyuldu ve sonra, "Bakın, burada ne var?" Başbakan, eteğimle dört ayak üstünde duran beni içeriye süzdü, gözlerinde bir parıltı ve dudaklarında yapmacık bir sırıtış vardı.

Yanında kral var, yüzünde bana duyduğu öfkeyi hiç gizlemiyor. Bu işin benim için iyi sonuçlanmasının imkanı yok.

Bu dünyada Samil Batorini'den daha çok nefret ettiğim çok az insan var. Ne yazık ki, istemediğimden daha fazla onunla uğraşmak zorundayım. Başbakanlığa sadece benimle uğraşmak için girdi. Bundan eminim.

Nora'yı benimle evlenmekten vazgeçirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı, ama o tacı istiyordu ve ailesi de onun taç giymesini istiyordu. O zamanlar umursamazdım. Güzel, zeki ve nazik olduğu için iyi bir kraliçe olacağını biliyordum. Onun yerini almak için yarışan diğer kadınlar gibi beni hiç sinirlendirmemişti. Arkadaşımdı ve bu da ona diğer herkesten üstünlük sağlıyordu.

Evlenmek zorundaydım. O zamana kadar zaten kral olmuştum ve aşkın planlarımda hiç yeri olmadığını bildiğim için Nora ile evlendim. Samil çıldırmıştı. Düğünümüzde olay çıkardı ve Nora'dan herkese onu sevdiğini, beni sevmediğini söylemesini isteyerek her şeyi durdurmaya çalıştı.

Ama o bunu yapmamıştı.

Nora'nın ölümcül bir kusuru vardı, o da bendim. Hem kocası olarak, hem de ona aşık olup da karşılık vermeyen adam olarak.

Samil doğal olarak ölümünden beni sorumlu tuttu. Helikopter düştüğünde Nora'nın içinde olmaması gerekiyordu, ancak bunu Samil de dahil kimse bilmiyordu. Çocuklar ve ben helikopter indikten sonra binmeyi planlamıştık, ancak o kadar uzağa hiç ulaşamadı. Mekanik arızanın düşmesine ve gaz kaçağının patlamasına neden olduğu belirlendi. Mekanik arıza ve gaz kaçağı.

Kaza bana kraliçemi, çocuklarımın annesini ve hayatının aşkı Samil'i kaybettirdi.

Yani, evet, beni sinirlendirmek için başbakan oldu.

Messalina anayasal bir monarşi, ancak anayasamıza göre ben sadece bir kukla değilim ve Samil de iddia ettiği kadar güçlü değil. Bu ülkede benim onayım olmadan hiçbir şey yapılamaz. Benim imzam olmadan hiçbir yasa yürürlüğe girmez. Bu, ülkenin kuruluşundan beri var olan bir denge ve denetleme sistemidir. Samil aylardır beni, iki yıl önce zaten artırılmış olan vergileri daha da artıracak bir yasayı imzalamam için zorluyor ve ben bunu yapmayacağım. Rakamları gördüm ve şu anda buna gerek yok.

Ülke iyi bir yıl geçirdi. İhracatımız geçen yıla göre iki kat arttı. Ama o bunu böyle görmüyor. Açgözlü, kısa görüşlü bir herif işte.

Bu, tam anlamıyla cehennem gibi bir sabah demekti; zaten pek de iyi bir ruh halinde değildim, onunla sürekli tartışıp durdum. Dadı beni iyice sinir etti. İlk olarak, o lanet olası pijamaları. Altındaki cenneti pek de gizleyemeyen o lanet pijamalar. O görüntüyü o zamandan beri aklımdan çıkaramadım. Sonra, benimle flört etmesi. Ve benim gülmem.

Beni güldürdü. Ve gülümsetti. Bu da beni son derece sinirlendiriyor.

Daha önce burada çalışan hiçbir bakıcıya tepki vermemiştim. Hiçbirine. Neden o? Bu benim lanetimin bir parçası mı? Çok genç bakıcıya karşı şehvet duymak mı?

Herkesin ona inandığının farkındayım, ama ben inanmıyorum. Ona ve niyetlerine güvenmiyorum.

Doğal olarak, bugün yaşadığım türden bir gün olduğu için, Samil gevezelik ederken ve ben onu dinlemeyi bırakmışken, bir kez daha pijamalarıyla, dolgun göğüsleri ve sertleşmiş meme uçları açıkta olan dadıyı hayal ederken, oğlumun bana bağırıldığını duyuyorum.

Peki, hem balo salonu hem de konferans salonu olarak kullanılan yerden kaçtığımda neyle karşılaşıyorum? O lanet olası dadı, kısa eteğiyle dört ayak üzerinde, kaslı bacaklarının arkası herkese açıkta ve dolgun kalçaları zar zor örtülü. Ona bu sabah tek bir talimat vermiştim: Başbakandan uzak dur. Sarayda çocuklarla birlikte olabileceği onca yer varken, işte burada.

İşte bu...

“Bakın, burada ne var?” diyor Samil, ama bunu söyleme biçimi beni sinir ediyor.

Bellamy'nin başı omzunun üzerinden hızla dönüyor ve bize adeta far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi bir ifade veriyor. Mantıklı düşüncenin

ötesinde sinirlenmiş bir halde, dikkatimi oğluma veriyorum ve onun yönüne doğru ilerliyorum. Ama önce elimi Bellamy'nin beline koyup kalçasını aşağı doğru bastırıyorum, çünkü Samil'in ondan daha fazla zevk almasına asla izin vermeyeceğim.

“Baba!” Zayer'in gözleri yaşlarla dolu, ama bu onun için yeni bir şey değil. Oğlum annesi öldüğünde henüz bebektir ve hemen süten kesilmek zorunda kaldı. Annesini hatırlamıyor, ama biliyorum ki annesi öldüğünde o fiziksel bağı ve sevgiyi kaybetti. Şimdi çok yapışkan. Bana, kızlara, herkese. Bundan da hiç şikayetçi değilim.

Onun kaybettiği her şey için yıkılıyorum. Benim kızlarımın da kaybettiği her şey için.

Çocuklarımın annesiz yaşamak zorunda kalmaması için Nora ile yer değiştirmeyi çok isterdim. Oğlumun güçlü ve dirençli bir şekilde büyümesini istiyorum, ama şimdilik biraz daha fazla ilgiye ihtiyacı var. Onu kucağıma alıp dizindeki neredeyse hiç kanamayan minik çiziyi görebilecek şekilde çeviriyorum.

“Que s'est-il passé? Ne oldu?” Mendilimle dizindeki kanı siliyorum ve yanındaki deriyi öpüyorum.

“Saklambaç oynarken ayağı takıldı,” diye cevap veriyor Sabrina, tıpkı benim gibi hiçbir şeyden haberi olmayan Bellamy yerine. İyiye işaret değil. Benim küçük baş belam Sabrina dudağını ısırıyor.

“Buraya bilerek mi saklandın?” diye sordum ona.

Büyük yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı ve yapmaması gerektiğini bilerek utanç içinde başını salladı.

“Tatlı istemiyorum, Sabrina.”

“Evet, Baba.” Bu noktada, umurunda olduğunu sanmıyorum. Eskiden dünyanın en kötü cezasıydı, ama şimdi bu ayrıcalığı kaç kez kaybettiğini düşününce, neredeyse hiç umurunda değil. Yeni bir şey bulmam gerekecek.

Bellamy hırıltılı bir nefes verdi.

Bu konuda ona çok kızmam gerekirdi ama dürüst olmak gerekirse, çocuklarım bu sarayı avuç içi gibi biliyorlar, o ise bilmiyor. Saklanıp kaybolmak isteselerdi, bunu yapabilirlerdi ve hazır olana kadar kimse onları bulamazdı. Bana güvenin.

Yine de onun burada olmasından hoşlanmıyorum. Onu ve çocuklarımı Samil'den uzak tutmak istiyorum.

“Çok üzgünüm.” Bellamy'nin parlak mavi gözleri tişörtüme takıldı, sonra yutkundu ve bakışlarını zorla benimkine çevirdi. “Benden saklandılar

ve onları bulamadım.” Sesindeki titremeye rağmen Fransızca konuşuyordu. “Toplantınızın nerede olduğunu bildiğim için onlara buradan uzak durmalarını söylemeliydim. Bu benim hatam.”

“Evet. Öyle. Hiçbirinizin burada olmaması gerekiyor.” Eğer onu bunun için dövebilseydim, avucumun altında güzel kalçalarının kızardığını görmek için yapardım. Onda bir şey var ki, cezasından benim kadar zevk alırdı. Bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. O sadece dadı. Başka bir şey değil.

“Kıza bu kadar sert davranma.” Samil, sanki çok yakın arkadaşmışız gibi sırtına vuruyor ve ben de ona hırlıyorum. “Bu büyüklükte bir sarayda onları kaybetmenin zor olduğunu sanmıyorum,” diyor, dadımla konuşmaya ya da bana dokunmaya hakkı olmadığı halde. “Sanırım daha önce tanışmadık.” Yanına gidip elini tutuyor ve Zayer'i tuttuğum için ayağa kalkmasına yardım ediyor. “Ben Samil Batorini, başbakanım. Muhtemelen bana oy verdiniz.” Ona kendine has, arsızca bir göz kırpmıyor.

“Ah. Şey.” Elinde hâlâ tuttuğu eline bakıp, elini onun kavrayışından kurtardı. “Aslında yapmadım.”

Gülmekten boğazım düğümlendi.

“İmkansız,” diye alaycı bir tonda haykırıyor, ama onu yeterince tanıdığım için hiç de şaka yapmadığını biliyorum. Onun kendisini aptal durumuna düşürmesinden ve benim buna gülmemden hoşlanmıyor.

“Hayır. Ben Messalinli değilim. Ben Amerikalıyım.”

“Amerikalı mısın?” Bakışları benimkine çevrildi ve bana öyle bir bakış attı ki, hiç hoşuma gitmedi. Dadım genç ve çarpıcı derecede güzel, ve o da benim ona hayran olduğunu bilmemi istiyor, ama benim ona hayran olamamamdan da hoşlanıyor. Tüm dikkatini tekrar ona verdi. “Ve şimdi sarayda dadı olarak çalışıyorsun. Adın ne, güzelim?”

Sabrina kıkırdadı. “Adı bu.”

Samil merakla Sabrina'ya baktı, sonra da yüzü kıpkırmızı olmuş Bellamy'ye döndü.

“Benim adım Bellamy Wright.”

“Ah. Demek Bella haklı. Messalina’nın Fransız tarafında değil, İtalyan tarafında daha fazla özellik taşıdığını düşünüyorum.”

Bana bir daha baksa, eğer oğlumu kucağımda tutmuyor ve kızım da yanımda durmuyor olsaydı, ona orta parmağımı gösterirdim. Ya da Bellamy'ye bakış şeklinden dolayı onu boğardım. Bu sırada, parlamentonun diğer kadın ve erkek üyeleri balo salonunun kapısında merakla izliyorlardı.

Althea'yı imza gerektiren bazı belgelerin kopyalarını çıkarması için göndermişim, yoksa o burada benim için tüm bunları hallederdi.

“Ne kadar güzel bir kadın, ne kadar güzel bir isme sahip, sizinle tanışmak bir zevk. Yine de, güzelim, bir sonraki seçimde oy kullanabilmeniz için vatandaşlık işlemlerinizi halletmemiz gerekiyor.” Samil elini geri alıp dirseğinin içine yerleştirdi. “Öğle yemeğinde bize katılmak ister misiniz?”

“Hayır,” diye hep bir ağızdan söylüyoruz. “Çocuklarla ilgilenmem gerekiyor,” diye bitiriyor sözünü, ona zoraki bir gülümseme takınarak. Gözlerine dokunmayan bir gülümseme. Bu sabah bana verdiği gülümsemeye hiç benzemiyor. O gülümseme gerçektir ve anlayamadığım nedenlerden dolayı, onu aşırı derecede koruma içgüdüleriyle hareket ediyorum.

“Elbette öğle yemeği yiyebileceksiniz. İşvereniniz ne kadar tatsız ve hoşgörüsüz olsa da, sizi doyurmak zorunda olduğunu biliyorum. Ayrıca, ısrar ediyorum. Sizin gibi güzel bir kadın, ülkemde bir yabancı, sizin hakkınızda her şeyi bilmek zorundayım. Bana hayır diyemezsiniz. Ben başbakanım.”

Adam onu hareket ettirmeye başlayınca kadın panik içinde ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor ve ben de çok sinirleniyorum.

Çenem seğiriyor ama sesimi sakın tutuyorum. "Onu bırak Samil. Şimdi."

Bana kötü niyetli bir sırıtişla baktı. "Bu sefer olmaz, dostum. Karar vermek senin işin değil."

O iğrenç herif.

İkinci kez ondan kurtulmaya çalışırken kolu ani bir hareketle sarsılıyor. Adam buna izin vermiyor. Ona daha da yaklaşarak tutuşunu sıkılaştırıyor ve onu inkar edilemez bir şekilde rahatsız edip umursamaz tavrı, içimden "Karar benim. O benim çalışanım. Bırak gitsin." diye çıkışmama neden oluyor.

“Sebastian, burada bir sorun göremiyorum. Çalışan olsun ya da olmasın, istersem onu aşağıya kadar götürüp benimle öğle yemeği yemesine engel olacak hiçbir sebep yok.”

"Bugün ilk günüm ve programım gereği çocukları öğle yemeği için kahvaltı salonuna geri götürmem gerekiyor," diye araya girdi, sesi kararlı ama kibardı.

“Ama babaları şimdi onlarla birlikte, değil mi?” Bizden bir adım daha uzaklaştı. “Eminim ki uzun çalışma saatlerini göz önüne alırsak, öğle yemeği molasını çocuklarıyla geçirmekten daha çok istediği bir şey yoktur.”

“Ama ben de aynısını isterdim,” diye karşılık veriyor. “Çocukları tanımam gerekiyor. Nazik davetiniz için teşekkür ederim ama belki başka bir zaman.”

Hemen kabul etti. “Başka bir zaman mı?” Koyu renk gözleri parıldadı. “Mükemmel. Evet. Bu hafta sarayda kalacağım için benimle akşam yemeği yemeye ne dersin?” Sıkıca tuttuğu elini alıp parmak boğumlarını öptü, gözleri onu baştan aşağı süzdü, sonra bana hızlıca göz kırptı. “Ayrıca saraydan da çıkabiliriz. Akşam yemeğine gidebiliriz. Sadece ikimiz. Burada yaşadığın sürece, kral hiç dışarı çıkmadığı için senin de dışarı çıkma fırsatın pek olmayacak eminim.”

“Öyle olmayacak Samil,” diye ilan ettim, Bellamy’nin dirseğini sertçe kavrayıp onu ondan uzaklaştırarak arkama aldım. “O seninle birlikte olmak için burada değil. Git, sarayımın dışında kendine bir eş bul.”

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Benimle hangi oyunu oynamaya çalıştığını da biliyorum ve o oyunla kendi başının çaresine baksın. Dadiyı benim seks oyuncağı olarak tuttuğumu sanıyor, çünkü o da aynısını yapardı. Bilmiyor ki ondan nefret ediyorum ve ondan bir an önce kurtulurdum.

Yine de, onun da onu almasına izin veremem. Ona dokunmasını istediğim son adam o. Bu düşünce kanımda yakıcı bir öfkeye neden oluyor, yumruklarımı ve çenemi sıkıyorum.

“Hım,” diye mırıldanıyor, beni istediğimden daha dikkatli inceliyor. “Daha iyi bilmeseydim, yeni bakıcını benden saklamaya çalıştığını düşünürdüm.”

“Ne isterseniz düşünün. Umurumda değil.”

“Öyleyse hep birlikte öğle yemeği yiyelim mi? Yoksa buna hayır demeniz için geçerli bir sebebiniz mi var?” O kendini beğenmiş, küstah sırtışıyla bana meydan okuyor.

Hayır demek istiyorum. Bu mücadeleye devam etmek istiyorum. Ama Samil'e onu Bellamy'den uzak tutmak istediğime dair daha fazla işaret veremem. Ya da Bellamy'yi ondan uzak tutmak istediğime. Aksi takdirde, onu bulmayı kendine görev edinir.

Samil'i görmezden gelerek, göğsüme rahatça yaslanmış Zayer'e ve sonra da yanımda sessizce duran küçük prensesime baktım. Yumuşadım, sesim de

benimle birlikte yumuşadı. "Eğlenceli olur muydu? Büyüklerle öğle yemeği yemek ister misin?"

Sabrina, "Tüm yemeklerini yemek zorunda mıyım?" diye soruyor. "Sen sadece yetişkinlerin yemeklerini yiyorsun."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Bellamy, Sabrina'nın boyuna inecek şekilde çömelerek. "Sadece yetişkin yemekleri mi?" Sabrina iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "O zaman bana yardım eder misin? Ne yemem gerektiğini, ne yememem gerektiğini bilmiyorum. Yetişkin yemekleri kulağa korkutucu geliyor."

Sabrina ona doğru eğilip kulağına fısıldadı: "Tavşanı yeme. O bir tavşan."

Bellamy'nin gözleri öfkeyle faltaşı gibi açıldı. "Tavşan mı? Bunu kesinlikle yiyemem. Yanıma oturup bana yardım etmen gerekiyor."

Sabrina ciddiyle başını salladı, bu görevi üstlenmeye hazırdı. "Size yardım edeceğim. En kötü şeyleri yiyorlar."

"Öyle görünüyor. Teşekkür ederim, efsanevi prenses." Bellamy, Sabrina'nın elini tutuyor, mavi gözleri bana doğru kayıyor ve çekingen bir gülümseme sunuyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana, bakışları Samil'e ve tekrar bana kayıyor. Yüzünde ve kalbimde bir rahatlama hissi beliriyor. Beni şaşırtıyor, bir an için hareketsiz kalmama neden oluyor. Sanki onu kurtarmışım gibi bana bakıyor.

Samil'in iğrenç yaklaşımlarıyla onu bu kadar rahatsız mı etmişti? Göğsümde öldürücü bir öfke alevleniyor. Mantıksız olduğunu biliyorum. Kendime bunun sadece o olduğunu söylüyorum. Samil. Alçak bir herif, evimdeki herhangi bir kadına böyle davransa aynı tepkiyi verirdim.

Nora'ya aynı şekilde agresif davrandığında, ona önem verdiğimi kendime telkin ediyorum.

Bunun bir yalan olduğunu sadece ben biliyorum.

Nora'nın peşine düştüğünde umurumda değildi.

Ama artık önemsiyorum.

Ellerinin ve gözlerinin Bellamy'ye bakışları beni çıldırtıyor. Bunun nedenini tam olarak anlayamıyorum; Bellamy yeni aramıza katıldı, genç, güzel, ukala ve... dadı. O benim dadım. Çocuklarımla bakıcısı ve bu yüzden onun Bellamy'ye dokunmasından nefret ediyorum. Bu yüzden onu ondan korumak zorundayım.

Mantıklı olan tek sebep bu. Kabul edilebilir tek cevap bu.

“O halde tamam. Hepimiz birlikte yemek yiyeceğiz.” Samil, tansiyonumu yükseltecek kadar yakına gelerek onun diğer tarafına geçti. Kraliyet görevlisi bizi salonun sonundaki, öğle yemeği için hazırlanmış resmi yemek odalarından birine götürürken, Samil bir süre sonra “Sarayda çalışmayı nasıl buluyorsunuz?” diye sordu.

"Şimdiye kadar çok beğendim."

Gülerek sarı saçlarını yüzünden geriye itti. "Buna inanmakta çok zorlanıyorum. Benim için rol yapmana gerek yok, güzelim. Kralın huyunu hepimiz biliyoruz. O bir canavar, değil mi? İlk gününden beri bunun farkında olduğuna hiç şüphem yok."

"Sus be Samil," diye hırladım, Zayer'i kollarımda düzeltip ona sert bir bakış attım. "Sarayımda ve çocuklarımda önünde ağzına ve sözlerine dikkat edeceksin."

Bellamy rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Şimdiye kadar sadece çok çalışan bir kral ve çocuklarını çok seven bir baba gördüm."

Bu beni şaşkına çevirdi. Onun önünde beni mi savunuyor? Neden?

"Bunu bizim önümüzde söylemeniz ne kadar diplomatik bir davranış." İstemeyerek de olsa aramıza katılan, şüphesiz ikimizden olabildiğince uzak durmak isteyen kadın ve erkeklere işaret etti. "Özellikle de kral benimle böyle konuştuktan sonra. Sizi işe almalıyım. İyi bir asistana ihtiyacım var. Sizin gibi güzel ve zeki bir kadın, lanetli bir sarayda lanetli bir ailenin sadece dadısı olmamalı."

Bellamy ve milletvekilleri şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

Öfke kanımda bir kibrit çaktı, içimdeki her şeyi alev alev bir cehenneme dönüştürdü. Zayer'i hiç beklemeden Bellamy'nin kollarına bıraktım. Bellamy onu yakaladı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yarasını sarın ve onu Sabrina ile birlikte kahvaltı salonuna götürün. Siz bizimle yemek yemeyeceksiniz."

"Evet efendim," diyor Bellamy, Zayer'i bir kalçasına alıp Sabrina'nın elini tutarken. "Sabrina, bana ilk yardım çantasının nerede olduğunu gösterir misin?" Cevabını beklemeden çocukları alıp götürüyor.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, diğer milletvekillerine dönüp, "Lütfen öğle yemeğinizin tadını çıkarın. Samil ve ben birazdan geleceğiz," dedim.

Şüpheli bakışlarla söylenenleri yapıyorlar ve beni eski arkadaşımınla yalnız bırakıyorlar.

“Onu neden işe aldığını anlıyorum. Muhteşem ve itaatkar. Zaten onunla yatıyor musun?”

Cümlesini bitirmesine veya ciğerlerinden yeni bir nefes almasına fırsat vermeden, onu duvara çarptım ve nefes almasını engellemek için ön kolumu boynuna bastırdım. Tam yüzüne hırladım, açık renk kaşları yukarı kalktı ve koyu renk gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Krallığının hiçbir yerinde o laneti bir daha asla anmayacaksın. Messalina halkı ve çocuklarım, senin daha fazla korku salmana gerek kalmadan yeterince acı çekti. Ve beni iyi dinle, çünkü seninle şaka yapmıyorum. Çocuklarıma veya bakıcılarına bir daha bakmayacaksın veya onlarla konuşmayacaksın. Bunu denemeye kalkarsan, seni bitireceğim. Sadece profesyonel olarak değil, ki ikimiz de biliyoruz ki istersem bunu da yapabilirim. Seni bitireceğim, Samil. Oynamaya çalıştığın oyunu bırak ve onları rahat bırak.”

Onu bıraktığımda, duvara yaslandı, öksürürken ve boğulurken elleri uyluklarına çarptı, ama bana anlamlı bir şekilde gülümsedi. Bundan çok hoşlanmıştı. Tepkimi ve öfkelenmemi istiyordu ve bunu başardı.

“Gözlerinizde korku mu görüyorum?” diye hırıltılı bir sesle sordu. “O zaten sizi etkisi altına almış, değil mi? Bunu görmek ne kadar hoş.” Doğruldu ve gözlerimin içine dik dik baktı. “Ne oldu Majesteleri? Bu sefer, bu kişinin sizi değil de beni seçeceğinden mi korkuyorsunuz?”

Ona dik dik baktım, yüzümdeki öfke hiç şüphesiz içimdeki öfkeyi ele veriyordu, ama sessiz bir nefesle onu bastırmaya çalıştım. “Ne dediğimi unutma,” dedim soğukkanlılıkla, uzaklaşırken. “Bir uyarı değildi. Bir tehdit değildi. Bir sözdü.”

Başım dik, kalbim hızla çarparken ondan uzaklaşıyorum. Kendimi toparlamak ve maskemi yeniden oluşturmak için bir anlık zamana ihtiyacım var. Daha bir gün geçti ve yeni bakıcı şimdiden hayatımı altüst ediyor. Bunu nasıl durduracağımı ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şeyler yapmam gerektiği.

İlk bakışta, Samil Batorini'nin yakışıklı bir yüze, çekici bir gülümsemeye ve laf cambazlığına sahip kibirli bir politikacıdan başka bir şey olmadığını düşünebilirsiniz. Ama gözlerim onun gözleriyle buluştuğu anda, daha bana konuşmadan bile, tüylerim diken diken oldu.

İyi türden de değil.

Kral ile ilk tanıştığım da aldığım türden bir şey değildi.

Bu, kötü bir haber gibiydi. Ve elimi tuttuğunda içim buz kesti.

Onda bir gariplik var. Parlak yüzeyinin altında gizlenen bir karanlık var. O yakışıklı yüzünün ve büyüleyici gülümsemesinin ardında saklamak için inanılmaz derecede çaba sarf ediyor. Bunu hisseden tek ben değilim. Sabrina da onunla yemek yemediğimiz için mutlu olduğunu, çünkü ürkütücü biri olduğunu söyledi.

Çocuklar, yetişkinlerin bazen fark etmediği veya gözden kaçırdığı şeyleri fark ederler.

Ona kabul ettiğimi söylediğimde, babasının onunla birlikte olmasından endişelendi. Ona Urdu dilinde isminin "barış koruyucu" anlamına geldiğini ve babasının güvende olacağını açıkladım. Ona söylemediğim şey ise Samil'in aynı zamanda Samael'in bir varyasyonu olduğu ve eski Yahudilik ve Hristiyanlıkta "Tanrı'nın zehri" anlamına geldiğiydi.

O, ölüm meleğiydi. Onunla tanışana kadar bu isme pek kafa yormamıştım.

Kralın araya girip beni Samil'den kurtarmasına minnettar kaldım.

Ama Pazartesi günkü olaydan beri, sarayda kaldığı için ondan sürekli kaçıp saklanmak zorunda kaldım. Odama gelmesi dışında, neredeyse her yerde benimle birlikte oluyor gibi görünüyor. Sabahın erken saatlerinde spor salonunda, Althea onu yoga seanslarımızdan uzaklaştırana kadar. Sabrina için bir oyuncak almak ve oyun odasına geri getirmek için koşarken rastgele bir koridorda. Bu sabah kahvaltı salonuna giderken, benimle konuşmaya ve sorular sormaya çalıştı. Kendim ve kral hakkında sorular sordu, sanki onun hakkında bir şey biliyormuşum gibi.

Kral Sebastian benim için bir muamma. Saklambaç felaketinden sonra beni azarlayacağını bekliyordum, ama o zamandan beri onu neredeyse hiç görmedim. Benden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve bu sorun değil. Hatta daha kolay.

Ama Samil buna inanmıyor. Her türlü kirli sırrı sakladığımızı düşünüyor.

Bu sabah sabrım tükenmişti ve beni kralla gizli bir ilişkim olmakla suladığında kakhaha atmaya başladım. Hem de çok güldüm.

Ardından meydan okuyarak, "Eğer onunla bir ilişkiniz yoksa, neden sürekli bana karşı onu savunuyorsunuz?" dedi.

"O benim patronum ve baktığım çocukların babası. Onu savunup savunmamam sizi neden ilgilendiriyor?" diye yanıtladım.

"nk seni seviyorum. Sana kötü bir şey olmasını istemem ve halkımı ve ülkeyi güvende tutmak benim sorumluluğum."

"Neyden güvende?" diye sordum.

"Lanet," dedi, sanki bu cevap çok açık olmalıymış gibi.

Lanet.

Pazartesi günü çocukların önünde bundan bahsedene kadar, bir an bile aklıma gelmeyen bir şeydi bu. Burada böyle bir şeyin olduğunu biliyordum. İnsanların buna inandığını biliyordum. Hatta cumartesi günü buraya gelip sarayı ilk gördüğümde aklımin bir köşesinde bu düşünce belirmişti.

Kralın da buna inandığını biliyorum, çünkü ailesini dünyadan uzak tutmak için buraya saklamış. Althea bana, çocuklarından birine bir şey olmasından korktuğu için üç yıldır onları hiçbir yere götürmediğini söyledi. Bu sözde lanet, sadece bu sarayda değil, tüm ülkede yaşayan, nefes alan bir varlık.

Ben Amerikalıyım. Ve biz Avrupalılar gibi lanet okumuyoruz. Bu yüzden Samil'e, "Lanetlere inanmıyorum. Hayata inanıyorum ve ne yazık ki kötü şeyler hepimizin başına geliyor," dedim.

Bana acıyan bir bakış attı ve şöyle dedi: "Şanslısın ki, bu durum sadece aileyi etkiliyor, personeli değil. Senin yerinde olsam yatağına girmezdim. Bu aileye veya ülkeye başka bir sorun getirmek istemezsin."

Şükürler olsun ki, öğle yemeğinden sonra diğer parlamento üyeleriyle birlikte ayrıldığından beri onu bir daha görmedim. Ama amacına ulaştı. Mesajı kafamda yankılanıyor, içimde derin bir acı bırakıyor. Kendim için değil. Kralın yatağında olmayacağımı biliyorum ve bu tür şeylere gerçekten inanmıyorum, ama kral ve ailesi için.

Annemi kaybettim ve babamı da her geçen gün kaybediyorum. Bu beni lanetli mi yapıyor? Hayır. Bu beni insan yapıyor. Hepimiz sadece insanız ve hiçbirimizin üzerinde mistik bir lanet yok. Her neyse. Bu çocukların lanetli olduğuna inanmayı reddediyorum. Çocuk olmaları gerekiyor. Gülmeleri, koşmaları, oynamaları, dışarı çıkıp dünyayı görmeleri ve keşfetmeleri gerekiyor.

Bir sarayın içinde kapalı kalmak değil. En azından benim görüşüm bu.

Şimdilik özel bir Cuma gecesi partisi veriyoruz. Çocuklara, ben büyürken Cuma gecelerinin haftanın en sevdiğim günü olduğunu söyledim. Annemle babamla birlikte eğlenceli bir tatlı yapar, patlamış mısır patlatır ve birlikte film izlerdik.

Kızlar abur cubur yemek ve film izlemek için gelmişlerdi, Zayer ise onların ne yapmak istediklerine bağlıydı.

Tam bir yapışkan ve kalçamda oturmayı çok seviyor, bu da kurabiye pişirmeyi biraz zorlaştırıyor, özellikle de kızlar daha önce hiç kurabiye pişirmedikleri için talimatlar ve nasıl yapılacağı konusunda biraz yardıma ihtiyaç duyduklarında. Anlayamadığım bir başka suç daha, ama yine de, kraliyet ailesi işte.

Baş aşçı Margarith'e defolmasını söyledim. Bütün hafta başbakan ve ekibi için yemek hazırlayıp duruyordu ve muhtemelen bir molaya ihtiyacı vardı. Ayrıca, fırıncılık benim işim, son birkaç yıldır düzenli olarak yapma fırsatım olmasa da. Müzik çalıyor. Kızlar Taylor Swift istediler ve benim de hiç şikayetim yoktu, bu yüzden şimdi hepimiz çikolatalı kurabiye yaparken coşkuyla şarkı söylüyoruz.

"Akşam yemeğinden önce bir tane alabilir miyiz?" diye soruyor Phaedra, ben de her çocuğa gizlice birer çikolata parçası uzatırken. Sanırım Zayer beni ele verecek. Dudaklarına çoktan çikolata bulaştırmış bile.

"Babanıza sormamız gerekecek. Fırından çıktıklarında ona sorabilirim ama iştahınızı kaçırmak istemem."

“Ama bu poisson olivino,” diye homurdanıyor Sabrina. “Balığı hiç sevmem. Her zaman gizlice Zayer'e yedirmek zorunda kalıyorum. O her şeyi yiyor.”

“Çok fazla gizlice iş çeviriyorsun, küçük dostum.” Kaşlarımı çattım. Bu sabah yogadan döndüğümde onu odamda yakaladım. Banyodaydı, makyaj malzemelerimle oynuyordu. Bu da otuz dakikalık bir sohbete yol açtı; izin istemek, başkalarının eşyalarına karışmamak ve muhtemelen otuz yaşına gelene kadar makyaj yapmasına izin verilmeyeceği hakkında konuştuk.

Babasına söylemedim.

Bunun bilinmesi gereken bir şey olup olmadığından emin değilim.

Onun başının belaya girmesini istemedim, ki bu sarayda adeta onun ikinci adı gibiydi. Bir daha yapmayacağına söz verdi, ben de konuyu orada bıraktım.

Phaedra, Zayer'i kalçamda düzeltirken ve çikolata parçalarını hamura nazıkçe katmasına yardım ederken, "Bizim yaşımızdayken en sevdiğin yemek neydi?" diye soruyor.

“Çikolata!” diye bağılıyor Zayer, çikolata parçacıkları dolu poşete doğru uzanarak. “Daha çok çikolata, Bewamy!”

“Hayır, yakışıklı prensim. Sana zaten üç parça verdim. Akşam yemeğinden sonra daha fazlasını alabilirsin.”

Surat asmıyor bile. Çocukta kaş çatması yok. Babasına çok benzeyen bir çocuk için, mizaç olarak birbirlerinden daha zıt olamazlardı. Bu da onunla vakit geçirmeyi ve onu sevgiyle boğmayı çok daha keyifli hale getiriyor. Tabii ki babasını yastıktan başka bir şeyle boğmak istemiyorum.

"En sevdiğim yemek tavuk parçaları ve makarnaydı," diye anlatıyorum Phaedra'ya.

Üç çift göz bana bakıyor.

"Tavuk parmakları?"

Sabrina'nın dehşet dolu ifadesine kıkırdadım. "Bunlar gerçek parmaklar değil, evlat. Sadece pane harcıyla kaplanmış ve kızarmış tavuk parçaları. Bal hardalı veya barbekü sosuyla bayılıyorum. Çok lezzetliler. Beğeneceğine söz veriyorum. Henüz et yiyen ve beğenmeyen bir çocukla karşılaşmadım."

Yine göz kırpmalar.

“Belki bir ara yapabiliriz. Bir yemek kitabı falan almam gerekecek ama belki haftada bir kere alıştığınızdan farklı bir yemek yapabiliriz. Dünyanın

dört bir yanından ülkeler seçip yemekler aracılığıyla biraz keşif yapabiliriz. Eğlenceli olur.”

Kızlar bu fikri beğenmiş gibi görünüyorlar, çünkü denememi istedikleri en sevdikleri yemeklerden bahsetmeye başladılar. Bunda bir sorun yok, çünkü oldukça basit ve lezzetli görünüyorlar. Limon ve ballı fırında tavuk, pastırma, patates kızartması ve kremalı ıspanak gibi şeyler. Nefis. Zayer'in, öğrendiğim kadarıyla, tam bir çöp öğütücü olduğunu anladım. Önüne ne koyarsanız koyun, hem de çok miktarda yiyor.

İki tepsi kurabiyeyi fırına koyduk. Sonunda Zayer'i yere bırakıp temizliğe başlayabildiğim sırada Sebastian mutfığa girdi. Hâlâ takım elbisesiyle, seksi ve güçlü görünüyordu. Bu noktada, ne kadar yakışıklı olduğu neredeyse sinir bozucu hale gelmişti. Kanunları koymaya yardım ediyor. Bu bir kanun olmalı. Kral, dadısını tahrik etmemeli.

Ya da çocuklarını görünce buz gibi eriyor, çünkü bu benim yumurtalıklarımda her seferinde çılgın ve tuhaf şeyler uyandırıyor.

“Ah, işte buradasınız,” diye haykırıyor, yüzündeki ve ensesindeki ağırlığın bir kısmı dağılmış bir şekilde, çocuklarına gülümsüyor.

“Baba!” diye bağırıyorlar bütün çocuklar birden, ona doğru atlayıp sarılıyorlar, tüm dikkatini ve sevgisini kazanmak için yarışıyorlar. Beni mahvediyor. Her seferinde. Ayrıca babamı özlememe de neden oluyor. Şimdiki halini de, eskiden olduğu halini de özlüyorum. Her halini.

"Seni sarayda arıyordum."

Tabii ki öyle. Çünkü mesajlarımı görmezden geliyor. Ve bunu kanıtlamak için, tüm hafta boyunca yaptığı gibi şimdi de beni açıkça görmezden geldiği için, "Sana nerede olduğumuzu söyleyen bir mesaj gönderdim" diyorum.

"Sanırım gözümünden kaçtı."

"Hı hı." İnanılır bir hikaye.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz? Tam bir felaketsiniz."

"Üzerleri biraz unla kaplı ama kolayca silinebilirler."

Bana bakıp beni fark bile etmiyor. Ona bir şey göstersem ne olurdu acaba? Tabii ki yapmam. Ben ondan çok daha klas biriyim ve çocuklar da burada. Ama onu birazcık kızdırma fikri, bu kurabiyelerden bile daha lezzetli.

Sabrina, sevinçten zıplayarak, “Film gecesi!” dedi. “Kurabiye pişireceğiz, akşam yemeğinden sonra da patlamış mısır yapıp film izleyeceğiz. Hepimiz,” diye tekrarladı, sanki onun bu konuda bir seçeneği

yokmuş gibi. “Bu senin de dahil olduğun anlamına geliyor, Baba. Shrek izleyeceğiz. Bellamy komik olduğunu söyledi.”

Ve bu filmde anne, diğer birçok çocuk filminde olduğu gibi ölü değil.

“Hım.” Bana bir bakış attı ve bununla tartışmak istediğini anladım, ama çocuklar o kadar heyecanlıydı ki karşı koyamadı. Zayer pantolonunu giymeye başladı ve Sebastian eğilip onu yerden kaldırdı ve yakalamadan önce bir kez havaya fırlattı. Zayer sevinçle çığlık attı.

“Artık seni kucağıma alamayacak kadar büyüdüğünde ne yapacaksın?” Sebastian alnından öpüyor ve burnunu onun burnuna sürüyor. İçimden gülümsüyorum. Zayer ona sokuluyor, dördüncü ve beşinci parmaklarını emiyor.

“Bir akşam yemeğinde tavuk parçaları ve makarnalı peynir yapacağız.” Phaedra ona doğru yaklaşıp elini ağzına kapatarak fısıldadı, “Merak etme, gerçek parmaklar değil. Bellamy bize söz verdi.”

“Tavuk parmakları ve makarnalı peynir mi? Kurabiye mi? Patlamış mısır mı? Bellamy sana her türlü yeni şeyi vaat ediyor gibi görünüyor.” Kralın taş gibi yüzü ve buz gibi gözleri benimkilerle buluştu.

Aman Tanrım. Sadece o bakış bile kalbimin hızla çarpmasına yetiyor.

Omuz silkip, kollarımı kavuşturarak ve kalçamı dağınık tezgaha yaslayarak, kayıtsızmış gibi davrandım. “Bana da iyi geliyor. Haftada bir farklı bir ülkenin veya bölgenin yemeğini yapmak eğlenceli olabilir diye düşündük,” dedim, gözüm korkmasın diye. “Bu, onlara dünyayı ve diğer kültürleri öğrenmenin yanı sıra yemek yapmayı da öğretecek.”

Homurdanıyor. İşin içine eğitici bir unsur girdiğinde itiraz edilecek pek bir şey yok.

“Peki, Majestelerinin biraz kurabiye, patlamış mısır ve film izlemeyi kaldırabileceğini düşünüyor musunuz?”

Odayı geçip karşımda durdu, gözleri yüzümdeydi. Hafif alaycı tonum hakkında bir şey söylemesini bekliyordum. Bunun yerine, Zayer'i tutmayan eliyle yanağımdaki bir şeyi sildi. Parmağını ağzına sokup, muhtemelen kurabiye hamuru veya çikolata olan şeyi yaladı.

Ağzım açık kaldı ve garip bir şekilde nefes nefese kalma ile inleme karışımı bir ses çıktı ağzımdan.

“Nefis,” diye mırıldandı, gözleri yoğun bir parıltı ve adını koyamadığım başka bir şeyle ışıldıyordu. “Sanırım kurabiyeler bunun yarısı kadar bile lezzetliyse, yemekten başka çarem kalmayacak.”

Bu, birinin bana söylediği veya yaptığı en erotik şey. Bunun üzücü olduğunu kabul ediyorum, ama şu anda umurumda değil. Buraya geldiğim ilk sabahtan beri bana neredeyse hiç ilgi göstermedi. Bütün hafta boyunca hiçbir şey. Şimdi de bu mu? En hafif tabirle beklenmedik bir durum.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Söyleyebileceğim tek şey bu. Nasıl seksi ya da baştan çıkarıcı olunacağını hiç öğrenmedim. Kral ile de denemiyorum zaten.

"Dengenizi mi bozdu?"

İstemsizce gülümsüyorum. "Sadece biraz. Amacınız bu muydu?"

“Bu Pazartesi içindi. Sanırım artık eşitlendik ve bunu geride bırakabiliriz.”

“Ha?” Kaşlarımı çattım, ta ki ne yaptığını anlayana kadar. Benim ona yaptığım gibi o da benimle flört etmişti. “Cidden mi—”

"Beğenmedin, değil mi?"

Şaka mı yapıyor? Bayıldım!

“Hayır. Berbattı. Dokunuşun, tenimde sürünen zombi fareler gibiydi.”

Dudakları seğiriyor ve hangi yöne doğru ilerlediklerini anlayamıyorum, kuzeye mi güneye mi, alaycı bir gülümseme mi yoksa kaşlarını çatma mı? "O zaman benim için durumun nasıl olduğunu tam olarak biliyorsun."

“Hoşlanmadığımız konuları tartıştığımıza göre, beni görmezden gelmenizden hoşlanmıyorum. Çocuklarınıza önem verdiğim için bu en iyi çalışma ortamını yaratmıyor.”

“Çocuklarımı sağlıklı yiyeceklerle beslemeni ve onaylamadığım filmleri izlemelerine izin vermeni sevmiyorum. Sanırım ikimizin de yönetmeyi öğrenmesi gereken şeyler var.”

"Öyle tahmin ediyorum."

Sanırım bu, beni görmezden gelmeye ve benden kaçınmaya devam edeceği anlamına geliyor. Ama neden? Çünkü iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Yani, mükemmel değilim. Hatalar yapıyorum. Çok hata. Mesela, Zayer'in gerçekten uykuya daldığından emin olmazsanız, kalkıp odasından çıkar. Dürüst olmak gerekirse, onu uyutmak ne kadar sürerse sürsün, çocuğun uykudan bıktığını düşünüyorum. Ya da Phaedra'nın okul kıyafeti mükemmel değilse, kahvaltısı tam istediği gibi değilse veya okul çantası tam olarak doğru yerleştirilmemişse, okulda zor bir gün geçiriyor. Kontrol ve öngörülebilirlik onun için birer rahatlık olduğu için biraz travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor olabilir mi diye merak ediyorum. Nedenini tahmin etmek zor değil. Ve Sabrina'nın zihni ve bedeni sürekli hareket

halinde, bu yüzden sürekli bir şekilde uyarılmazsa huysuzlaşıyor veya başını belaya sokuyor.

Ama bunların hepsi öğrenme süreçleri. Belki babaları benimle konuşsaydı bunları bana anlatabilirdi.

Telefonumdaki zamanlayıcı çalışıyor ve kurabiyelerin piştiğini bildiriyor. Kralın yanından zorla ayrılıp fırın eldivenlerimi takıyorum ve tepsileri fırından çıkarıp, inanılmaz görünen ve kokan kurabiyeleri bir tabağa aktarıyorum.

"Şimdi bir tane alabilir miyiz baba?"

"Akşam yemeğinden sonra," diyor Phaedia'ya.

Son kurabiyeyi de kaldırdıktan sonra eldivenler tezgâhın üzerine düşüyor ve ben de ortalığı toplamaya koyuluyorum, her şeyin temizlendiğinden emin oluyorum. "Hadi gidip yıkanalım mı?" Sebastian'ın yanından hızla geçip Sabrina'nın elini tutuyorum. Zayer'i kollarından çekip çıkmak üzereyim. Ama bir hata daha yapıyorum. Bu hata, şimdiye kadar yaptığım diğer hatalardan çok daha pahalıya mal oluyor.

Arkamı dönüp omzumun üzerinden geriye baktım.

Bakışlarımız kilitleniyor. Buz mavisi-gri gözleri, bakışları daha öncekinden daha sıcak, içimdeki uyuyan köşelere ısı ve hayat üfleyen bir kıvılcım gibi. Onun içinde erimek istiyorum. Çözölmek.

Aramızdaki gerilim çatırdarken göz bebekleri yuvarlaklaştı, ardından hissedilir bir sessizlik çöktü. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Duygularını gizleme sanatında ustalaşmış. Keşke ben de aynı yeteneğe sahip olsaydım. Sadece bir bakışı bile bana korkunç şeyler yapıyor. Özellikle de gözlerini benden ayırmadan saçlarını karıştırıp alt dudaklarını okşadığında.

Sesimi bastırıyorum. Acaba haksız yere ne kadar yakışıklı olduğunun farkında mı?

Üstelik, flört etmeyi sevdiğimi de inkar edemem. Hem flört etmeyi hem de flört etmeyi. Uzun zamandır yaşadığım en güzel heyecan bu.

Sabrina kolumu çekiştirerek beni büyüünün etkisinden kurtardı. Ama artık çok geçti. Hasar verilmişti. Bu saraya adım attığımdan beri ilk defa lanetlerin gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Sadece bu lanet sadece benim üzerimde, başka kimsenin değil.

Çünkü patronuma karşı küçük, yanlış yönlendirilmiş bir şey besliyor olabilirim. Ve bununla ilgili ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Az kalsın kalçalarına baktığımı fark edecektim. Yarım saniye önce geri dönseydi, her şey bitmiş olurdu. O zaman ben ne yapacaktım? Ne yapmak istediğimi biliyordum ve sorun da burada yatıyor.

Akşam yemeği yedik ve sonrasında muhteşem kurabiyelerle kendimizi şımarttık, şimdi de sinema salonunda film izlerken patlamış mısır yiyoruz. Althea da bize katıldı ve Emily'nin de arada bir kafasını içeri uzattığını görüyorum.

Ama herkes ekrandaki yeşil devle dalga geçerek filmi izlerken, ben gözlerimi ondan alamıyorum. Bellamy'den.

O kadar içten ve çekinmeden gülümsüyor ki. Kahkahası da tıpkı çocukları gibi yüksek ve bulaşıcı. Şükürler olsun ki Zayer kucağımda. Onun burada olması penisimi kontrol altında tutuyor. Daha bir hafta bile geçmedi, ama sarayımdaki her şey onun etrafında dönüyor.

Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Öfkemle boğuşmak ve dilimi tutmak için elimden geleni yaptım. Bütün hafta boyunca yaptığım şey buydu. Samil'le ilgilendim. Milletvekilleriyle ilgilendim. Hepsi sonunda gitti ve tek istediğim bir molaydı. Yarın çocuklarımla rahatlayıp gülümseyebilmek için biraz huzur ve sessizlik.

Ama Bellamy beni zekasıyla alt etti.

O beni gülümsetti. O beni güldürdü. Kalbimi en tatlı acılarla doldurdu, göğsüm sıkıştı. Çocuklarımla film izlemek ve abur cubur yemek gibi basit bir şeyi en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. Onlar dünyanın acı

gerçeklerini unutarak, olması gerektiği gibi, harika zaman geçiriyorlar ve bunların hepsi onun sayesinde.

Şüphe ettiğim ve sorguladığım bir kadın, ama sanırım çocuklarım en başından beri benim bilmediğim bir şeyi biliyorlardı. Onu sırf bana meydan okuduğu ve tacıma saygı duymayı umursamadığı için nefret etmek istiyorum. Onu o kadar güzel olduğu için nefret etmek istiyorum ki, tek istediğim ona sürekli bakmak.

O onların annesi değil ve asla da olmayacak, ama onun burada onların bakıcısı olarak kalacağını hiç düşünmemiştim. Benim çatım altında kalıcı olarak yaşayacağını hiç aklıma getirmemişim. Eğer kalırsa nasıl geçineceğim? Daha sadece bir hafta oldu. Aylar beni öldürürdü.

Dadıya karşı şehvet duymak en kötü klişelerden biri ve onunla birlikte olmak asla bir seçenek değil. Çocuklarım ona aşık oluyor ve bencilce arzularım uğruna bunu kaybetmelerini asla göze alamam. Zaten yeterince şey kaybettiler.

Ama bundan daha fazlası da var.

Bir de laneti hesaba katmak gerekiyor. Zihnimde deliliğe yol açan canavar, kaçamadığım, yaşayan, nefes alan bir kâbus gibi.

Samil onun hakkında benimle alay etti, beni kışkırttı ve tehdit etti. Ben de tepki verdim ve bu şekilde bir zincirleme reaksiyon başlattım. Bugün öğleden sonra, o gittikten sonra, bana onun bir sürü fotoğrafını gönderdi. Doğal çekimlerdi. Çekildiğini fark etmediği fotoğraflardı. Onun mahremiyetini ihlal ederek, ona ne kadar yaklaştığını, bunu yapmasının ne kadar kolay olduğunu bana göstermeye çalıştı.

Gururuyla oynadım ve kocaman egosunu paramparça ettim. Yıllardır beni cezalandırabileceği bir şey arıyordu ve şimdi onu bulduğunu düşünüyor. Onu. Onu istiyor. Biliyorum, istiyor. O çok güzel. O benim ve Nora'yı ondan aldıktan sonra ona bir iyilik borçlu olduğumu düşünüyor.

Peki o fotoğraflarla ne yaptım? Silmeliydim onları. Bunun yerine, neredeyse bir saat boyunca tek tek onlara baktım. Bir saat boyunca kendimi onun gülümsemesinden, çocuklarımla oynamasından ve saçlarını öpmesinden, sanki onlar benim için olduğu kadar onun için de değerliymiş gibi davranmasından alıkoyamadım.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve şu an bile tam olarak kavrayamıyorum. Sıcak, yakıcı, güzel ve aynı zamanda korkutucu. Açık bir yaradan akan kan gibi, ama o açık yara aslında kalbim olabilir.

Zayer kucagımda uyuyakaldı, sıcak bedeni göğsüme yaslanmıştı. Onu kollarımda hafifçe kıpırdattım, onu alıp odasına götürmeye hazırlanıyordum ki Bellamy benden önce davrandı. Üzerime eğildi, gözleri gözlerimdeydi, ama bluzu yüzümün önünde aşağı doğru kayarken göğüs dekoltesine gizlice bir göz atmaktan kendimi alamadım. Sütyeni beyaz danteldi ve burası karanlık olmasına rağmen, altındaki teninin daha fazlasını zar zor görebiliyordum.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem göğüslere sahip ve bu sadece bir kısmı. Çok uzun süre seks yapmadığınızda işte böyle oluyor. Kral olmaya hoş geldiniz. Tamamen fedakarlık ve az zevk.

Her yerim sıcaklıkla kaplanıyor, tenimde elektrik kıvılcımları uçuşuyor. Uzanıp ona dokunuyorum, ipeksi saçlarının bir kısmını omzunun arkasına itip orada bir süre oyalanıyorum.

Ben ne yapıyorum böyle?

Hemen elimi geri çektim ve sanki dokunuşumla bir soru soruyormuş gibi başımı yana eğdim.

"Onu ben yukarı çıkaracağım," diye açıklıyor, bakışlarımı tekrar onunkilere çevirerek. "Sen burada kal ve kızlarla birlikte izlemeye devam et."

Aklını kirli düşüncelerden arındır ve krallığına ve ailene odaklan.

Oğlumu kollarımın arasından alıp benden uzaklaştırdığında başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Zayer planlı bir çocuk değildi. Varisimiz vardı, bir de yedek çocuğumuz vardı, sonra birkaç yıl sonra Nora beni sarhoş edip baştan çıkardı. Yumurtlama döneminde olduğunu biliyor olmalıydı. Umursamadım. Uzun zaman olmuştu zaten.

Karımı asla aldatmadım. Bunu yapmam için ona çok saygı duyuyordum, her ne kadar görücü usulü evlilikte bir kral olarak benden böyle bir şey beklense de. Yine de, sık sık cinsel ilişki için de onu aramadım.

Bunu özlemediğimden değil, çünkü çok istiyordum. Sadece Nora belli bir şekilde ve sadece o şekilde seviyordu. Sevgi ve yakınlık istiyordu ve ben ona bunlardan hiçbirini sunamıyordum ve bunu uydurmaya çalışmaktan suçluluk duyuyordum. Onu önemsiyordum ve onu fiziksel veya duygusal olarak incitme düşüncesi beni ondan uzak tutuyordu. Yılda birkaç kereden fazla cinsel ilişkiye girmiyorduk. Hiçbir zaman sert bir ilişki istemedi.

Hiçbir zaman oyun oynamak istemedi. Zihnimin karanlığının bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı ve o bu değildi.

Hâlâ bulamadım.

Aradan geçen bunca yıl sonra, içimdeki uyuyan canavar dadıyı görünce öfkeyle patlıyor. Kravatımdaki elleri, havada sallanan eteği veya yüzüme değen göğüsleri... Zihnimde başka bir şeye dönüşüp, onun düşüncelerine dalıp kendimi kaybetmeden önce kontrolü ele almalıyım.

Film bitti ve Althea ile ben kızları yukarı çıkardık. Film hakkında durmadan gevezelik ediyorlar, berbat bir İskoç aksanı taklit ediyorlar ve filmde en sevdikleri replikleri ve sahneleri tekrarlıyorlar. Çok uzun zamandır bu kadar mutlu olmamışlardı. Bu benim hatam ve bunun farkındayım.

Phaedra uzun uzun esneyerek, "Gelecek cuma, kek yapmak ve Bellamy'nin bahsettiği ikinci Shrek filmini izlemek istiyorum," diye duyurdu.

"Göreceğiz canım," diyorum ona ve bana bunun kabul edilemez bir cevap olduğunu belirten bir bakış atıyor. Yine de ısrar etmiyor, ben de pijamalarını seçmesine yardım ediyorum. Her şeyin kendi istediği gibi olmasını isteyen mükemmel prensesim, tuvalete gidip dişlerini fırçalarken beni dışarıda bekletiyor. Saçını örmeme izin veriyor, ki bu da benim için bir zafer sayılır çünkü ne kadar pratik yapmış olsam da bu konuda hiç iyi değilim.

Althea, Sabrina ile birlikte ve ben de büyük odanın karşısına geçip minik prensesimi yatağına yatırıyorum. En çok beni zorlayacak olanın o olacağını şimdiden biliyorum. Ergenlik çağında dizginlenemez ruhu beni çıldırtacak, yirmi beş yaşında hala herkesin üzerinde yuvarlanırken ise en çok sevdiğim şey olacak.

Kızlarıma iyi geceler öpücüğü verirken, Bellamy de onlar uyumadan önce aynı şeyi yapmak için aceleyle içeri giriyor. Kapı arkamızdan kapanıyor ve Althea izin isteyerek ayrılıyor, beni Bellamy ile koridorda yalnız bırakıyor.

"Çok eğlenceliydi," diyor Bellamy hayalperest bir gülümsemeyle.

"Çocuklar bundan keyif almış gibiydiler."

Başını yana eğdi. "Ama sen değil mi?"

"Ben de öyle düşündüm."

"Belki de film yerine başka şeylere çok odaklanmıştın," diye karşılık veriyor ve tüm film boyunca onu izlediğimi mi ima ediyor, yoksa

göğüslerine baktığımı mı yakaladı, yoksa sadece içinden geçenleri mi yüksek sesle dile getiriyor, emin değilim.

Ona bakarken verebildiğim tek cevap "Belki" oluyor. Uzun saçları topuz yapılmış, boynunun uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve beyaz bluzu ile siyah eteği neredeyse üniforması haline gelmiş. Gitmeliyim. Onunla burada durmamalıyım. Ama bacaklarımı çalıştırmakta inanılmaz bir zorluk çekiyorum.

"Pazar günü babamı görmeye gideceğim," diye bilgilendiriyor beni, bakışlarımı bedeninden uzaklaştırıp tekrar yüzüne çevirerek.

"Ne? Nasıl olur?"

Gözlerini devirerek, "Çünkü o benim babam," dedi.

"Onu bu kadar düzenli ziyaret ettiğinizi bilmiyordum," diye hemen düzeltiyorum.

"Buraya gelmeden önce haftada birkaç kez gelirdim."

"Ah." Onu hasta babasından uzak tuttuğum için, onu burada tuttuğum için bir suçluluk duygusu beni sarıyor. Hiç umursamadığım bir büst yüzünden onu bu işe neredeyse zorla soktum, ama şimdi bu kararımın pişman olamıyorum. "Daha sık gitmen gerekiyor mu?"

Başını salladı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir hüznün belirdi. "Hayır. Geldiğimi ya da gelmediğimi hatırlamıyor. Bazen onu sinirlendiriyorum çünkü kim olduğumdan tam olarak emin değil. Onu ziyaret edemediğim zamanlarda telefonda konuşuyorum."

"Bu... zor olmalı." Yutkunarak kendimi toparladım. "Javier seni götürecekt."

Şimdi bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorum. Onunla zaten konuştum bu konuda."

"Öyleyse neden bana söyleme zahmetine giriyorsunuz?"

"Böylece beni bulamadığınızda nerede olduğumu ve kaçıp kaçmadığımı merak etmezsiniz."

"Pazartesi günü çocuklarla ilgilenmeniz gerektiği için yokluğunuzu fark etmediğimi düşünüyorum."

Acımasız bir kahkaha attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ouch. Hala benden hoşlanmıyorsun yani?"

"Daha çok sana karşı kayıtsız gibiyim."

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Bunun üzerine arkamı dönüp ondan uzaklaştım. Şimdi onun benimle flört etmesine izin veremem. Çünkü eğer flört ederse, ben de karşılık vereceğim ve sonra onu öpeceğim. Biliyorum, yapacağım. Onu mutfakta çocuklarımla birlikte kek yaparken bulduğumdan beri başka bir şey yapmak istemedim. Hatta ondan önce de.

Kapıma varmadan adımlarımı durdurarak, "Kütüphanenize gelmemde sakınca var mı?" diye sordu. "Henüz yorulmadım. Daha çok erken."

İstemeyerek arkamı döndüm. "Benden izin mi istiyorsunuz?"

Duruşunu biraz değiştirdi, dudağını dişlerinin arasında hafifçe ısırdı. "Evet. İlk tanıştığımız gün çalışma odanda o kitabı okumamdan hoşlanmamış gibiydin."

"Kitabı beğenmediğim şey değildi."

"Çok acıdı. Tamam. Peki, anladım. Hala benden hoşlanmıyorsun, ama bence bu daha çok senin inatçılığınla ilgili, benimle değil. Sormak istediğim şu, eğer senin kocaman kitap kütüphaneni karıştırırsam çıldıracak mısın?"

"Olabilir."

"İkimiz de senin yakın zamanda uyuyamayacağını bildiğimize göre, neden benimle gelip, dokunmamam gereken bir şeye dokunmama izin vermiyorsun?"

Çünkü eğer seninle gelirim, dokunmamam gereken bir şeye dokunan kişi ben olabilirim.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Tabii benimle yalnız kalmaktan korkmuyorsan." diye ekledi.

Evet. Çok korkuyorum. "Elbette hayır." Çünkü gerçeği söyleyemem. "Bu benim en sevdiğim aktivite değil."

"Sıcak ve sevecen kişiliğinizden anladığım kadarıyla, aynı duyguları paylaşıyoruz. Bununla birlikte, bu gece bunu bir süreliğine de olsa aşabilir miyiz sence?"

"Üstesinden gelebileceğime eminim."

"Harika. Bu kıyafeti hızlıca değiştirmemde sakınca var mı?"

Evet, yine söylüyorum. "Bekleyeceğim."

Bana sırtarak, "Sen de değişebilirsin, biliyorsun. Her zaman takım elbise giyip bu kadar resmi olmak zorunda değilsin." dedi.

"Pekala. Beş dakika içinde burada buluşalım." Beni iyice sinirlendirecek başka bir şey söylemeden önce, yatak odama girip kapıyı kapatıyorum. Ve kilitliyorum, çünkü ondan her şeyi beklerdim. Bir bakıcının böyle bir şey denemesi ilk defa olmazdı.

Üzerimdeki takım elbiseyi çıkarıp kuru temizleme yığınınına attım ve sonra... kahretsin. Ne yapıyorum ben, ve dadımı kütüphaneye götürürken ne giyeceğim şimdi?

Aynada kendi yansıma bakiyorum. "Aptalsın." Şu an pijamalarımı ve beyaz tişörtümü giydiğimi, deodorant ve tıraş sonrası losyonu sürdüğümü ne doğrulayıp ne de reddedeceğimi düşünürsek, oldukça doğru bir tespit. Hiç olmadığım bir genç kız gibi hissediyorum, bakmaya bile hakkım olmayan bir kıza aşık olmuşum.

Ama ben iki kere bakıyorum. Özellikle de kapımı açıp koridorda diz hizasında pembe yoga pantolonu ve kısa siyah bir tişört giymiş halde beni sab patiently beklediğini görünce. Saçları kalın, ipeksi dalgalar halinde sırtından ve göğüslerinden aşağı dökülüyor. Çok fazla makyaj yapmıyor, ama kesinlikle ihtiyacı da yok.

Yirmi bir. Dadı. Kesinlikle girilemez!

"Hazır mısın?" diye cıvıltıyor, aşırı heyecanlı bir şekilde ve bence bunun sebebi henüz kütüphaneye gitmemiş olması. Ona kütüphaneyi göstermek... okumaya olan büyük sevgisini bildiğim için...

"Mecbur kalırsam."

Bana gözlerini deviriyor ve ben de onun bu alışkanlığı hakkında henüz yorum yapmadım. Çoğunlukla, benden hiç etkilenmemiş olmasını garip bir şekilde sevimli bulduğum için. Acaba parmağımla poposunu becerirken yüzüme oturmasını sağlasaydım, yine de aynı şekilde mi davranırdı?

İşte bu tür düşünceler yüzünden burada olmamalıyım, ama aynı zamanda bu tür düşünceler yüzünden hayır diyemiyorum.

Özellikle bu gece.

Sanki Samil'in fotoğrafları, onun arayışı beni harekete geçirdi ve şimdi onu durduramıyorum.

Ya da devam et, diye kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

"Majesteleri." Bana önden gitmem için el salladı, ama yıllardır yerleşmiş görgü kuralları buna izin vermedi ve kendimi onu kolundan tutup öne doğru götürürken buldum. Merdivenlerden aşağı. İkinci kattan geçerek. Sarayın içinden karşı kuleye kadar.

Kütüphane iki katlıdır. Ailemizin ve ülkemizin kuruluşundan, yani İsa'nın doğduğu zamana kadar uzanan sayısız kitap var.

Kapıyı açıp içeri giriyor ve beni hemen bırakıyor. Işıklar teker teker yanıyor ve onun nefes nefese kalışı odayı dolduruyor, tavana kadar

yükseliyor. "Sihir," diye fısıldıyor etrafında dönerken ve en üst rafa bakarken; işte bu kelime, ona baktığımda göğsüme saplanıyor.

O sihirli biri. Sanki bize getirilmiş gibi. Kızlarımın onu bulması kaderlerinde yazılıymış gibi.

Henüz bir hafta oldu.

Ama ona baktığımda çok fazla şey görüyorum. Kadere inanmak istiyorum. Althea bana hep bunu söyledi. Kaderin bana yol göstereceğini. Ama kaderimle birlikte bir de lanet geliyor.

"Sen gittikten sonra çocuklarım seninle yaşamak zorunda mı kalacaklar?"

Bakışları, kırbaç darbesi gibi aniden gözlerime kilitlendi. "Kim dedi ki ben gidiyorum?"

Onu bekliyorum.

Tamamen bana doğru döndü, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinden geçerken göz kırparak bana baktı ve düşündü. "Planım bu değil. Kalmayı çok isterim. Çocuklarınızı çok seviyorum ve onların bakıcısı olmamla ilgili tuhaf koşullara rağmen, onlarla inanılmaz bir ilk hafta geçirdim."

Ona inanıyorum. Ve beni mahveden de bu.

"Senden nefret etmem gerekiyor," diye itiraf ediyorum.

Hafif bir gülümseme. "Öyle anladım. Peki, bu yöntem senin için nasıl işe yarıyor?"

"O ana bağlı."

Kollarını yana açarak kendi etrafında dönüyor. "Beni sev ya da nefret et, ikisi de benim lehime. Beni seversen kalbinde olurum. Benden nefret edersen aklında kalırım."

Bunu kimin yazdığı bilinmiyor, ancak sıklıkla Shakespeare'e atfediliyor. Yine de kütüphanemde bana böyle şeyler söylüyor ve bir şairin sözleri beni hiç bu kadar sinirlendirmemişti.

"Ancak sana o tür bir önem verirsem, ki vermedim, bu mümkün."

"Benimle numara yapmanıza gerek yok. Birbirimizden nefret etmek her şeyden daha kolay, ama bu şu anda yaptığımız şey olduğu anlamına gelmiyor."

"Eğer kütüphaneyi sana kendi malın olarak verirsem, benimle flört etmeyi bırakır mısın? İstedğin kitabı okuyabilirsin. Tek isteğim onlara iyi bakman."

Yüzü nefes kesen bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve yer adeta duruyor. Gözleri güneşten daha parlak parlıyor, aynı anda hem çok güzel hem de

bakması çok acı verici.

“Ciddi misin? Flört etmeyi bırakırsam tüm bunlar mı?” Bir kez daha etrafında dönerek odanın ihtişamını işaret etti. Yukarıdaki gözlem kulesinin üzerinde, rahat mobilyaları ve şöminesiyle mükemmel bir niş vardı.

"Evet."

“Bu zorlu bir pazarlık. Seninle flört etmeyi çok seviyorum. Seni çıldırtıyor.” Tatlı bir melodi gibi, en yüksek kırıışı gıdıklayan bir kahkaha atıyor. “Pekala. Söz veriyorum. Sadece arkama bakma. Belki de parmaklarımı çaprazlıyorumdur.”

Kahretsin. Gülüyorum. Durdurmanın yolu yok. "Bakmayacağım."

"Ama popom orada ve sanırım bakmaktan hoşlanıyorsun."

Kaşımı kaldırdım, o da ellerini havaya kaldırdı. "Pekala. Özür dilerim. Artık flört yok. Biliyorsun, takım elbisesinin dışında çok daha yaklaşılabılır birisin. Sonuçta o kadar da canavar kral değilsin."

Odanın karşısına geçip tam karşısına dikildim ve aniden elim saçlarındaydı. Sözleri beni bilinçsizce harekete geçirmişti. Öfkeli ve ilkel bedenim, ona ne kadar vahşi bir canavar olabileceğimi göstermek için can atıyordu.

"Bundan o kadar emin olma," dedim ona, sesim boğuk ve kısık çıkıyordu.

Bakışlarım dudaklarına kayıyor ve orada kalıyorum, tekrar dürtüsel davranmamak için kendimi zorlamaya çalışıyorum. Ama beni itmiyor ve gözlerinde korku yok. Sadece arzu var ve ben yapamıyorum... istiyorum... ama yapamıyorum. Ona ihtiyacı olan çocukların babasıyım. Bana ihtiyacı olan bir ülkenin kralıyım. Başka hiçbir şeye yer yok ve bu kadınla ilişkim karışık olurdu.

Arkamı dönüp kütüphaneden çıkıyorum, onu yalnız bırakıyorum. Ona karşı kontrolüm şimdiden azalmaya başladı. Ve beni en çok korkutan da bu. Daha ne kadar dayanabileceğim?

Acı gerçek şu ki, bazı günler bu işte harikalar yaratıyormuş gibi hissediyorum, diğer günler ise ne yaptığından hiç haberi olmayan, beceriksiz bir kadın gibi hissediyorum. Bu sabah ikincisiydim. Zayer'i uykuya yatırırken Sabrina ortadan kayboldu ve onu bulana kadar yarım saat sarayı aramak zorunda kaldım. Oyun odasına geri koşuyordu, ki baştan beri orada olması gerekiyordu. Kız bana atıştırmalık almaya gittiğini söyledi. Ona pek inanmıyorum.

Ama şu anda bu işte harikayım. Ve olmaya da kararlıyım.

Bir aydır buradayım. Tam bir ay boyunca üç çocuğa bakıcılık yaptım. Bu işi ve bu çocukları daha iyi anlamam gerektiğini düşünüyorum. ocuk yetiştirmenin en zor ve en çok zaman alan iş olduğunu anlamayan tüm kadın düşmanı, nefret dolu pi kuruları, gidin kendinizi becerin.

şaka değil. Bazı günler kıyafetlerimi değiştirecek kadar bile enerjim olmuyor. Bazı günler ise sadece bir köşeye kıvrılıp ağlamak ya da bir fii şarap içmek istiyorum. Yetişkin olmak bazen acı verici, acımasızca imkansız ve burada dışarı çıkabileceğim, dertleşebileceğim ya da dertleşebileceğim kimse yok. Yirmi dört saat boyunca saraydayım, sürekli meşgulüm, sürekli çalışıyorum.

Kusursuz olmaya çalışıyorum ki, beni açıkça nefret eden ve aynı anda da görmezden gelen o berbat babaları beni işten atmasın. Tek istediğim, bu çocukların bir gün dürüst, mutlu yetişkinler olmalarına yardımcı olmak.

Bugün, duygularım karışık.

"Atla," diye seslendim Phaedra'ya. "Yapabilirsin. Seni yakalayacağım. Söz veriyorum."

"Yapamam," diye ağlıyor, kamburlaşmış, hafifçe titreyerek, ıslak bedenini kollarıyla sarmış halde.

"Yapabilirsin. Sen Kraliçe Phaedra'sın. Herkese korkusuz olduğunu göster."

"Ama değilim," diye mızımızlanıyor, sarayın arkasındaki devasa yüzme havuzunun derin ucunda suyun üzerinde çırpınırken yüksek atlama tahtasından bana bakarak. Güya sezonun son sıcak günüymüş, bu gece soğuk bir cephe getirecek bir fırtına geliyormuş ve havuz görevlileri yirmi dakika içinde havuzu kapatacağı için biz de şimdi bundan faydalanıyoruz.

"Phaedra, kimse korkmuyor," dedim ona, gözlerimdeki fazla suyu atmak için ellerimi yüzümün ve saçlarımın üzerinden geçirerek, böylece onu daha iyi görebiliyordum. "Herkes korkar. Ama bizi güçlendiren ya da zayıflatan şey, o korkuyla yüzleşme, onu aşma ve ona kimin patron olduğunu gösterme yeteneğimizdir. Korkabilirsin, ama asla o korkunun kazanmasına izin vermemelisin."

"Ya boğulursam?"

"Size yemin ederim, bunun asla olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama ben batacağım."

"Sonra yüzeceksin ve bana ihtiyacın olursa yardım etmek için tüm süre boyunca burada olacağım." Ellerimi havaya kaldırıp suda bir kez kendi etrafımda döndüm.

"Söz veriyor musun?"

Yemin ederim.

Yeşil gözleri titriyor, sonra gözlerini hızla kapatıp atlıyor. Vücudu yarım saniye kadar çırpınıyor, sonra doğruluyor ve bir yarım saniye sonra suya dalıyor. Arayan gözlerim berrak mavi suya dikiliyor ve onu anında buluyor.

Gerektiğinde dalıp ona yardım etmeye hazırım, ama o kadar güçlü bir kız ki, bana ihtiyacı yok.

Su yüzüne çıkıp, kilometrelerce öteden duyulabileceğine hiç şüphem olmayan sevinç çığlığı attı. "Başardım! Başardım!" Kollarını bir maymununki gibi bana doladı ve beni sıkıca kucakladı.

"Başardın! Harikaydı! Seninle çok gurur duyuyorum!" Ve gerçekten de öyleyim. Kızım okulda zor zamanlar geçiriyor. Her şeyden önce, bu "okulda" tek çocuk o. Sevmediği bir öğretmeni var ve bugün o öğretmen, Phaedra'nın mükemmel not alamadığı bir sınav yüzünden onu biraz

azarladı. Phaedra eve gelip ağlayarak bana anlattı. Javier'le arabaya atlayıp o cadıyı bulmaya hazırdım ama kendimi tutmayı başardım.

Zar zor.

Bu yüzden bu onun için ekstra büyük bir zafer gibi geliyor.

"Harika!" diye bağırıyor Althea, ellerini çırparak. Bizden önce havuzdan çıktıklarından beri Zayer ve Sabrina ile havuz kenarındaki çimenlikte oynuyor. Sabrina zıplayıp duruyor—kız hiç durmuyor—ve ablasını alkışlıyor. Ben de onlara el sallıyorum ve Phaedra'nın arkasından başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti veriyorum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor Phaedra bana doğru. "Seni seviyorum."

Aman Tanrım. Boğazım düğümlendi resmen.

Onu daha sıkı kucaklıyorum. "Ben de seni seviyorum." Belki de bunu söylememem gerekiyordur? Belki de bakıcılık kuralları, baktığınız çocuklara aşık olmamanızı veya olursanız bunu kendinize saklamanızı söylüyordur.

Bu imkansız.

Bu çocuklarla birlikte olmak kalbimi hiç beklemediğim şekillerde doldurdu. Bana bir amaç verdiler ve beni daha iyi, daha güçlü bir insan yaptılar. Zor günlerde bile. Ağlamak, içki içmek ve kendimden başka herkes için aynı anda bu kadar çok şey yapmak zorunda kalmamak istediğim günlerde bile.

Onlarla buradayken kendimi o kadar kaybolmuş veya yalnız hissetmiyorum. İster mutfakta onlarla yemek pişirmek, ister Cuma geceleri film izlemek, isterse de sadece oyun oynamak olsun, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Babaları ayrı bir konu ve burada olmamın sebepleri benim için onlardan daha endişe verici olmalıydı, ama her zaman olduğu gibi dışında kalmak yerine bir şeyin parçası olduğumu hissetmemek zor.

"Pekala, havuzdan çıkalım da kapatsınlar. Üşüyorum."

"Ben de."

Kıyıya doğru yüzüp havlularımıza koştuk. Suyu girdiğimiz yarım saat içinde sıcaklık birden düştü. Althea, Zayer ve Sabrina'nın ellerini tutarak ayakta duruyordu. Onlar zaten havlularına sarılmış ve büyük ölçüde kurumuşlardı.

Althea, ıslak saçlarının tepesine bir öpücük kondurarak, "Harika bir işti Phaedra," diye haykırdı. "Babana ne yaptığımı anlattığımızda neler olacak

göreceksin."

Burada olmanın özel yanlarından biri de bu. Althea. Elbette benden çok daha büyük, ama sabah yogası ve çocuklarla (ve kralla da) ilgilenmeme yardım etmesi sayesinde çok hızlı bir dostluk kurduk.

"Sıcak çikolata?" diye sordum ve Althea alaycı bir şekilde başını salladı. "Ne? Ben tatlıları severim."

"Ah. Bazı insanların çocukların bu kadar çok tatlı yemesinden hoşlanmadığını bildiğiniz halde bunu önermenizin tek sebebi bu mu?"

Hayır. Tam olarak değil. Yani, tatlıları severim ve çocukların da sevdiğini biliyorum. Ama evet, yaptığım şeylerin yarısında Sebastian'dan bir tepki almayı umuyorum. Herhangi bir tepki. Althea beni anladı çünkü onun için çalışmanın ne kadar zor olabileceğinden ona şikayet ettim. Kral ve ben, beni kütüphaneye götürüp oranın benim olabileceğini söylediğinde bir an yaşadığımızı düşünmüştüm, ama o zamandan beri... hiçbir şey yok. Bir ay boyunca neredeyse tek kelimelik cevaplar aldım ve her zaman da surat asarak.

Bu adam gerçekten de benden nefret ediyor.

Eğer çocuklarına ve bir ülkenin kralına karşı bu kadar nazik olmasaydı, onu öfkemden boğardım. Ona karşı nefret beslemeye çalışıyorum ama bu zor çünkü bu benim karakterime uymuyor.

"Bu durumda katılıyorum," diyor. "Phaedra'nın yüksekte düşmesini kutlamak için sıcak çikolata, ama akşam yemeğine bir buçuk saat kaldığı için sadece küçük bir fincan."

"Anlaştık. Hadi kurulanıp üzerimizi değiştirelim, sonra da kutlama amaçlı sıcak çikolata içelim."

Tam içeri girdiğimiz sırada rüzgar şiddetlenmeye ve yağmur da esmeye başladı ve cuma gecesi ikramımız olan balkabağı aromalı madeleinleri ve filmimizi (bu hafta Mary Poppins ve hayır, ben seçmedim, sadece bir tesadüf) bitirdiğimizde, saray duvarlarının dışında fırtına iyice şiddetleniyordu. Sebastian, Zayer'i yatağına taşıyıp üzerini örttü ve bu iş bittikten sonra kızları da aynı şekilde yatırdı.

"İyi geceler Majesteleri," diyorum salonda oyalanarak, çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Bir homurtu. Hepsi bu.

Artık bana bağırıyor bile, bu da bu kayıtsızlığa kıyasla memnuniyetle kabul edebileceğim bir durum...

Tehlikeli. Biliyorum. Ve kendimi yeterince tanıyorum ki, içimdeki bir parçanın tıpkı bir kız çocuğunun hoşlandığı biri gibi onun ilgisini aradığını anlayabiliyorum. Çünkü muhtemelen bu bir hoşlanma. Düşünürseniz bu gerçekten berbat bir durum, çünkü adam bana iyi davranmıyor ve burada olabilmek için babamın özgürlüğüyle beni tehdit etti. Olağanüstü yakışıklı olması ve çocukları için yaz güneşinde eriyen dondurma gibi yumuşaması dışında, onda seviyecek pek bir şey yok.

Ama bir türlü engel olamıyorum.

Beni kovmadı ama çoğu gün burada bulunmama zar zor tahammül ettiğini anlayabiliyorum. Onun için bir dışlanmışım. Her geçen gün daha da iğrençleşiyorum. Bu beni içten içe yiyip bitiriyor. İlla ki onun övgüsüne ihtiyacım yok, sadece bana verdiği hiçlikten biraz daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu saatte bile hâlâ takım elbisesiyle. Sert, resmi ve çok, çok mutsuz. Onu kabuğundan çıkarmak için neler vermezdim. Sonunda, saklamak için çok çalıştığı adamı görebilmek için. Göğsünde canlı, atan bir kalbi var, sadece varlığını kabul etmeyi reddediyor.

Tıpkı benim gibi.

"Güzel sohbetti!" diye seslendim kapı arkasından kapanırken. Sinirli bir nefes verdim.

Belki de böyle daha kolaydır. Belki de ondan daha fazlasını istemek, başımı belaya sokmak demektir. Onun bana olan ilgisiyle başa çıkamayabilirim. Kütüphanede saçlarıma elini soktukten sonra zaten çok iğrenç rüyalar görmüştüm ve bu da pek skandal bir şey değildi. Saçlarımdı, göğüslerim ya da vajinam değil, ama haftalarca her gece aklım hep oraya gitti.

Messalina kralına sayısız kez dokundum.

Gerçeği bilseydi güler miydi? Aslında ne kadar masum olduğuma güler miydi?

Odamıza girip, saat erken olmasına ve henüz çok yorgun olmamama rağmen yatağa hazırlanıyorum. Kütüphaneye gidebilirdim. Sarayın etrafında dolaşıp odaların daha fazlasını keşfedebilirdim. Uykumun kaçtığı rastgele gecelerde yaptığım bir şey bu. Bunun yerine, yatağıma uzanıp rüzgarın ve yağmurun saraya vuruşunu dinliyorum. Babama mesaj atıp onu özlediğimi ve Pazar günü görüşeceğimizi söylüyorum.

Cevap vermiyor ama zaten vermesini de beklemiyorum. Geçen pazar onunla yaptığım görüşme çok güzeldi ve tadını çıkarabilmek için normalde

geçireceğimden iki saat daha fazla zaman geçirdim. Annemle nasıl tanıştığını ve çıktıkları dönemdeki ilişkilerini anlattı. Annemin bana hamile olduğunu öğrendiklerinde ne kadar heyecanlandıklarını da anlattı.

Huzursuz, gergin ve biraz da sinirli bir şekilde telefonuma bakıyorum. Ne yaptığımı bile bilmiyorum ama Sebastian'la olan mesajlaşmaları açıyorum; çoğunlukla benim ona gönderdiğim tek taraflı mesajlar bunlar. Bu gece, diğer gecelerden daha çok ve açıklanamaz bir şekilde, bu beni rahatsız ediyor. Yaptığım iş hakkında ondan hiçbir geri bildirim alamıyorum.

Telefonumu da yanıma alıp battaniyemin altına girdim ve... boş ver.

Ben: Uyanık mısın?

Üç nokta neredeyse anında hareket etmeye başladı ve kalbim göğsümde hopladı. Çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım, bana cevap verdiği için çok heyecanlandım.

Sebastian: Evet. Nedir o?

Çığlığım inlemeye, dudak ısırma ise göz devirmeye dönüştü.

Ben: Çocuklarla kötü ilgilendiğimi mi düşünüyorsun? Benimle konuşmamanın sebebi bu mu?

Noktalar tekrar beliriyor ve sonra kayboluyor. Bu örüntü iki kez daha tekrarlanıyor ve sonra...

Sebastian: Seninle konuşmamamın sebebi bu değil.

Hemen bu fırsatı değerlendiriyorum.

Ben: Yani iyi iş çıkardığımı kabul ediyorsun? Ve bilerek benimle konuşmadığını da mı itiraf ediyorsun?

Sebastian: Zamanım zaten kısıtlı. Sahip olduğum azıcık zamanı da çocuklarımla geçiriyorum.

İşimi iyi yapıp yapmadığımla ilgili soruma cevap vermiyor ve ben de konuyu uzatmamaya karar veriyorum.

Ben: Bu çok saçma bir bahane ve ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Sebastian: Benden ne söylememi bekliyorsunuz?

Geçerli bir soru. Cevabını tam olarak bilmediğim bir soru. Birdenbire, bir çocuk gibi onun övgüsünü ve ilgisini ararken kendimi biraz aptal hissediyorum. Benden çok daha büyük ve kurtulmam gereken çocuksu bir hayranlığım var. Bana böyle davranması doğru. Profesyonel olmayan benim.

Ben: Hiçbir şey. Boş ver. Konuyu açtığım için özür dilerim.

Sebastian: Sadece ikimiz arasında kalsın, şu an, senden uzak duruyorum çünkü mecburum. Çünkü sana ilgimi verirsem, sadece daha fazla ilgimi çekmek isterim.

Sözlerini tekrar tekrar okudum. Bana hissettirdikleri duyguları hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Bunu açtım ve şimdi...

Ben: Sanırım senin dikkatini çekmek istememin sebebi de aynı.

Sebastian: Bu bana şu an hiç yardımcı olmuyor.

Ben: Ben de öyle düşünmüyorum. Ama yemin ederim, sana cinsel içerikli mesaj atmaya çalışmıyorum.

Sebastian: Bellamy!

Kıkırdamamı engelleyemiyorum. Benim yüzümden çok kolay sinirleniyor, ama başlattığım şeyi düzeltmem gerektiği için kendimi tutuyorum.

Ben: Mesafemi korumamı mı istiyorsun? Korurum. Zaten flört etmeyeceğime söz verdim ve buna uymaya çalıştım. Bu pozisyonda yeniyim ve işimi çok iyi yapmak istiyorum ve sen de sensin, ben de... Neyse, şimdi susacağım.

Sebastian: "Ben benim" derken neyi kastediyorsun?

Yatağında doğruldum, dizlerimi göğsüme çektim ve yanaklarım acıyana kadar gülünç bir şekilde gülümsedim.

Ben: Sana az önce flört etmeyeceğimi veya cinsel içerikli mesaj atmayacağımı söyledim.

Sebastian: Bununla kapıyı açtın.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi, kalbim hızla çarparken içimdeki boşluk kasılıyor. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Ben: Olabilir. Gerçekten ne anlama geldiğini ve ne düşündüğümü sana söylememi istiyor musun? Bunu sana itiraf edersem patron-çalışan ilişkimizi nasıl etkileyeceğinden emin değilim.

Sebastian: İkinci düşüncemde, hayır. Sanırım cevabı beklediğimden çok daha fazla beğeneceğim.

Sebastian: Şimdi uyumaya git. Bana artık böyle mesaj atma.

Ben: Evet, Majesteleri. İyi geceler.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve tavana baktım. Gülümsemem gizlenemezdi. Göğsümdeki o heyecan da öyle. O da bunu hissediyor. Şimdi nasıl uyuyacağım ki? O hemen yan odadayken, onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini bildiğim halde, bu imkansız.

Sonunda uykuya dalmış olmalıyım çünkü aniden, kulak tırmalayan bir ses beni uyandırdı. Odam karanlık, zihnim bulanık ve karmakarışık. Ses tekrar geldi ve Zayer'in çığlık attığını anlamam yarım saniye daha sürdü. Yatağımdan sendeleyerek kalkarken, ayağımı komodine çarptım ve ayağımdaki şiddetli acıyla küfürler savurdum.

Kahretsin, canım acıyor.

Kapıma doğru sekerek ilerledim, Zayer'in ağlamaları daha da şiddetlenmişti ve koridordan geçerek odasına girdim. Yatağının üzerinde duruyordu, minik elleri kenardaki güvenlik çitini sıkıca kavramış, gözleri kocaman ve yaşlarla doluydu.

"Küçük adam, ne oldu? Kötü bir rüya mı gördün?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece onu korkutan şeye ağlamaya devam ediyor, ben de acıyan ayak parmağımı umursamadan odanın diğer ucuna geçip onu kucağıma alıyorum.

"Şşş. Tamam, sorun yok. Sadece kötü bir rüyaydı. Kötü rüyalar asla gerçek olmaz." İkimizi de sallanan sandalyeye oturttum ve o bana sokulurken ikimizi de sallamaya başladım. Elimle sırtında daireler çizdim, birkaç dakika ağladı ama çabucak sakinleşti. Başının tepesinden öptüm. "Tekrar uyumaya hazır mısın?" diye fısıldadım, neredeyse uykuya daldığını düşündüğümde.

Cevap vermiyor ve sandalyede birkaç kez daha salladıktan sonra kalkıp onu tekrar yatağa taşıyorum. Battaniyeyi omuzlarının üzerine çekip

tamamen uyuduğundan emin oluyorum.

"Tatlı rüyalar, küçük prens."

Tam çıkmak üzereyken kapıdaki adamı görünce irkildim. Üstü çıplak bir adamdı.

Aman Tanrım.

Sebastian'ın iyi bir vücuda sahip olduğunu biliyordum. Yani, kıyafetlerinin altında kaslarının ipuçlarını görüyorsunuz, ayrıca neredeyse her gün en az bir saat spor yapıyor ve bazen de uyuyabilmek için geceleri koşuya çıkıyor. Ama sadece düşük bel pijaması ve uykudan dağılmış saçlarıyla, bir kraldan daha fazlası.

O bir tanrı.

Altın rengi ten. Geniş omuzlar ve kaslı ama iri olmayan kollar. Pürüzsüz bir göğüs, üst üste yığılmış karın kaslarına doğru uzanıyor. Göbek deliğinin altında, pantolonunun içinde kaybolan iki derin çukur arasında kalan, vaat edilmiş topraklara doğru uzanan ince bir koyu renk kıl demeti.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Ve bu sadece hayatımda daha yakışıklı bir adam görmediğim için değil. Çünkü o adam, kral. Güçlü, buyurgan, acımasız ve soğuk. İçgüdüsel olarak onun ölümlü olduğunu biliyordum. Camdan oyulmuş gibi güzel yüz hatlarının ve buz gibi gözlerinin altında et, kan ve kemik olduğunu biliyordum. Ama onu böyle görmek...

Vücudumda bir sıcaklık yükseliyor ve bunu yüzümden görüp görmediğini merak ediyorum. Ağzımdan nasıl kelimeler çıkacağını bilmiyorum. Dilim tutuldu, konuşamıyorum ya da hareket edemiyorum. Çılgınca beynimi yokluyorum, acaba şeffaf bir şey mi giyiyorum ve bu yüzden mi bu kadar dikkatle bakıyor diye düşünüyorum. Kontrol etmek için aşağıya bakmak istedim ama kendimi ondan ayıramıyorum.

"Sebastian mı?" diye sordum sonunda, çünkü kıpırdamadı ve konuşmadı.

"Kanıyorsun."

"Ne?" Kelimeyi neredeyse cıvıldayarak söylüyorum ama bir yandan da fısıldamayı da bir şekilde hatırlıyorum.

"Ayak parmağın kanıyor."

"Ah." Aşağıya baktım ve evet, kesinlikle öyleydi. Unutmuştum ama şimdi o konuyu açınca ağrımaya ve zonklamaya başladı. "Zayer'in çılgınlığını duydum ve yataktan biraz fazla hızlı kalktım." Ona tekrar baktım. "Bütün o süre boyunca orada mı duruyordun?"

Başını salladı. Hepsi bu, ama yüz ifadesini çözemiyorum. Somurtkan ve yoğun, evet, ama orada başka bir şey daha var. Sanki nefesim kesiliyormuş gibi hissettiren bir şey. Daha önceki mesajlaşmamız zihnimin ön planına geliyor ve anında kızarıyorum, hala seksi, yaşça büyük patronuna aptalca ve yersiz bir şekilde aşık olan o kız.

Havada hissedilir bir baskı var. Şu anda kendimi ona karşı zaten savunmasız ve açıkta hissettiğim bir dönemde, bu baskıyla başa çıkmak benim için biraz fazla ağır.

Yanından geçmek için hareket ediyorum ama o kapı eşiğinden kıpırdamıyor, ben ilerlerken bile. Vücudunun sıcaklığını, teninin kokusunu hissedebiliyorum. Ona dokunmak istiyorum. Dokunduğumda gözlerinin içine bakmak istiyorum, sadece dokunuşumun onda ne yaptığını görmek için. Tiksinip beni itecek mi? Yoksa tahrik olup daha fazlasını mı isteyecek?

Düşüncelerimi hayata geçirmeden önce bu odadan ve bu adamdan bir an önce uzaklaşmak için boğazımı temizledim. "Gidip halledeceğim ve sabah da yere yaptığım dağınıklığı temizleyeceğim."

Başını salladı ve beni Zayer'in odasından uzaklaştırmak için kolumdan tutarak koridora doğru yönlendirdi. Beni boş bir misafir odasından geçirip banyoya kadar sürükledi. Işıklar aniden açıldı, gözlerimi bir anlığına kamaştırdı ve ne olduğunu anlamadan önce kalçalarımın tutup beni kaldırdı. Beni gri taş tezgâhın üzerine bıraktığında nefesim kesildi.

"Burada bekleyin ve kıpırdamayın."

Sonra gitti ve ben de şaşkın ve tahrik olmuş bir şekilde arkasından göz kırpmaktan başka bir şey yapamadım. Aşağıya baktım ve şort ve tişört giydiğimi fark ettim. Onu ilk kez böyle gördüğüm zamanki kadar kısa veya şeffaf değildi, ama meme uçlarımın gerginliğinden sütyen takmadığım çok belliydi.

Üzerimi örtmeye zahmet etmiyorum. Sadece kendimi zorlayarak birkaç yavaş ve düzenli nefes alıyorum ve azgın hormonlarımın ve düşüncelerimin kontrol altına alındığını düşündüğüm anda, elinde bir ilk yardım çantasıyla geri dönüyor. Gömlek giymediğini fark ediyorum.

Profesyonel olarak çok iyi olduğu bir şey olan beni görmezden geliyor, seti yere bırakıp kapağını açarak temizleme solüsyonunu ve yara bandını çıkarıyor.

"Bunu kendim yapabilirim."

Hiçbir şey. Hiçbir yanıt yok, ama elini nazikçe ayağıma uzatıp incelemek için yukarı kaldırmasından bunun onun için kabul edilemez

olduğu açıkça belli. "Acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, ama şu anda hissedebildiğim tek şey ayağımdaki eli. Ondan bekleyebileceğimden çok daha fazla şefkatle yaranın etrafına bastırıyor, her seferinde yüz ifademi kontrol ediyor. Ona bakıyorum ve bunun farkında olduğunu biliyorum.

"Bu biraz acıtabilir. Kesik çok derin görünmüyor. Dikiş gerekeceğini sanmıyorum."

"Pekala." Hiç umurumda değil.

Bir gazlı bezi alkolle doldurup yarama bastırıyor ve evet, bu gerçekten çok acıtıyor. Nefesimi verip gözlerimi kapatıyorum, yüzümü ondan çeviriyorum.

"Hadi ama," diye takıldı. "Senden daha güçlü olduğunu sanıyordum."

Pislik. Gülümsüyorum. "Ayak parmağını kesip içine alkol döküp ne kadar hoşuna gideceğini mi görmek istiyorsun?"

"Onun yerine biraz limon suyu bulabilirdim."

Gülüyorum çünkü bu gerçekten komikti ve acımdan dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum. Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Bana sırtıyor. Ve kahretsin, bu kadar yakınımda, üstsüz, bana gülümseyerek benimle ilgilenirken... Ona aşık olmamak imkansız. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, bedenimi parçalayıp onun içine atlamak için can atıyor. Tek bildiğim, çok büyük bir belada olduğum.

"İşkenceyi bir kenara bırakıp beni sargı beziyle sarmaya ne dersin?"

"Ne dilersen."

Hayır, bunu bana az önce söylemedi. Aman Tanrım! "Bu halin sana çok yakışıyor."

Gözleri birden ayak parmağımdan ayaklarıma kaydı, kaşı kalktı. "Bu nasıl bir bakış?"

Ben de karşılık olarak kaşımı kaldırdım. "Gömleğin olmadan seni daha çok beğendiğimi söylememi mi istiyorsun?"

"Yine mi benimle flört ediyorsun? Kütüphaneyi sana verirsem flört etmeyeceğine söz vermiştin."

"Ya da cinsel içerikli mesaj."

Bakışları tekrar ayağıma kaydı ve kahretsin. Bunu neden gündeme getirmek zorunda kaldım ki? Kendi kendime gözlerimi devirdim.

"Öyleyse bunu bir dikkat dağıtma tekniği olarak düşünün," diyerek konuyu yeniden yönlendiriyorum. "Ama sizin bir tane kullanmadığınızı fark ettim."

"Burada kanlar içindeydiniz. İsterseniz gidip bir tane daha getirebilirim."

"Bunu sevdiğimi zaten söyledim. Neden gidip bunu yapmanı isteyeyim ki?"

Boğazından derin bir ses çıkarıp parmağımla oynamaya devam ediyor. Yüzünü, yakışıklı özelliklerinin her birini inceliyorum ve flört etmek yerine, bir aydır cevabını merak ettiğim soruları soruyorum.

"Hâlâ burada çalışmamı istemiyor musun?"

Ayağımı temizlemeye devam etmeden önce eli bir an donup kaldı. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Çünkü benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum."

"Çocuklarınızla iyi ilgilenmediğimi düşündüğünüz için mi?"

"Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, çocuklarımla ilgili harika bir iş çıkardığınızı düşünüyorum."

İçimde baş döndürücü bir heyecan belirliyor. Sanki sarhoş kelebekler kanatlarıyla beni gıdıklıyor gibi. Sanki daha önce kaldığımız yerden devam ediyoruz, sadece bu sefer yüz yüze. Küçük banyoda, sadece ikimiz, çok daha samimi bir ortam.

"Bunu söyleyerek beni çok mutlu ettin."

O kaşlarını çatıyor, ben ise gülüyorum.

"Kaşlarınızı çatmayın, Majesteleri. Ciddiyim. Bana söylediklerinizin benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Ama lütfen, beni görmezden gelmek zorunda değilsiniz. Bu, bazen çocuklara bakmayı zorlaştırıyor. Ben kendimi kontrol edebiliyorum."

"Yapabilir misin?" diye meydan okuyor ve bu da yine geçerli bir soru.

"Geçtiğimiz ay bunu yaşadım, değil mi?"

"Bu geceye kadar, yani evet."

"Sana o şekilde mesaj atmayı amaçlamamıştım."

Derin, ağır ve kabullenmiş bir iç çekişle içini çekiyor. Konuyu bırakmayacağını biliyor ve şu anda, yara bandını çıkarırken benim esir dinleyicim konumunda.

"Seni neden görmezden gelmek zorunda olduğumu biliyorsun," diyor açıkça.

"Tam olarak değil." Parmağımla taş tezgahın damarlarını takip ediyorum. "Daha önce de belirttiğim gibi düzgün davranıyorsam, nedenini kesin olarak bilmeden sadece varsayımlarda bulunabilirim."

Kahverengi bandajı başparmağımın etrafına sarıyor ve ayağımı yere koyuyor, beni korkutmak ve sindirmek için bakarken sıkılmış gibi de görünüyor ama gözleri hiç de öyle değil.

O da aynı şeyi hissediyor.

“Peki, hipoteziniz nedir?”

"Senin de benim görünüşümü benim senin görünüşünü beğendiğim kadar beğendiğini ve bundan hoşlanmadığını anlıyorum."

Acı bir kahkaha attı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Evet, görünüşünü beğeniyorum. Çünkü sen böylesin." Elini vücudumda yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi. "Çünkü sen benim için nadir ve güzel bir varlıksın." Muhtemelen bunu itiraf ettiği için kendine kızarak kaşlarını çattı ve yaptığı dağınıklığı temizlemeye koyuldu.

Ama artık çok geç. Sözleri, bedenimde akıp giderken herhangi bir uyuşturucudan daha etkili, beni öyle bir coşkuya boğuyor ki, bir daha asla kendime gelemeyeceğime eminim.

“Bana neden bu kadar basit olmadığını söylemeni istiyorum. Benim hakkımda düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum. Ve bu düşünceler neler? Aklına gelen her türlü kirli düşünceyi bilmek istiyorum. Ama bunu yaparsam ne olacağından korkuyorum. Ya beni kovacak ve gitmemi söyleyeceksin ya da bana söyleyeceksin ve ben daha fazlasını isteyeceğim.”

“Tanrım, Bellamy. Ağzın ne kadar da bozuk. İşte bu yüzden seni görmezden geliyorum. Oynadığın ateşin farkında değilsin.” Burnundan nefes verirken başı geriye doğru düşerek Latince küfretti. Çenesi düştü, ifadesi aynı anda hem güçlü hem de savunmasızdı.

"Ateş, tehlikeli, vahşi, yasak ve kontrol altına alınması neredeyse imkansız olduğu için güzeldir."

Elleri iki yanımdaki tezgâha düştü, yüzü bana yaklaştı, göğsü neredeyse bana değiyordu. "Bu senin için bir oyun mu? Sarayımdan geçip kalbime ya da tacıma sahip olmak için cinsel ilişkiye girmeye çalışan ilk dadı sen değilsin, oysa ikisine de sahip olamayacaksın."

Bu, yüzümüze atılan bir tokat gibi.

Başımı çeviriyorum. "Benim yapmaya çalıştığım şey bu değil."

Ne yapmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Yapmamam gereken yerde onu kışkırtıyorum. Her şeyi çok iyi biliyorum. Onu istiyorum ama ona sahip olamıyorum. Gerçekten değil. İstedğim gibi değil. O kral. Patronum. Benden on beş yaş büyük ve ben sadece bakıcıyım. Benimle birlikte olur ya da olmaz. Her iki durumda da mahvolurum. Bu yüzden kendimi biraz

kontrol altına almaya zorluyorum. Bizi olmamız gereken yere, olmamıza ihtiyaç duyduğum yere geri döndürmeye çalışıyorum.

"Bu bir oyun değil ve ben de cinsel ilişki yoluyla bir şey elde etmeye çalışmıyorum," diyorum, canım acısa bile kendimi zorlayarak ona bir kez daha bakıyorum. "Bu sadece saklamakta pek iyi olmadığım bir çekim. Belki de hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşadığım içindir, bilmiyorum."

Bu itiraf onu şaşırtmış gibi görünüyor, ama bu konuda bana meydan okumasına izin vermiyorum.

Gözlerim onun gözlerine kenetlendi. "Her ne olursa olsun, çocuklarınızı bırakmak istemiyorum."

"Ben de senin bunu yapmanı istemiyorum."

"Bu gece hariç, son bir ayın iyi geçtiğini düşünüyorum. Mesafemizi koruduk ve bu sorun değil. Mesafe iyidir. Ama beni görmezden gelmenize izin veremem. Çocuklardan biriyle ilgili bir sorunum olduğunda size rahatça gidebilmeliyim. Sizinle iletişim kurabilmeli ve size güncellemeler verebilmeliyim. Eğer bu durum hepimiz için işe yarayacaksa, ortak bir zemin bulmalıyız. Şaka gibi gelebilir ama."

Gülüyor ve aramızdaki gerginliğin bir kısmı azalıyor. Ama tamamı değil. Aramızdaki havadaki her molekül elektrik yüklü. Burada bir çekim var. O, benden daha çok direnmeye çalışıyor ve bunu yapmaya da hakkı var.

"Seni sevmem ve senin hakkında düşünmem, seni görmezden gelmemin sebebi. Seninle nasıl davranacağımı henüz çözemedim ve bunun benim sorunum olduğunu kabul ediyorum. Ama haklısın. Olgunlaşmıyorum. Bu yüzden deneyeceğim. Sen de denedin ama ben senin kadar iyi olamadım. Bu gece hariç."

"Çok yazık. İtiraf etmeliyim ki, seninle flört etmek, çocuklarınla vakit geçirmekten sonra günümün en güzel ikinci kısmıydı," dedim ona, o da elimi kaldırarak itirazını durdurdu ve sözümü bitirdim. "Sözümü tutacağım. Ve bir daha seninle bu kadar... cinsel olmayacağım. Eğer bu profesyonelce değilse özür dilerim."

"Pekala," diyor.

"Tamam aşkım."

Şimdi bana daha da yakın. Bir şekilde aralanmış bacaklarımın arasında, tam uyluklarımın V şekline yaslanmış duruyor. Yüzü benimkine daha da yaklaşıyor. Nefesini dudaklarımda hissediyorum ve çok kısa bir an için beni öpeceğini düşünüyorum, ta ki burnu çenemin çizgisi boyunca yukarı kayıp, kulağıma doğru ilerlerken nefes alana kadar. Ürperiyorum ve nefesimi

tutuyorum, bunu duyup hissettiğinde tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"İyi ki benden senin hakkında beslediğim tüm kirli düşünceleri anlatmamı istemedin. Çünkü eğer anlatsaydım, sadece anlatmakla kalmaz, sana gösterirdim de."

Bunu bana bırakıp odadan çıktı, dudaklarında küstahça bir sırıtış vardı.

"Ahmak herif," diye seslendim arkasından, sadece kıkırdamasını duydum.

Birkaç dakika boyunca burada şaşkınlık içinde oturdum. Aman Tanrım. Bu gerçekten oldu. Üstü çıplak patronum parmağımı sardı ve bana hakkımda kirli düşünceleri olduğunu söyledi. Ve biraz daha ısrar etseydim, bana tam olarak ne olduklarını göstereceğini de ekledi.

Nefesimi zorlukla dışarı verip aynadaki yansımama doğru döndüm. Yüzüm kızarmış, gülümsüyordum ve az önce yaptığımız ateşkesi nasıl sürdürebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ne zaman biriyle tanışıp aşık olacaksın?"

Kahve yudumumda boğuluyorum, yarısı ağzımdan fişkırarak mocha köpüğü gibi dışarı çıkıyor, diğer yarısı ise hırıltılı bir öksürük ve nefes darlığıyla boğazımdan aşağı iniyor. Babam koltuğuna yaslanıyor, tepkimden hiç etkilenmiyor. Ben ise pek etkilenmedim.

Tepsisinin üzerindeki kutudan birkaç mendil çıkarıp bana uzattıktan sonra birkaç tane daha alıp ağzımdaki lekeyi siliyor. Çenemden ve ağzımın etrafından akan salya ve kahve izlerini silerek kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Bu tepkin, bana zaten sahip olduğunu söyleme şeklin mi?"

Gülerek, her şeyi temizlemesine ve kirli mendilleri atmasına yardım ediyorum. "Hayır, öyle değil. Sadece bana daha önce hiç bu soruyu sormamıştın."

Omuz silkerek, "Bir baba kızı hakkında bunları bilmeli ve sen artık küçük bir kız değilsin," dedi.

Bugün güzel bir gün. Genellikle Pazar günleri geldiğimde, zihinsel durumuna bağlı olarak sadece bir iki saat kalırım. Ama bugün Perşembe ve hemşiresi öğleden sonra erken saatlerde beni arayıp onu görmeye gelip gelemeyeceğimi sordu çünkü, neyse, aklı başında. Kendisi gibi. Bu yüzden Emily ve Althea'ya Sabrina ve Zayer'e bakmalarının sakıncası olup olmadığını sordum ve Javier beni buraya uçurdu. Yaklaşık bir saat önce onu saraya geri gönderdim, ne kadar kalacağımı bilmediğim için otobüsle

geleceğimi söyledim ve Phaedra'yı okul binasından alacak çünkü okul ana saraydan yaklaşık 400 metre uzaklıkta.

Bir türlü oradan ayrılmaya cesaret edemedim.

"Aşk için vaktim yok," diyorum ona.

Bana hiç etkilenmemiş bir bakış attı. "Bu her zaman senin bahanendi."

Ona bunu söylemiyorum çünkü doğru. Gençken, bizi Fransa'da, hatta İspanya veya Belçika'da birkaç hafta veya ay içinde bir kasabadan diğerine taşıdığını. Bazen daha da kısa sürede. Üniversiteye girdiğimde, derste değilsem, onunla birlikte olup, iyi ve güvende olduğundan emin oluyordum.

"Hayatının tadını çıkarmalısın," diye devam ediyor, ben bu konuya değinmeyince. Bu konuşmanın bitmesini istiyorum. "Bütün vaktini çalışarak ve bana bakarak geçiriyorsun. Bu sağlıklı değil. Biraz mutluluğa ihtiyacın var."

"Ben mutluyum," diye öfkeyle cevap veriyorum.

"Amy, sen yirmi bir yaşındasın. Yirmi bir yaşındakiler insanlarla tanışmalı, randevulara çıkmalı ve arkadaşlarıyla vakit geçirmeli."

O böyle anlatınca her şey çok kolay ve eğlenceli geliyor. Belki de içimde bir yerlerde bunu özlüyorum bile. Bunların hiçbirini yapmadım. Arkadaşlarımla bara gitmedim ya da bir geceliğine terli, bağlayıcı olmayan bir seks için bir adamla tanışmadım. Bir kere denedim. Babamı buraya getirdikten kısa bir süre sonra yıkılmışım. Üzgün, çok yalnız ve umutsuzdum, kendi tenimde olmaya bile zor dayanıyordum. Bu yüzden tek başıma bir bara gittim ve ellerindeki en ucuz içkiyi sipariş ettim.

Bir adam yanıma geldi ve konuştuk. Çok bir şey olmadı ve hatırladığım kadarıyla pek de ilgi çekici biri değildi. Beni banyoya götürmesine ve öpmesine izin verdim. Nefesi bayat bira kokuyordu ve elleri elbisemin üzerinde beceriksizce ve arsızca hareket ediyordu. Gözlerimi kapattım, ama hayal edebileceğim daha iyi biri bile yoktu. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Birlikteymiş gibi yapabileceğim ilk aşk ya da kayıp bir aşk yoktu. Beni kabin kapısına doğru itti ve elbisemi kaldırmaya başladı, işte o zaman gerçeyle yüzleştim.

Ben bakireyim.

Bu adam da halka açık bir tuvalette hızlı ve sert bir seks istiyordu. Fiziksel olarak masum olabilirim ama seks hakkında yeterince araştırma yaptım ve hızlı ve sert bir seksin bir bakirenin yaşamaması gereken bir şey olduğunu biliyorum. Yine de, işi bir an önce bitirip bakireliğimi kaybetme

isteği duydum. Ama o adamla cesaretimi toplayamadım. Üstelik beni ıslatmadı bile. Bu yüzden ayrıldım.

Olay bu kadardı.

Cinsel deneyiminin doruk noktası. Bu üzücü ve berbat, ama olan oldu. Bu, patronuma karşı azgın bir ergen gibi şehvet duymama engel olmuyor.

“Aşk bul Amy. Bir gün bunu yapacağına söz ver bana. Seveceğine, yaşayacağına ve güleceğine söz ver bana.”

Onun içten, neredeyse yalvarır gibi ifadesi beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu. Boğazımı temizledim. “İyiyim baba.”

“Sen gayet iyisin. Çok güçlüsün. Hasta olduğumu biliyorum ve senin de benim için her şeyini feda ettiğini biliyorum. Bunu sende sürekli görüyorum, tam olarak farkında olmasam bile. Kızını benim seni sevdiğim gibi seven bir baba, kızının kendisi için her şeyini feda etmesini asla istemez.”

“Çok fazla şey görüyorsunuz.”

Başını salladı. “Kalp sevmek için, zihin ise incitmek için yaratılmıştır. Nadiren dengelidirler ve her zaman adil değillerdir. Kalbinizi seçin ve tutkusunun peşinden gidin, sonunda zihninizin de onu takip etmekten başka seçeneği kalmayacaktır.”

“Seni seviyorum baba.”

“Ah, gözyaşı dökme Amy. Ben de seni seviyorum. Şimdi git. Git kendine bir hayat bul. Git yaşa ve sev. Lütfen. Benim için. Senin için. Ben iyiyim. İyi olmayan sensin ve bunun değişmesi gerekiyor.”

Tesisten ayrılıyorum, hava soğuk ve akşam karanlığı çökmeye başlıyor. Hemen otobüse binmeliyim. Perşembe ve çocukların yanına, saraya dönmem gerekiyor. Ama kendimi biraz etrafta dolaşırken buluyorum, babamın sözleri aklımda, kalbimde ağır bir yük gibi.

Ben kim olduğumu düşünüyorum. Neler istediğimi. Benim için neyin önemli olduğunu.

Yaptığım fedakarlıkları veya vazgeçtiklerimi düşünmüyorum. Bu faydasız. Zehirli bir şey. Babama bakmaktan pişman değilim ve asla pişman olmayacağım.

Bunun yerine, potansiyele odaklanıyorum.

Üniversiteyi bitirmek istiyorum. İnsanların hayatlarına bir şekilde etki etmek istiyorum. Belki bir hayır kurumunda çalışırım. Belki bir kütüphanede çalışırım veya tekrar öğretmenliğe dönerim, ama İngilizce

dışında bir şey olsun. Bilmiyorum. Ama yol boyunca ilerlerken, yaptığım şeyi sevdiğimi de fark ediyorum. Her şey ne kadar beklenmedik olsa da, sarayda olmayı seviyorum. O çocuklarla birlikte olmayı seviyorum. Onların yeniden mutluluk ve neşe bulmalarına yardımcı olmayı seviyorum.

Ve... şey... kralı da seviyor olabilirim. Yani, çok değil. Sadece biraz. Özellikle de bana şöyle bir mesaj gönderdiğinde...

Sebastian: Acele etme. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman geçir. Babanın iyi bir gün geçirmesine sevindim.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamın bana söylediği en sıcak, en nazik şeydi. Biraz üzücü, değil mi? Yine de ona delicesine aşığım. Geçen ay banyoda ateşkes ilan ettiğimizden beri aramızdaki işler iyi gidiyor. O çabalıyor. Yani, hala kendisi. Kaba, somurtkan ve sert. Yalan söylemeyeceğim, bu özelliğinden nefret ediyorum çünkü etmiyorum. Ona karşılık vermeyi seviyorum. Aramızdaki atışmaları seviyorum. Bana yönelttiği tutkulu bakışlarını seviyorum, istilacı ve acımasızca baştan çıkarıcı olsa da.

Katmanlarının altında çok şey var. Onları tek tek soyup, onun her gizli parçasını keşfetmek için can atıyorum. Bin parçalık bir yapboz gibi, sizi sinirlendiriyor ve yoruyor, ama aynı zamanda bırakamıyorsanız, çünkü biliyorsunuz ki son parçayı yerine koyduğunuzda, şimdiye kadar gördüğünüz en muhteşem şey olacak ve oraya ulaşmak için harcadığınız tüm kan, ter ve gözyaşına değecek.

Onun parçalarını yeniden bir araya getiren kişi olmak istiyorum. Nasıl bir başyapıt olabileceğini görmek istiyorum.

Bunun sadece benim başıma gelmediğini de biliyorum. Hatta benimle birlikte olmak istediğini itiraf etti. Ama mesele bundan daha fazlası. Beni fark etmediğimi sandığı anlarda beni izlediğini yakalıyorum. Bana gülümsüyor ve gözleri... eskiden olduğundan farklı. Buzları eriyor. Bana baktığında, gözlerinde ateş var.

Yakıcı türden değil, aksine sizi içine çeken, içten dışa ısıtan ve o muhteşem sıcaklığın daha fazlasını arzulamanıza neden olan türden.

Yine de aptal değilim. Sebastian'a aşık olmak daha fazla yalnızlık, daha fazla kalp kırıklığı, daha fazla acı demek. Benim olmayan bir aileye aşık oluyorum. Asla benim olmayacak bir aileye.

Bunu durdurmaya çalışıyorum. Mantıklı açıklamalarla geçiştirmeye çalışıyorum. Kendime daha kötülerini atlattığımı, onu da atlatacağımı

söylüyorum.

Şimdilik bir kafeye girip kendime bir şeyler atıştırıyorum. Bir kez olsun yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkarıyorum. Ta ki bir şey dikkatimi çekene kadar.

Hiç tereddüt etmeden, hayatımda ilk defa kalbimin sesini dinlemeye karar verdim. Caddenin karşısına koştum. Uyuşturucu etkisi altında bir coşkuyla, babamın dediğini yapmaya hazırdım. Kendim için ilk adımı atmaya ve seçtiğim hayatı yaşamaya hazırdım.

Bir saat sonra dükkandan çıkarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. İçimde bir enerji patlamasıyla neşeli ve heyecanlı bir şekilde otobüs durağına doğru ilerliyordum. Emily ve Althea'ya geri döndüğümü bildiren bir mesaj attım. Tam mesajı gönderdiğim sırada, siyah camlı, pahalı görünümlü bir SUV önüme yanaştı. Cam aşağı kaydı ve biri yolcu koltuğundan eğildi, yüzünün bir kısmı sokak lambasının ışığına maruz kaldı.

Neredeyse nefesim kesilecekti. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Sebastian kaşlarını çatarak ve boğazını temizleyerek, "Endişelendim," diye itiraf etti. "Babanızın kaldığı tesiste ziyaret saatleri iki saat önce sona erdi ve sizden henüz bir haber alamadım."

"Benden haber alamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Nerede olduğunu soran mesajı neredeyse iki saat önce attım ama hiç cevap vermedin."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ah, özür dilerim, görmedim."

"İçeri girebilecek misin?"

Sırıttım. "Otobüse binmeyi düşündüm. Daha güvenli görünüyor."

Dudaklarının kenarında beliren hafif gülümsemeyi ovuşturdu. "Her neyse, şimdi arabaya binmenizi rica ediyorum. Lütfen."

Lütfen? Gerçekten o kelimeyi bana mı kullandı? Bu ne saçmalık?

Etrafına bakındı ve bu konuşmayı izleyen insanlar olduğunu fark ettim. Onu göremiyorlardı, çok iyi saklanmıştı ve arabanın camları neredeyse simsiyahdı. Ama sesini duysalar veya kim olduğunu anlasalar, onun için hiç de iyi olmazdı.

Kral sarayından ayrılmadı—

Bu beni derinden etkiledi. Karısı öldüğünden beri sarayından çıkmadı ve beni almaya Javier'i göndermek yerine, kendisi geldi. Messalina kralı, hiçbir güvenlik görevlisi olmadan bir araca bindi ve beni almaya gelmek için yarım saat yol kat etti. Çünkü benim için endişeleniyordu.

Hızla ağır kapıyı açıp içeri tırmandım ve arkamdan kapattım. Pencere yukarı kalktı ve kendimi harika bir ortamın içinde buldum. Havalandırma deliklerinden yayılan sıcak hava. Yumuşak deri. Onun o muhteşem kokusu. Derin bir nefes aldım, kendimi tutamadım ve beni yakalamasından da hiç çekinmedim.

Burası cennet. Burası cehennem.

"Eğer o kadar endişeleniyorsanız Javier'i gönderebilirdiniz. Ya da aramayı deneyebilirdiniz."

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra tekrar yola döndü ve kaldırımından uzaklaştı. İnsanlar arabaya bakıyordu. Bu, Tourin için tipik bir araç türü değildi, ama kralın araba kullandığını düşüneceklerini sanmıyorum.

"Mesajıma cevap vermediğinde saraydan ayrıldım. Bu saatte otobüse binmeni istemedim. O zamandan beri... arabayla dolaşıyorum."

"Ah." Neredeyse iki saat mi? Ve bizzat kendisi gelip beni mi aldı?

"Bunu çok sık söylüyorsun."

"Sadece ne diyeceğimi bilemediğim zaman." Şaşkına döndüm ve tarif etmeye cesaret edemediğim bir duyguyla doluyum.

Gözleri beni değerlendirircesine süzdü. "Göster bakalım," diye emretti, elimi kavrayıp nazikçe kendine doğru çekti. Burası karanlık ve kasabadan uzaklaşıyoruz, bu yüzden neden zahmet ettiğini anlamıyorum.

"Üzeri örtülü. Dövmem olduğunu nereden bildin?"

"Sana söylemiştim. Etrafta dolaşıyordum. Dükkâna girdiğini gördüm."

"Ve sen beni mi bekledin?"

Birkaç saniye boyunca buna cevap vermiyor ve elimi de bırakmıyor. Şehrin surlarını geride bıraktığımız şu günlerde, karanlık, kıvrımlı bir sokakta bizi arabayla götürürken elimi tutmaya devam ediyor; buradaki tek aydınlatma kaynağı farları.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ama sen hiç dinlenmiyorsun."

"Bunun caiz olduğunu düşünmemiştim. Sözleşmeli işçi falan işte."

Başparmağı parmak boğumlarımın üzerinde geziniyor. "Gerçekten hâlâ öyle mi hissediyorsun?"

"Hayır." Sanki sihir gibi ve onu tanıdığımdan beri son iki aydır hayalini kurduğum her şey gerçekleşmiş gibi. Bütün hayatım boyunca. Babamın bulmam gerektiğini söylediği her şey gibi geliyor ve bu düşünceye

kaşlarımı çatıyorum. Çünkü hayır, Messalina kralı onun bulmam gerektiğini söylediği kişi değil.

“Bana neyin olduğunu söyle.” Beni bırakıyor ve ben ellerimi birbirine kenetliyorum, tenimde karıncalanma hissediyorum. Gösterge panelinden yansıyan mavi ışıkla zar zor aydınlanan profiline bakmaktan kendimi alamıyorum. O tam anlamıyla bir erkek ve ben de birçok yönden hâlâ tam anlamıyla bir kızım. Aramızdaki bu ayrım beni rahatsız etmiyor. Aksine, benim için çok erotik ve lezzetli, bu yüzden içine dalmak istemiyorum.

“Babam bugün onu gördüğümde bana her zaman en iyi şekilde yapamadığım bir şeyi hatırlattı. ‘Kalbinin sesini dinle ve tutkusunun peşinden git’ dedi. Bunu güzel bir parşömen kağıdına ve içinden küçük ışık kıvılcımları çıkan açık bir kitaba yazdırdım.”

“Işık kıvılcımları ne işe yarıyor?”

“Olasılık. Sonsuz olasılık.”

İki eliyle direksiyonu sıkıca kavradı. "Sana benziyor" diye yanıtladı sadece, ama sesi kısık ve biraz gergindi.

Ona neden sarayı terk ettiğini, neden benim için geldiğini sormak istiyorum. Evini terk etme, çocuklarının evden ayrılmasına izin verme ihtimalinden bu kadar çok korkan bir adama.

“Saraya geri dönme fikrinizi yeniden gözden geçirebileceğinizden emin değildim...” diyor yumuşak bir sesle, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Babanızın evinden ayrıldığınızı biliyorum ve hemen otobüse binmediğinizi de biliyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun? Düşününce, nerede olduğumu nereden bildin?”

"Telefonundan takip ediliyor, Bellamy. İşe ilk başladığında Javier'e telefonunu vermiştin, uygulamaları yükleyebilsin diye. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Güvenlik amaçlı olanlardan, panik butonlarından olduğunu söyledi."

“Ve bir takip uygulaması. Eğer kaçırırsanız veya çocuklarımla birlikteyseniz ve başınıza bir şey gelirse, nerede olduğunuzu hemen bilmemiz gerekir.”

Kaşlarımı çattım. Derin, yankılanan bir kaş çatmasıydı bu ve beni bulmaya geldiği için keyif aldığım o nefis, tatlı duygu bir anda yok oldu. "Bu, özel hayatın gizliliğine müdahale."

Başını onaylayarak salladı. "Evet. Messalina kralı ve ailesi için çalışıyorsunuz. Bunun orada yazılı olduğunu bildiğinizi sanıyordum.

Formları imzalarken bunu kabul etmiştiniz."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yeni dövmem kazağıma sürtündüğü için hafifçe irkiliyorum. Bileğimi çeviriyorum ama yine de biraz surat asıyorum. Yani, bunun ardındaki mantığı anlıyorum ve açıkça okumadığım bir sürü evrakı imzaladım. Ama rahatsız edici geliyor. Özellikle de bugün kullandığı için. Ama... ah. Tamam! Beni burada takip etti ve umrumda bile değil, ne kadar umursasam da.

"Saraya dönmeyeceğimi neden düşündünüz ki? Orada çalışıyorum. Bütün eşyalarım orada."

"Seni en başından beri bu duruma biz zorladık, sonra babanın evinden ayrılıp ortalıkta dolaşmaya başlayınca ve mesajıma cevap vermeyince endişelendim." Kaşlarını çatıyor. Adam her zaman kaşlarını çatıyor. Gülümsediğinde bile, yemin ederim ki o kaş çatması hâlâ orada.

"Beni takip uygulamasından veya benzeri bir uygulamadan ne kadar süredir izliyordunuz?"

Gözleri, en kısa an için, yoğun ve ham bir şekilde, benimkilerle buluşuyor. O anda, daha önce hiç görmediğim şeyleri görüyorum. Aramızdaki bu şey büyüyor. Çoğalıyor. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Gerçek ya da konuşulan bir şey değil. Zihnimizin gölgelerinde yaşıyor ve nefes alıyor. Bununla savaşıyoruz. Ama ben gün geçtikçe savaşı kaybediyorum ve o da kaybediyor gibi görünüyor.

Onu sınırın ötesine itmek ve ikimizin de uçuruma dalmasını istiyorum. Sonu olmayan bir yere.

Ama bizim hikayemiz böyle gelişmiyor.

Bizim için bir dip noktası var. Ve biz o dip noktasına kafa üstü dalmaya hazırız.

Dünyamdaki her şey onun etrafında dönüyor. Bundan hem korkuyorum hem de seviyorum çünkü bu durum uzun süremez ve keşfedilemez.

Elimi tekrar tutuyor, avucunun içinde sıkıca kavırıyor ve yolun geri kalanını böyle sürüyoruz. Sessiz. İçe dönük. Bağlı. Dokunuşu elektrik gibi ve eli, çok daha küçük olan elimi tutmak için mükemmel boyutta. Ve sadece bu seferlik, sorgulamıyorum ve fazla düşünmüyorum.

Bundan zevk alıyorum.

Ve rol yapıyorum. Belki ben de biraz öyle yapıyorum.

Saraya çok geçmeden geri döndük, bizi karşılayan ürkütücü kapılar ve devasa çitler oldu. Arabayı garajların olduğu arka tarafa doğru sürdü ve içeri girebilmek için elimi bıraktı. Araba park edildi ve emniyet kemerleri

      . O indi, ben de indim, garajın parlak       larına kar  ı biraz g  zlerimi k  sarak.

Sarayın giri  ine varmadan   nce bana d  nd  , g  zlerinde adlandıramadı  ım bir   ey parl  yordu. "D  vmen sana   ok yak  şıyor."

"Beni almaya geldi  iniz i  in te  ekk  r ederim."

Eli kalkıyor, y  z  mden birkaç sa   telini geriye itiyor, gerekenden bir saniye daha uzun s  re oyalanıyor ve ben o dokunu  la ya  ıyor, nefes alıyor ve   l  yorum. Bana do  ru e  iliyor, g  zleri g  zlerimde ve nefesim kesiliyor. Dudakları benimkilerin k   esine de  di   anda g  zlerimi kapatıyorum, sıcak, yumu  ak ve sıkı. Haz karnımın derinliklerinde kıvr  lıyor. İ  imdeki her   ey daha fazlasını istiyor. Ba  ımı   evirmeye ba  lıyorum ama dudaklarımı onunkilerle birle  tirip bizi sonsuza dek mahvetmeden   nce geri   ekiliyor.

Her   eyin birden aklıma geldi  ini izliyorum. Sert y  z hatları, dikle  mi   sırtı ve donuk ifadesi. "İyi geceler, Bellamy."

Bunun   zerine arkasını d  n  p i  eri girdi. Beni takip etmemi bile beklemedi.

    nk   o yine gitti.

E  er tekrar denemeye istekli olsaydı bu d  nyada neler elde edebilece  ini anlamayan bir kral. Ve i  ten i  e biliyorum ki, onun yapbozunu tamamlayacak ki  i asla ben olamayaca  ım     nk   o, par  aları tekrar bir araya getirmemi istemiyor. Bu dersi ne kadar   abuk     renir ve aklımda tutarsam o kadar iyi.

Ama korkarım ki bunun i  in artık   ok ge  .

"Baba senin çok güzel olduğunu düşünüyor."

Phaedra'nın saçını örerken parmaklarım donup kaldı. Zaten saçları tamamen örülmüş olan Sabrina'ya döndüm—kızlar denizkızı dalgaları gibi görüldüğü için örgülü uyumayı seviyorlar—ve ona hayranlıkla baktım.

"Özür dilerim, sanırım sizi doğru anlamadım."

"Babam senin çok güzel olduğunu düşünüyor," diye tekrarlıyor, sanki sıradışı bir şey söylemiyormuş gibi. "Şey, çok çekici. Kullandığı kelime buydu. Ama ikisi de aynı anlama geliyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Bayan Emily'ye bunun ne anlama geldiğini sordum. Ateşiniz mi çıktı yoksa hasta mısınız diye endişelendim."

Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Hayır. Sıcak derken bunu kastetmiyorum. Babanın bunu ne zaman söylediğini duydun ve kime söylüyordu?" Phaedra'nın saçını örmeye devam ettim ve ucunu lastikle bağladım.

Ne Sebastian ne de ben dün gece beni almaya geldiğinde olanlardan hiç bahsetmedik. Bu akşam çocuklarla birlikte akşam yemeğinde İspanyol paellası, tatlı olarak da churros yaptık. "The Parent Trap" filminin yeni versiyonunu izledik ve Sebastian'la flört etmemek için elimden geldiğince direndim. Bunun karşılığında, onunla başa çıkmak daha kolay oldu. Filmin yarısında işi nedeniyle ayrılmak zorunda kalmasına rağmen, yemek veya film hakkında hiçbir iğneleyici yorum yapmadı.

"Rowan Amca ile telefonda konuşuyordu," diye anlatıyor bana. "Sana 'tam bir baş belası' dedi."

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Sabrina..." Sözüm yarım kalıyor. Odaklanmam gereken çok fazla şey var ve bunları önem sırasına göre düzenlemem gerekiyor. "Öncelikle, dil. Yetişkinlere özgü kelimeleri böyle kullanmıyoruz."

"Onun söylediklerini tekrarlıyorum. Senin çok baş belası olduğunu ama bizlerin mutlu olduğunu ve bizimle harika bir iş çıkardığını söyledi. Bence bu iyi bir şey, değil mi? Bu, senden hoşlandığı ve kalabileceğin anlamına geliyor."

"Evet." Phaedra bana doğru döndü, gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Bizi bırakmayacağına söz ver. Bizi asla bırakamazsın. Diğer bakıcıların hiçbirisi bizimle oyun oynamadı, saçlarımızı yapmadı ya da bize yatmadan önce masal okumadı. Sen bizim güzel arkadaşımızsın ve seni seviyoruz."

İki kızı da kucağıma alıp, her birini bir bacağımın üzerine, kendime doğru bastırdım. "Kraliçe ve Prensesim, sizi tüm kalbimle seviyorum ve hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Babanız izin verdiği sürece burada kalacağım. Ve eğer babanız, benim baş belası olmama rağmen mutlu olduğunuzu düşünüyorsa"—kıkırdıyorlar ve ben gülümsüyorum—"o zaman bu iyi. Ama Sabrina, babanın amcanla telefonda konuşmasını nasıl duydun?"

"Ofisindeydim, masasının altında saklanıyordum. Bunu her zaman yapıyorum ve beni asla görmüyor."

Aman Tanrım. Bu kız gerçekten de baş belası. Garip bir şekilde bu özelliğine imreniyorum. Korkusuz biri.

"Sabrina," diye azarladı Phaedra. "Bunu yapamazsın. Sana söyledim, durmalısın. Eğer baban seni yakalarsa, başın büyük belaya girer. İçeride önemli işler yapıyor."

Sabrina gözleri donuklaşarak, "Onu rahatsız etmiyorum," diye ağlıyor. "Sadece onun yanında olmayı seviyorum. Onu neredeyse hiç görmüyoruz ve tek yaptığımız bu büyük, aptal sarayda kalıp hiç dışarı çıkmamak."

"Bekleyin," diye araya girdim. "Bunu ne zaman yapıyordunuz ve ben nerede kalmıştım?"

"Bugün erken saatlerde Zayer'i uykuya yatırırken oldu."

Bu bambaşka bir konu. "Yani, oyun odasında kitap okuyup beni beklemen gerekirken mi demek istiyorsun?"

Bana kurt gibi sırtıyor ve bana birlikte atıştırmalık bir şeyler yemeye gideceğimizi söyledikten sonra oyun odasına geri koştuğunu gördüğüm tüm o anları hatırlıyorum. Kahretsin, bunu nasıl kaçırdım. Mükemmel bir iş çıkardığıma inanamıyorum.

“Sabrina, Phaedra haklı. Bunu yapamazsın. Nereye gittiğini söylemeden gizlice kaçmak tehlikeli. Seni bulamadığımda veya nerede olduğunu bilmediğimde korkuyorum. Lütfen, bir dahaki sefere, bana haber vermeden gitme. Ve eğer gündüz babanı görmek istiyorsan, ona söyle. Eminim zaman ayırır. Senin için her şeyi yapardı.”

Gülümsemesi soldu ve tek kelime etmeden kucığımdan atlayıp banyoya koştu, kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Kaşlarımı çattım, şaşkınlıkla. "Az önce ne oldu?"

“Babamıza bu hafta sonu bizi sonbahar festivaline götürüp götürmeyeceğini sordu. Babam hayır dedi. Annem öldükten sonra buraya geldiğimizden beri Sabrina saraydan hiç çıkmadı.”

“Anlıyorum.” Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Zayer yapışkan ve sürekli kucağa alınmaya veya ilgi görmeye ihtiyaç duyuyor. Sabrina ise sorun çıkarıyor, ilgi peşinde koşuyor ve saraydan, kısa bir süreliğine bile olsa, ayrılmak için can atıyor. Phaedra, takıntılı davranışlarına rağmen şimdiye kadar en kolay olanı, çünkü ana sarayın dışında, bahçenin farklı bir bölümünde okula gidebiliyor. Ayrıca, Sabrina ve Zayer'e sürekli şunu bunu yapmalarını söylediğini duyduğum için bir nevi anne figürü rolünü de üstlendi. Bir gün kraliçe olacağını anlıyorum, ama bu farklı.

“Pekala. Hadi seninle yatağa gir. Çok geç oldu.” Onu yerleştirip yorganın altına sokuyorum, gece lambası tavanında ve duvarlarında farklı renklerde deniz kızları yansıtıyor. Yatak odaları çok büyük. Anlaşılan kızlar iki odayı birleştirmek istemişler. Her birinin bir tarafı ve kendi banyoları var, ama birbirlerine yakın olmayı sevmeleri çok tatlı. Bunun ardındaki sebep de açık ve bu da hikayenin bir parçası. Alnından öpüyorum ve okumaya başladığımız yeni kitabın yarın devam edebilmemiz için komodinin üzerinde olduğundan emin oluyorum.

Sonra Sabrina'yı bulmaya gidiyorum.

Banyo kapısını tıkladıyorum. "Sabrina?" Kapı açılıyor ve tam karşımda, yüzü biraz kızarmış ama ağlamıyor. Kollarını belime doluyor. Onu kucığıma alıp yatağına taşıyorum ve Phaedra'da yaptığım gibi üzerini

örtüyorum. Gece lambasının üzerinde deniz hayvanları var. "Babanla festival hakkında konuşmamı ister misin?"

"Hiçbir önemi yok. Bizi bırakmayacak." Yanımda dönmeden yüzünü yastığına gömdü.

Parmaklarımı başının üzerinden, örgüsünün üzerinden geçirdim. "Seni seviyor ve seni güvende tutmak istiyor. Hepsi bu. Ama deneyeceğim, tamam mı? Deneyeceğim." Başını öptüm ve yatağından kalktım. "İyi geceler sevgili prenseslerim. Tatlı rüyalar."

"İyi geceler," diye mırıldandılar uyuklu bir şekilde. Bir an onları uyurken izledim, bu gece söylediklerini düşündüm. Buraya başladığımdan beri içimi kemiren bir şey bu. Kapıyı arkamdan kapattım ve neredeyse koridorda Althea'ya çarptım.

"Çocuklar aşağı mı düştüler?"

"Evet," dedim ona. "Sebastian'ın nerede olduğunu biliyor musun acaba? Onunla konuşmam gerek."

"Sanırım çalışma odasında. Yarına kadar bekleyebilecek bir şey değil, değil mi? Uzun bir gün geçirdi ve şu anda en iyi ya da en misafirperver ruh halinde değil."

"Beklemek istemiyorum." Beklersem, cesaretimi kaybedebilirim.

Başını sertçe salladı. "Pekala. Yarın pilates mi, yoga mı?" Sabah egzersizlerimizi çeşitlendirmeye başladık.

"Sen seç. İkisi de olur." Sabahın en sevdiğim kısmı bu, şafak vakti uyanmak zorunda kalsam bile. Ona sıcak bir gülümseme verip merdivenlere doğru yöneliyorum, ama sonra bir an durup ona geri dönüyorum. "Althea, o hep böyle miydi?"

Ne demek istediğimi sormuyor ve bu özelliğini takdir ediyorum. O, dobra bir insan. "Hayır. Öyle değildi. On beş yaşında ilk kral olduğunda bile değildi. Kalbi kırılmıştı. Babasını ve kız kardeşini özlemişti, ama onda bir güç ve meydan okuma vardı. Ona çok iyi hizmet eden bir vahşilik. Olabilecek en iyi kral olmaya kararlıydı. Nora'yı kaybetmek... ondan en parlak parçasını çaldı. O zamandan beri geri alamadığı bir parça."

"Onu işte bu kadar derinden seviyordu."

Yüzünde bir ifade belirliyor ama cevap vermiyor ve bir şey sakladığı izlenimine kapılıyorum.

"Bence çocukların arada bir saraydan ayrılımları gerekiyor," diyorum. "Biraz dışarı çıkmaları, bacaklarını uzatmaları ve ülkelerini görmeleri

lazım. Yeniden çocuk gibi hissetmeleri gerekiyor. Bir aile gibi hissetmeleri gerekiyor.”

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Bunun gerçekleşebileceğinden emin değilim," diye yanıtladı.

“Buna inanıyor musun?” O kelimeyi söylemeye cesaret edemiyorum.

Ellerini beline koydu ve yüzünü yere eğdi. "Bilmiyorum. Yıllar içinde çok kararsız kaldım. Bu aileyi hedef alan bir kötülük var gibi görünüyor." Gözlerine tekrar baktı. "Onların ruhunun bastırıldığını düşünüyorsun."

Bu bir soru değil, ama yine de ona cevap veriyorum: "Evet. Bence daha fazlasına ihtiyaçları var."

Ve içimden bir ses, onlara bunu reddetmenin en büyük trajedi olacağını söylüyor. Kayıptan kaçamazsınız, saklanamazsınız. Nereye giderseniz gidin sizi bulur. Ve bu dünyanın size sunabileceği her şeyden, iyi ya da kötü, kendinizi korumak için bir kale inşa edemezsiniz.

Babam denedi. Kaçmayı bırakamadı. Bu yüzden çok yalnız kaldım. Gereğinden hızlı büyüdüm. Evet, bağımsızlığı ve dirençli olmayı öğrendim... ama mutluluğu hiç öğrendiğimden emin değilim. En azından kendimi zorlayana kadar. Babamın yaptıklarının yanlış olduğunu ya da kralın yaptıklarının yanlış olduğunu söylemiyorum. Ailesinin lanetli olduğuna ve onları bundan koruması gerektiğine inanıyor.

Ama bir orta yol bulunmalı.

Bu sarayda hayat yok. Bayat hava, hayaletli duvarlar ve fısıltılarla yayılan korku hakim.

"Git onunla konuş. Ama dikkatli ve nazik ol. Eğer desteğe ihtiyacın olursa, benden destek alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Merdivenlerden aşağıya, ikinci kata doğru ilerleyerek çalışma odasına gittim. Kapı aralıktı ve içeriye baktığımda, şöminenin yanındaki bir sandalyede oturmuş, gözleri alevlere kilitlenmiş, elinde kehribar renginde bir şey dolu kristal bir bardak tutuyordu.

Onu ürkütmek istemediğim için hafifçe kapıyı çaldım.

"Ne?" diye hırladı.

Bu her zaman çok cana yakın. Belki de canavar kralı rahatsız etmek için en uygun zaman değil. Belki de gerçekten bir molaya ihtiyacı var ve benim ona bu konuda meydan okumam bekleyebilir.

Hemen içeri girmeyince, başını hızla çevirdi ve beni kapının yanında gizlenirken yakaladı. "İçeri mi giriyorsun yoksa beni mi gözetliyorsun?"

"Emin değilim," dedim kapıyı biraz daha aralarken ama içeri girmedim. "Seninle konuşmak istiyordum ama eğer aksi, huysuz biri olacaksan, bekleyebilir."

"Bana 'şerefsiz' diyecektin, değil mi?"

Bana baş belası dedin, ona karşılık vermek istiyorum ama Sabrina'yı baş belasına sokmak istemiyorum. Onunla bu konuda konuşmak istemiyorum. En azından doğrudan değil. "Gerçekten de bunu cevaplamamı beklemiyorsun, değil mi?"

Yemin ederim sırtıttı ama o kadar hızlı bir şekilde ateşe geri döndü ki, hayal mi görüyorum yoksa başka bir şey mi görüyorum emin değilim.

"Gel içeri, Bellamy. Otur ve günümün bu özel anında bana her ne söylemek istiyorsan söyle."

Tamam, hâlâ huysuzum. Ama madem buradayım, şansımı denemeliyim.

Çalışma odasına girerken, bu kısa konuşma için oturup oturmamam konusunda tereddüt ettim. Sonunda, onun karşısındaki kanepeye oturmaya karar verdim. Beni baştan aşağı hızlıca süzdükten sonra kaşlarını çatarak bardağına baktı. "Bir tane ister misin?"

İzin verilip verilmediğini sormadım. Teknik olarak mesai saatlerim dışındaydım ve o da teklif etti. "Nedir?"

Gülümsüyor ve bunu hiç kaçırmıyorum. "Kentucky burbonu."

Gülüyorum. "Bunu söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Amerikan burbonunun daha keskin bir tadı var ve bu gece tam olarak istediğim şey buydu."

"Bir tane isterim. Teşekkür ederim." Ayağa kalkmak üzereydim ki, o benden önce davrandı, bardağını yere bıraktı ve bana iki parmak viski doldurmak için bara gitti.

Buz teklif etmiyor ve ben de istemiyorum. Bunu benim için yapıyor olmasına çok şaşırdım, çünkü kendim yapardım. Burada geçirdiğim aylarda, içeceğini ona sadece Margarite veya Emily'nin getirdiğini gördüm, bu yüzden ondan bunu kesinlikle beklemiyordum.

"Teşekkür ederim," diyorum bardağı bana uzattığında. Sandalyesine geri oturuyor ve olay bitiyor. Ne bir kadeh kaldırma, ne çocukların nasıl olduğunu sorma, ne de ne istediğimi sorma. Cesaret verici içkimden büyük bir yudum alıyorum, ama sonra vazgeçip bardağı bitiriyorum. Boğazımdan aşağı inerken fena halde yakıyor, yüzümü buruşturup öksürüyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Kaşları birden yukarı kalktı, ama elini bara doğru uzattı ve ben de kalkıp kendime yeni bir içki hazırlamak için birkaç nefes aldım. Oyalanıyorum. Bunun farkındayım. Ama bu adam beni tedirgin ediyor ve bu işte hala çok yeni olduğumu hissediyorum, yine de ondan son üç yıldır yaptığı her şeye aykırı bir şey yapmasını istemek üzereyim.

O. Yani bir kral.

Fikrimin ne istendiğini ne de beklendiğini zaten biliyorum. Çok içki içen biri bile değilim, bu yüzden bu durum bana çok kötü sonuçlanabilir. Her şey ters tepebilir. Çocukları ve onların güvenliği söz konusu olduğunda sıfır tolerans politikası uyguluyor ve bu isteğimle onu sınırın ötesine itebilirim ve sonra da hiçbir şeyim olmadan ortada kalabilirim. Panik içimi kemiriyor ama içten içe çocukların buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Bir şeyden mi endişeleniyorsun?" diye ciddi bir ifadeyle sordu ve ben içeceğimi yudumlarken boğuldum.

Dudaklarımdaki viski tükürüğünü silerek ona doğru döndüm. "Evet. Benim."

Onunla İngilizce konuşuyorum. Bunu Fransızca yapmam imkansız. Aynı anda düşünmem gereken çok fazla şey var.

"Bizi terk mi ediyorsunuz?"

Başımı sallıyorum. "Hayır." Yemin ederim yüzünde bir rahatlama ifadesi var ve bu beni cesaretlendiriyor. Bir de içtiğim viski kadehleri. "Majesteleri—"

"Sebastian," diye sertçe araya girdi. "Bana Sebastian diye seslenmeni tercih ederim."

"Pekala, Seb." Sırıttım ve o homurdandı ama beni düzeltmedi. Yerime geri oturdum, kristal saati ellerimin arasında yuvarladım. "Öncelikle, çocuklarınızı çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Çok eğlenceliler. Birdenbire dadı olmaya nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum ama onlar işi kolaylaştırıyorlar. Tatlı, düşünceli, sevgi dolu, maceraperest, komik ve çok zekiler. Onlarla harika bir iş çıkardınız. Bu yüzden, ailenizle sadece kısa bir süre geçirdiğimin farkındayım, lütfen anlayın ki, bunların hepsi sevgiden kaynaklanıyor."

"Aşk mı?" diye soruyor, kelimeyi sanki ona tamamen yabancıymış gibi sinayarak.

"Evet. Aşk."

"Bu kadar çabuk."

“Sırf kaba olmak için kaba davranma. Bunun benim için zor olduğunu biliyorsun ve söylemem gereken önemli bir şey var. Çocuklarını seviyorum, evet. Bunu biliyorsun.”

Bir homurtu. "Pekala. Devam edin."

“Çocuklarınız inanılmaz ve onlarla birlikte olmaktan çok mutluyum. Onlarla bağ kuruyorum. Acılarını hissediyorum ve kendi acım gibi anlıyorum çünkü ben de benzer bir kayıp yaşadım. Onlara bu süreçte yardımcı olmaktan ve daha güçlü bir şekilde geri dönmelerini görmekten başka bir şey istemiyorum.”

Gözleri uzun ve gergin birkaç an boyunca bariyerimi aştı ve ben de açık ve dürüst bir ifadeyle etrafı kurcalamasına izin verdim. Diğer bakıcılardan hiçbiri çocuklara ısınmadı mı? Althea ve çocuklar ilk gecemde buna benzer bir şeyden bahsetmişlerdi, ama buna inanmak imkansız geliyor bana.

Ya da belki de daha önce hep yanlış insanlarla çalışmışlardı.

Her zaman kolay olduğunu söyleyerek yalan söylemeyeceğim, çünkü değil, ama onlardan daha fazlasını istemekten de kendinizi alamıyorsunuz.

"Bütün bu saçmalıkları unut da bana artık söyle!" diye homurdandı.

"Pekala." Hadi bakalım.

Günüm berbat bir şekilde sona erdi. Çocuklarla film izleme keyfimi bölen, Samil ve ekibiyle yaptığım görüntülü görüşme sonsuza dek sürecekmış gibi geldi, sonunda da diğer insanları kenara itip bana Bellamy ile işlerin nasıl gittiğini sordu. Ona cevap vermedim, sadece yüz ifademle karşılık vermeyi tercih ettim.

"Eğer onunla birlikte olmayı planlamıyorsanız, başkasının onu tatmasında bir sakınca yok."

Ve bu beni çıldırttı. Başka birinin, zaten benim olarak gördüğüm kadını tatma fikri... Hayır, onu tatmadım. Evet, iyi geçinme yolundayız. O hala benim bakıcım ve benimle flört etmeyi neredeyse tamamen bıraktı. En önemlisi, çocuklarım mutlu. Kalbimde çok büyük bir güce sahip bir kelime bu. Onlar için hep hayalini kurduğum ve asla sahip olamayacaklarından korktuğum şey buydu.

"Onu arayıp dışarı çıkmayı teklif edebilirim," diye tehdit etti. "Genç, bekar bir kadın, değil mi? İstedğin kadar saçmalayabilirsin, ama beni ondan uzak tutmaya hakkın yok. Çocukların, evet. Ona hayır. Eğer onunla birlikte olmak istersem, olurum ve sen bunu engelleyemezsin."

O anda telefonu yüzüne kapattım.

Haklı. Onun üzerinde gerçek bir hakkım yok. O benim bakıcım ve teknik olarak bundan fazlası değil. Eğer erkeklerin sevgisini ve ilgisini istiyorsa onu onlardan uzak tutamam. Ama bu düşünce beni kıskançlıktan deliye döndürüyor. Ofisimde duvara yumruk atmak, dizüstü bilgisayarımı

pencereden fırlatıp paramparça olmasını izlemek isteyecek kadar kıskanç. Ona sahip olamam ama onun da ona sahip olmasına izin veremem. O da izin veremez. Aklımı kaybederim.

İlk başta, benimle flört etmeye başladığında, ne olduğunu anladım. Gerçek değildi. Onu buraya zorla getirdiğim için bir meydan okuma eylemiydi. Diğerleri gibi olacağını varsaydım. Onu yatağında çıplak bulacaktım ya da sadece flört etmek yerine baştan çıkarmaya çalışacaktı.

Ama bunu asla yapmadı.

İşini ciddiye alıyordu. Tüm kalbini işine veriyordu. Ve yavaş yavaş, aramızdaki anların gerçek olduğuna inanmaya başladım. Hayatımda başka hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım ve gün geçtikçe, hafta geçtikçe, ay geçtikçe, buna göre hareket etmemek beni paramparça ediyor.

İyi davrandım. Çok iyi. Kurallarımıza uydum ve onu görmezden gelmekten yüzeysel olarak hoşgörölü olmaya geçtim.

Dün gece de onun peşinden gittim.

Üç yıl sonra ilk kez saray sınırlarının dışına çıktım ve bunu onun için yaptım. Gidip geri dönmeyeceğinden korkuyordum. O zaman bize ne olurdu? Javier'i ya da rastgele bir hizmetliyi onu almaya gönderebilirdim, ama hayır.

Gittim.

Saraydan ayrıldığı andan itibaren, babasını görmeye her gittiğinde yaptığım gibi, onu takip uygulamasından izledim. Ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum. Bir barda mı yoksa babasından başka biriyle mi buluşacaktı? Dün gece mesajıma cevap vermeyince ve otobüs durağına gitmeyince panikledim. Midemde çözemediğim kötü bir düğüm oluştu.

Kendime, sadece onu sarayın dışında, kendi ortamında görmek istediğim için gittiğimi söyledim. Bu bir yalan bile değildi. Onu uzaktan, her zaman olduğu gibi beni yakalayamayacağı bir yerden gözetlemek istiyordum. Ama soğuk, acı gerçek şuydu ki, onunla yalnız kalmak istiyordum. Ve bu gerçekleştiğinde, ona dokunmaktan kendimi alamadım. Bağ kurmayı çok istediğim için bir çocuk gibi elini tuttum. Dudaklarını öptüm ve küçük bir tadına bakmak için dua ettim.

İstediğim kadar inkar edebilirim ya da geçiştirebilirim ama bu kadını çok istiyorum. Onu arzulamaktan yanıp tutuşuyorum. Tamamen bu arzuyla tüketiliyorum.

Onun teni. Onun tadı. Onun sesleri. Onun çıplak bedeni. Onun her santimini ve parçasını özlüyorum. Amını dudaklarımda istiyorum. Dilimde.

Parmaklarımda. Penisimde. Onun göz kamaştırıcı gülüşünü, zeki ağzını, kocaman beynini, büyük kalbini, muhteşem gözlerini ve çarpıcı yüzünü istiyorum.

Her şeyini istiyorum. Onun her şeyini.

Ama Bellamy ile birlikte başka şeyler de geliyor. Sadece fiziksel olanın ötesinde. İçimde savaş açan yabancı düşünceler, duygular ve kelimeler. Onlara vermeyi reddettiğim onayı almak için mücadele ediyorlar. Tam anlamıyla bir saplantı haline geldi. Ne kadar mücadele etmeye çalışsam da.

Çok genç. Çok yasak. Çok fazla dadım. Kimin umurunda?!

Bellamy'nin odama girip, inanılmaz derecede yakışıklı görünmesi, oturup Amerikan viskisini yudumlaması ve bana bir şeyler anlatmaya hazırlanması... Sanırım şu an bunu kaldıramam.

Özellikle o telefon görüşmesinden sonra. Özellikle de Samil olmazsa, başka birinin gelip onu benden alacağını bildiğim için.

"Söylemek istediğini söyle işte," diye çıkıştım, hâlâ cevap veremeyince.

"Çocuklarınız çocuk gibi davranmalı ve bu saraydan ayrılmalılar." Sonra elini ağzına götürdü. "Kahretsin. Bu kadar açık konuşmak istememiştin ama öyle oldu. Beni tedirgin ettiniz!" İkinci içkisinin son yudumunu da bitirdi ve kristal bardağı yere bıraktı.

"Affedersiniz?" Kaşlarım çatık bir halde, içimde tuhaf bir öfke ve şaşkınlık karışımı hissettim.

"Majesteleri. Sebastian. Seb." Ellerini havaya kaldırdı. "Size nasıl hitap etmeme izin verilirse verilsin, çocuklarınızın şu anda sahip olduklarından daha fazlasına ihtiyacı var ve şu anda sahip olduklarından kastım, saray duvarlarına hapsedilmiş olmaları."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu biliyorum."

Dirseklerimi uyluklarıma saplayarak öne fırladım ve yetişkin erkekleri bile ürperten bir bakışla onu köşeye sıkıştırdım. "Çocuklarımin neye ihtiyacı olduğunu söylemeye hakkın olduğunu nereden biliyorsun? Onları neden bu sarayda tuttuğumu anlamıyor musun?"

"Evet. Bunu neden yaptığını biliyorum."

"Öyleyse benden ne istiyorsun?" Artık sabrım tükendi. Ciddi mi bu kadın?

Kadın ayağa kalktı. "Phaedra çok kaygılı. Sabrina, dikkat çekmek için yaramazlık yapıyor. Sana daha yakın olmak için masanın altına saklanıyor ve bu gece ağladı çünkü tek istediği bir sonbahar festivaline gitmek.

Zayer'in her zaman kucağa alınması gerekiyor ve eğer başka biriyle birlikte değilse korkup ağlıyor.”

Ben de ayağa kalktım, ağzımı açtım ama hemen geri kapattım çünkü ona karşı öfkemden patlamaya çok yakındım. Öfkemden sakinleşmeye çalışırken bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Ve her şeyi kontrol altına aldığımı düşündüğümde, ona döndüm, neredeyse kükreyerek, sınırda olduğumu belli ettim.

“Desta bizden alındı. Brea hayatını, annemin bizim ona çok büyük bir risk olduğumuzu düşündüğü için ziyaret etmeme izin verilmeyen bir evde geçirdi. Babam öldürüldü. Karımın helikopteri tam önümüzde düştü. Ve bu sadece en yakın ailem. Soy ağacımın nesillerini etkileyen trajediler hakkında kitaplar yazılmış. Bunlar benim çocuklarım!” diye gürlüyorum.

"Onların çocuk olmalarına yardım etmeye çalışıyorum!" diye bağıyor kadın.

“Ve onları hayatta tutmaya çalışıyorum! Burada güvendeler.” Saçlarımı kökünden kavradım, kalbim hızla çarpıyordu. “Bu saray, güvende olduklarını bildiğim tek yer çünkü burayı lanet olası bir kaleye çevirdim. Her yerde kameralar ve muhafızlar var.”

Heykeli kırdığı anı videoya çektiğimi bilmiyor. Kaç kere izlediğimi bile bilmiyorum. Resme bakış şekli...

“Burası altın yaldızlı duvarlardan oluşan bir hapisane!”

Yumruklarım sıkılıyor, sözleri kalbimi delen bıçaklar gibi.

"Kahretsin," diye tısladı yüzünü silerken. "Özür dilerim. Bunu söylemek istememiştim," diye özür diledi, sesi alçalıp sakinleşti. Sonra aniden karşımda belirdi, gözlerimin içine bakıyordu, ateşin gölgeleri açık teninde dans ediyordu. "Bir uzlaşma önerebilir miyim?"

"HAYIR."

Bana gözlerini devirdi, ellerini beline koydu. "Sebastian, iki saniyeliğine de olsa bu ukalalığı bırak ve beni dinle."

"Bir penis mi?" Çenem seğiriyor.

“Evet. Bu tercüme edilemiyor mu?” Bir iç çekiş. “Lütfen, yine telaşlanıyorum ve bu hiçbir şeye yardımcı olmuyor. Birbirimize bağırarak da yardımcı olmuyor çünkü ben de süzgeçsiz şeyler söylüyorum.”

Çünkü kibar davranmayı bıraktığımız anda birbirimizin sinirini bozuyoruz.

“Kaba davranmıyorum. Çocuklarıma babalık yapıyorum. Sınırı aşan sensin. Sen bakıcısın, anneleri değil.”

Yüzünde acı bir ifade belirdi, yanakları kızardı. Benden gözlerini kaçırıp odaya baktı, burnundan birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. "O kadar kibar biri için inanılmaz derecede acımasız olabiliyorsun. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana dadıdan başka bir şey olmadığımı defalarca hatırlattın."

"Öyleyse o küstah ağzını kapat ve rolünü bil."

Gözleri birden bana dikildi, adeta kin dolu bakışlarla. "Sen bir alçaksın."

"Şaka yapmıyorsun. Bu yeni bir şey değil. Sence neden böyleyim?" Kollarının üst kısmını kavrayıp onu kendime doğru çekerek gözlerimi ona diktim. "Çocuklarımı kaybedemem Bellamy. Hayatımda ülkem ve çocuklarım dışında neredeyse her şeyimi kaybettim ve onları riske atmayacağım!"

Boğazından boğazı düğümlendi, ellerini göğsüme, öfkeyle atan kalbimin üzerine koydu. "Karın yazlık sarayınızın bahçesinde gözlerinin önünde öldü. Küçük kız kardeşin kaçırıldı ve baban doğudaki aile sarayınızda öldürüldü. Hiçbir yer güvenli değil."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Sanki bunu bana söylemene ihtiyacım varmış gibi? Elimden gelenin en iyisi bu."

Eli bana bastırıyor. "Sebastian, lütfen beni dinle. Bunu iyi ifade edemediğimin farkındayım. Bununla kastettiğim şu ki, nerede olursanız olun veya kendinizi ne kadar iyi korursanız koruyun, hayat hepimizin başına gelir. Bu sizi lanetli yapmaz. Evet, çoğu insandan daha fazlasını kaybettin. Ama bu, daha fazlasını kaybedeceğin anlamına da gelmez."

"Bunu kesin olarak biliyor musunuz?"

"Hayır. Elbette hayır. Bu dünyada hiçbir şey kesin değil."

Yüzüm öne eğildi, tam onun gözlerine yaklaştım. "Çocuklarımı kaybedemem."

"Ben de yapamam." Sesi titredi. "Yapamam, Majesteleri. Burada yapmaya çalıştığım şey bu değil. Onları seviyorum. Bu saray benim evim. Burası benim kalbim." Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Siz benim evimsiniz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, en muhteşem duygu bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Tam olarak onun için olmak istediğim şey bu. Ama onun evi olmak onu sadece mahvedecek. "Ben kimse için güvenli bir yer değilim."

“Güvenli bir yer isteseydim, burada kalmazdım.” Bıkkınlıkla içini çekti ve sıcak, tatlı nefesi dudaklarıma değdi. “Korkmuyorum. Bu lanete inanmıyorum.” Dudaklarını ısırdı, benim öfkeyle karşılık vermemi bekliyordu, ama o tüm rüzgarımı kestiği için gücüm kalmamıştı. “Bana göre, çocuklarınız lanetli değil. Bana göre, siz lanetli değilsiniz. Ben sadece sizi görüyorum. Ve onları. Ve talihsiz, yürek burkan, hayat değiştiren bir kayıp.”

“Bunu bilemezsin. Bunu kesin olarak bilemezsin. Ben de Nora'nın gökyüzünden düşüp çocuklarımla gözleri önünde patladığını görene kadar buna inanmamıştım!” diye bağırdım, öfkem bir kez daha kabarmıştı.

“Babam annemi öldürdü!” diye ağlıyor, eli boynumda, gözleri gözlerimin içinde. “Onu bir trafik kazasında öldürdü. Kazaydı. Kötü niyet yoktu. Ama hayatımızın seyrini sonsuza dek değiştirdi. Aileniz tarifsiz acılar çekti, ama bu bir lanet değil. Korkunuz hepimizi incitıyor. Çocuklarınızı incitiyor.”

Ellerimle kollarını daha sıkı kavrayarak uyardım. "Sus Bellamy. Artık çeneni kapat."

"Yoksa ne olacak? Beni işten mi çıkaracaksınız?"

“Bunu mu istiyorsun? Gitmeyi mi? Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?!”

“Hayır. Kalmak istiyorum! Çocuklarınızla, sizinle burada olmak istiyorum!”

Bir anda dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, öpüşüm dudaklarından fişkırarak coşkuyu ve şoku bastırdı. Ama onu susturmalıydım ve başka nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ne yaptığımı fark ettiğimde, alt dudağını ısırarak ona hırladım. Beni bu kadar ileriye ittiği için hayal kırıklığına uğramıştım. Başından beri istediğimi aldığım ve sakinliğimi kaybettiğim için de hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü dudaklarım onunkilere değdi ve bu geri dönülmez çizgiyi aştık, artık daha fazlasına, daha fazlasına ve daha fazlasına ihtiyacım var.

O inliyor ama dilim orada, acıyı dindiriyor, kanının hafif metalik tadı beni daha da coşturuyor. Beni ilkel bir hale getiriyor. Bir anda, onu duvara yaslayana kadar hareket ettiriyorum, öpüşüm aç, saf şehvet ve öfkeyle dolu.

Aylar boyunca bu konuyu geçiştirdim, sonunda dayanamadım.

Bu gece beni çıldırttı, sözleriydi. İçimde dönüp duran korku ve çılgınlık beni yıkılmaya itti.

Elleri ceketimi sıkıca kavradı, dudakları ise benim için aralandı. Dilim bundan sonuna kadar faydalandı, ağzının sıcaklığına acımasız bir aceleyle daldı. Viski tadı ve Bellamy'ye özgü o tatlılık beni sardı ve bir kez daha hırladım.

Dili benimkiyle birbirine dolanıyor, tıpkı benim ona karşı olduğum gibi o da bana karşı aynı öfke ve şiddeti gösteriyor. İşkence dolu, ateşli bir tempoda ilerliyorum, kontrolü ele alıp göğsümü onun göğsüne bastırarak onu teslim olmaya zorluyorum. Yumuşak göğüslerinin bana sıkışmasıyla içimde yakıcı, kontrol edilemez bir sıcaklık yükseliyor. Penisimin sertleştiğini hissediyorum ve onu karnına doğru itiyorum. Bunu hissettiğinde inliyor, elleri saçlarıma dolanıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, dudaklarım ve dişlerim çenesinden boynuna doğru sürtünüyor. Tenini emerek kokusunu içime çekiyorum. Açık teni çok kolay kızarıyor ve bunu görünce penisim seğiriyor. Tatlı tenini işaretlemek istiyorum. Kanının tadına daha çok bakmak istiyorum. Bluzunun yakasını yırtarak dişlerimi omzuna batırıyorum, ta ki çığlık atana kadar. Az önce yaptığım ısırık izlerinin halkasını yalıyorum ve gülümsüyorum.

"Ahmak, canım acıdı." Yüzümü tuttu ve dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına yaklaştırdı.

"İkimiz de hoşuna gittiğini biliyoruz." Sözümü kanıtlamak için dudağını tekrar ısırdım ve tahmin ettiğim gibi, sürtünme arayarak vajinasını bana sürttü. Bunu yaptığının farkında bile olduğundan şüpheliyim. Elim eteğinin altından uyluğuna değdi ve sonra onu yukarı doğru kaydırarak mükemmel kalçasının küresini avucumun içine aldım.

"Ah. Aman Tanrım. Majesteleri, sizinle konuşmam henüz bitmemişti."

Dudaklarına doğru sııttım. "Seni boşalttıktan sonra konuşalım." Daha da sertçe bastırarak, arkadan vajinasının üzerindeki iç çamaşırının kumaşına parmağımı soktum. "Kahretsin, benim için sıırıslıklam ıslanmışsın."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bunu yapmalıyım... Kahretsin."

Dudaklarım onun dudaklarıyla birleşirken, onun büyüleyici, mutluluk dolu yüzünü izliyorum; benim için boşaldığında nasıl görüneceğini görmek istiyorum. Islak girişini orta parmağımınla kavrayıp içine doğru itiyorum.

"Çok sıkı. Aman Tanrım, amın nasıl bu kadar sıkı olabilir?" Penisimin pantolonumda zonkladığını, bu sıklığı bizzat hissetmek için sabırsızlandığımı fark ettim. İçine girip çıkmaya başladım, vücudu titriyordu ve gözleri kapalıydı.

"Çünkü ben bakireyim."

Ve her şey durur. Donar. Zaman durur.

"Ne?" diye sonunda sorabiliyorum. Parmağımı ondan çekiyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. Kesinlikle yanlış duyduğumu düşündüğüm için onunla oynamaya devam ediyorum.

Gözleri birden açıldı ve benimkilerle buluştu; bulanık ve şehvet sarhoşuydu, ama şimdi utangaç ve biraz da çekingendi, ki bu Bellamy'ye hiç benzemiyordu. "Ben bakireyim."

Kahretsin. Kahretsin. Ne yaptım ben? Dizlerimin üzerine çöküp, ellerimi uyluklarıma koyarak nefes nefese ona bakıyorum. "Açıkla."

Kaşları saç çizgisine değiyordu ama böyle çok güzel görünüyordu. Saçlarını ellerimden savrulurken, sırtım duvara yaslanmış, göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Neyi açıklayacaksın? Daha önce hiç seks yapmadığımı mı?"

"Evet. Daha önce biriyle birlikte oldun mu? Daha önce sana dokunan oldu mu? Seni orgazma ulaştıran oldu mu?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Tanrım, gerçekten de bir adi herifim.

"Bana öyle bakma. Yirmi bir yaşındayım. Benim için çoktan zamanı geldi ve seni istemeseydim, seni durdururdum. Ne kadar ıslak olduğumu hissetmedin mi? Sana bir haberim var Majesteleri. Seni istiyorum. Şimdi ne yapacaksın?"

Ona dik dik bakıyorum, dizlerinin üstüne çökmüş bu güçlü adama ve ona harekete geçmesi için meydan okuyorum. Sözlerimle. Gözlerimle. Ve az önce bana yaptığı şeyin daha fazlasına ihtiyaç duyan lanet olası bedenimle.

“Bellamy.”

"Sakın bana Bellamy gibi davranmaya kalkma. Sen de beni ne kadar istiyorsan, ben de seni o kadar istiyorum."

Başını salladı ve bir an için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ta ki "Daha fazlasını. Seni daha çok istiyorum. Çünkü sana yapmak istediğim her şeyi biliyorum. Sen bunları hayal etmeye bile başlamadın, çünkü ben iyi bir adam değilim." diyene kadar.

"Açıkla," diyorum, onun sözlerini yüzüne vurarak.

"Tahmin edebileceğinizi düşünüyorum."

Evet. Tahmin edebiliyorum. Dudaklarımı ve omzumu ısırdı ve bunun onun kendini tutma şekli olduğunu anladım. Kaba, hayvansı biri.

Bir canavar.

Onunla seksin, şehvet ve tutku dolu, lezzetli, ateşli ve şiddetli bir ilişki olacağını hissediyorum. Beni bakire görünce çekingen veya korkak olduğumu düşünüyor, ama ona baktığımda öyle değilim. Bana acı verecek. Bundan hiç şüphem yok. Ama aynı zamanda ondan sonra asla eskisi gibi olmayacağımı da biliyorum ve o, bedenimin ve zihnimin bunca zamandır aradığı macera.

"Ben de varım," diyorum ona ve gözlerinin hafifçe irileştiğini ve dudaklarının aralandığını izliyorum.

Sonra gülümsüyor. Gerçek, içten, tüm dişlerini gösteren bir gülümseme. Şimdi, kalbim yerinden fırlamak yerine, adeta patlıyor. Bu adam benden ne kadar çok şeye sahip olduğunun farkında bile değil.

"İçeri mi girdin? Ne dediğini bile bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Ah, sanırım öyleyim. Bedenim masum olabilir ama emin ol, zihnim değil. İşte, sana yardımcı olayım." Parmaklarım eteğimin üstünden içeri sokulmuş bluzumu çekip başımın üzerinden geçirdim. Eğer beni şimdi reddederse, öleceğim. Bunu atlatamam.

Dantelli sütyenimi görünce "Kahretsin," diye tısladı.

"Ne? Daha önce tişörtümün içine bakıp beni böyle görmediğini iddia etme."

"Böyle değildin. Eskiden böyle değildin." Sonra kendini küçümseyen bir kakhaha attı. "Biliyor muydun?"

"Ben bir kadını Sebastian. Bir erkeğin göğüslerimize baktığını her zaman anlarız."

"O halde bunu sık sık yaptığımı biliyorsundur."

"Böyle olmaz." Elimle arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açtım, omuzlarımdan kayıp bluzumun yanına yere düştü.

"Aman Tanrım, Bellamy," diye hırıltılı bir sesle konuştu, gözleri yarı kapalı ve erimiş gibiydi. Ellerini yüzüne ve saçlarına götürdü. Başını salladı. Küçük, şaşkın bir kıkırdama attı. "Güzel kızım, bana ne yapıyorsun? Ne istediğinden haberin yok." Bir an göğsüme baktıktan sonra bakışları boynumdan yüzüme doğru kaydı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

O sadece kızlık zarımın yırtılmasının nasıl bir his olacağından bahsetmiyor. Kalbimden bahsediyor. Ya hâlâ karısına aşık ve sevgi gösterme yeteneğinden yoksun ya da çok kırık kalpli ve sevgi gösterme yeteneğinden yoksun. Ya da kendini koruma ve güvence yöntemi olarak kendine bunu inandırmış. Her iki durumda da, bu kesinlikle tehlike işareti.

Acaba ben mi onu değiştirebilecek kişi olduğumu sanan aptal kız? Belki de. Belki de o benim.

Ama... onun için mesele sadece fiziksel değil. Bunun farkındayım. Kalbim dehşete kapılmışken, içgüdülerim ve aklım hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Riski göze alacağım."

“Bellamy—”

“Tanrım, Sebastian.” Ellerim saçlarıma gitti ve yüzümden geriye doğru ittim. Onun bana dokunmadan burada yarı çıplak durmak bile kendimi çok savunmasız hissettiriyordu. “Beni bundan vazgeçirmeye çalışma. Bunun ne olduğunu biliyorum. Ne dediğini biliyorum. Senin kız arkadaşın olmayacağım ve asla kraliçen de olmayacağım. Tamam. Senden bunu beklemiyorum. Hayatımda sevgiye ihtiyacım var ve sen bana bunu verecek kişi olmayacağını açıkça belli ediyorsun. Yine, tamam. Ben gencim. Kendimi toparlayacağım ve sonunda bana bunu verecek iyi, güvenli, normal bir adam bulacağım.”

Elleri, eteğimin altından bacaklarımın arkasını kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Gitmene izin veremem. Bizim için çok önemlisin. Benim için de."

“Bu benim için de geçerli. Çocuklarla olan çalışmalarına bir etkisi olmayacak. Ve bu durum sona erdiğinde, ki ikimiz de bunun sona ereceğini biliyoruz, ben de idare edeceğim ve yine de onların etkilenmemesini sağlayacağım.”

Sanki anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. "Bunu, seni başka hiçbir kadını istemediğim kadar çok istediğim için söylemiyorum. Bunu, seni istediğim için söylüyorum. Çünkü senden bir kez tatmak yetmeyecek. Çünkü sana sürekli ihtiyacım olacak. Çünkü artık benim olduğun için seni istemeyi bırakacak güce sahip olup olmayacağımdan emin değilim."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, vücudum titriyor. Tenim yanıyor. Ağrıyor. Gergin. "O zaman yapma."

Bir anda tekrar üzerime geldi. Ama dudaklarımı öpmüyordu. En azından yüzümdekileri öpmüyordu. Sabırsız elleriyle eteğimi yukarı iterek yüzünü bacaklarımın arasındaki boşluğa gömdü, elleri de yukarı doğru kayarak kalçalarımı okşamaya başladı.

Derin bir nefesle beni içine çekti ve neredeyse yere yığıldım. "Kahretsin. Kokun. Kimse sana burada dokunmadı mı?" Bir elini uzatıp ince saten iç çamaşırımın üzerinden vajinamı okşarken bana baktı, sonra vazgeçip iç çamaşırımın üzerimden yırttı.

“Hayır.” Bu bir nefes kesilmesi. Bir hırıltı. “Ne yapıyorsun?”

İç çamaşırımı cebine koyuyor. "Artık koklayamadığımda seni koklamak istiyorum. Bu gece yatağında derin uykudayken, mastürbasyon yaparken vajinamı yüzümde istiyorum."

"N-ne?"

Ben tam bir felaket kadını ve bu durum onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor.

Dili dışarı çıkmış, gözleri gözlerime kenetlenmiş halde, vajinamdan klitorisime kadar her yerimi yalıyor. Ölüyorum. Ve on bin ton kırmızıya bürünüyorum, o da vajina dudaklarımı ayırıp tekrar yapıyor, bu sefer vajinama bakıyor. Burnunu klitorisime bastırıp ileri geri ovuyor. Bana tapıyor.

Boğazından bir inilti çıktı. "Harika. Amın çok güzel. Çok mükemmel."

"Ne?!" Söyleyebileceğim tek şey bu gibi görünüyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Sana dokunma şeklim? Seninle konuşma şeklim?"

"H-hayır. Ben sadece..." Bayılmak üzereyim. Ve alev almak üzereyim. Ve aklımı kaybetmek üzereyim. "Hoşuma gidiyor." Gerçekten de gidiyor. Hem de çok. "Bana nazik davranmanı istemiyorum. Kendini tutmanı istemiyorum."

Bana zafer kazanmış gibi gülümsüyor. Sanki en büyük sırrını ortaya çıkarmışım ve artık bunu bildiğim için rahat nefes alabiliyormuş gibi. "Bana canavar dedin Bellamy, ve tam olarak da öyleyim. İstedğim, hayır, seninle birlikte olmaya ihtiyacım var. Ama şu an çok gerginim. Senin benim ve sadece benim olduğumu bilmek... ilk ben olduğumu bilmek..." Başını sallıyor. "Bu gece kendimi tutamayacağım. Bu yüzden seninle birlikte olamam."

"Ah."

Bu... inanılmaz derecede hayal kırıklığı. Çünkü Tanrım, parmakları ve dili zaten inanılmaz derecede harika hissettirirken, onun penisinin içimde olması fikri, buraya gelip onunla tanıştığımdan beri hayalini kurduğum tek şey. Ayrıca, gözlerindeki vahşi, tatmin olmuş, mağara adamı parıltısı benim nihai zaafım. Ona kapıldım. O kadar heyecanlandım ki, bacaklarıma su akıyor.

Onun beni paramparça etmesini istiyorum, sonra da daha fazlası için ona yalvarıp yakarmak istiyorum.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü bir sonraki an, bacaklarımı ayırıp bir dizini omzunun üzerinden atarak, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi vajinamı yalamaya başladı. Dili içime daldı, sert ve hızlı bir şekilde ileri geri hareket etti.

"Kahretsin," diye bağırdım ve kendimi daha fazlasını yutmaya zorladım. Kralın çalışma odasımdayım. Herkes her an girebilir. Islak parmak

uçlarıyla klitorisime vurduğunda bana bunu hatırlattı. Bu beni irkiltti. Ve yüksek sesle inledim. Acı o kadar enfesdi ki, gözlerim geriye doğru döndü.

“Şşş.”

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraz ettim kısık bir sesle.

"Biliyorum tatlım, ama denemelisin. Şu anda en son istediğim şey, birinin gelip seni öldürüp öldürmediğimi görmesi."

Gölüyorum ve sonra tekrar inliyorum çünkü beni yalamaya başlıyor, bu sefer parmakları içime doğru kayarken dili de klitorisimi okşuyor. Parmaklarını makas gibi hareket ettiriyor, bileğini ileri geri çevirerek içimin her santimine dokunuyor. Sanki beni geriyor. Beni ona hazırlıyor. Aman Tanrım, bu...

“Çok güzel!”

Bu, hafife alınacak bir ifade değil. Beni tok ve ağır hissettiriyor, ve onun dili... ah, onun dili...

"Durma."

Sayısız kez kendimi orgazma ulaştırdım. Hatta arada bir oyuncakla bile oynadım. Ama hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey, bunun gibi hissettirmedi. Bu kadar iyi. Bu kadar beden kontrolü sağlayan. Zihni alt üst eden. Ruhu ele geçiren.

Titriyorum, iç çekiyorum, ciyaklıyorum, inliyorum, yalvarıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Ellerimle o yumuşak, kalın kahverengi saçlarını kavriyorum, onu dudaklarına, dişlerine ve diline en çok ihtiyaç duyduğum noktaya yerleştiriyorum. Sonra ona sürtünüyorum, akli başında olmayan bir aptal gibi ondan zevk alıyorum. Duramıyorum. Buna sahip olmalıyım ve o da bunu vermeye fazlasıyla istekli.

“İşte bu kadar. Yüzümü becer, pis, güzel kız. Her yerime damla.”

“Daha fazla,” diye mırıldanıyorum, başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. Çok yaklaştım. Vücudumda kıvrılan sıcaklığı hissediyorum. Aradığım coşku elimde.

“Böyle mi?” Dilini ve parmaklarını içime sokuyor. İkisini de aynı anda, burnu klitorisime bastırırken, gözüm kararıyor. Vajinamla öpüşüyor. Uzun uzun emmeler, derin öpüşmeler ve oyunbaz dokunuşlar... Ve titriyorum. Kemiklerime kadar titriyorum, biliyorum, kahretsin, asla eskisi gibi olmayacağım. Biliyorum, kimse beni bir daha böyle yalamayacak.

Benim için diz çöken bir kral. Benim için ne kadar çaresizsem, o da benim için o kadar çaresiz.

"Kahretsin. Evet. Majesteleri. Ah!"

Kalçama bir kez vuruyor. Sonra tekrar, daha sert bir şekilde vuruyor ve canı pahasına sıkıyor. Bu sırada, iki kaba parmağıyla beni beceriyor, içime girip çıkıyor, beni geriyor, bir yandan diliyle klitorisimi yalayıp okşarken bir yandan da makaslama hareketleri yapıyor.

Beni yerken çıkardığı sesler, bu inanılmaz memnuniyet homurtuları ve inlemeleri. Vajinamı yerken ve becerirken çıkan ıslak, müstehcen sesler. Dili etrafımda dönüp duruyor, sonra dudakları klitorisimi doğrudan içine çekiyor ve dişlerini kullanıyor.

Ani bir acı dalgası vücudumu kasıp kavuruyor, ama tıpkı daha önce dudağıma yaptığı gibi, acıyı yalayarak dindiriyor ve sesimin yüksek mi yoksa alçak mı olduğunu, bir şeyler mi söylediğimi yoksa sadece inlediğimi bile anlayamıyorum.

Parmakları bir şekilde içimde bir şey keşfediyor, şiddetle ovduğu ve becerdiği bir nokta, elini boğumları dibe kadar sokana kadar içeri itiyor. Patlıyorum. Orgazmım nükleer bir patlamanın inceliğiyle tüm vücudumu sarıyor. Eli kalçamı kavrayıp beni duvara doğru bastırıyor, duvara yaslıyor, dili ise beni yalayarak ve emerek zevkin her zerresini emiyor, çökmek istediğimde beni dik tutuyor.

Ama sonra düşünüyorum. Dalgalar ve kasılmalar dinmeye başlar başlamaz, onun üzerine düşene kadar aşağı doğru iniyorum, ikimiz de yuvarlanıyoruz, o sırt üstü yatıyor, ben de onun üstündeyim. Başım onun göğsünde. Bedenim onun bedenine yapışmış. Elleri saçlarımın arasında, yüzümü yukarı doğru itiyor ki dudakları benimkileri yakalasın. Başımı yana eğiyor, öpüşü derinleştiriyor, dili ağzıma giriyor ve kendi tadımı onun üzerinde hissediyorum. Tuzlu, tatlı ve temiz.

Bu, şu an boş olan kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor ve onu istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Penisi aramızda duruyor, sert bir çıkıntı ve ben ona sürtünmek istiyorum.

"Bu gece olmaz," diye fısıldıyor bana, ben düşüncelerimi eyleme dökerken.

"Ancak-"

"Sabırsız küçük bakireyim, seninle zaman geçirmek istiyorum."

"Bana karşı çok nazik davranıyorsun," diye suçluyorum.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Bazen böyle olabiliyorum. Sen benimsin ve seni çok koruyorum. Ama sadece en çok ihtiyacın olduğunda

nazik olacağım. Eğer şimdi seninle birlikte olursam, canını yakarım. Zaten kanayacak olan kanını daha da akıtırım. Ve bir yanım bu sapkınlıktan zevk alırken, mantıklı tarafım ilk deneyiminin böyle olmaması gerektiğini biliyor. Tamam mı?"

Benim. Bu kelime kafamda yankılanıyor ama üzerinde durmamaya zorluyorum kendimi. O sahiplenici davranıyor, romantik değil.

"Tamam." Çenemi göğsüne yaslayıp ona bakıyorum. Bir kolunu başının arkasına atıp kendini destekliyor, diğerini de boynuma dolayarak beni kendine çekiyor. Birkaç saniye boyunca yaptığımız tek şey bu. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz, tek ses ateşin çıtırtısı. Garip hissettiriyor ama aynı zamanda hiç de garip değil, belki de bu yüzden garip hissettiriyor. "Konuşmayı hiç bitirmedik."

"Allah aşkına! Penisimin hâlâ sert olduğunu, sana duyduğum özlemin dorukta olduğunu ve sen benim çocuklarım yüzünden benimle daha fazla tartışmak istediğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarının kenarını yaladım. "Ben asla kavga demedim."

"Biz böyle yaparız." Kalçamı sıkıp bir kez şaplakladı.

"Sadece inatçı olduğun ve dinlemediğin için."

Sinirli bir homurtuyla doğruldu, beni de yanına alıp kucağına oturttu. Eteğimi düzeltti, sütyenimi alıp omuzlarıma geçirdi ve arkadaki kancayı kapattı. Sonra göğüslerimi tek tek alıp, tam istediğim gibi olana kadar kaplara yerleştirdi.

"Bunlara ilk defa dokunuyorsunuz."

"Biliyorum. Bu son olmayacak."

"Bunu şimdi yapabilirsin, biliyor musun? Memnuniyetle fermuarını açarım ve aralarına girebilirsin."

Yere yığılıp kaldı, kolunu gözlerinin üzerine attı, burnundan derin derin nefes aldı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Kötü fikir mi?"

"Bellamy, yıllardır sevişmedim ve sen bana mükemmel göğüslerinle sevişmekten bahsediyorsun."

"Bu yüzden?"

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"Bu kadar mı yeterliymiş? İtiraf etmeliyim ki, aradan geçen yıllara rağmen daha uzun süre dayanacağını sanıyordum."

Kolunu başının arkasına, yere doğru düşürdü ve gözlerinde küstah bir parıltıyla beni inceledi. "Şu anda benimle oynamak istediğin oyun bu mu?"

Ağzımdan kaçmaya çalışan o kadar çok gülümsemeyi bastırıyorum ki. "Evet."

"Daha çok savaşmak istediğini sanıyordum."

"‘Konuşmak’ kelimesini kullandım ve belki de önce senin penisini okşadıktan sonra bunu yapabiliriz."

Latince küfürler savurarak, "Unutmayın, bunu siz istediniz. Diz çökün. Sütyeninizi çıkarın ama eteğinizi üzerinizde bırakın." diyor.

Kucağından bir an önce inmek istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Beni nereye götürürse götürsün hazırım. Belki bu kötü bir fikir. Belki işimi tehlikeye atıyorum. Çocukları kaybetme riskini göze alıyorum. Babamın güvenliğini tehlikeye atıyorum. Ama o zaten beni kaybetmek istemediğini söyledi ve ben de bunun her ne olursa olsun buna engel olmayacağına söz verdim.

Bu sözümü tutabileceğimi hayal etmeyi seviyorum, her ne kadar biraz safça düşünüyor olsam da.

Önümde duruyor, ikinci kez sütyenimi çıkarıp yere düşürmemi izliyor. Eğilip göğüslerimden birini eline alıyor, sıkıyor ve ağırlığını test ediyor. Başparmağı meme ucuma değiyor ve gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor.

"İyi?"

"Mmm."

Daha sertçe çimdikliyor ve ben iç çekerek, diğerini de aynı şekilde çekiştirince kıvranıyorum. "Bu güzel memeleri işaretlemeyi dört gözle bekliyorum."

Bacaklarımı birbirine bastırıp eskisinden daha sertçe sıktığında inliyorum.

"Gözlerinizi açın," diye talimat veriyor. "Fermuarımı açın ve beni dışarı çıkarın."

Beni bırakıyor ama elleri fazla ilerlemiyor. Saçlarımı buluyor, parmakları saç tellerini yüzümden geriye doğru tarıyor. Titrek bir nefes ve daha da titrek parmaklarla kemerini çözüyorum, metal toka şangırtı çıkarıyor, ardından düğmesi. Gergin bir şekilde beceriksizce hareket ediyorum ama bu onu daha da memnun ediyor gibi görünüyor ve sanırım deneyimsizliğimi seviyor. Sanırım hem gergin hem de istekli olmamı seviyor.

Fermuarını aşağı çekerken çıkan ses onu nefes nefese bırakıyor ve ben de yüzünü görmek isteyerek ona bakıyorum. Gözleri neredeyse simsiyah.

Mavi-gri halkalarla çevrili oniks rengi. Dudaklarımı yalıyorum ve o homurdanıyor, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Bu, kontrolünü zar zor koruduğunun tek göstergesi.

Bu düşünce beni daha da yukarı taşıyor, nefis bir beklenti içimi sarıp sarmalıyor ve kalp atış hızımı neredeyse koşmaya çıkarıyor. Nefes nefese kalmış, tenim dokunuşumun onu nasıl etkilediğiyle titriyor. Bu adam. Bu kral. Çok güçlü ve bu sefer diz çöken ben olsam da, kendimi hiç bu kadar seksi veya güçlü hissetmemiştim.

Pantolonunu açıp elimi içeri soktum, iç çamaşırının üzerinden penisinin hatlarını hissettim. Kalın, uzun ve çok sertti. Onu ovmaya devam ederken zonkluyordu, o da beni izlerken bakışları alev alevdi. Pantolonunu ve iç çamaşırını indirdi, birden fırladı ve tıpkı ucuz bir porno filmdeki kız gibi nefesim kesildi. İlk kez penis görüyordum. Üstelik büyüktü. Beklediğimden daha büyük. Karşılaştılabileceğim bir şey olmadığını fark ettim ama evet.

Aklıma tek bir soru geliyor. Bu nasıl sığacak? Ağzıma. Vajinama. Ve... aklıma bile gelmeyen başka yerlere. Alt dudağımı yalıyorum ve ısııyorum. Penisinin dibinden tutuyor, bir kez okşuyor ve bunun ne kadar tahrik edici olduğunu düşünerek inliyorum. Özellikle de birkaç kez daha okşayıp aralanmış dudaklarıma değdirdiğinde.

"Bak sana. Bunu ne kadar çok istiyorsun." Bir okşama daha. "İstediğin bu mu?"

"Evet." Artık neredeyse yalvarıyorum.

Saçlarımı kavradığında tenimde elektrik akımı dolaşıyor. Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Öyleyse ağzını aç ve iyi bir kız gibi sikimi em."

Hiç beklemeden saçımı kökünden çekti, acıdan bağırmama neden oldu ve ağzımı açtığım anda penisini içeri soktu. Ellerim hızla yukarı kalktı, kalçalarına gitti, penisi boğazımın arkasına kadar girdi, bu da öğürmeme ve refleks olarak yutkunmama neden oldu. Yaralı bir tıslama sesi çıkardı ve gözlerim korkuyla büyüdü.

Başını sallayarak bunun iyi bir ses olduğunu belirtti. "Burnundan nefes al," dedi. "Dilini düzleştir. Kahretsin, evet. Aynen böyle. Lanet olsun, mükemmelsin Bellamy. Vahşi, küstah ağzının bunu yapabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Elini saçlarıma dolayarak hareketlerimi kontrol ediyor, yüzümü becerirken hızlı bir tempoda içeri ve dışarı pompalıyor. Büyük ve kalın, ben ise boğuluyor ve nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim yaşıyor. Ayak

parmaklarım halıya kıvrılıyor, ellerim onu sıkıca kavıyor, onu itmek istiyorum ama durmasını da istemiyorum.

“Rahatla bebeğim. Rahatlamaya çalış. Kahretsin.” Ağzımdan kendini çekti ve ben derin bir nefes aldım. “Çok sert davrandım. Beni affet, kendimi tutmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Beni bu kadar tahrik eden sensin. İşte.” Ellerimden birini aldı ve ıslak penisinin etrafına yerleştirdi.

Tereddütle bir kez okşadım ve o inledi.

"İyi mi?" diye sordum, sonra hızla ona baktım ve tekrar elimdeki penisinin üzerine eğildim.

“İnanılmaz. Dokunuşunuz inanılmaz.”

Elimde tuttuğumda kadifemsi bir çelik gibi hissettiriyor. Bu adam, bu kral, düşündüğüm gibi biri değil. Her şey o.

Saçımdaki tutuşu gevşedi ve eli yanağımda, gözyaşlarımı siliyor. "Benim için ağladığında ne kadar güzel olsan da, bu gece seninle ilgili olsun istiyorum. Nelerden zevk alırsan al. Bunların hepsine yeni olduğunu kendime hatırlatmalıyım. Bu beni ne kadar tahrik etse de, seni zevkin ötesinde incitmek istemiyorum. Kontrolü sana bırakacağım. Sadece bu seferlik, çünkü içimden bir ses bana aklımı başımdan alacağını söylüyor. Kelimenin tam anlamıyla. Maceracı ol ve eğlen. Tıpkı seninle yaptığım gibi."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Şaka mı yapıyor? İkimiz için de ne kadar eğlenceli bir şey yapacağımı hiç bilmiyor.

Durmalıydım. O kelimeyi ağzından kaçırdığı anda uzaklaşmalıydım. Bakire. Aklımı başıma toplamalıydım çünkü çok genç. Çocuklarımın bakıcısı ve ona tapıyorlar. Bunu kaybedemem ve ne derse desin, bu bir risk.

Büyük bir tane.

İşte ben, bir kralım. Otuz altı yaşında, üç çocuk babasıyım. Bu kâbusa bir daha asla başka bir kadını getirmeyeceğime yemin etmişim. Şimdi bakın ne yaptım. Onu çaldım. Onu ele geçirdim ve kendime mal ettim. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm kadınlardan daha güzel bir kadın.

Nora'nınki gibi onun da kaderini mi mühürledim?

Tek bir öpücük. Aceleci, dürtüsel, tutkulu bir öpücük ve aylarca süren direnişimi bir kenara attım.

Bedenimin ona duyduğu ihtiyaç, benim ona duyduğum ihtiyaç, inkar edilemeyecek kadar güçlü. Dürüst olmak gerekirse, onun bakire olması, içimdeki hasta, sapık canavara en sapkın heyecanı veriyor. Ona dokunan tek kişi benim. Ona zevk veren tek kişi benim.

O kişi benim.

Başka kimse değil.

Ve damarlarımda kan olduğu sürece başka kimse olmayacak.

Dayanamıyorum... bu düşünceye. Göğsümde keskin bir pençe gibi bir acı hissediyorum. Başka bir adam benim olana dokunamaz. Samil gibi bir adam. Hayır. Sertliği sevebilir ve bedenine kutsal olmayan şeyler yapmak

isteyebilirim, ama ben o değilim. Acının olduğu yerde zevk de vardır. Tapınma da vardır.

Onunla birlikteyken kendimi kontrol etmek işkenceden farksız olsa bile.

Eli penisimin etrafında, gözleri, o tatlı, masum, büyüleyici mavi gözleri, benimkilerin üzerinde. Onu hak etmiyorum. Bu mükemmel yarattığı.

Ama artık bunu sorgulamanın vakti çoktan geldi.

Dizlerinin üzerinde bana yalvaran muhteşem kıza bakıyorum ve ne kadar şanslı bir herif olduğumu biliyorum. Biraz sert davranmış olabilirim ama o buna katlandı ve hâlâ burada, daha fazlasını istiyor. Bir kadının dokunuşum karşısında inlediğini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şimdi inlediğine göre, bunu tekrar tekrar yapmasını sağlamak fikrine takıntılıyım.

“Eğlenceli ve maceralı derken, bunun gibi bir şey mi kastediyorsun?” Dokunuşu içimde bir ürperti yaratıyor, omurgam boyunca yankılanıyor ve penisimi sıkıp beni okşamaya devam ederken testislerimi yukarı çekiyor. Utangaç bir gülümseme dudaklarında beliriyor ve eğilip penisimin ucunu yalıyor, dilini etrafında döndürüyor ve yarığa sokuyor.

Nefesim kesiliyor ve beni derinden içine almadan hemen önce dudaklarında zafer dolu bir gülümseme beliriyor. Gidebildiği kadar derine iniyor, kendini öğürtüyor. O ses. Penisimi yutarken çıkardığı öğürme sesi. Ardından gelen yutkunma.

Kahretsin. O beni becerirken alçak ve derin bir inilti çıkarıyorum. Islak ağzının sıcaklığı, yanaklarının emişi, dilinin kıvrımları ve hatta dişlerinin en ufak bir dokunuşu bile görüşümü bulanıklaştırıyor. Ağzının üzerimde olması cennetten farksız. Bu tür bir ıslak sıcaklığı üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve o zaman bile, asla böyle hissetmemiştim.

“Bilmiyorum. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?” diye tiz bir sesle takılıyorum ve gözlerinin bana nasıl kısıldığını çok seviyorum. Ve meydan okumayı seven iyi bir kız gibi, avuçlarının içine alıp testislerimi okşamaya başlıyor. Ellerim omzuna geçiyor, başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıp tekrar açılıyor ve çenemi aşağı indiriyorum, onun bu halini bir an bile kaçırmak istemiyorum.

Başını birkaç kez sallıyor, beni daha derine almaya çalışıyor ve nefesi kesildiğinde geri çekilip tekrar pompalamaya başlıyor. Bu, en kötü, en enfes işkence biçimi. Özellikle de ıslak penisimi alıp göğüslerinin arasına kaydırduğunda. Henüz tadına bakmadığım, keşfetmediğim veya kendimi mahvetmediğim göğüslerinin arasına.

“Peki ya bu? Bu da eğlence sayılır mı?”

"Beni meme ucuna sür."

Başını yana eğdi, saçları omzunun üzerinden döküldü, ateşin parıltısı soluk, çıplak teninde parıldadı. "Kontrolün bende olduğunu söylemiştin."

"Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?"

Tereddüt ediyor. Çünkü evet, bir kısmı öyle yapıyor. Bir kısmı kontrolü çok seviyor. Çok uzun zamandır hiç kontrolü yoktu ve benim bunu ondan almam fikri onu korkutuyor. Ama daha büyük bir kısmı, benim kontrolü ele geçirmemin ona yaptığı şeyi seviyor. Bu bizim oyunumuz. Kurduğumuz dinamik. Kuralları ben koyuyorum ve o karşı koyuyor. Hiçbir zaman boyun eğen biri olmamış olsa da, hala benim ona karşı baskın olmamı istiyor.

Cevap vermediğinde, "Eğer bana birazcık, sadece bu şekilde kendini bırakırsan, bedenini zevkle, zihnini huzurla dolduracağım" diyorum.

Dudakları mükemmel bir O şeklini alıyor. "Peki ya benim istediklerim? Kurduğum fanteziler? Ya da bir şeyden hoşlanmazsam?"

Parmaklarım yüzünde geziniyor, onu ezberliyorum. "Eğer bir şeyden hoşlanmazsan, bana söyle. Hemen dururum ve bir daha asla yapmam. Fantazilerine gelince, hepsini sana vermekten başka bir şey istemiyorum. Ve vereceğim de. Ama bana da güvenmelisin."

İstediğim gibi, önce birini sonra diğerini, acıyan penisimi meme uçlarına sürttü ve sonra tekrar göğüslerinin arasına getirdi. Aşağıya doğru bakarak, göğüslerinin ağırlığı arasında kayboluşumu izledim. Çenesini aşağı indirdi, penisim tekrar ortaya çıkarken dilini başımı yaladı ve ön meni sızdı. Aman Tanrım, bundan daha seksi bir manzara hiç görmemiştim.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

Şaka mı yapıyor? "Her şey olabilir."

"Söylediklerini istiyorum. Senin benimle böyle olman düşüncesi beni tahrik ediyor. Bu yüzden nazik olmanı istemediğimi söyledim. İstemiyorum. Seni istiyorum ve bu da kendini geri tutmadan veya kim olduğunu saklamadan verebileceğin her şeyi almak anlamına geliyor. Yani bu benim için de geçerli, değil mi... ve... şey... eee..." Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı. "Üzerime gelecek misin?"

İnleyerek ölüyorum, başım geriye düşüyor ve gözlerim kapanıyor; bu, tam ve mutlak bir yenilgiyi andıran bir şey.

"Bu iyi bir tepki mi, yoksa kötü bir tepki mi?"

Gülümsüyorum, ama o bunu göremiyor. "Güzel."

"Güzel, çünkü porno filmlerde gördüğümde bana hem çok seksi hem de çok müstehcen geldi."

Çenemi düşürdüm ve ona ölümcül bir bakış attım. "Böyle konuşmaya devam edersen, ikimizin de istediğinden çok daha erken boşalacağım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Hâlâ çok hızlısın, değil mi?"

Kıkırdıyorum. Bu kadın. Bu kahrolası kadın. "Benimle gel."

Aşağıya uzanıp kolunun altından kavradım ve onu yukarı çektim. Hala eteğiyleydi ve vajinasını görmüş olsam da, tamamen çıplak halini görmemiştim. İçimden bir ses, onu tamamen çıplak gördüğümde artık kendimi tutamayacağımı söylüyordu. Sonunda tamamen çıplak kaldığında, her şey bitecek ve onu alıp tamamen kendime ait kılacaktım.

Kanepeye sırt üstü uzanıyorum ve kalçalarını yönlendirerek, arkadan yüzümün üzerine oturmasını sağlıyorum, tatlı vajinasını doğrudan dudaklarımın üzerine yerleştiriyorum. Bunun onu bana ne kadar açık ve savunmasız bıraktığını fark ettiğinde kız gibi bir protesto sesi çıkıyor. Bunu kanıtlamak için kalça kaslarını ayırıp dilimi arkadaki sıkı kas halkasına götürüyorum.

Kıvranıyor, kendini benden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Onu içime çekiyorum. Sanki cennetin anahtarları bana verilmiş ve Tanrı bana istediğim her şeye, ona, tam erişim izni vermiş gibi.

O, istediğim her şey. İsteyeceğim her şey. Kalbimin, itiraf etmeliyim ki, tıpkı bedenimin geri kalanı gibi, ona ait olduğunu kabul etmek istemesem de, kabul etmeliyim.

Hayatımda böyle özgür, böyle açık bir kadınla hiç birlikte olmamıştım, ama Bellamy ile başka türlü birlikte olmayı içimde bulamıyorum. O da beni başka türlü istemezdi. Öyle dememiş miydi? Beni olduğum gibi istiyor? Yıllarca, on yıllarca kim olduğumu ve ne istediğimi içimde tuttum ve artık bununla savaşmak zorunda değilim. Sonunda, gözlerim onun gözleriyle buluştuğu anda zihnimin vahşi doğasını uyandıran bir kadınla yaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana güven Bellamy. Vücudunun arzu etmediğim hiçbir yeri yok. Bence sen dünyanın en güzel kadınısın. Bunu benden esirgeme. Kendini benden esirgeme."

"Ama...bu—"

"Ne olduğunu biliyorum." İddiamı kanıtlamak için onu tekrar yalıyorum. "Üzerine boşalmamı istediğinden bahsetmemiş miydin?" Kalçasına vurarak onu harekete geçmeye ve fazla düşünmeyi bırakmaya zorluyorum.

Dilim vajinasının içine dalarken üst dudağım yukarı doğru kıvrılıyor, kan ve arzuyla daha da şişen klitorisine sürtünüyor. Bir ses daha, bu sefer uzun, alçak bir inilti ve ağzı tekrar penisimin üzerinde.

Ben bir kez daha ölü bir adamım.

Burnum onun anüsüne değiyor ve o da ürperiyor, titriyor ve biraz da utanıyor. Umurumda değil. Yakında vücudunun keşfetmeyeceğim veya sahiplenmeyeceğim hiçbir yeri olmadığını öğrenecek.

Dudaklarım klitorisini yakalıyor, ağzıma alıp emerken, eli ıslak penisimi yukarı aşağı pompalıyor, benimle oynuyor. Beni yalıyor. Beni tahrik ediyor. Beni mahvediyor. Daha fazlasını istiyor diye bağırıyor. Dudaklarında ismim var, ben de onu açgözlülükle yalıyorum. Çok ıslak ve ateşli, onu çok fena becermek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, acı çekiyorum. Daha fazlasını vermem için yalvarırken onu ters çevirmediğim için gerçek fiziksel acı çekiyorum. Zar zor içine sığardım ama sonra ona penisimin içinde ne kadar iyi hissettireceğini göstererek tüm bu acıyı hafifletirdim.

Bu durum onu ne kadar da tahrik edebilir.

İkimizden de sesler yükseliyor, içimde zevk doruk noktasına ulaşıyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Çok uzun zaman oldu, o çok masum, tadı çok güzel ve onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum. Ona lanet olsun ki ihtiyacım var. Sonsuza dek. Bunun asla bitmesini istemiyorum ve onu asla bırakmak istemiyorum.

Hiç beklemediğim bir anda geliyor. Dudaklarından penisimin etrafında inilti, hıçkırık benzeri bir ses yankılanıyor. Klitorisini dudaklarıma sürterek üzerime bastırıyor, ben de emip yalarken vajinası içine yeni soktuğum parmaklarımın etrafında kasılıyor. Kendini toparlamaya başlarken, boşalana kadar beni daha sert ve daha hızlı bir şekilde okşuyor.

Parçala.

Vücudumdan fişkıran sıcak meni akıntıları paramparça oluyor.

Onu tutarken sırtım kamburlaşıyor ve yumruklarımı sıkıyorum, hırlıyorum. Beni konumlandırırken teninin penisimin ucuna değdiğini hissediyorum ve bu beni daha da tahrik ediyor, onun beni işaretlememi istemesi beni daha da coşturuyor.

Tüm enerjim tükenip kanepeye yığıldığımda, o benden uzaklaşıyor, ben ise burada hareketsiz yatıyorum, beynim en ufak bir şekilde bile çalışmıyor. Sanki az önce üzerine püskürttüğüm meniyle göğüslerini boyuyormuş gibi göğsünü penisime sürtüyor. Tek bildiğim, elimi ona uzatıp bedeninin

benimkine değmesi için yalvarmam ve o da anında itaat edip bana yaslanıp sıkıca sarılmama izin vermesi.

Menimle kaplı dolgun, kremi göğüsleri bana bastırılıyor ve ben gülüyorum.

"Komik olan ne?" diye soruyor dalgın bir şekilde, başını omzuma yaslamış, ben de onu kendimle yastıkların arasına sıkıştırıyorum.

"Üzerimde takım elbisem var."

"Biliyorum. Sen hep o lanet şeyin içindesin. İçinde olmadığın zamanlarda bile."

Gözlerimi araladığımda, boşalmamın izlerinin hala üzerinde olduğunu görüyorum. Penisimin göğüslerinin arasında olması şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi diye düşünüyorsam, bu onu bir üst seviyeye taşıyor. Ceketimi kullanarak onu temizliyorum, bu sırada meme uçlarıyla biraz eğleniyorum, sonra ceket çıkarıp üzerine örtüyorum ki üşümesin.

Onu kucağımda tutuyorum, burnumu saçlarına gömüp Bellamy'nin yaz ve güneş kokusunu içime çekiyorum. Parmağı dalgın dalgın gömleğimdeki bir düğmeyle oynuyor ve ben düşünüp duruyorum. O kadar uzun süre düşünüyorum ki uyuyup uyumadığından emin olamıyorum, ama sonunda kendimi zorlayarak, "Bir uzlaşma," diyorum.

Bana karşı kasılıyor, muhtemelen vücudum kasıldığı için. İçimde bir korku dalgası yükseliyor, az önce yaşadığım tüm rahatlığı siliyor. Aklımı kaybediyorum. İşte bu olmalı. Tek bir orgazm, o muhteşem göğüsler, o mükemmel vajina ve son üç yıldır mücadele ettiğim her şeyi yeniden düşünmemen neden oluyor.

"Bir uzlaşma öneriyorum, Majesteleri," diye fısıldadı ama sesi kararlıydı. "Yarın havanın çok güzel olacağı söyleniyor. Saraydan uzakta, açık havada bir piknik düzenlese nasıl olur? Siz ve muhafızlarınızın güvenli bulunduğu herhangi bir yer olabilir. Sadece... saray arazisinin dışında."

"Piknik mi?" Kelimeyi deniyorum. Sabrina'ya sonbahar festivaline hayır dediğimde yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Böyle bir şey yapsaydık çocuklarımın yüzünde göreceğim sevinçli düşünüyorum.

"Evet. Şişme oyun evi veya birkaç küçük oyuncak ya da oyun önerebilirdim ama şansımı zorlamaktan korkuyorum."

"Şişme oyun evi mi? O da ne?"

"Bunlar çocukların içine girip zıpladığı büyük şişme şeyler. Belki burada başka bir isimle anılıyorlardır. Bilmiyorum."

Başımı yana eğerek gözlerinin içine baktım. "Ve bu eğlenceli mi?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Yetişkinler için pek değil, ama çocuklar için evet."

Düzensiz bir nefes veriyorum. Çocuklarımın bu saraydan başka bir yerde olma fikrine katlanamamam da, onun haklı olduğunu biliyorum. Çocuklarım hakkında bana anlattıkları dikkatimden kaçmadı. Annelerinin ölümünden bu yana gözlerine yeniden ışık gelen ilk aylar bunlar. Daha çok gülümsüyorlar. Daha çok gülüyorlar. Bellamy'nin onlara öğrettiği şeyler hakkında meraklı ve düşünceli sorular sorarak şımarık davranıyorlar. Sanat, bilim, mitoloji, gezegenler, yemek ve farklı kültürler hakkında şeyler.

Daha fazlasına ihtiyaçları var, büyümeye, gelişmeye ve deneyim kazanmaya ihtiyaçları var ve ben onları burada tutuyorum. "Yapamam..." Titrek bir nefes daha veriyorum. "Güvende olmaları gerekiyor."

"Biliyorum." Çenemi avuçlarının arasına alıp, tutmasını umduğum sözlerle gözlerimin içine bakıyor. "Böyle olmalarını sağlayacağız."

Biz. Yani biz. Onun kastettiğinin bu olmadığını biliyorum. Daha önce sevgiye ihtiyacı olduğundan, asla kraliçem olamayacağını bildiğinden ve iyi, güvenli, normal bir adamla birlikte olmak istediğinden bahsettiğini duydum. Bunların hiçbiri ben değilim.

Onu her şeye rağmen yanımda tutmak istemem beni bencil mi yapıyor?

"Evet mi demek istiyorsunuz, Majesteleri?" diye soruyor, içimdeki karmaşadan habersiz.

Majesteleri. Sebastian değil, hele ki Seb değil. Fiziksel durumumuza rağmen yine bu konuya döndük.

Artık itiraz edecek bir şeyim yok. Bana dokunması, bana yalvarması, karmakarışık düşüncelerim varken de yok.

"Piknik. Şişme oyun evi, ya da her neyse adı."

"Teşekkür ederim." Tatlı yüzünde bir gülümseme belirliyor ve onunla birlikte ben de onun oluyorum.

İçimi bir korku kapladı.

Ne yaptım ben?

Onu kendime ait kılarak, tıpkı Nora'nın kaderini belirlediğim gibi, onun da kaderini belirledim.

Bellamy benim kraliçem değil. O benim için sonsuz derecede daha değerli bir şey, bu da durumu neredeyse daha da kötüleştiriyor. Düşünmeden hareket ederek onu tehlikeye atıyorum. Artık sadece

Çocuklarımı değil, onu da korumalıyım. Çünkü ocuklarımı kaybedemeyeceğim gibi, onu da kaybedemem.

Ama her an elimden kayıp gidecekmiş gibi hissettiğimde bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Sonbahar güneşı tepede parlıyor, hava serin ve ferahlatıcı. Mükemmel bir gün. İçimdeki durum ne kadar kötü olsa da.

Sebastian'ın bugün için kabul etmesinden kısa bir süre sonra çalışma odasından ayrıldık. Beni odama kadar uğurladı ve iyi geceler diledi.

Olay bu kadardı.

Onu daha fazla zorlamadım çünkü zaten yeterince zorlamıştım. Her zamankinden daha sessiz ve daha metanetliydi. Aklım Sebastian ve benimle ilgili her şeye dalmakla meşgulken, beni daha çok ilgilendiren şeyler vardı. Mesela bugün.

Çünkü işte buradayız, arabada saraydan yaklaşık bir saat uzaklıktaki piknik alanına doğru gidiyoruz. Burası, kraliyet ailesinin binlerce yıldır sahip olduğu, Alplerin eteğinde bir gölün bulunduğu bir arazi parçası; Sebastian burayı önerdi çünkü hala özel, تنها ve kontrol edilebilir bir yer.

Artık sorumluluk bana ait.

Bunu ben başlattım ve biraz paniklediğimi söylemek yalan olurdu. Lanete hala inanmadığım için değil, daha çok bugün her şeyin mutlak mükemmellik olması gerektiği için endişeleniyorum. Bunun doğru karar olduğunu kanıtlamalıyım, yoksa bundan sonra başka fırsatlar olmayacak. Sanki bu aileyi inzivadan çıkarıp dünyaya geri getirmek benim sorumluluğumda.

Bu, kazanmak için can attığım bir savaş. Onun için. Onlar için. Onları özleyen ülke için.

Sabah erkenden kalktım ve Margarite ile birlikte mükemmel bir piknik öğle yemeği hazırladım. Javier ile konuştum ve bana tüm güvenlik önlemlerinin alındığından emin olduğunu söyledi. Çocuklar arabanın arkasında çılgına dönmüş durumda, o kadar heyecanlı ve coşkulular ki kendilerini zor tutuyorlar ve yerlerinde duramıyorlar. Özellikle Sabrina, ki bu da çok şey ifade ediyor.

Sebastian yanımda oturuyor, gözleri pencereden dışarıya dikilmiş, yüzü duygusuz bir maske gibi. Bana zar zor güneydin dedi ve o zamandan beri beni fark etmedi bile. Kabul ediyorum, tek gecelik bir ilişkiden sonra hiçbir referans nokta yok, ama bu durum da beni biraz şaşırtıyor. Tek gecelik bir ilişki. Bu gerçekten de buydu mu? Bir gecelik bir kaçamak mı?

Daha fazlası için söz vermedik. Sözler ve öneriler oldu ama pişman olmasından endişeleniyorum.

Evet, diyebilirim ki aklımda bir iki şey var.

Onun gibi biriyle bu konuları nasıl açmaya başlayacağımı bile bilmiyorum.

Araziye girdiğimizde araba yavaşlıyor ve sonbaharın kırmızı, turuncu, sarı ve altın renklerinden oluşan bir kolaj gibi yapraklarıyla çevrili ağaç korularının arasında, çakıllı bir toprak yolda yavaşça ilerliyoruz. Yaklaşık bir iki kilometre sonra, solda devasa bir gölün bulunduğu bir açıklığa ulaşıyoruz; dağların eteği içeri doğru kıvrılarak uzanıyor. Karşı tarafta, uçsuz bucaksız bir çimenlik alanda, pembe ve mavi renkli, kale şeklinde, kaydırağı olan bir şişme oyun evi var. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama sanırım kral olmanın avantajları var.

Kızlar çılgılık atmaya başlıyor, pencereden daha iyi görebilmek için birbirlerinin üzerine tırmanıyorlar. Araba durduğu anda, küçük bacaklarının götürebildiği kadar hızlı bir şekilde dışarı fırlayıp arabaya doğru koşuyorlar. Zavallı Zayer, araba koltuğundan çıkarılana kadar onlara katılamayacağını bağırp çağırarak beklemek zorunda kalıyor. Ben de hemen onu çıkarıyorum ve o da kız kardeşlerinin bıraktığı sarı saç izini takip ederek son hızla koşmaya başlıyor.

“Bunun için teşekkür ederim. İnanılmaz,” diye mırıldandım, çünkü Sebastian arabadan inmek için hareket etmemişti. Arkamızdaki SUV, kraliyet görevlileriyle doluydu. Önde oturan Emily ve Javier arabadan indiler ve Emily, alanın ortasına piknik örtüsünü sererken Javier de üç görevliyle birlikte bir çevre oluşturarak, herkesin güvenliğini sağlamak için nerede olmaları ve ne yapmaları gerektiği konusunda talimatlar verdi.

Sebastian tek kelime etmedi ve ne yapacağımı bilemiyorum. Arkamı dönüp kafasının arkasına bakıyorum çünkü bakışları hâlâ o lanet olası pencereye dikilmiş durumda.

"Çocuklarımı bir günlüğüne dışarı çıkardığım için bana teşekkür mü ediyorsunuz? Çocuklarımı mı?"

"Evet." Yavaşça söylüyorum. Çok fazla tereddütle. Beni sinirlendiren onun ses tonu.

"Bana teşekkür etmemelisin. Bu, içgüdülerime tamamen aykırı."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, eline dokunmak istesem de kolunu sıkıyorum. Çok samimi geliyor ve şu anda ne olduğumuzdan, aramızda ne olup bittiğinden emin değilim.

Arabadan çıkmak için kıpırdanırken uzanıp elimi kavradı ve çıkmama fırsat vermeden araba kapısını sertçe kapattı. Bir anda beni koltuğa yapıştırdı, vücudu benimkinin üzerindeydi ve dudakları oradaydı. Beni öpüyordu. Parmakları benimkilerle kenetlendi, ellerimi başımın üzerine doğru uzattı, başını eğerek bağlantıyı derinleştirdi. Dili ağzıma girdi, vahşi ve hırçın bir şekilde. Kaba ve çılgınca.

Öpüşme, tutkulu ve inanılmaz olsa da, beklenmedik bir şekilde sona erdi. Bir şey arıyor. Ya da daha büyük olasılıkla, bu öpüşmeyle bir şeyi uzaklaştırmaya çalışıyor.

Korku.

Ondan adeta bir enerji yayılıyor.

O zaten çok şey kaybetti. Kız kardeşlerini, babasını ve karısını. Ve ben onu zorluyorum. Ama kendimizi zorlamazsak, neler yapabileceğimizi nasıl bilebiliriz ki? Korkuyla savaşırmazsak nasıl gelişebiliriz?

"Bunun için seni cezalandırmalıyım," diye hırladı bana. "Seni ters çevirip güzel kalçana, el izim kıpkırmızı olana kadar şaplak atmalıyım. Aklımı kaybediyorum Bellamy, ve bunun hepsi senin suçun."

"Pencereden dışarı bakın, Majesteleri," dedim ona, kelimeleri dudaklarından fısıldıyormuş gibi. "Çocuklarınıza bir bakın."

Öfkeyle ve hırçın bir şekilde alt dudağımı ısırtıyor, acıtıyor ve biraz kanatıyor, ama bu beni korkutmuyor. Beni bunun için cezalandırıyor, ama geri adım atmayacağım. Atamam. Onu çok seviyorum. Çocuklarını da çok seviyorum.

İstemeyerek de olsa kendini oradan ayırıp araba penceresinden dışarı baktı. Çocukların çılgınlıklarını ve kahkahalarını buradan duyabiliyordum, onun da duyabildiğini biliyordum. Bakışları onlara kilitlendi ve titrek bir

nefes verdi; gün boyu içinde olmayan bir yumuşaklık yavaşça içine işlemeye başladı.

Çaresizce, "Mutlu görünüyorlar. Çocuk gibi görünüyorlar," diye fısıldadı.

"Evet. Şimdi gidip onlarla birlikte bunun tadını çıkaralım."

Öfkeli gözleri tekrar gözlerime döndü. "Bu gece, çocuklar uyuduktan sonra, seni yatak odamda bekliyorum."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Yatak odanız mı? Yani süitinizdeki mi?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu senin için bir sorun mu?"

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Sadece Althea, süitimize asla girmemem gerektiğini söyledi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"İlk gecem."

Şimdi gülüyor ve bu ona çok yakışıyor. Bunu sık sık yapmaz. "Muhtemelen bunun sebebi, sizden önceki kişinin benim odamda çok az giyinmiş halde bulunması ve ona defolup gitmesini söylememdir. O ilk kişi de değildi, bu yüzden Althea'nın sizin namusunuzu ve işinizi koruduğuna inanıyorum."

"Benim erdemim mi? Ama sen şöyle demiştin—"

"Diğerleri senin yanına bile yaklaşamazdı, Bellamy. Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana sahip olmak istedim. Eğer o kadınlar gibi giyinmiş olsaydın odama, sana karşı koymanın imkanı olmazdı."

İltifata ve emrinin ardındaki anlama karşı utandım. "Ama ben yapmazdım. Flörtleşmeyi bir kenara bırakırsak, seninle asla sınırı aşmazdım."

"Biliyorum." Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi hissettirse de, burada bitiriyor.

"O halde bu akşam mı?" Bu soruya duyduğum heyecanı gizleyemiyorum.

"Bu gece, Bellamy. Bugünden sonra, çocuklarımla şu anki durumundan sonra, beni kimse durduramaz veya kısıtlayamaz."

Aman Tanrım. Neredeyse nefes nefese kaldım. Ve dürüst olmak gerekirse biraz da gerginim. Bu konuda acemiyim ama atlatırım.

Aramızdaki bu söz sağlam kaldıktan sonra, vücudunu doğrulttu, beni bıraktı ve ben de arabadan indim.

"İşte buradasın," diyor Emily, neredeyse tamamen hazırlanmış piknik alanına doğru ilerlerken.

"Özür dilerim," dedim ona biraz utanarak. "Majesteleri şu anda benden pek memnun değil ve bunu bana bildirmekten de çekinmedi."

Dudaklarını büzdü, bakışları omzumun üzerinden, Sebastian'ın yaklaştığını tahmin ettiğim yere kaydı. "Üstesinden gelecek. Bu onun için iyi. Onlar için de iyi." Gözleri gözlerimle buluştu. "Bunu kimse başaramadı, Bellamy. Üç yıldır hiçbir bakıcı denemeye bile tenezzül etmedi. Biz denediğimizde beni ya da Althea'yı dinlemedi. Onların ihtiyacı olan şey bu. Onların ihtiyacı olan şey sensin."

Kalbim sıcaklıkla doluyor ve karşılığında ona minnettar bir gülümseme sunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü benim de buna ihtiyacım var. Ona karşı hislerimin onun bana olan hislerinden çok daha derin olduğunu zaten biliyorum. Bunun onun için fiziksel bir yakınlıktan öte bir şey olduğunu iddia etmiyorum. Ama her karşılaşmada, dudaklarının her dokunuşunda, her bakışında, kendimden çok onun oluyorum.

Şimdi bu fiziksel bağlantıyı kurduktan ve daha fazlasının geleceği vaadini verdikten sonra, eskiden nasıl olacağımı bilmiyorum. Ona söz vermişim. Aramızdaki bu durum sona erdiğinde iyi olacağımı, bunun işimi etkilemesine izin vermeyeceğimi ve... kahretsin, buna sadık kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve henüz bitmedi, hatta başlamadı bile.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak bakireyim ve güçlü, baskın, benden yaşça büyük bir adama aşığım.

Bu işten sıyrılma şansım yok. Açacağı yaralar iz bırakacak ve bu izler derin olacak.

Beni sonsuza dek mahvedecek.

Ondan sonra gelmeye cüret eden her adam onun yanında sönük kalacaktır.

Ama artık çok geç. Şimdi duramam. Onun benden ne istediğini bildiğim sürece duramam.

Zamanı geri çeviremem. Tek yapabileceğim ileriye doğru ilerlemek ve ona duyduğum, karnımda kabaran o yoğun sevginin beni tüketmemesi için umut etmek ve dua etmek. Sakin kalmalıyım ve o öpücükten ve verdiği sözden sonra bu, neredeyse imkansız gibi geliyor.

Onun tatlılığı beni mahvediyor. Kırılğanlığı beni diri diri derimi yüzüyor. Kaba, kırık, küfürbaz dış görünüşünün altında saklı olan o

yumuşak mükemmellik benim en büyük zayıf noktam.

"Bellamy!" diye bağırdı Sabrina. "Gel bizimle zıpla!"

Sonraki bir buçuk saat boyunca yaptığım şey bu. Zıplıyorum, kayıyorum, oynuyorum ve diğer her şeyi bir kenara bırakıyorum. Öğle yemeği yiyoruz ve güneşin altında serin sonbahar havasının tadını çıkararak dinleniyoruz, sonra çocuklar tamamen yorulana kadar tekrar oynamaya devam ediyorlar. Zayer, Sebastian'ın kollarında yarı uykuda, Sebastian onu arabaya taşıyor, araba koltuğuna yerleştiriyor ve emniyet kemerini bağlıyor.

Sabrina'yı bebek koltuğuna yerleştirirken Sebastian bana fısıldayarak, "Bunu ilk kez kullanıyor," dedi. Eğilip Zayer'in saçlarına dudaklarını yapıştırdı, sonra aynı şeyi kızlarının her biriyle yaptı. "Bugün eğlenceli miydi?" diye sordu onlara.

Esneyerek ve mutlu iç çekişlerle "evet" diye mırıldanıyorlar, arabalar alandan uzaklaşmaya başlarken gözlerini kapatıyorlar.

Sebastian, mahremiyet bölmesini kaldırıp elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve beni yanına yakın tutuyor. Gözleri çocuklarında ve uyuduklarından, nefeslerinin düzenli olduğundan ve gözlerinin rüyalarla titrediğinden emin olduğunda, kemerimi çözüp beni kucağına çekiyor, yanlamasına oturtuyor ve sırtım ona yaslanana kadar beni döndürüyor.

Yüzü boynuma gömülmüş, nefesimi içine çekiyor, kolları beni sıkıca sarmış. Dakikalarca, yükselen karanlıkta böyle yolculuk ediyoruz. Bu hissi korumak ve asla bırakmamak istiyorum. Kollarında tutulma, kucaklaşmasının verdiği his, göğsünün, düzenli atan kalbinin sırtıma yaslanması...

"Bu gece uyuyamayacaklar," diye fısıldadı sonunda. "Daha akşam yemeği vakti bile gelmedi ve şekerleme yapıyorlar."

"Sence onlardan daha uzun süre dayanabilir miyiz?" diye sordum, yüzümü yana eğerek gözlerine baktım. Her zaman aradığım gözlerdi bunlar. Ruhunun geri kalanı sıkıca kilitliken, onun ruhunun tek gerçek penceresi olan gözlerdi bunlar.

"Elbette denemeyi planlıyorum."

Kıkırdamamı engelleyemiyorum.

"Çok kolay gülüyorsun."

"Bu biraz komik."

"Hayır. Demek istediğim, çok kolay gülüyorsun. Nasıl yani?"

"Başka türlü olmaya programlandığımdan emin değilim."

Eliyle çenemi kavradı, başparmağıyla dudaklarımın üzerinden elmacık kemiklerime doğru okşadı ve sonunda tüm eli saçlarımın arasına girdi. “Bulaşıcısın. Sen bulaşıcısın. Kahkahaların, gülüşlerin ve neşen. Yaptığın her şeye olan coşkun.” Alnı alnıma değdi. “Bana ne kadar sevimli olduğunu bilmiyorsun. Bugün seni çocuklarımla izledim. Duramadım. Onlarla koşup güldüğünü ve oynadığını izledim. Zayer düştüğünde ve dizini yere çarptığında onu nasıl kaldırdığını, yarasını öpüp bandajladığını izledim. Her şeyin senin için ne kadar zahmetsiz görüldüğünü izledim ve anladım ki kaybedeceğim.”

"Kaybetmek mi?" Bu kelime beni şok etti.

“Evet. Kaybet. Benliğimdeki her şey senin olacak. Zihnim. Bedenim. Kalbim. Hepsi senin. Sonra ne olacak?”

"Bunu sanki dünyadaki en kötü sonuçmuş gibi anlatıyorsun." Ses tonumda bir mizah tutmaya çalışıyorum ama sesindeki umutsuzluk canımı yakıyor.

“Hayır, değil. Yakından bile değil. Beni endişelendiren de bu.” Elimi tutuyor ve göğsüne, gümbür gümbür atan kalbinin üzerine koyuyor. “Yıllardır böyle atmamıştı. Emin değilim, hiç böyle atmamış olabilir. Bana yaptığın şey, Bellamy, geri alınamaz.”

“Öyleyse ona karşı savaşmayın. Onu kucaklayın.”

Çenesini hafifçe kaldırarak aramızdaki minicik mesafeyi kapatıyor ve iki adım ötemizde uyuyan kalabalığa rağmen beni öpüyor. Dönüş yolculuğu boyunca beni öpüyor. Dilinin dokunuşları, kulağıma fısıldamaları, çeneme yaptığı gülümsemeler ve boynuma yaptığı hafif ısırmalar... Öpüşmek için öpüşüyoruz. Öpüşebiliyoruz diye öpüşüyoruz ve bu anda herhangi bir ayrılık garip ve istenmeyen bir şey gibi geliyor. Seks veya orgazm gibi bir amaç gütmüyor.

Öpüşmek, diğerinin tadını çıkarmak, onu hissetmek ve nefesini solumaktır.

Öpüşmemiz o kadar uzun, o kadar güzel ve o kadar anlamlıydı ki, sarayın kapılarına vardığımızda, o beni tekrar koltuğuma oturttuğunda ve çocuklar uyanmaya başladığında bile hâlâ kendimizi kaybetmiştik. O anın, birbirimizin ve düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

O kadar dalgındık ki, beklenmedik ziyaretçiyi arabanın arka camına vurana kadar fark etmedik.

“Burada ne işi var?” diye homurdanıyorum. Kardeşimi görmek için heyecanlanmadığım için değil, çünkü en az altı aydır görüşmedik. Çünkü tüm zamanımı o işgal edecek. İçki isteyecek, boş muhabbet etmek isteyecek ve benim tek istediğim Bellamy. Onun her zerresi. Bu gece. Aslında, mümkün olan en kısa sürede ve şimdi...

"Rowan Amca!" diye bağıyor kızlar ve Zayer, araba koltuğundan çıkıp amcasının üzerine tırmanmak için canla başla bacaklarını tekmeliyor ve kollarını çılgınca savuruyor.

“Bakın benim sevgili prenseslerime. Çok güzeller,” diye haykırıyor Rowan, kızları dışarı çıkarıp ikisini de kucağına alırken. Alınlarından ve burunlarından öpüyor. Çok tatlı. “Sizi çok özledim, güzel kızlarım. Yokluğumu telafi etmek için size neler getirdiğimi görünce şaşıracaksınız.”

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum, Bellamy’nin elini tutarak ve onun da aynısını yapmasına yardım ederek arabadan inerken; memnun değildim ve bunu da pek iyi gizleyemedim. Arabalar arkadaki garaja doğru uzaklaştı, bizi burada karanlıkta, sadece pencerelerden sızan saray ışıklarının aydınlattığı bir yerde bıraktılar.

Bellamy’yi görünce gözleri parıldar ve yüzünde inci gibi beyaz dişlerinin tamamının görüldüğü geniş bir gülümseme belirir. "O, kardeşim." Bellamy’ye doğru çenesini kaldırır. "Yeni dadıyla tanışmaya geldim. Dünkü konuşmamızdan sonra onu kendi gözlerimle görmem gerektiğini biliyordum. Sonunda canavar kardeşimi saraydan uzaklaştırmayı

başaran o güzel kadın. Bütün gün sadece bu an için uçtum. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Bellamy, kızları tutarken bile, onun uzattığı eli tutarak, o garip reverans hareketini yapıyor. "Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin." Bakışları hızla benimkine ve sonra tekrar ona kaydı. "Bellamy, öyle mi? Kardeşimin senin hakkında söylediği her şeye sahipsın, hatta bahsetmeyi unuttuğu çok daha fazlasına. Bu çok ilginç." Bana hızlı ve anlamlı bir bakış attı ve tekrar ona döndü. "Söyle bakalım, huysuz kardeşimle nasıl geçiniyorsun? Sana çok sorun çıkardı mı?"

"Patronumun veya çocuklarının yanında bu soruyu yanıtlayamam."

Rowan gülüyor ve Bellamy'nin o güzel yüzündeki neşeli gülümsemeyi görünce yumruklarımı sıkıyorum. Herkes onu çekici bulmak zorunda mı? Her zaman? Her zaman mı? Benim için tam tersiyken, Rowan için her zaman çok kolay.

"Hayır. Eminim yapamazsın. Merak etme. Sen ve ben çok yakınlaşacağız, biliyorum. Sonra tüm sırlarımızı birbirimizle paylaşacağız."

Aklı başında olmayan bir aptal gibi homurdanarak, araba yolundaki bir çakıl taşını tekmeliyorum. "Bakıcım! böyle bir şey yapamazsın."

"Dadı mı o?" Dikkatini bana çevirdi, başını sahte bir merakla yana eğdi. Bu herif beni kışkırtıyordu ve ben de tuzağa düştüm. "Dün yaptığımız konuşmadan sonra bunu pek anlamadım. Ona ne diyordunuz?"

Sabrina, "Tam bir baş belası," diye yanıtlıyor ve Bellamy ile Rowan kahkaha atıyor.

"Sabrina! Dilini düzelt."

"Ama öyle yaptınız, baba. Sizi ofisinizde duydum."

"Peki, ofisimde ne yapıyordun da telefon görüşmelerimi dinliyordun?" Ona en sert, babacan bakışımı attım, ama beş yaşındaki kızımın "tam bir baş belası" demesine gülmek için kendimi zor tutuyordum.

"Ah, doğru." Yüz ifadesi düştü ve amcasının omzuna yaslandı. "Bunu sana söylememeliydim. Biliyorum..." Neredeyse gözlerini devirdi, bu ne zaman başladı ki? "Bu akşam tatlı yok."

"Hayır, tatlıyı sen ye canım. Mükemmeldi. Benimle gel. Zayer, sen de, en sevdiğim yeğenim." Rowan saray girişine doğru yürümeye başlar. "Bakalım Margarite akşam yemeği için ne hazırlamış. O kadar açım ki... bir dinozor bile yiyebilirim."

"Hayır! Bir zebra!" diye bağırdı Sabrina.

"Bir fil." Phaedra da olaya dahil oluyor.

"Evet. Hepsi. Sonra akşam yemeğinden sonra, yatana kadar bütün gece seninle oyun oynayacağız. Bu gece benimsin. Sanırım babanın bakıcısıyla biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacı var. Çok önemli işleri varmış gibi geliyor bana." Rowan abartılı bir şekilde ürperdi. "Umarım bu gece onu çok kötü cezalandırmaz, çünkü çok can sıkıcı bir şey yapmış." Başını omzunun üzerinden çevirdi ve ikimize de göz kırptı, ben de sadece iç çekebildim.

Küçük erkek kardeşler.

"Demek bu Prens Rowan. Vay canına," diye düşündü Bellamy, içeri girerlerken arkalarından bakarak. "Ve onunla akraba mısınız? Kan bağıyla mı?"

"Ha. Gerçekten çok komiksin." Saçının bir tutamını parmaklarımın arasına alıp, şakacı bir şekilde çekiştirdim.

Ayak parmaklarının ucunda doğrulup göğsü neredeyse benimkine değene kadar dönüyor. "Aslında mizah anlayışım benim en az etkileyici yanımdır."

"Öyle mi?" diye sordum, yalnız kaldığımız şu anda, ellerim saçlarının arasında. "Sence seni odama götürüp onlarla yemek yemek yerine seni akşam yemeği olarak yesem, çocuklar fark eder mi?"

"Sanmıyorum," diyor bana, o iri mavi gözlerini kırpıştırarak, koyu kirpikleri yelpaze gibi açılmış bir halde, adeta bir peri masalından çıkmış bir güzelliğe bürünmüş. "Sonuçta Rowan Amcaları var. Tam bir Prens."

"Eğer o yakışıklı prens ise, ben neyim?"

Sırıttı. "Canavar, Majesteleri." Hızla bana doğru eğildi, avuçlarını göğsüme, dudaklarını yanağıma bastırdı. "En azından ben öyle umuyorum." Utangaç bir şekilde döndü ve son derece cesur ve seksi bir şekilde saray girişine doğru yürüdü.

Çaresizim. Bu muhteşem yaratık karşısında şaşkın ve hayrete düşmüş durumdayım. Kardeşim çocuklarıma bakmaya geldi ki ben de beni aldatan kadınla birlikte olabileyim ve bundan sonuna kadar faydalanmayı planlıyorum. Bu gece buraya gelerek ne yaptığının farkında olmasa bile. Bana kalırsa bana borçlu. O dünyanın dört bir yanında istediğiyle yatıp kalkarken, ben buradayım. Ülkemizi yönetiyorum. Bekârım çünkü Bellamy'ye kadar kadınlar pek de bir seçenek değildi.

O, canavarı istiyor. Ona bunu verebilirim.

Kapılara doğru ilerlerken içimde bir güç ve hakimiyet dalgası yükseliyor, içeri dalıp etrafa göz gezdiriyorum. Nereye gittiğini biliyorum

ve çocuklarımın sesini duymuyorum, hatta bir görevli bile görmüyorum, bu yüzden basamakları ikişer ikişer hızla çıkıyorum. İlk sahanlığa vardığımda, o orada, sadece birkaç basamak yukarıda. Gözleri omzunun üzerinden geriye bakıyor, elle tutulur bir açlıkla kararmış ve bu benim patlamam için yeterli. O tek bakış. Şu anda etrafımda bir sürü insan olsa bile, dadıyla sevişirken yakalanmaktan hiç çekinmezdim.

Bu dünyada hiçbir şey beni ondan ayıramaz. Hiçbir şey.

Daha çılgılık bile atamadan onu kollarımın arasına alıp itfaiyeci gibi omzuma yerleştiriyorum.

"Birileri görmüş olabilir," diye ağlıyor onu merdivenlerden yukarı taşıırken sırtıma yaslanarak.

"Öyleyse görsünler," diyebiliyorum tek cevabım, çünkü onu duvara yaslayıp içine girmemek için kendimi zor tutuyorum. Bakire olduğunu, bir sevgiliye ihtiyacı olduğunu, saldırgan birine değil, kendime hatırlatmalıyım. Ama yıllar geçti, hatta ondan önce de hiç böyle olmamıştı. Öfkeliyim, kontrol edilemez ve dizginlenemez haldeyim. Onu hemen şimdi tatmalıyım. Ona dokunmalıyım çünkü adımı fısıldamasını duymalı ve parmaklarımın arasında ıslanmasını hissetmeliyim ve şu anda süit odam beklemek için çok uzakta.

Onu kendime doğru tutmayan elim bacaklarının arasına kayıyor, uyluklarının arasından ilerliyor, üzerinde sadece bu eteklerin olmasından dolayı minnettar. Parmaklarım ıslak sıcaklığının üzerinden külotuna değdiğinde titriyor, ağzından bir inilti kaçıyor. Düşünmeden, iki parmağımı pamuklu külotun içine ve sonra da içine sokuyorum.

Sırtı kavisleniyor, vücudu kıpır kıpır, düşmemesi için hareketsiz kalmaya çalışıyor. Düşürmeyeceğim. Asla düşürmem, bu yüzden içine girip çıkmaya başlarken bu benim için bir endişe kaynağı değil. Acımasızım, onu geriyorum çünkü pazarlık edilecek bir adam olmasam da, sonunda onu aldığımda ona zarar vermek istemiyorum. Öyle bir acı değil. Öyle bir acı değil.

Dudaklarından hırıltılı nefesler çıkıyordu ve ben parmaklarımı ondan çıkarıp ağzıma sokup, onları yalamaya başladım. Elim kalçasına çarptı ve tam üçüncü kata ulaştığım anda bana doğru irkildi. "Küçük sürtük, zaten ıslaktın."

"Elimde değildi. Arabada beni öpüyordun ve peşimden koşacağını biliyordum."

"Hoşuna mı gitti? Peşinden koşmam?"

"Evet," diye fısıldayarak itiraf ediyor, süitimin kapısını açtığımda. Başucu lambamı yakıyorum ve onu yatağımın ayak ucundaki bir bankın yanına taşıyıp oturtuyorum, ayaklarının üzerinde sağlam durduğundan emin oluyorum. Etrafına göz atıyor, odamı inceliyor ama bu bir tur için uygun bir zaman değil.

"Dön arkana," diye emrettim ve o anında itaat etti. Elim kürek kemiklerinin arasına bastırarak onu bankın koluna doğru ittim, kalçaları şimdi havada. Arkasına diz çökerek eteğini beline kadar kaldırdım. Külotu yere düştü ve bacaklarını ayırarak ıslak vajinasına baktım. Burnumu içine gömdüm, derin bir nefes aldım ve o bir kez daha banka doğru kasıldı.

"Aman Tanrım. Sebastian. Ah!"

Dilim onun içine dalıyor, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi onu yalayıp yutuyorum. Mükemmel. Her santimi. Ve şimdi onun içinde olmalıyım. Onu yalamaya devam ediyorum, dilimin düz kısmı klitorisinde, onu tahrik ederken parmaklarım içeri giriyor, hareket ediyor, makaslama yapıyor, geriyor. O da kıvranıyor ve inliyor, tırnakları bankın kumaşını çiziyor, ben onu gittikçe daha da tahrik ediyorum, tam boşalmadan önce geri çekiliyorum. Yavaşlıyorum, her şeyi tekrar yapıyorum.

"Sebastian," diye sızlanıyor, banka sürtünerek daha da derine, bana doğru itiliyor, sürtünme arıyor. "Lütfen."

Duramıyorum. Onun sadece ıslak olması değil, tamamen sırlıklam olması ve boşalmanın eşiğinde olması gerekiyor ki, onun için bunu iyi hale getirebileyim. Onu dilimle, dudaklarımla ve hatta dişlerimle beceriyorum. Açgözlülükle.

"Bluzunu ve sütyenini çıkar."

Üst bedeni çılgınca kıvrılıyor, kumaş yırtılıyor ve bluzu başının üzerinden yukarı çıkıyor. Sütyeni de onu takip ediyor. Parmaklarım eteğine takılıyor, fermuarını açabilmek için çekiyorum. Sonra işte orada. Çıplak. Benim için tamamen çıplak. Mükemmel.

Yavaşça doğrulurken, vücudunun her santimini inceliyorum ve ayağa kalktığımda onu döndürüp yatağa götürüyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Onu yatağa yatırırken titrek bir nefes alıyorum, koyu saçları yorganımın üzerine yayılmış, sertleşmiş penisim çoktan iç çamaşırimdan sızmaya başlamıştı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Sanırım böyle bir kadın yok.

Ve işte o burada, beni istiyor, kendini bana veriyor.

Ben.

Onun içindeyken kendimi nasıl tutacağım? Bu gerçek bir korku çünkü biliyorum ki, onun bedeninin cenneti, içine girdiğim anda her şeyi gölgede bırakacak.

Artık dayanamayarak pantolonumun üzerinden kendimi okşadım.

"Seni ilk kez tadan erkek olduğumu bilmek beni çok tahrik ediyor, hele ki seni ilk kez beceren erkek olduğumu bilmek daha da tahrik ediyor."

Ve sonuncusu. Onun ilk ve sonuncusu olacağım. Tek ve biricik aşkı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

İsa. "Emin misin?"

Yutkunarak başını salladı. "Olumlu."

Cehennem.

Üzerimdekileri çıkarıyorum, gözlerinin beni nasıl süzdüğünü, her kasımı nasıl yiyip bitirdiğini çok seviyorum. Nefesi kesilmiş, dişleri alt dudağına batmış ve şehvetinin altında yatan sinir kıvılcımlarını gözden kaçırmak mümkün değil. Onu nasıl ele geçirmek, sonsuza dek ona sahip olmak istiyorum...

Son kıyafetlerim yere düşerken penisim karın kaslarıma çarptı ve sonra yatağa sürünerek onun üzerine eğildim, gözlerinin içine baktım. "Çok güzelsin Bellamy," dedim ona. "Bana kendinden bu parçayı verdiğin için teşekkür ederim. Bana söyle, söz ver, durmamı, yavaşlamamı veya farklı bir şey yapmamı istersen söyleyeceksin. Deneyeceğim." Yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Nazik olmaya çalışacağım, ama çok uzun zaman oldu ve seni çok uzun zamandır istiyorum ve nazik olup olamayacağımı bilmiyorum."

Başını sallıyor, dişleri hâlâ dudağını ısıyor. Elim aramızda kayıyor, parmaklarım klitorisile oynuyor, dairesel hareketlerle ovuyor ve her yerine nem yayıyor. Bütün bu süre boyunca bakışlarını yakalıyorum. İçine ilk girdiğimde bakacağım tek yerin gözleri olacağını zaten biliyorum.

"İyi?"

"Evet."

"Gergin?"

"Evet."

Gülümsüyorum. "Gözlerin bende olsun tatlım. Sana ben bakacağım." Burnumu onun burnuna sürtüyorum ve penisimi okşamaya başlarken bile ona dokunmaya devam ediyorum, penisimi vajinasına sürtüyor, onun uyarılmasıyla kendimi ıslatıyorum. Zihnimde her biri bir öncekinden daha

sapkın düşünceler dönüyor. Ona yapmak istediğim şeylerin sınırı yok, ama şu anda sadece onun içinde olmaya ihtiyacım var.

Elim yatağa değdi, başının yanındaki şilteyi hafifçe içeri doğru bastırdım, penisimi de vajinasına hizaladım. Gözlerim onun gözlerindeyken, çok hafifçe içeri doğru bastırdım. Bacakları yukarı kalktı, dizleri büküldü ve dışa doğru açılı bir şekilde bana daha fazla yer açmaya çalıştı.

"Nefes al, bebeğim."

Derin bir nefes alarak yapıyor ve ben de onunla birlikte daha derine itiyorum. Nora, evlendiğimde bakireydi. Çok düzgün bir aileden gelen iyi bir kızdı. Nora ile bu çok daha kolaydı çünkü Bellamy'ye duyduğum arzu gibi ona karşı bir arzu duymuyordum. Şimdi kendimi tamamen içine sokmamak için gösterdiğim irade gücü inanılmaz. Alnıma terler yapışmış durumda. Direnç noktasına ulaştığımda dudaklarından bir tıslama sesi çıkıyor ve parmaklarım klitorisine geri dönüp onu rahatlatmak için yuvarlıyor.

Çenemi sıkıca kilitleyerek hareketsiz kaldım ve birkaç an öylece bekledim. Sonunda, sessiz ve gergin bir şekilde başını salladı. Göğsüne sertçe vurdum ve onu şok etmek için meme ucunu çimdikledim. İşe yaradı, kaslarının gevşemesine yetecek kadar dikkatini dağıttı ve sonuna kadar içeri ittim. Dudaklarından yaralı bir çığlık kaçtı, ama ben oradaydım, onu öptüm, nefesini içime çektim, bir kez daha hareketsiz kalırken onu kucakladım.

"Zor kısım geride kaldı."

"Yanıyor." Yüzü buruşmuş halde ve ben onu öpmeye devam ediyorum; dudaklarını, yanaklarını, burnunu, kırıışmış alnını.

"Biliyorum tatlım. Ama birazdan inanılmaz derecede iyi hissedeceksin." Klitorisini yuvarlamaya, şiddetle ovmaya başlıyorum, acıya rağmen zevk almasını sağlıyorum.

Yavaşça içinden çıkmaya başlıyorum, sonra tekrar içeri giriyorum, kalçalarımı yuvarlayıp yukarı doğru açılı bir şekilde hareket ettirerek, onu kısa süre sonra yıldızları görmeye itecek o noktaya ulaşıyorum. Gözleri parıldıyor, vücudu kararsız, ama ben devam ediyorum. Hareket etmeye devam ediyorum. Uyluklarını kalçalarımın etrafına sarıyorum ve vücudumu öne doğru eğiyorum, ta ki kalçalarının yarısı yataktan kalkana kadar.

"Beni hisset, Bellamy," diye ısrar ediyorum. "Kendini hisset. Bırak gitsin ve bunun ne kadar inanılmaz olduğunu, birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu deneyimle."

Çünkü, kahretsin, inanılmaz. Sıcak, ıslak, hayallerimin bile izin verdiğinden daha sıkı. Onun hissettirdiği o kadar güzel ki, anlatamam. Tarif edilemez, ve daha onunla sevişmeye bile başlamadım. Ama bir şekilde bundan daha fazlası. O, işte o. Altımdaki bu kadın. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Ruhuma bakıyor. Tüm karanlığıyla görüyor, ama yine de benimle burada.

İçimde doyumsuz bir ihtiyaç uçurumu oluşuyor, büyüyor, çoğalıyor, her şeyi ele geçiriyor ve sonunda tüm varlığım ona odaklanıyor. Boğucu ve şaşırtıcı bir durum bu ve en çılgın hayallerimde bile birisiyle bu kadar canlı olmanın mümkün olabileceğini hayal etmemiştim.

Onun içinde ne kadar çok hareket edersem, vücudu da o kadar çok karşılık veriyor. Kalçaları her itişime karşılık vermeye can atıyor, yukarı doğru kalkıyor. Uylukları kalçalarımın sürtünüyor, ayakları belime daha sıkı bastırıyor ve battaniyeleri toplayan elleri şimdi saçlarımda, omuzlarımda ve sırtımda.

“Daha fazla,” diye haykırıyor ve kahretsin. İşte bu. İçten içe söylemesini can attığım kelime. Titreyerek nefesimi veriyorum, bacaklarını omuzlarıma kaldırıyorum ve vajinasını kendime iyice bastırıyorum. Onu sertçe becermeye başlıyorum. Ama yeterince yakın değilim. Üzerine eğilerek bacaklarını da yanıma alıyorum, onu ikiye büküyorum, ta ki onu öpebilene kadar. Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, dilim ağzına tıpkı penisimin vajinasına girdiği gibi giriyor. His ve tat o kadar enfes ki, neredeyse burada kendimden geçiyorum.

Ağzı benimki kadar açgözlü, bedeni beni açıkça alıyor, yutuyor ve ben de bunu görebilmek için öpüşmeyi kesiyorum. Odaya inleyerek ve nefes nefese geliyor, elleri beni sanki hayat damarıymışım gibi kavrarken kıvranıyor. Büyülenmiş bir şekilde bakıyorum, penisim loş ışıktaki kararmış ve üzerimdeki kanının kırmızı lekesini zar zor seçebiliyorum. Kükrüyorum, ses içgüdüsel olarak boğazımın arkasına doğru yükseliyor ve sonra dudaklarım tekrar onunkilere değiyor, ellerim saçlarında onu kendime doğru çekiyorum.

Ve onun istediği canavar gibi, onu beceriyorum. Onu derinden, sertçe ve acımasızca beceriyorum. Onu beceriyorum ve onu kendime ait kılıyorum. Burada, şimdi, bu odada, geri dönüş yok. Ten tene çarpıyor, tırnaklar etime saplanıyor, ama bu beni daha da yükseltiyor.

"Anlıyor musun? İşte seni beceriyorum Bellamy. İşte seni tamamen alıyorum." Sesim, sertçe girip çıkarken, her acımasız hareketimde amının

banaya yapıştığını hissederken, neredeyse ilkel bir nefes alışından ibaret.

“Evet. Ah, evet. İhtiyacım var... İhtiyacım var.”

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.” Tutunmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ter içinde kalmışım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, hayatım onun, o da etrafımda vajinasının her titremesiyle genetik yapımı yeniden yazıyor.

“Bilmiyorum.” Başlı bir o yana bir bu yana dönüyor, yüzü akıl almaz bir zevkin şiirini andırıyor. “Sadece ihtiyacım var. Daha fazla, daha fazla ve daha fazla.”

"Pis kız, daha sert sikilmen gerekiyor!"

“Evet. Lütfen. Ben... Çok yaklaştım ve çok şey var ama yine de ihtiyacım var.”

Onu reddetmemin imkanı yok. Ya da kendimi. Beni çok büyüledi. Büyüledi. Hiçbir kadın beni onun gibi etkisi altına almadı.

Derin bir nefes alarak kendimi serbest bırakıyorum. Ağır yatağımı sarsan, her acımasız darbeye mobilyaları yerinden oynatan bir vuruş. Ellerim kalçalarını kavıyor, parmak uçlarım tenini kavradıkça morarıyor, onu kendime doğru bastırıyorum. Hiçbir seçeneği yok. İzin vermediğim hiçbir hareket yok. O benim insafıma kalmış. Ben ve bedenim onu uygulamaya göre kullanıyoruz. İnemeleri ve ağlamaları, başının arkasına dönmüş gözleri, mutluluktan uçmuş ifadesi, ihtiyacım olan tek onay.

Ve sonra aniden geliyor. Vücudu nabız gibi atıyor ve titriyor, altımda yatağında çırpınıyor. Eli göğsüme saplanıyor, tırnakları beni işaretliyor, onu tüketiyor, neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar ele geçiriyor. Onunla birlikte uçurumun kenarına yuvarlanıyorum, onun coşkusunu kovalıyorum, his o kadar ezici ki neredeyse bayıldığımı düşünüyorum çünkü bir sonraki bildiğim şey, onun üzerinde olmam, artık onun üzerinde havada durmamam, hala onun içinde olmam.

"İyi misin?" diye sorabiliyorum. "Sana zarar mı verdim?"

Hiçbir yanıt gelmedi ve kendimi zorlayarak doğruldum, başımı elimle destekledim, dirseğimi yatağa gömerek ona bakabildim. Gözleri kapalıydı, nefesi düzensizdi.

"Bellamy?" Korku beni sardı ve parmaklarımı yüzünde gezdirdim.

“Evet. İyiyim. Sadece farkında değildim... Yani, hiç bilmiyordum.” Titrek bir nefes. “Yüzlerce kez kendimi orgazma ulaştırmıştım ama hiç böyle olmamıştı.”

Onu derin, uzun ve sert bir öpücükle öpüyorum. "Kıpırdama. Seni temizlemem gerek."

Başını sallıyor, yatağıma biraz kan bulaştırdığını fark edince yüzü kızarıyor. Umurumda değil. Aslında hoşuma gidiyor ve ona bunu söylüyorum. Bunu görünce penisim tekrar sertleşmeye başlıyor, vücudum kasılıyor ve daha fazlasını istiyor.

Penisimin üzerindeki lekeye parmağımla dokunup dudaklarıma götürerek tadına bakıyorum. Yüzünde şok ve hayret karışımı bir ifadeyle beni izliyor. Bakire kanının tadı beni onu tekrar öpmeye itiyor.

Yıllardır, diye düşünüyorum. Bütün hayatımız boyunca onun bizimle başa çıkabilmesini bekledik.

Düşüncelerimi görmezden gelerek banyoya doğru yöneldim ve sıcak, ıslak bir bezle geri döndüm. Bezi bacaklarının arasına bastırıp onu kendime doğru sardım, sıkıca kucakladım ve nefesini içime çektim.

"Sen benimsin, Bellamy. Seni asla bırakamam."

Kalbim göğsümde burkuluyor ve gözlerimi açtığımda onu kollarımda güvende buluyorum. Güvende...

Tanrım, kahretsin, artık benim olduğuna göre, bir daha asla eskisi gibi olabilecek mi?

"Sanırım iyi bir gece geçirdiniz."

Abim bana sırtıyor. Büfeden bir kupa alıp içine dumanı tüten sıcak kahve doldururken bile. Bu basit bir sırtıma değil. Sonuçları olan, her şeyi bilen ve benim üzerimden gülen bir sırtıma.

Elimde kahvemle oturuyorum. Saat çok erken. Onun uyanık olacağını bile tahmin etmemiştim, başka birinin uyanık olacağını hiç düşünmemiştim. Bellamy, işimiz bittikten yaklaşık on dakika sonra odamdan gizlice çıktı ve o zamandan beri huysuz, çekilmez, uykusuz bir herif oldum.

Onunla birlikteyken kendimi tamamen ona kaptırmak çok kolay. Düşünceleri ve sonuçları aklımdan uzaklaştırmak çok basit. Ama sonra o an bitiyor, bana gülümsemiyor, öpmüyor ya da bana cevap vermiyor ve yaptığım şeyin, onunla birlikte göze aldığım her şeyin suçluluk duygusu, zehir gibi sinsice bilincime sızıyor.

Homurdanıyorum.

"Bak, şimdi daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm."

Başım masaya düşüyor, kollarımı kavuşturmuş halde kayboluyorum. Rowan, benden daha genç olduğu ve kendisinden başka pek bir şeye inanmadığı için, sahip olduğum tek kişi. Beni anlayabilecek tek kişi o.

"Ne yapıyorum ben?"

"Aşık olmak."

O kadar sade bir şekilde söylüyor ki, sanki kurgu değil de gerçekmiş gibi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Saçmalıklarla uğraşmayı bırak. Dün

gece dadıyla yattım. O berbat patron klişesi tam olarak benim."

Gülüyor. "Sen tam bir aptalsın, Sebastian."

"Öyle miyim?" diye soruyorum. "Onun gibi bir kadınla, hatta herhangi bir kadınla ilişkiye girmenin sonuçlarını biliyor musun?"

"Evet. Sana zaten söylemiştim. Aşkım."

Ona göz devirmek için başımı bile kaldırmaya tenezzül etmiyorum. "İki dakika da olsa bu ahmaklığı bırak da bana bunun onun için, benim için veya çocuklarım için nasıl kötü sonuçlanmayacağını anlat."

İçini çekti. "Bunun olacağını söyleyen hiçbir şey yok. Lanetten mi yoksa onunla birlikte olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Hepsi."

"Bu lanete inanıyor olsanız bile, hiçbirinizin diğerlerinden daha fazla tehlikede olduğunu gerektiren bir durum yok."

Başımı kaldırdım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Aslında inanıyorum." Kahvesinden bir yudum alırken açık renk gözleri bana doğru parıldadı. "Bu lanete inananlardan değilim ama eğer kaderimiz buysa, oturup gelmesini beklemenin ne faydası var?"

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Hayır. Saklanıyorsunuz. Evet, korumanız gereken çocuklar var, ama eğer lanetli bir aile isek, bırakın her günün her saniyesini yaşasınlar. İntikam bu, kardeşim. Yaşamak. Eğer yarın hayatları ellerinden alınsaydı, hayatlarının son üç yılını dünyada çocuk olmak yerine bu sarayda kış uykusunda geçirdiklerini bilmek sizi nasıl hissettirirdi?"

"Bellamy'ye benziyorsun."

Sanki anlamaya başlıyormuşum gibi başını salladı. "Çünkü o haklı, ben de haklıyım. O senin hayatına bir sebeple girdi. Bellamy senin lanetini kıran kişi."

Alaycı bir şekilde burun kıvırdım.

"Hayır. Ciddi söylüyorum. Onu seviyorsun." Ayağa kalktı, ikimizin de kupalarını doldurdu ve buharı tüten kupalardan birini bana uzattı. Sıcak porseleni kavrayarak aldım, derin sulara dalmadan önce biraz dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Onun hakkında konuşurken seni telefonda duydum. Adını söylerkenki sesini. Londra'yı neden terk edip eve uçtuğumu sanıyorsun? Onu kendi gözlerimle görmek zorundaydım. Seni tuzağa düşüren kadını. Daha önce diğer bakıcılardan hiç bahsetmemiştin. Çocuklara düzgün bakmamaları dışında senin için hiçbir anlam ifade

etmiyorlardı. Bana on dakika boyunca Bellamy hakkında boş boş konuştun.”

Bu doğru mu? Bunu ben mi yaptım?

"Dün gece seni onunla gördüğümde, işte bu aşk, kardeşim. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Çok kolay anlaşılıyor, yüzünden de belli oluyor."

"Olamaz. Bu... bu benim kimliğim değil, Rowan."

"Peki, buna ne ad verirdiniz?"

"Seks."

"Tekrar dene. Nora ile birlikte oldun ve ona karşı en ufak bir duygu bile beslemedin."

"Pekala. Farklı cinsiyet. Kirli seks. Sert seks. Ateşli seks."

Bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama telefon görüşmesi ona dokunmadan önce gerçekleşti. Devam et."

İnleyerek sandalyeme geri yaslandım, parmak uçlarım tahta masanın kenarına bastırdı. "Tutku. Saplantı. Arzu. Ona doyamıyorum ama geçecek."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben ona cevap vermiyorum çünkü içten içe, kanımda, bunun olmayacağını biliyorum. Bellamy'ye karşı hislerim var, evet. Güçlü hisler. Tüketen hisler. Ama aşk mı?

"Öyleyse bunun nasıl sevgi olmadığını açıklayın," diye ısrar ediyor ben sessiz kalınca. "Çünkü o kelimenin çirkin, kötü tarafını mı öğrendiniz? Peki ya diğer tarafı? Yok etmek yerine yaratan tarafı. Yıkma yerine iyileştiren tarafı?"

Bütün bunları geçiştirmeye çalışarak kahvemden bir yudum alıp alaycı bir şekilde, "Bu tür bir aşkı deneyimleyerek mi biliyorsun?" dedim.

"Hayır. Henüz değil, ama şu anda benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz. Kabul et Sebastian. Bellamy'yi seviyorsun."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Babam bana her zaman aşkın bir kral için bir zaaf olduğunu, bir tehlike olduğunu, hatta bir silah olarak kullanılabileceğini öğretmişti. Bunu çocuklarıma olan sevgimde görüyorum ve asla aşk için evleneceğimi hayal etmemiştim. Biz böyle yapmayız. Biz mevki, güç ve soy için evleniriz. Ya da en azından Nora ile öyle evlendim, çünkü benden beklenen buydu.

Ama bu kadını istediğimi inkar edemem. Sadece bedenini değil, mantığa ve akla meydan okuyan bir şekilde onu istiyorum. Onu izliyorum, onu düşünüyorum ve sadece bir bakış için ya da zeki ağzından bir kelime duymak için bile onu arıyorum. Benimkine benzer kelimeler, sonsuza dek

zihnimde en üst sırayı almak için birbirleriyle yarışıyor. Ona karşı sahiplenici ve vahşiyim. Samil'i sadece adını söylediği için öldürmek istiyorum.

Dün gece onun içindeydim ve sanki... sanki bulunmuş gibiydim. Görülmüş gibiydim. Evimdeydim.

Olan bu mu? Bu his bu mu? Ona aşık mı oluyorum?

Konuşmak istiyorum ama birden nefes alamıyorum. Göğsümün boş kısmı yanmaya başlıyor ve kendimi çok bunalmış hissediyorum. Başım dönüyor. Yönümü kaybediyorum.

"Peki o da seni seviyor mu?"

Ellerimle yüzümü yukarı aşağı ovuyorum. "Bunu nereden bilebiliriz?"

Gülerek, "Öyle işte. Sormak istediğim, seni kullanıyor mu yoksa aranızda gerçek bir sevgi mi var?" dedi.

"Beni kullanmıyor. Çoğu zaman benden hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin değilim."

"Onu kim suçlayabilir ki?"

Sinirden kudurmuş bir şekilde, öfkeyle homurdanıyorum. Tamamen keyifsizim. "Kahretsin, Rowan. Bu da ne?" Ayağa kalkıp volta atıyorum, ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu düşündüğümünden çok daha kötü. "O yirmi bir yaşında."

"Ve?"

"Ve onların dadıları!" diye kükredim, ona doğru dönerek. "Çocuklarımın benden on beş yaş küçük dadısıyla yatıyorum. Genç çalışanımı avlayan şehvet düşkünü, kötü bir yaşlı adam olarak görüleceğim. Kimse gerçeği anlamayacak. Ve şimdi..." Kahretsin. "Şimdi..." Lanet olsun. "Şimdi... kahrolası herif, şimdi onu seviyorum." Sandalyeme yığıldım.

Rowan her zamanki gibi sakin, olanlardan en ufak bir şekilde bile rahatsız değil. Hatta... çok sevinçli görünüyor. Kendinden emin.

"Belki de ikiniz gerçekten birbirinizi seviyorsanız, bu hepinizi kurtarmaya yeter."

"Bunu nasıl ele alacağımı bile bilmiyorum."

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken, kaçmam gerekiyordu ki kolumu yakalayıp beni durdurdu. "Beni dinle. Lanetimizin tüm fikri, sevgisiz bir ilişkiden, ihanetten kaynaklandı. O zamandan beri, kanımızdan her kral veya kraliçe için sevgisiz evlilikler oldu. Ama şimdi sen aşıksın ve Bellamy de sana karşılık verebilir. Bu tür bir gücün neler yapabileceğini düşün."

"Bu kadar fırtınalı bir şeye çok fazla umut bağlıyorsunuz."

"Belki. Şu an elimizdeki en iyi seçenek bu. Ve daha önce sahip olduğumuzdan çok daha fazlası. En azından kızlar ve Zayer mutlu. Onlara önem veren, cesur ve güçlü bir bakıcı buldun. Ona sıkıca sarıl Sebastian. Ona sıkıca sarıl."

Kardeşimi kahvaltı salonunda bırakıp koşuya çıkıyorum. Spor salonuna gidebilirdim. Orada her zamanki gibi koşabilirdim, ama şu anda temiz havaya ve saray arazisinin etrafında kıvrılan patikalara ihtiyacım var. Ayakkabılarımın altında çakıl taşları sürtünüyor, uzaktaki dağların zirvelerinde ilk kar belirtileri görülüyor. Game of Thrones'tan esinlenmiş gibi, kış geliyor. Bu saatte burası huzurlu, serin, yalnızlık hoş geliyor.

Ama yine de Rowan'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyor.

Bellamy'yi seviyorum. Eğer o da beni seviyorsa, ki bence seviyor, laneti kırma gücüne sahip olması önemli.

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da, en azından ilk konuda haklı olduğunu biliyorum. Ona aşık olmamam imkansızdı. Belki de ilk görüşte aşık olurdum. İnatçılığıma ve aşka dair ön yargılarıma rağmen, ona sahip olduğum şu anki kadar özgür ve canlı hissetmedim hiç.

Özgür?

Ben mi oyum? Biz mi oyuz? O bizim için bunu mu yaptı? Bu kadar basit olabilir mi? Hayır. Bunun bir püf noktası olmalı. Bu dünyada hiçbir şey bu kadar basit değildir. Özellikle de benim için.

Saraya döndüğümde sırlıklam ter içindeydim ve kaslarım ağrıyordu. Ayrıca ayrıldığım zamanki kadar bile rahatlayamamıştım. Bellamy ile birlikte olmak istiyorum. Çocuklarımla birlikte olmak istiyorum; hepimiz birlikte.

Bellamy ile aramızdaki ilişkinin ne olduğunu henüz bilmiyorum. Bir ilişki mi? Eğlence mi? Bunların hiçbirini daha fazla konuşmadık henüz ve Bellamy'nin ne düşündüğünü de bilmiyorum. Onunla konuşmam gerekiyor. Bugün.

Merdivenlerden hızla çıktım ve neredeyse Althea'ya çarparak aşağı iniyordum. "Ah, işte buradasın," dedi, ama bana kaşlarını çatarak

bakıyordu. "Bir dahaki sefere saraydan koşuya çıkmaya karar verdiğinde, telefonunu da yanına alma nezaketini göster."

"Neden? Ne oldu?"

"Rowan, Emily ile bana çocukları giydirmemizi söyledi ve sonra Raichau Dağı'nın eteğindeki doğal kaynaklara giden patikaya doğru yola koyuldular."

"Ne?!" diye bağırdım.

Yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Yanlarında her kişi için iki görevli aldılar. Üç saatten fazla uzakta kalmayacağına söz verdi."

"Üç saatlik yürüyüş mü? Zayer bunu asla başaramaz."

"Bu Rowan'ın sorunu, değil mi?"

Başımı salladım, ellerimi belime götürdüm. Sinsi herif bunu yapmak için koşuya çıkmamı beklemişti. "Dün bir dışarı çıkmayı kabul ettim. İkisini kabul etmedim. Bellamy nerede? Bundan haberi var mı?"

"Bugün Bellamy'nin izin günü, ama o da ben de seni aradık ve sen cevap vermedin. En son duyduğuma göre babasını görmeye gitmek için hazırlanıyordu."

"Ne zaman ayrıldılar?"

"Yarım saat önce."

Merdivenlerin yanındaki taş duvara yaslanarak iç çektim. Neredeyse varmışlar bile. Rowan'ın o yeri seçmesine şaşırmadım. Burası, kışın çocukken başımıza bela açtığımız yerdı çünkü göl doğal bir sıcak su kaynağıydı ve bölgeyi yemyeşil tutuyordu. Taş sektirir, hayvanları kovalar, ayaklarımız ağrıyana kadar yürüyüş yapardık, kendimizi maceracı sanırdık.

"Buna izin vermeli miyim?"

Althea alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Bitti, Sebastian. Ama patika nispeten düz ve çok uzun değil, ayrıca yılın bu zamanında kar olmayacak."

"Bu, tehlikeli bir yokuş."

"Ama bu onların düşeceği anlamına gelmiyor. Sadece dikkatli olmamız gerekecek."

Bakışlarım merdivenlere indi. "Yanlış yaptığımı mı düşünüyorsun? Bizi burada tutmakla mı?"

"Bence Bellamy ve Rowan haklı. Çocukların saray duvarlarının ötesinde büyüüp gelişmesinin zamanı geldi. Bu, sizin yanlış yaptığınız anlamına gelmiyor. Yapmanız gerektiğini düşündüğünüzü yaptınız. Şimdi Bellamy ile birlikte olduğunuz için işler farklı görünüyor."

Hafifçe sııttım ama bundan pek de eğlence yoktu. "Şimdi Rowan gibi konuşuyorsun. Ayrıca, benim ve onun hakkında nereden biliyorsun?"

Şüpheyle kaşını kaldırdı. "Yaşlı bir kadını asla hafife alma Sebastian. Biz her şeyi biliyoruz. Hatta olaylar olmadan önce bile."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Rowan'la dün gece bu konuda konuştuk. Bellamy konusunda da onunla aynı fikirdeyim. Bence o sizin karanlığınıza ışık. Bu krallığın, üzerinize çöktüğünüzü hissettiğiniz her türlü büyüyü kıracak ışığa ihtiyacı var."

İçimden derin bir iç çekiş geldi. "Duş alacağım ve Bellamy'yi babasını ziyarete götüreceğim."

"Ne?"

Althea'nın yüzünde beliren şok ve endişeye gülümseyerek karşılık verdim. "Çocuklarım dışarı çıkabiliyorsa, ben de çıkabilirim."

Kaşı, dikkatli bir şekilde yukarı kalktı. "Bu resmi bir randevu mu?"

"Randevu mu? Ben yaşlı bir adamım. Bir kralım. O ise dadı. Onunla nasıl gerçekten randevuya çıkabilirim ki?" Bu sorunun kime yöneltildiğinden emin değilim. Bana mı, yoksa ona mı?

"Nora'dan sonra yoluna devam etmen serbest. Ayrıca, bence ülke seni biriyle birlikte görmek ister. Halkının seni mutlu görmesi iyi olurdu. Çocukların mutlu olduğunu görmek. Sevginin birleştirme ve yeniden canlandırma gücü vardır."

"Aşk mı? Kim aşktan bahsetti ki? Az önce flört etmekten bahsediyordunuz."

"Yaşlı bir kadını kandırmaya çalışmanın tehlikeli olduğunu sana az önce söylemişim, değil mi? Hem kadınlar konuşur işte. Detayları ondan alırım. İyi yolculuklar." Omzuma hafifçe vurup merdivenlerden aşağı inmeye devam etti. Bu iş çoktan kontrolden çıkmıştı ama Althea, Bellamy ile birlikte olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, yüzündeki sırıtış memnun olduğunu gösteriyordu.

Oldukça hareketli bir sabah oldu ve henüz saat dokuz bile olmadı.

Geriye kalan merdivenleri de hızla tırmanarak doğruca Bellamy'nin odasına yöneldim. Belki de bunu sır olarak saklamak için daha çok özen göstermeliydim, ama görünüşe göre bunun zamanı geçmişti. Kapısını çaldım, ancak kimse cevap vermedi.

"Bellamy?" diye fısıltıyla kapıya seslendim ve kulağımı tahtaya dayadım. İçeriden sesler geliyordu ama ne olduğunu tam olarak

anlayamadım. Tekrar vurdum ve hâlâ cevap vermeyince kapı kolunu denedim. “Bellamy?” diye seslendim, kapıyı birkaç santim araladım.

Borulardan akan suyun sesi kulağıma çarpıyor ve gülümsüyorum.

Ne biliyorsun? Benim de duş almam gerekiyor.

Odasına sessizce girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Bu muhtemelen her sınırı aşmak demek, ama duşta onu görmenin cazibesine karşı koyamadım. Banyosunun kapısını iterek açtım ve Bellamy duşta saçlarını yıkıyordu; vücudunun buğulu, ıslak silueti beni anında tahrik etti.

Onu korkutmamak için kapıya hafifçe vurdum ama yine de vurdum ve o sıçrayarak bana doğru döndü. "Ne oluyor?! Burada olmaman gerek."

“Ama benim de duş almam gerekiyor.”

Duruşunu değiştiriyor, ellerini beline koyuyor. "Sence bana katılmana izin vermeli miyim?"

"İzin istemiyordum," diyorum ona, terli koşu kıyafetlerimi çıkarıp cam kapıyı açıp yakıcı suyun altına girerken. Bir anda, tam da bana laf sokmak için ağzını açacakken, dudaklarım onunkilere değiyor, bedenim onu serin fayans duvara bastırıyor. "Ağrıyor mu?" diye soruyorum parmaklarım ıslak bedeninden aşağı, göğüslerinin üzerinden geçip bacaklarının arasına kadar inerken.

İnleyerek başını salladı ve "Burada olmaman gerek" diye tekrarladı.

"Neden?" diye soruyorum onu kollarımın arasına alıp bacaklarını bana dolamaya zorlarken. "Zaten herkes biliyor."

Başını geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor, ben de onunla oynamaya, onu okşamaya, tahrik etmeye ve benim için iyice ıslatmaya başlıyorum. "Bunu duymak istemiyordum."

"Benden utanıyor musun?" diye yarı şaka yollu soruyorum.

"Tıpkı o ahlaksız dadı gibi görüneceğim. Kralı baştan çıkaran fahişe gibi."

Dudaklarına doğru gülümsedim. "Gözlerini aç bana, Bellamy. O güzelim maviyi görmeme izin ver."

İstemeyerek gözlerini aralıyor ve ben ona dokunuyor olsam da, yüzü kızarmış ve göz bebekleri irileşmiş olsa da, güzel yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi var. Elimle kalçalarına dokunup, ağırlığını desteklemek için vücudumu ona doğru bastırıyorum, böylece yüzünü avuçlarımın içine alabiliyorum. Bir anlığına, duşun sesi bize eşlik ederken, sadece gözlerinin içine bakıyorum.

“Benimle ilgili neden endişeleniyorsun?”

Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını kaçırmaya çalışıyor, ama buna izin vermiyorum.

“Bilmiyor musun? Bunun benim için ne anlama geldiğinden gerçekten haberin yok mu?”

Gözleri hızlı ve gergin bir şekilde gözlerimi taradı, kırılganlığı elle tutulur bir güçtü. Sonunda, neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle, "Ne?" diye sordu.

“Sana söylemiştim, sen benimsin.”

Gözlerini devirdi, ben de hızlıca poposuna bir tokat attım.

“Bu geçici bir şey değil. Bu benim için eğlence ve oyun değil. Bunu düşündüğünü biliyorum ve ilk başta seni vazgeçirmeye çalışmadım, çünkü ben de emin değildim. Ama sana deli gibi aşığım. Dahası.” Titrek bir nefes alıyorum, daha önce hiçbir kadına söylemediğim kelimeleri söylemeye hazırım. “Seni seviyorum.” Ona sanki dünyamdaki tek şeymiş gibi bakıyorum. “Seni seviyorum,” diye tekrarlıyorum.

Ve bunu söylemek, bunca yıldır hayal ettiğim kadar korkunç veya mide bulandırıcı değil. Bununla birlikte gelen bir hafiflik var. Bir özgürleşme. İçimde derinlerde inanılmaz bir şeyin açığa çıkması, kaslarımın gevşemesi ve dudaklarımda tuhaf bir gülümseme oluşması. Özellikle de onun inanmaz bakışlarıyla.

"Ciddi misin?"

“Evet. Seni seviyorum. Bu sonsuza dek sürecek. Beni özgürleştirdin.” Lanetin kırılıp kırılmadığına inanmakta zorlanmıyorum—buna inanmak neredeyse imkansız—ama o beni özgürleştirdi. Beni, sonsuza dek bilerek görmezden geleceğim bir dünya ve hayatla yüzleşmeye zorladı.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek yanağına doğru aktı ve ben de baş parmağımla sildim.

“Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?” Belki de acele ediyorum –daha yeni başladık– düşüncesi, etrafımızdaki suyun çarpmasından daha yüksek ve daha yankılı bir şekilde içimi ürpertiyor.

Kolları beni sarıp sarmalıyor, göğsümü kendi göğsüne doğru çekiyor, yüzü omuzumla boynum arasındaki boşluğa düşüyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"İstemiyorsan sorun değil," diyorum başının tepesini öperek. "Ama benim için bu gerçek ve kalıcı. Sen bir kralı baştan çıkaran bir fahişe değilsin, ya da nasıl deniyorsa artık. Sen kafese kapatılmış bir adamı bulup özgür bırakan kadınsın. Ve bunu son nefesime kadar savunacağım."

“Aman Tanrım, Sebastian.” Nefes nefese, vücudu titreyerek. “Göğsünde ne güzel bir kalp var. Orada olduğunun, hatta attığının farkında bile olduğundan şüpheliyim.” Başını kaldırdı ve gözleri benimkine kenetlendi. “Ben de seni seviyorum. Öyle ki, başka hiçbir şey düşünmüyorum. Sensin, tamamen sensin, sadece sen.”

Kalbim göğsümde patlayacak gibi oluyor.

“Peki, biz nasıl yapabiliriz—”

Ağzımla onu susturuyorum. "Yapabiliriz çünkü başka hiçbir şeyin önemi yok. Eğer şimdilik, birlikte daha uzun süre geçirdikten sonrasına kadar bunu gizli tutmak istiyorsan, tutabiliriz."

“Evet. Belki sadece şimdilik. Yeni ve çok fazla sorumluluk gerektiriyor. Ve ben hala dadıyım.”

“Öyleyse öyle yapacağız. Zaten henüz kimsenin bilmemesi gereken bir şey bu. Ama bil ki, istediğim kişi ve şey sensin ve bu asla değişmeyecek.”

Ona sürtünüyorum ve tek bir hareketle içindeyim. Ait olduğum yerdeyim. Onu yavaşça, tatlı bir şekilde alıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. Dün geceki vahşi halimden çok farklı. Onu bedenimle seviyorum ve bu, ruhu sarsıcı olduğu kadar zahmetsiz ve enfes de. Çünkü güvencelerime rağmen, aramızdaki bu şey basit değil. Bu yeni aşkı canlı tutabilmek için, onun için canla başla savaşmam gerekeceğini zaten biliyorum. Ya kazanamazsam?

“Burası muhtemelen şimdiye kadar bulunduğum en büyülü yer,” diye haykırıyorum, balkonun kenarından uçsuz bucaksız karla kaplı dağların muazzam manzarasına hayranlıkla bakarken, nefesim önümde buharlaşıyor. Kar, gökyüzünden süzülen peri tozu gibi minik buz taneleri halinde yağıyor ve bu anı daha da büyülü kılıyor.

Sebastian arkamdan kollarını göğsüme doladı, vücut ısısı buz gibi havaya tezat oluşturunuyordu. "Hayalini kurduğun her şey mi?" diye kulağıma fısıldadı.

“Ve dahası da var.” Gülümsemeyi bırakamıyorum. Buraya üç gün önce geldiğimizden beri yaptığım tek şeyin bu olduğundan eminim.

Geçtiğimiz ay hiç de beklediğim gibi geçmedi. Hiç. Beni seviyor. Messalina Kralı Sebastian beni seviyor. Bu gerçekten oluyor mu? Aşık olduğumu biliyordum. Bu sonuca varmak kolaydı.

Peki ya o?

Böyle bir şeyi kimseye, hele ki bana yapabileceğini hiç hayal etmediğim bir adam. Böylesine sert ve kaba bir adamdan böylesine tatlı ve şiirsel sözler. Ama her zaman çok tutkulu. Yaptığı her şey öyle. Bunu şişeye doldurup asla kaybetmek istemiyorum. Sanki bir rüyadan fırlamış gibi. Her an uyanacağımı bildiğim bir peri masalı. Sebastian, tüm o somurtkan, buyurgan tavırlarına rağmen, sevgi dolu, nazik ve şefkatli biri. Sanki "Seni seviyorum" bombası onda her şeyi değiştirdi.

Her şey değil elbette.

O hâlâ aynı kişi. Sadece biraz yumuşamış.
Özellikle burada.

Hepimiz, Messalinya sınırındaki Alpler'de, kraliyet ailesine ait bir dağ evinde saklanıyoruz. Bu görkemli dağ evi, on beş bin dönümlük dağlık arazide yer alıyor ve geniş araziye giriş ve çıkış için sadece tek bir yol bulunuyor; bu da onu ana saraydan bile daha güvenli kılıyor. Babamın içeri girmeyi başardığını ve benim de çok az bir zorlamayla içeri girebildiğimi düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Burada olmak sarayda olmaktan farklı bir his veriyor. Burada bir özgürlük duygusu var. Sanki Sebastian tacını ve ağır yükünü geride bırakmış gibi. Onu hiç bu kadar gülümserken görmemiş, kahkaha atarken duymamıştım. Buna, farkında olduğundan çok daha fazla ihtiyaçı vardı. Hepimizin, özellikle de çocukların.

Daha da önemlisi, saraydan üç kez daha ayrıldık. Sebastian bu konuda çok katı ve ciddi, şakaya yer vermeyen kurallara uymak zorundayız. Halkın içine hiçbir yere gitmedik. Kraliyet ailesinin saraydan ayrıldığını kimseye söylemeye izin verilmiyor. Ülke ve dünya açısından bakıldığında, üç yıldır hala ayrılmadılar. Çocukların gideceği her yer için Sebastian'ın önceden onay vermesi ve onlarla birlikte olması gerekiyor.

Kimse buna itiraz etmiyor. Birincisi, o adamla tartışmayı denediniz mi? İmkansız. İkincisi, hepsi saraydan çıkıp biraz rahatlamak için o kadar mutlular ki, ellerine geçen her şeye razı oluyorlar.

Sebastian ve ben mi? Bir aydır gizlice iş çeviriyoruz. Bir aydır karanlık ve sırlar perdesi altında yaramazlıklar yapıyoruz. Althea, Rowan, Javier ve Emily dışında kimse bilmiyor. Çocuklar hiçbir şey bilmiyor. şimdilik böyle kalmasını istiyorum.

Ancak bu hafta Sebastian'ın farklı fikirleri var gibi görünüyor.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldıyor kulağıma, sonra da boynuma beni ürperten ıslak öpücükler konduruyor. Çok uzun zamandır doğum günümü kutlamamıştım. En azından özel veya anlamlı bir şekilde değil. Sadece babam ve ben olduğumuz zamanlarda, bana bir kek alır ve içine bir mum koyardı. Parti için arkadaşlarım yoktu. Bir yerden bir yere seyahat ediyorduk ve ekstra bir şey için paramız yoktu, ayrıca sık sık taşındığımız için somut hediyeler pratik değildi.

Ama yirmi iki yaşıma, onsuz yapmanın giderek imkansızlaştığı adamın kollarında, etrafımda bana ait her önemli parçayı sahiplenerek çocuklarıyla birlikte girmek, asla hayal edebileceğim bir şey değildi.

Özellikle de gidip bunu yaptığında...

Parmakları boynumun iki yanından yukarı doğru kayarak tenimi yabancı bir şeyle gıdıkladı. Her neyse onu boynumun arkasına yerleştirdi ve elim ağır bir kolye ucuyla yukarı fırladı.

"Sebastian," diye nefes nefese kaldım, bakışlarım aşağıya doğru kaydı ve devasa, kalp şeklinde bir elmasa kilitlendi. En az on karat olmalı, kesinlikle.

"Bu, büyük büyükannemin elmasıydı," diyor bana, çenesi omzumda, başlarımız birbirine değiyor ve ikimiz de kolyeye bakıyoruz.

"Büstünü mahvettiğim kralın karısı olan kadın mı?"

Gülümsemesini hissedebiliyorum. "Aynı şey. Uygun olduğunu düşündüm. Söylentilere göre kadın onu hiç sevmemiş, ama o kadını sonsuzca sevmiş. Bir bakıma bizim gibi."

Hafifçe kıkırdadım. "Bazen senden hoşlanıyorum. Dayanılmaz derecede huysuz ya da baskıcı bir eşek olmadığın zamanlarda."

Yanağıma bir öpücük. "Seni her zaman seviyorum. Şımarıklık yaptığın zamanlar hariç." Bir öpücük daha. "Bu onun nişan taşıydı."

"Sebastian." Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereyken ancak bunu söyleyebiliyorum. "Bu çok fazla. Yapamam..." Zorlukla yutkunuyorum. "Bunu kabul edemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bu senin. Onu bulunduğu gösterişli ortamdan çıkarıp buraya yerleştirdim. Klasik ve güzel. Tıpkı senin gibi. Kalbimi boynunda taşı, çünkü o senin ve başkasının değil."

Tanrım. Bu adam. Bu kral. Ona ne kadar şiddetli bir sevgi duyduğumu bilmiyor. Sevgimin derinliğini bile bilmiyorum. Anlatılamaz bir şey. Gözyaşlarım yanaklarımda donuyor ve umurumda bile değil. Kollarında dönüp duruyorum ve tüm varlığımla onu öpüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ona.

"Ben de seni seviyorum. Daha çok," diye fısıldadı dudaklarımla arasından ve bir kalbin bu kadar dolu, bu kadar huzurlu hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Bu adamla birlikte olmak, her zaman olmam gereken yerd. "Hadi gel." Elimden tuttu. "Çocuklar aşağıda bizi bekliyor. Ne yazık ki Rowan da." Bana sevimli bir göz kırptı. Rowan tam bir baş belası. Acımasız ve emir almayı ya da Sebastian'ın saçmalıklarına katlanmayı reddediyor.

Söylemeye gerek yok, ona bayılıyorum.

Odaya girip herkesin toplandığı yere doğru merdivenlerden inerken bile elimi sıkıca tutuyor. Çocuklar bu yolculukta babalarının bana ne kadar sevgi dolu davrandığını fark etmişlerse de, yorum yapmadılar. Saraydayken, onların ve diğerlerinin yanında fiziksel sınırları korumaya çalışıyoruz.

Ama burada, sanki o kuralların hiçbiri artık geçerli değil. Bu konuda daha fazla konuşmadık ve henüz onların bunu bilmesine hazır olduğumdan emin değilim. Ya bu yüzden benden nefret ederlerse ya da anneleri olmadığım için babalarıyla birlikte olmamı istemezlerse?

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırıyorlar çocuklar, beni solaryuma ve dağ evinin arka tarafına çıkan merdivenlerin tepesinde görünce.

"Teşekkür ederim!" diye gülümsedim, çocukların her birine sarılarak aşağı indim.

"Evet, evet, doğum günün kutlu olsun. Bu gece seni kutlayacağız. Ama aşağı inmen epey uzun sürdü. Yukarıda ne yapıyordun acaba?" diye homurdanıyor Rowan, abartılı bir şekilde akıllı saatine bakarak. "Yani, sanki biz de burada seni beklemiyormuşuz gibi değil." Herkes zaten kar kıyafetlerini giymiş durumda, yani evet, belki de herkesi biraz oyaladık.

Rowan, bu geziye nasıl geldiğini bana tekrar hatırlatır mısın?

"Çantalarımla birlikte arabaya bindim."

"Ha, doğru. İşte bu yüzden sizi davet etmedik."

Rowan gözlerini devirdi ve orta parmağını burnunun köprüsünden aşağı doğru gezdirdi. Kendimi gülmekten alamadım. Rowan'ın etrafta olması sadece Sebastian için değil, çocuklar için de iyi oldu. O eğlenceli bir adam ve çekiciliği herkesi, hatta Sebastian'ı bile etkiliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Kardan adam yapmak için!" diye çığlık atarak Sabrina sevinçle zıplayıp durdu.

"Sen Prenses Anna mısın?" diye takılıyorum. Birkaç hafta önce nihayet Frozen'ı izledik ve kızlar filme bayıldı. Ebeveynlerinin ölümüyle ilgili kısmı pek fark etmediler.

"Bu beni Kraliçe Elsa yapıyor," diye talep ediyor Phaedra, elimi kavrayıp beni Sebastian'dan uzaklaştırırken. "Ve kraliçe olarak, gidip kardan adamlardan oluşan bir kraliyet ailesi kurmamızı istiyorum. Erkeklerden değil. Kardan adamlar cinsiyetçi bir kavram."

"Cinsiyetçi mi?" Sebastian, altı yaşındaki çocuğuna bakarken kaşlarını çattı, ardından sorgulayan—ve belki de biraz rahatsız olmuş—bakışları bana kaydı.

Hiç pişmanlık duymadan omuz silktim. "Şey, bazı kelimelerin ve terimlerin aslında olmaması gerektiği halde cinsiyete özgü olduğunu ve bunun ataerkil bir topluma dayandığını tartışıyorduk."

"Evet, baba. Kraliçe olarak bunu değiştirmeyi planlıyorum," diye devam etti Phaedra ben paltomu giyip kar botlarımı ayağıma geçirirken. Dün gece yaklaşık 30 cm taze kar yağdı ve dışarı çıkıp içinde oynamak için sabırsızlanıyorum. Torino'da hiç kar yağmaz, bu yüzden çok uzun zamandır karda oynama fırsatım olmadı.

Rowan, dağ evinin arka kapısını açarken, buz gibi rüzgar ve kar yüzümüze çarparak, "Sevgili kızım, birinin bunu yapmasının zamanı çoktan geldi," diyor. "Bu dünyanın senin gibi güçlü kadınlara ihtiyacı var. Şimdiye kadar erkekler işleri berbat ettiler."

"Evet," diye onayladı Sebastian yorgun bir iç çekerek. "Bu çok doğru. Bunu inkar edemem bile ve mükemmel bir kraliçe olacaksın. Ama şimdilik, biraz daha benim küçük kızım olarak kalamaz mısın?"

"Pekala baba, ama şimdilik."

"Ne bulursam onu alırım." Phaedra'yı kollarının arasına alıp ikisini de kara doğru koşturdu ve onu bir yığın karın içine fırlattı. Uçarken çığlık attı ve baştan aşağı beyaza bürünmüş halde ortaya çıktığında, bir avuç karı savurdu. Kar Sebastian'ın yüzüne isabet etti ve bir an için herkes donakaldı.

Sabrina nefes nefese kaldı. Rowan ve ben kıkırdamalarımızı gizledik. Zayer ise karın çok yüksek olmasından ve kendisinin küçük olmasından, her adımının bizimkinden iki kat daha uzun sürmesinden sızlanıyordu.

"Bana kartopu mu attın?"

Phaedra omuzlarını dikleştirerek babasına meydan okurcasına baktı. "Yaptım."

"Ah, küçük kız, şimdi bunu hak ettin." Göz açıp kapayınca kadar Sebastian eldivenli eliyle bir kar yığını alıp Phaedra'ya fırlattı. Phaedra çığlık atarak fırlatılan kardan kaçtı, tam o sırada bir başka kar topu Sebastian'a isabet etti. Bu sefer sırtına.

"İşte benim kız kardeşim!" diye bağıyor Zayer ve işte bu kadar. Dev bir kartopu savaşına girişmemiz için gereken tek şey bu. Rowan, Zayer'i yakalıyor ve ikisi de büyük bir çam ağacının arkasına saklanıyor. Ben Sabrina'ya doğru gidiyorum ve güvenli bir şekilde arka güvertenin kenarına geçiyoruz. Phaedra ve Sebastian güçlerini birleştiriyor ve her şeyde olduğu gibi bu mücadeleye de son derece ciddi bir azimle girişiyorlar.

Çok geçmeden, kar topları her yöne doğru havada uçuşmaya başlar. Çoğu hedefi ıskalar, ancak Rowan'ın atışları ölümcül derecede isabetlidir. Özellikle de zavallı küçük Zayer'ı insan kalkanı olarak kullanıp, Rowan bir noktadan diğerine koşarken onu önünde tuttuğunda.

"Hadi bakalım evlat, biraz daha gayret et," diyor ona ve Zayer, Sabrina'ya güzel bir yumruk atmayı başarıyor.

"Adil değil," diye haykırıyor, kar taneleri örgüsünden damlarken.

"Onu yakaladım," dedim, eldivenli elimde sıkıca buruşturulmuş bir buz ve kar topu tutarak. Hazırlanıp tüm gücümle fırlattım, ama havada süzülürken Rowan'ı ıskalayıp Sebastian'ın tam ensesine isabet etti. Yüzü dışında vücudunun hava koşullarına karşı koruyucu bir giysiyle örtülmemiş tek yerine.

Hata.

Beni görünce gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde arkasını döndü. "Bunu bana mı vurdun?" Boynundaki erimeye başlamış kar ve buz sildi ve evet, bu çok soğuk ve berbat olmalı. Buraya geleli sadece on beş dakika oldu ve yanaklarımı şimdiden hissedemiyorum.

"Olabilir," diyorum ona. "Peki ne yapacaksın?" diye alay ediyorum, elimdeki yeni topu sanki beyzbol topuymuş gibi havaya fırlatıyorum. Topun yarısı dağılıyor ama önemli olan etki.

"Bununla ilgili ne yapacağımı bilmek mi istiyorsun? Sana göstereceğim." Bir aslan gibi üzerime atıldı. Çılgılık atarak, yarı şekillenmiş topumu ona fırlattım ve aynı anda depar atarken feci şekilde ıskaladım. Çok uzağa gidemedim. Yarım adım attıktan sonra kramponu kaygan bir zeminde kaydı. Sebastian, ayaklarının yere sağlam basması konusunda hiçbir sorun yaşamadan, inanılmaz derecede hızlı bir şekilde üzerime doğru geliyordu.

Kaçma şansım yok.

Bunu, birkaç saniye sonra beni yakalayarak kanıtlıyor. Kollarını belime doluyor ve beni ilk gece yatağına götürdüğü gibi omzuna atıyor. "Ah! Hayır. Beni indir."

"Nasıl istersen," diye yanıtlıyor ve tıpkı Phaedra'ya yaptığı gibi beni de kara atıyor.

Dünya etrafımda hızla dönüyor, havada süzülürken saçlarım her yöne savruluyor ve anında buz gibi beyaz bir örtüyle kaplanarak kara sertçe iniş yapıyorum. Ayağa kalkmaya, üzerimdeki tozları silkelemeye ya da doğrulmaya bile vaktim yok, çünkü bir sonraki nefesimde Sebastian üzerime atılıyor ve ağırlığıyla beni kara bastırıyor.

"Teslim oluyor musun?" Boynumdaki ve yanağımdaki kardan birazını yaladıktan sonra geri çekilip gözlerime baktı; gözlerinde giderek daha sık gördüğüm bir parıltı vardı. Yemin ederim ki bu parıltı mutluluğa benzeyen bir şeydi.

"Asla," diye dürttüm onu iterek. Doğal olarak, inatçı herif yerinden kıpırdamadı. Neyse ki, ya da aslında pek de şükür değil çünkü hepsi zıplayıp sırtına yığılıyor, benim üzerimdeki ağırlığı da artırıyorlar, çocuklar imdadıma yetişti. Çok geçmeden hepimiz çılgılık atıp gülüyor, sıırılsıklam ıslanmış ve buz gibi üşüyorduk.

Rowan'ın harika bir önerisiyle sıcak çikolata içme fikri aklımıza geldi ve sonra hepimiz sıcak ve kuru olan içeriye geri döndük, ıslak kar kıyafetlerimizi çıkardık ve rahat pijamalarımızı giydik; kardan adamları bugünlük neredeyse tamamen unuttuk.

Saatler sonra, devasa taş şöminenin önünde, tembel tembel ve akşam yemeğinde içtiğimiz şarabın etkisiyle yarı sarhoş bir haldeydik. Margarite ve Emily'nin bizim için hazırladığı inanılmaz bir yemeğin tadını çıkardık, ardından da Messalina'da çok popüler olan çikolatalı kek ve nefis bonbon benzeri şeylerden bol bol yedik. Geç oluyor ama hiçbirimiz umurumuzda değil. Zayer kucağımda yarı uyukluyor, Sebastian dizüstü bilgisayarında biraz çalışıyor, Rowan ise Phaedra ve Sabrina ile beş yüz parçalık bir yapboz üzerinde çalışıyor.

"Doğum günün kutlu olsun." Başımı geriye attım ve Althea'nın arkamda gülümseyerek durduğunu gördüm. Yanıma bıraktığı şeye doğru çenesini uzattı. "Hadi, aç şunu."

Sebastian dizüstü bilgisayarını kenara koydu ve Zayer'i kucaklayıp oturttu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Phaedra. "Hediye dağıtacaksak, bizimkini de almak istiyorum."

Kızlar odadan koşarak çıktılar ve ben de Althea'ya baktım. "Bunu yapmak zorunda değildin. Hiçbirini."

"Saçmalık. Bugün senin doğum günün."

Sabrina, "Önce bizimkiler," diye ısrar ediyor. Hem o hem de Phaedra, Rowan'ın da kendi hediyesini eklemesiyle hediyeler yığınının diğer tarafındaki kanepeye tırmanıyorlar. Bana tüm çocukların getirdiği hediyeği uzatıyor; bu, açıkça yeşil kağıda sarılmış bir kutu.

El yapımı kartondan yapılmış kartı yırttım ve içindekileri okuyunca neredeyse ağlayacaktım.

*Sevgili dostumuz Bellamy'ye. Seni çok seviyoruz.
Doğum günün kutlu olsun.
Sevgilerle, Phaedra, Sabrina ve Zayfer*

"Ben de hepinizi çok seviyorum!" dedim onlara ve kutunun üzerindeki kağıdı almaya gittim, ama içinde ne olduğunu görünce gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Bir iPad."

Bana bir iPad aldılar.

"Neden ağlıyorsun? Beğenmedin mi? Bize bir tane istediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?" diyor Sabrina. "Papa'ninkini kullanıyordun ve nedenini sorduğumda kendi paranı hiç karşılayamadığını söylemiştin. Bu yüzden biz de sana aldık."

"Bayıldım. Bu yüzden ağlıyorum." Yüzümü siliyorum, kendimi aptal hissediyorum. "Bunlar mutluluk gözyaşları." Beyaz kutuyu yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve her birine sıkıca sarılıp yüzlerini öpüyorum. "Teşekkür ederim, efsanevi prensesim, kraliçem ve en sevdiğim küçük adamım. Teşekkür ederim."

Rowan hafif bir sırıtişla hediye çantasını bana doğru iterek, "Bu benden," dedi. Çok profesyonel görünüyor. "Bunu seveceğini biliyorum çünkü ben harika biriyim ve hediye konusunda ustayım."

Şimdi gözlerimi deviriyorum ama bu onun hediyesine dalmamı engellemiyor. "Aman Tanrım!" diye bağırıp paketi hemen alıyorum.

Gülerek, "Bunların hepsinin işe yarayabileceğini düşündüm. Odam, sarayda Sebastian'ın odasına çok uzak değil, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bu arada, doğum günün için kendime hediye olarak yeni bir güröltü önleyici kulaklık aldım." dedi.

Ve işte böylece, yüz farklı kırmızı tonuna büründüm.

"Bu nedir?" diye soruyor Phaedra, çantayı almaya çalışırken, ben de hızla çantayı ondan uzaklaştırıyorum.

"Önemli değil. Sadece şapşal amcan Rowan'ın bir şakası."

Althea, başını sallayıp Rowan'a dudaklarını büzerek, "Evet, lütfen bize gösterme," dedi. "Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim."

"Çünkü ben en iyisiyim," diye muzipçe söylüyor ona. Çantayı elimden kapıp Sebastian'a fırlatıyor, Sebastian da içgüdüsel olarak yakalıyor. Çocukların duymaması için eğilip Sebastian'ın kulağına fısıldıyor: "Rica

ederim, ağabey. Sadece içindekilerle teyzemizi korkutma ve güzel yeni kraliçe adayımızı kaçıрма.”

Sebastian çantanın içine bakmaya bile tenezzül etmiyor. Popo tıkaçları, titreşimli oyuncaklar, kayganlaştırıcılar, meme kıskaçları ve evet... Utanç ve şehvetten alev alev yanıyorum. Bunu inkar etmeyeceğim bile.

Bir de bana söyledikleri var. Bunları dikkate alamam. Çünkü her ne kadar bunların hepsi büyü, özel ve bir peri masalından çıkmış gibi görünse de, bu düşüncelerin tamamen saçmalık olduğunu bilecek kadar eğitim aldım.

Kralın metresi olsam da olmasam da, onun kraliçesi olmayacağım. Nasıl olabilirim ki?

Hediyeleri açıp bir tur daha içki içtikten sonra, saat geç olmuş, çocuklar uyumuş ve birlikte yukarı kata çıktığımızda, benim dadı, onun da kral olduğunu unutmak kolay oluyor. Sonuçta bu bir tatil. Bir kaçış.

Ve eğer çok çabalarsam, boynumda onun kalbinin şeklini alan kocaman bir elmas taşıdığım gerçeğini düşünmemeye çalışacağım.

Ya da bunun sonsuza dek hayatım olmasını istemem gerçeği. Oysa bunların hepsi birer peri masalının parçası.

Onun yatak odamıza girişini izliyorum, dudaklarındaki cilveli gülümseme ve gözlerindeki mutlu, hafif sarhoş parıltı kalbimi hızlandırıyor. Kanımı kaynatan ve kalbimi hızlandıran bir bakış bu. Ne olacağını biliyor. Ağzımda bir bez parçası olsun ya da olmasın, bu gece Rowan'ın sunduklarını kullanmaya tamamen niyetliyim. Göğsümde o tanıdık baskının, beklenti ve gücün sıkılaştıran bir sarmalının oluştuğunu hissediyorum; neredeyse onu özlediğim kadar özlediğim bir şey bu.

Fransız kapılarına doğru, her adımı temkinli bir şekilde ilerliyor. Yaklaşık bir saat önce tekrar kar yağmaya başlamıştı ve önündeki sonsuz beyazlık denizinin ortasında, sanki içten aydınlatılmış gibi parıldayan, büyük pencerede ona bakmak, boynunda benim pırlantamın parıldadığını bilmek, asla unutamayacağım bir manzara.

“Buraya gel,” diye emrettim, sesim kendi kulaklarıma bile farklı geliyordu. Daha derin ve niyet dolu. Döndü ve gülümsedi, ama bana gelmedi. Oynamak istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve seve seve kabul ettim. Başına ne geleceğinden habersiz olsa bile. “Güzel bir doğum günü geçirdin mi?”

"Hayatımın en güzel doğum gününü geçirdim."

İçimde bir sıcaklık dalgası belirliyor. "Öyleyse neden şimdi beni bekletiyorsun? Minnettarlığını göstermen gerekmez mi?" Başını yana eğiyor ve bir an beni inceliyor, ta ki yüzünde bir hafiflik belirene kadar. Bu, bu geceki oyunumuzun bir parçası olacak. Bana kontrolü ele geçirme ve

onu ikimizin de arzuladığı sınıra doğru itme nedenleri veren, uydurulmuş küçük bir ihlal.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, şimdi tam önümde, iyi ve zaman zaman itaatkâr bir kız gibi durarak; parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Aramızda yaşanacakların ağırlığıyla tezat oluşturan hafif ve çiçeksi bir koku.

Uzandım ve parmağımı yanağından, boynundan aşağı doğru gezdirdim, göğüs dekoltesinin hemen üzerinde duran kolyeye kadar. "Ne kadar üzgünsün?"

Gömleğini çıkardığımda nefesi kesiliyor, onu dantelli, sade pamuklu, narin pembe bir sütyenle ve göğüsleri sütyenin üzerinde kabarak bırakıyorum. Tam Bellamy tarzı. Pratik, ama biraz da kadınsı bir hayal gücü. Ona en kaliteli ipek ve satenleri alacağımı, onu seksi ve günahkar her şeyle saracağımı biliyorum; şüphesiz itiraz edecek ama yine de sevecek.

"Çok üzgünüm, Sebastian."

Adımın onun dudaklarından çıkması neredeyse beni mahvetmeye yeter. Özellikle şu anda. Bir dua gibi. Bir izin gibi. Bir teslimiyet gibi. Kolyeyle ve sütyen çizgisinin üzerindeki göğüslerinin dolgunluğuyla oynamaya devam ederken penisim zonkluyor.

Hala...

"Majesteleri değil misiniz?"

"Evet, efendim." Sesi nefes nefese çıkmış, göz bebekleri ise genişlemiş ve kararmıştı.

"Çok özür dilerim Majesteleri. Bu hatayı bu gece bir daha yapmayacağım."

"Nedense bundan şüphe duyuyorum çünkü beni sınamayı çok seviyorsun," dedim ona, parmak boğumlarımı boynundan yukarı ve çenesine doğru gezdirerek. "Şimdi ben izlerken soyunmayı bitir."

Titreyen parmaklarıyla sütyenini çözmeye başlıyor. Bu kadar sinirli olduğu için bu iş normalden daha uzun sürüyor. Ona yardım etmiyorum. Acele ettirmiyorum. Emrimle soyunmasını izlemek, her yeni santim havaya ve bakışlarıma maruz kaldıkça teninde oluşan tüylerin diken diken olmasına tanık olmak bana zevk veriyor.

"Her şey," diye hatırlatıyorum ona, sonunda kilidi açtıktan sonra tereddüt edip sanki daha fazla talimat istiyormuş gibi durakladığında.

Sütyenini omuzlarından kaydırıp kumaşın hışırtısı eşliğinde yere düşmesine izin veriyor. Ardından pijamasının ipini çözüyor ve sonunda

sadece iç çamaşırıyla kalıyor; göğüsleri şimdi daha hızlı inip kalkıyor.

"Güzel," diyorum ona, çünkü gerçekten de öyle. Pürüzsüz teni ve dolgun kıvrımlarıyla, vücudu defalarca haritasını çıkardığım ama keşfetmekten asla bıkmadığım bir manzara gibi. "Arkanı dön."

Evet, öyle yapıyor ve sırtının hafif eğimine, kalçasının hemen üzerindeki gamzelerine ve koyu renk saçlarının omuzlarından aşağıya yumuşak dalgalar halinde dökülüşüne hayran kalıyorum. Giysili bedenim, neredeyse çıplak olan bedeniyle tam bir tezat oluşturarak sırtına yaslanıyorum. Saçlarını yana itip dudaklarımı boynuna, tam omzunun birleştiği yere koyuyorum.

"Bütün gün bunu düşündüm," diye fısıldadım tenine doğru. "Seni. Sana ne yapacağımı. Ve sonra Rowan, Rowan olmak zorunda kaldı ve ateşe benzin döktü."

Vücudundan bir ürperti geçti ve ben de göğsümde, sızlayan penisimde bunu hissettim. Bir kolumu beline dolayarak onu sıkıca kendime doğru çekerken, diğer elimle çıplak omzunda, kolunda ve göğsünde desenler çizdim. Avucumun içine aldım, ağırlığını avucumda hissettim, sertleşen meme ucu parmaklarıma bastırırken onu çekip gerdim.

"Ne istediğini söyle," diye talep ettim, burnumu boynunun kıvrımı boyunca gezdirerek. "Bu günü senin için daha da güzel kılmak için sana ne verebileceğimi söyle."

"Sen," diye fısıldadı ve yutkundu. Utangaç değildi, asla öyle olmadı, ama seks konusunda hâlâ yeniydi, meraklıydı ve zaman zaman biraz da gergindi. "Bana ne yapmak istersen, onu istiyorum."

Cevabından memnun bir şekilde boynuna doğru gülümsedim. Bu kadın... Kalbimin sahibi ve onu boynunda taşıyor. "Yatağa," diye talimat verdim onu bırakarak. "Sırt üstü yat."

O itaat etmek üzereyken, kardeşimin elinden o lanet kutuyu alıp içini karıştırmaya başladım. Daha önce bakmamıştım ama Bellamy'nin ifadesini gördüm ve daha sonra satın aldığı eşyaları ayrıntılı bir şekilde anlatırken benimle dalga geçti. Umarım bu gece gürültü önleyici kulaklıklarını iyi kullanıyordur çünkü süiti bizimkinin yanında olduğu için onlara ihtiyacı olacak. Çocuklar ve Althea katın diğer ucunda, Emily ve Javier ise alt katta.

Üzerinde denemek istediklerimi seçiyorum. Kadife kesesinden çıkardığımda ışığı yansıtan ince, mücevherli popo tıkaçı, şık ve modern, birden fazla ayarı olan ve denemekten keyif alacağım vibratör ve bir şişe

kayganlaştırıcı, çünkü zaten biliyorum ki poposu, ilk ilişkiye girdiğim zamanki vajinası gibi bakire.

Yapmayı dört gözle beklediğim bir şey, ama bu gece değil.

Onları komodinın üzerine, kolayca ulaşabileceği ama aynı zamanda görebileceği bir yere yerleştiriyorum, böylece planladıklarımı görüyor. Ve isterse, hayır diyebilir.

Bellamy yatakta uzanmış, saçları yastığın üzerine dağılmış, gözleri her hareketimi takip ediyordu. Tişrtm yavaşça çıkarırken, bakışlarının göğsümde ve kollarımda olduğunu fark ettim. Kibirli değilim. Günleri atlatmak için gereken dayanıklılığı korumak ve geceleri huzursuz zihnimi yormak için olabildiğince çok egzersiz yapıyorum. Ama omuzlarımın genişliğini, kollarımın hatlarını ve karın kaslarımın belirginliğini beğendiğini biliyorum.

Pantolonumu çıkarmadım, hem onu biraz sinirlendirmek için, hem de her zamanki gibi beni bir anda mahvedeceğini söylediği için ve bunun onun için uzun sürmesini istediğim için.

Yatağa yanına uzandım, diz çöktüm, parmağımla yumuşak karnını okşayarak tenine resimler çizdim. Göğüs uçları anında sertleşti ve hiç vakit kaybetmeden ağzımı önce birine, sonra diğerine indirdim, tadına baktım, gergin, buruşuk tenini emdim ve dudaklarından hafif inlemeler kopardım.

Ellerim keşfe devam ediyor, belinin kıvrımını, kalçasının genişliğini takip ediyor, klotunun lastiğinin altına kayarak zaten ıslak olan yerini buluyor. Göğsüne yaslanarak gülümsüyorum.

"ok heveslisin," diye takılıyorum, bir parmağımla giriş yerini çevreleyip henüz içeri girmiyorum.

"Evet," diye itiraf etti kısık bir kıkırdamayla, kalçaları hafifçe kalkarak elime bastırdı.

Geri çekiliyorum, bu da onun hafif bir itiraz mırıltısına neden oluyor. "Sabır," diye hatırlatıyorum ona, parmaklarımı klotuna takıp bacaklarından aşağı doğru çekiyor. şimdi tamamen çıplak, savunmasız ve açıkta. Tam da istediğim gibi.

Ona dokunurken acele etmiyorum, bilinçli hareketlerle onu tahrik ediyorum. Parmaklarım i bacaklarında yukarı doğru ilerliyor, onu kışkırtıyor ama asla en çok istediği yere ulaşmıyor. Tırnaklarımı hafifçe karnının üzerinde gezdiriyorum ve meme uçlarını sıkı tepeler haline gelene kadar daireler çizerek okşuyorum.

Titriyor, bedeni hareket ediyor, dokunuşumu kovalıyor, ona ihtiyaç duyuyor ve hareketsiz, sessiz kalmakta neredeyse imkansızlık çekiyor.

Onu derinlemesine öpüyorum, dilim ağzını tıpkı ellerimin vücudunu keşfettiği gibi aynı titizlikle keşfediyor. Tadı şarap ve kek gibi. Büyü ve umut gibi. Geleceğim gibi. Bir gün onu kraliçe yapacağım gibi. Rowan belki dalga geçmiştir, ama onunla bu konuda konuştuk.

O geçip giden biri değil. O kurtuluş. O sihir. Sadece benim için buraya getirilmiş bir tanrıça.

Sonunda parmağımı içine soktuğumda, ağzıma doğru nefes nefese kaldı, vücudu yataktan kalktı. Vajinası kaygan ve çok sıcaktı ve parmağımı içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken, vücudu ilkinde teslim olduğunda ikinci bir parmağımı da eklerken, nabzının etrafında nabzını hissedebiliyordum.

"Sebastian," diye inledi, gözleri yarı kapalı, dudakları öpüşlerimden şişmişti.

"Tam buradayım bebeğim," diyorum ona, parmaklarımı kıvrarak içindeki o yıldızları görmesini sağlayan noktayı buluyorum. "İyi hissediyor musun?"

"Çok güzel," diye zar zor söyleyebiliyor, elleri çarşafı ve saçlarını sıkıca kavramış halde.

Nefes nefese kalana kadar parmaklarımla onu okşuyorum. Orgazmına yaklaşırken uyluklarının titremeye başladığını hissedene kadar. Sonra duruyorum, tamamen çekiliyorum, onu orgazmın eşiğinde bırakıyorum ama henüz orgazmı aşmamış oluyorum.

"Hayır," diye itiraz etti, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Sırtıma zorla bastırıyorum. Ateşli kızım muhteşem bir şekilde öldürücü görünüyor. "Bu kadar kolay olacağını mı sandın?" diye soruyorum, kayganlaştırıcıya uzanırken. "Daha yeni başlıyoruz."

Parmaklarımı bolca kayganlaştırıcıyla kapladıktan sonra, bir parmağımı diğer girişine bastırıyorum. Henüz konuşmadığımız, hatta oynamadığımız girişe. Gözlerine bakıyorum, hayır demesini bekliyorum, kontrol bende olsa ve bedenimle istediğimi yapabilsem bile, onun rızasını istiyorum.

Kasların gergin olduğu bölgeye masaj yaparken bir an geriliyor ama sonra gevşiyor ve içini çekiyor.

"Devam etmek?"

Dişlerini dudagına geçirdi ve bakışları fişe kaydı. Büyük değil. Küçük; benim penisimden çok daha küçük. Titrek bir şekilde başını salladı ve bu

bana yeterliydi.

Burada acele etmiyorum, sabırlı ve nazik davranıyorum, eylemin baskınlığına ve onu becerebileceğim tüm yolların, sahiplenebileceğim tüm bakir yerlerin ve ona sahip olabileceğim tüm yolların kanımı coşturmasına rağmen. Vücudunun beni kabul ettiğini hissettiğimde, parmağımı daha derine indiriyorum, onu bir sonraki adıma hazırlıyorum.

Bana sürtünüyor, vajinasıyla oynanmasını istiyor ama henüz değil.

Fişin soğuk metal yüzeyini bolca kayganlaştırıcıyla kaplıyorum. "Gözlerin bende olsun," diye talimat veriyorum fişi anüsüne yerleştirirken. Gözlerime bakıyor, gözleri arzu ve güvenle kararmış. Fişi yavaşça içeri itiyorum, yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izliyorum. Sadece kaşlarında hafif bir çatılma, oyuncağın verdiği hisse alışırken dudaklarında bir aralanma var.

"Aferin kızım," diye övüyorum, tamamen içine yerleştiğinde. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dolu," diye fısıldıyor. "Farklı. Güzel." Bana iğrenç bir sırıtış atıyor. "Yasak."

Dürüstlüğüne derin bir öpücükle ödüllendiriyorum, elim tekrar bacaklarının arasına gidiyor, parmaklarım ıslaklığında kayıyor. Şimdi daha da duyarlı, vibratör hassasiyetini artırmış. Onu tekrar doruk noktasına yaklaşıtıyorum, iki parmağımla onu okşarken baş parmağımla klitorisini çevreliyorum.

Nefes alışverişi hızlanıp vajinasının duvarları parmaklarımın etrafında titremeye başladığı anda tekrar geri çekiliyorum. Sinir bozucu bir ses çıkarıyor ve bu da beni gülümsetiyor.

"Henüz değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ben söyleyene kadar değil."

"Sözümü geri alıyorum. Bu gece artık senin istediğini istemiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, kahkaha attım. "Yapacaksın. Söz veriyorum. İnanılmaz olacak. Sadece inan."

"Sadist," diye mırıldanıyor ve ben de ona gülümsüyor, dudaklarını öpüyorum.

"Yaşamak zorunda olduğum bir isimim var. Eğer bir canavar kralı değilsem, o zaman ben kimim?"

Derin bir nefes verdi ama ben vibratörü alıp en düşük ayarına getirdiğimde nefesi boğazında kaldı. Yumuşak vızıltı odayı doldurdu ve Bellamy'nin gözleri heyecanla büyüdü. Önce vücudunun her yerine—meme

uçlarına, karnına, uyluklarının iç kısımlarına—dokundum, sonunda da klitorisine getirdim.

Etki anında hissediliyor. Temasla birlikte irkiliyor, ağızından daha önce ondan duyduğum en derin inilti çıkıyor. Vibratr yavaşça dairesel hareketlerle gezdiriyorum, zevkin yüzüne dalga dalga yayılmasını izliyorum.

"Sebastian," diye hıçkırdı, elleri bana, kendini toparlayacak herhangi bir şeye uzanıyordu.

Majesteleriyle asla anlaşılamayacağını biliyordum, ama bunu boşveriyorum. Adımı ona yalvaran çaresiz bir yakarış gibi kullanmayı seviyorum.

Bileklerinden birini yakalayıp yatağı sabitledim. "Sakin ol," diye emrettim. "Sana verdiğimi kabul et."

Başını sallıyor, vibratörün yoğunluğunu artırdıkça itaat etmekte zorlanıyor. Kalçaları ona karşı koymak istiyor ama beni memnun etmek için onları hareketsiz tutmaya alışıyor. Doğrudan uyarım ve alaycı dokunuşlar arasında gidip gelerek onu doruk noktasına getirip sonra geri çekiliyorum. Her seferinde hayal kırıklığı artıyor ama zevki de artıyor, ta ki altımda titreyen, yalvaran bir hale gelene kadar.

nc kez reddettikten sonra, "Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, gelmem gerekiyor."

"Henüz değıl," diyorum ona, ama kendi kontrolüm de elimden kayıyor. Onu böyle görmek, yüzü kızarmış, çaresiz ve tıkala dolu hali... Vücudunun komutlarıma bu kadar mükemmel bir şekilde yanıt vermesi... Bütün bunlar, kendimi tutmanın sınırlarını zorluyor.

Vibratr en yüksek ayara getirip klitorisine sıkıca bastırıyorum. Sırtı yataktan kalkıyor, yoğun his vücudunu alt st ederken bir ığılık atıyor. Zevkin yüzünü nasıl buruşturduğunu izliyorum ve yaklaşan boşalmaya karşı koyarken uyluklarındaki gerginliği hissediyorum.

"Sebastian, yapamam—ben yapacağım—"

"Hadi bebeğim." İki parmağımı içine sokuyorum ki hissedebileyim ve oyuncağı klitorisinde tutayım, o da coşuyor. Vücudu neredeyse yetişemiyor, vajinası kasılıyor, zonkluyor ve parmaklarımı emerek onu beceriyorum. Bir yastık kapıp yüzüne bastırıyor ve içine ığılık atıyor, bunu yapmasından nefret ediyorum, her ne kadar gerekli olsa da.

Geldiğı sırada yüz ifadesi muhteşemdi ve bundan mahrum kaldığım için kendimi aldatılmış hissediyorum.

Kadın gevşemeye ve kasılmaya başladığı anda, klitorisi oyuncak için fazla hassaslaştığında, vibratörü yastıkla birlikte çekip alıyorum ve hâlâ şaşkın bir halde, hırıltılı nefesler alırken onu kucaklıyorum.

Sonunda kemerimi çözüp pantolonumun fermuarını açtım ve iç çamaşırlarımla birlikte hızla çıkardım. Penisimin sertleşmiş, acıyan ve uzun süredir onu böyle orgazm olurken izlemenin verdiği tahrikten dolayı damlayan bir halde serbest kaldığını gördüm.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, penisimin başı girişine değiyor.

O kadar ıslak ki, kolayca içeri giriyorum, ikimiz de bu hisle inliyoruz. Tıkaç onu inanılmaz derecede sıkılaştırıyor ve baskı neredeyse dayanılmaz.

"Kahretsin," diye fısıldadım, içimde sakinleşerek ikimize de kendimizi toplama fırsatı verdim. "İnanılmazsın."

Elleri sırtımı buluyor, hareket etmeye başlarken tırnakları tenime saplanıyor. Yavaş başlıyorum, her içe doğru itişte nefesini kesmesine neden olan derin vuruşlar yapıyorum. Fiş hareketlerimle birlikte kayıyor, onu becerirken aynı zamanda onu da beceriyor ve bunun onu çıldırttığını biliyorum.

"Sebastian," diye inledi. "Majesteleri," diye düzeltti ve ben de buna gülümseyerek dudaklarını öptüm.

"Tekrar," diyorum ona. "Bir daha söyle."

Gözlerini kırıpıştırarak açtı ve hemen gözlerime baktı. "Kralım." Elleri saçlarımın arasından geçti. "Kralım."

Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu içimde dalgalanıyor, neredeyse nefesimi kesiyor. "Seni seviyorum." Onu öpüyorum, derin ve sevgi dolu bir öpücük. Sadece ikimiz kalana kadar öpüyorum. Ben onun içindeyim, dillerimiz, dudaklarımız ve nefeslerimiz birbirine bağlı. İkimiz de biriz.

Bir bacağına omzuma doğru çekip diğerini belime daha sıkı sarıyorum, böylece bana açılıyor. Onu böyle eğerek, yatakta bacaklarımı kullanarak onu beceriyorum. Her yerini hissetmek için. Amı çok sıcak ve dar, ve onu tıpkı o tıkaç gibi becermek için sabırsızlanıyorum. Her yerini. Vücudunun fethetmeden ve sahiplenmeden kalan hiçbir yeri olmayacak.

Vajinasının duvarları penisimi kavırıyor ve ben de başının yanındaki yatağa bir elimi koyup, gözlerinin içine bakarken hızımı artırabilmek için üzerine eğiliyorum. Büyük ve ağır göğüsleri sallanıyor ve diğer elimle birine sertçe vuruyorum. Acı veren bir vuruş, inlemelerinin arasından bir

ığlık koparıyor. Bunu tekrar yapıyorum, sonra birini avucumun içine alıp sıkıca sıkıyorum ve onu beceriyorum.

Ona sertçe girerken, daha derine inip kalçalarını dndryordum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, gözleri geriye doğru kaymıştı.

Aramıza uzanıp parmaklarımla klitorisini buldum ve itişlerimle eş zamanlı olarak dairesel hareketlerle okşamaya başladım. Nefesini keskin bir şekilde içine çekerek ve tenimi daha sıkı kavrayarak anında tepki verdi.

Çok yaklaştım, dar vajinasının ve çıkardığı seslerin ifte uyarımı beni sınırın eşiğine sürüklüyor. Daha sert bir şekilde içine giriyorum, altımızdaki yatak gıcırdıyor ve inliyor, alnımda ter damlaları birikiyor. Diğer bacağı vücuduma, omuzlarıma kadar tırmanıyor, açıyı değiştiriyor ve daha da derine inmemi sağlıyor. Birlikte hareket ediyoruz, vücudu benimkine teslim oluyor, ona verdiğim her şeyi alıyor.

Ve artık bir saniye daha dayanamadığımda, o kadar mkemmek göründüğünde ki denemeye bile gerek duymadığımda, "Hadi ama," diyorum. Sesim kendi kontrolümün zorluğuyla titriyor. "Gel benim için, Bellamy."

Sanki bedeni bu sözleri bekliyordu. Bırakmak için benden izin bekliyordu. Anında paramparça oldu, orgazmı o kadar yoğun bir şekilde onu sarstı ki, tırnakları omuzlarımda yarım ay izleri bırakırken adımı haykırdı. Onun dağılışını görmek, penisimin etrafındaki vajinasının nabız atışıyla birleşince, benim de boşalmamı tetikledi. İki kez daha derine ittim, sonra durdum, alçak bir hırıltıyla içime boşalırken zevk içimde patladı. Sıcak meni akıntılarımla onu doldurdu, kaslarımla kasılıp gerildi, gözlerimi zorla açıp onu izlerken o da beni izliyordu.

Onun zerine yığılıp yuvarlanarak birbirimize dolanmış halde uzanıyoruz, nefesimiz yavaş yavaş normale dönüyor. Dikkatlice tıpayı çıkarıp daha sonra temizlemek üzere bir kenara koyuyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Ona doğru göz ucuyla baktım. "Ne?"

Yüzü kızarmış. "Onu ıkardım. Bunu yapmak benim görevimdi."

Alnından pp onu daha da sıkıca kucaklıyorum. "Ama bedenim, olduğun gibi benim."

"Lanet olası krallar," diye homurdanıyor ama bana sokulurken sesinde hiçbir kızgınlık yok; vücudu, onu iyice yorup bitirdikten sonra ancak sahip olabileceği yumuşak ve esnek bir halde.

Alnına bir öpücük kondurdum ve kollarının ve omuzlarının kaslarını okşadım. Memnuniyetle içini çekti. "Seni incittim mi tatlım?"

"Hiç de değil. Bu..."

"Öyleydi," diye onaylıyorum, çünkü biliyorum. "Sensin."

"Biziz," diye karşılık veriyor.

Bu biziz. Fizikselin ötesine geçen, açıklamayı hatta mantığı bile aşan bir bağlantı alanı var. Bunun var olabileceğini bilmiyordum. Mümkün olduğunu hayal etmeye bile cesaret edememiştim.

Uykuya dalarken onu sıkıca kucaklıyorum, bedeni benimkine karşı sıcak. "Doğum günün kutlu olsun."

O cevap vermiyor, çoktan uykuya dalmış ve ben de onunla burada uzanıp, huzurlu yüzünü izleyerek, kalbinin düzenli atışını göğsümde hissederek, boynundaki pırlantanın tenime değdiğini hissederek mutlu oluyorum. Ve buna, bu mutluluğa, bu sakinliğe teslim oluyorum. Sürekli karanlığı ve fırtınayı uzaklaştırmasına izin veriyorum, bunun sadece şimdilik olduğunu bilerek, tadını olabildiğince uzun süre çıkarıyorum. Çok geçmeden, en beklemediğimiz anda, her şey yeniden şiddetle geri dönecek.

Her zaman öyle olur.

Kısa tatilimizden bu yana bir hafta geçti ve şimdiden bir tatile daha ihtiyacım var. Dün sabah babamın bakım sorumlusundan bir telefon aldım. İyi bir gün geçirmiyordu ve hemen Tourin'e gidip birkaç personelle oturup bir bakım planı görüşmek zorunda kaldım. Babam yine kaybolmuştu. Neyse ki bu sefer çok uzağa gitmedi ve geçen seferki gibi bir sorun yaşamadı. Yine de, işimi nasıl bulduğuma ve Sebastian'ı nasıl bulduğuma şimdi pişman olmam imkansız gibi geliyor.

Bugün onu tekrar görmeye gitmem gerekiyor. Onunla oturup vakit geçirmem lazım. Sarayda çalışmaya başladığımdan beri bunu eskisi kadar sık yapmıyorum. Her şeyi dengelemekte giderek daha çok zorlanıyorum. Babamın bana ihtiyacı var, çocukların bana ihtiyacı var, Sebastian'ın bana ihtiyacı var ve benim de hepsine ihtiyacım var ve bunu nasıl etkili bir şekilde yapacağımı henüz tam olarak çözemedim.

İşte tam da bu noktada yorgunluk kendini göstermeye başlıyor.

İşte tam da bu yüzden, sabah beş kırk beşte Phaedia yanıma yatağa girdiğinde, önce gözlerimi açmıyorum. Neyse ki yalnızım. Gerçi henüz Sebastian'ın yatağında bütün gece uyumadım, o da benim yatağında. Hatta dün babamı görmeye benimle gelmesine bile izin vermedim, teklif etmesine rağmen.

Çocuklarının benim babalarıyla birlikte olmam fikrine nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikrim yok.

Bu ilişki çok kırılgan. Çok şey olabilir. Ama bu durum ne kadar uzarsa, duygularım o kadar yoğunlaşıyor, her şey o kadar kontrolümden çıkıyor gibi geliyor. Belki de bu yüzden bu kadar yorgunum. Boynumda elmas bir kalp var, ama bunun gerçekte ne anlamı var ki? Gerçek bir gelecek kurma şansım olmayan bir adamı sevmekle çok şey riske atıyorum.

Bu noktada, daha önceki deneyimler veya hatta konuşacak bir anne çok işe yarar. Bu ilişki normal değil. Ortalama değil.

Dünya bunu güzel bir şey yerine kötü bir şey olarak görecektir. Anlamayacaklar. Bana istediği kadar güzel sözler söyleyebilir, ama sonunda ben dul bir adamı, bir kralı, üç çocuk babasını baştan çıkaran fahişe olacağım. Her magazin gazetesinde manşet olacağım ve bunun kendim için ne kadar önemli olduğundan emin olmasam da, bunu onun için ve özellikle de çocuklar için istemiyorum.

Ayrıca, bu sadece bizi ilgilendiren bir konu.

Phaedra sessizdi ama yanımda uzanırken tekrar uykuya dalmadı. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki onun düşüncelerini fark etmedim. Parmaklarım dağınık örgüsünün üzerinde gezindi. "Aklında ne var tatlım?"

"Lanete inanıyor musun?"

Kahretsin. Ne diyeceğim şimdi? Babasının böyle düşündüğünü biliyorum ama bu konudaki düşüncelerimi dürüstçe dile getirmeli miyim?

"Öyle mi?" diye tekrarladım, dikkati ona çekmeye çalışarak.

"Bilmiyorum. Annem öldü. Babamın kız kardeşi de gitti, diğer kız kardeşiyle de görüşmeme izin verilmiyor. Büyükanнем de evinden çıkmak istemediği için hiç ziyarete gelmiyor. Rowan Amca lanetlerin masallarda olduğunu söylüyor. Dün gölde taş sektirmeyi öğretti bana. Topraktaki hayvan izlerini gösterdi. Ama saraydan her çıktığımızda, öleceğimiz korkusundan kurtulamıyorum."

Boğazım duygudan düğümleniyor ve yana dönüp onu kucağıma alıyorum, titremeye başlayınca göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Lanete inanmıyorum. Hiçbir zaman inanmadım. Hayat hayattır, Phaedra. Hepimizin başına gelir, hem iyisi hem kötüsü. Annenin başına gelenler trajik ve yıkıcı. Ama kötülüğün korkusunun iyiliğin sevincini bastırmasına izin veremezsin. Sahip olduğumuz tek şey bu." Saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Annen öldüğünde babanın kalbi kırıldı ve keder ve korku onu ele geçirdi. Bazen bunların geçmesi çok uzun zaman alır ve bazıları asla geçmez. Ama o deniyor. Çok çabalıyor. Seni, kız kardeşini ve erkek kardeşini bu dünyadaki her şeyden çok seviyor."

“Yani... öleceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

Onu kucağıma alıp, başını göğsüme yaslayarak sarıldım. Bu ailenin yaşadıkları... Keşke daha iyi olsaydı. "Tatlım, bir gün çok yaşlandığında, saçların beyazladığında ve etrafında binlerce küçük prenses ve prens olduğunda, evet, öleceksin. Bu da hayatın bir gerçeği. Değiştiremeyeceğimiz bir gerçek. Ama bugün o gün değil."

"Rowan Amca bana, eğer tüm vaktimi bunu düşünerek geçirirsem, bunun çok mutsuz ve sıkıcı bir yaşam biçimi olacağını söyledi."

Gülümsemem yüzümden kaçsa da kahrımı zor tutuyorum. "Haklı."

"O buna inanmıyor. Dünyanın her yerini geziyor. Bana babasının da eskiden buna inanmadığını söyledi."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence bir lanet yapılabiliyorsa, bir lanet de bozulabilir. Kitaplarımda olan da bu."

"O zaman onu kıracağız, Phaedra. Parça parça, gün gün, onu paramparça edeceğiz. Bir şey ancak sen izin verirsen senin üzerinde güç sahibi olabilir. İzin verme."

"Yapmayacağım. Ben kraliçe olacağım. Güçlü ve cesur olacağım."

Bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü bir dakika bile geçmeden benden uzaklaşıp yataktan fırladı, odanın karşısına koştu ve kapıyı hızla açtı; karşısında hem babasını hem de Althea'yı buldu, Sebastian'ın yumruğu sanki kapıyı çalmak üzereymiş gibi havada duruyordu.

"Bellamy benimle birlikte laneti kıracak," diye ilan ediyor ve Sebastian'ın bakışları onunkilerden uzaklaşıp odamın içinde bana doğru kayıyor. Beni boğmak mı yoksa benimle sevişmek mi istediğini anlayamıyorum ama yüz ifadesi bana onunla şaka yapılmaması gerektiğini söylüyor.

"Öyle mi?"

Sadece bunu söylüyor, ama Phaedra ona cevap vermeye tenezzül etmiyor. Koridorda sevinçle zıplayarak, umarım okula gitmek için giyinmeye hazırlanıyor.

"Sabahın erken saatlerinde toplantı mı?"

Battaniyemi göğsümü örtecek şekilde üzerime çekiyorum. "Çocuklarınız, babaları gibi, sınır tanımıyorlar. Althea'nın neden burada olduğunu biliyorum, ama bu erken saatte bir şeye mi ihtiyacınız var Majesteleri, yoksa düzgünce giyinip sabah kahvemi içene kadar bekleyebilir mi?"

Dudakları yarım saniye seğırdi, sonra taş gibi maskesi yeniden oluştu. "Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor," dedi umursamaz bir tavırla, tavrımı görmezden gelerek. "Bekleyemez." Althea'ya döndü ve Althea bir an yüzünü inceledikten sonra başıyla onayladı.

"Seni aşağıda, spor salonunda bekleyeceğim," diyor bana ve sonra gidiyor, adam da arkasından kapıyı kapatıyor.

"Seni içeri davet etmedim."

Gizlice odamı inceliyor, dikkati bir şeyden diğerine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bana yaklaşıyor ama huzursuz olduğunu anlayabiliyorum. Dahası, gözlerinin altında yine mor lekeler var.

"Uyuyamamışsın."

"Lanet hakkında neden Phaedra ile konuşuyorsun?" diye karşılık veriyor, o konuya değinmek yerine. "Ona laneti kıracağını söylüyorsun."

"Ona birlikte bu ilişkiyi kıracağımızı söyledim. Bu ilişkinin onun üzerinde ancak o izin verirse bir gücü olacağını anlattım."

Kaşlarını çatar.

"Bana o bakışı atma. Buraya gelirken ölüp ölmeyeceğini soruyordu. Saraydan her çıktığında, başına böyle bir şey geleceğinden korkuyor. Bu, onların sağlıklı bir şekilde büyümeleri veya yaşamaları için uygun bir yol değil."

Ellerini beline koyup yüzünü yere çevirerek iç çekti. "Haklısın. Onları koruduğumu sanıyordum ama anlaşılan ruhlarını eziyormuşum. Bu küçük hafta sonu gezilerine başladığımızdan beri takıntısı daha da kötüleşti." Daha derin, daha kederli bir iç çekiş daha. "Onunla konuşacağım. Deneyeceğim ama... deneyeceğim." Gözleri gözlerimle buluştu. "Bu arada, eğer laneti kırmak için buradaysan, şikayet etmem."

"Elbette. Deneyeyim."

Benim umursamaz cevabıma neredeyse gözlerini devirdi.

"Samil yarın geliyor."

"Pekala." Ona boş boş, kafam karışık bir şekilde bakıyorum. Bunu zaten biliyordum. Sebastian tüm hafta boyunca bu yüzden çok kötü bir ruh halindeydi.

"O seni arayacak ve yarın öğleden sonra onun dahil olmadığı, kaçamayacağım veya değiştiremeyeceğim bir toplantım var."

Yatağımdan kalkıp odanın karşısına geçtim, tam karşısında durdum ve ona yukarıdan bakıyordum çünkü çok uzun ve iri yapılıydı. "Tamam," diye tekrarladım.

“Bu doğru değil, Bellamy. Onun sana yaklaşmasını istemiyorum. O iyi bir adam değil.”

“Bunu zaten biliyorum. Onunla ilk tanıştığım anda anladım.”

Sanki anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. Elleri omuzlarımda ve beni yatağıma doğru götürüyor. Oturuyor ve beni kucığına alıp kaldırıyor, elleri yüzümü tutuyor ve ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine derinlemesine bakıyor.

"Sizin bilginiz olmadan fotoğraflarınızı çekti," diyor içten bir pişmanlıkla.

Nefesim kesildi. Bunu yapmamam imkansız. Elimle ağzımı kapattım.

“Ne tür fotoğraflar?”

Elini elimin üzerine koyup yüzümden uzaklaştırdı, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni güven verici bir şekilde sıktı. "Doğal fotoğraflar. Çocuklarla birlikteyken ya da sarayda bir şeyler yaparken. Skandal veya edepsiz bir şey yok, sizi temin ederim."

"Ve bunu bana daha önce söylemedin mi?"

“Yapmalıydım. Özür dilerim. Seni ondan korumaya çalışıyordum ama sana kur yapmayı planladığını gizlemedi. Dün akşam onunla telefonda konuştuktan sonra gecenin yarısını uyuyamadım.”

"Ben mi? Beni neden istesin ki?"

“Çünkü seni istiyorum ve o bunu saklama çabalarımın ardındaki gerçeği hemen anladı. Nora'ya aşıkı ve ben onunla evlendim. O beni seviyordu, onu değil. Evliliğimizin ne olduğu için benden nefret ediyor ve onun öldüğü, benim ise ölmediğim için benden nefret ediyor.”

“Evliliğiniz nasıldı? Anlamıyorum. Birbirinizi seviyordunuz. Bu yüzden sizden nasıl nefret edebilir?”

Elini tutan eli yukarı kalktı, parmak ucu burnumun kıvrımında gezindi ve birleşmiş ellerimizi göğsüne bastırdı. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve ifadesinde bir şey yakalandı. "Bu aramızda kalsın. Her zaman. Çocuklarım asla bilmemeli."

Onun bu yoğunluğuna içten içe ürperiyorum. "Söz veriyorum."

“Nora'ya aşık değildim. Onunla evlendim çünkü doğru soydan geliyordu, güzel ve nazıktı. Onunla evlendim çünkü arkadaşımıdı. Ona değer veriyordum ve evlilik yeminlerimize asla ihanet etmedim, ama ona aşık değildim. Birlikte üç güzel çocuğumuz oldu ve evliliğimizin hiçbir anından pişman olmadım. Tek pişmanlığım, bu kadar güzel ve özel birini eşim yaptım ve o da bu yüzden öldü.”

Ona en az on bin kere göz kırptım. "Ah." Buna başka ne diyeceğimi bilemedim. Onları bu saraya getiren ve burada tutan şeyin, Phaedra'ya anlattığım keder olduğunu hep varsaymışım. Ayrıca, evet... düşüncelerimin nereye gittiğini tahmin edebilirsiniz sanırım. Böylesine özel ve güzel birini karısı yaptığı için pişman. Bir daha asla yapmayacağı bir hata. Anladım.

"Seni tanımadan önce hiç kimseyi sevmemişim ve Samil bana, benim ona yaptığım gibi bir acı çektirmek istiyor."

Güçlü çenesini elimle kavradım. "Bunu benim aracılığım ile yapamaz. Kalbim senin, başkasının değil." Elini tuttum ve bluzumun altında saklı olan, bana verdiği kolyenin üzerine koydum.

Alnını alnıma dayadı, burunlarımız birbirine sürtündü. "Onun sana yaklaşmasını istemiyorum." Sesi sertti, pozisyonumuza rağmen çenesi kilitlenmişti.

"Büyük bir saray burası, Majesteleri. Bu hafta ondan uzak durmaya özen göstereceğim."

"Seni her halükarda bulacak. Biliyorum bulacak."

"Ben büyük bir kızım Sebastian. Kendime bakabilirim."

"Seni korumak benim görevim. Onun sana yaklaşmasını, sana dokunmaya çalışmasını düşünmekten nefret ediyorum." Eli göğsümü kapatıyor, ağzı boynuma doğru iniyor, emiyor, yalıyor ve ısıyor. "Bu beni cinayet işlemeye itiyor. Senden başka kimse sana sahip olamaz."

"Althea beni bekliyor," diye inledim, sertleşen penisinin üzerinde sürtünmekten kendimi alamayarak.

"İyileşecek. Sana ihtiyacım var ve daha fazla bekleyemem." Dudakları benimkine yapıştı, dili içeri girdi ve hemen benimkiyle iç içe geçti. Parmakları benimkilerden ayrıldı, gecelik şortumun ve iç çamaşırlarımın içine uzandı, parmakları pürüzsüz kasık bölgemde gezindi. "Kemerimi çöz," diye emretti ve ben metal tokaya uzanıp onu açarken o bana dokunmaya ve öpmeye devam etti.

Kemer çözüldükten sonra elini çekti ve deriyi hışırtılı bir sesle halkalardan geçirdi. Kemerini yanıma, yatağın üzerine bıraktı, ama beklediğim gibi pantolonunu çözmek yerine, gecelik gömleğimi yırtıp başımın üzerinden geçirdi. Ağzı sertleşmiş meme ucumu ısırp emmeye başladı, tam o sırada beni yatağa fırlattı. Şortum yere düştü ve o, elinde kemerle üzerime eğildi.

"Bununla amını nasıl da fena halde dövmek istediğimi tahmin bile edemezsin," diyor ve içimden bir sıcaklık geçiyor. Bunun acı verici mi

yoksa zevkli mi olduğunu bilmiyorum, ama gözlerindeki o vahşi bakış beni büyülemiş durumda. “Teninin her santimini işaretlemek, sonra da seni bağlayıp odama kilitlemek istiyorum. Sana deli gibi aşığım, Bellamy. Dünyamı altüst ettin ve aynı zamanda düzelttin.”

Eliyle boğazımı saran kemeri sıkıca kavradı, deri tenime saplanırken diğer eli sonunda düğmesine ve fermuarına uzandı. Kendini kurtarmadan önceki son saniyede, kemeri tokasını takmadan boynuma doladı ve yüzü açık bacaklarımın arasına gelene kadar kendini aşağı indirdi.

“Sebastian,” diye bağırdım, o da kemerin ucunu yumruğunun etrafına dolayarak nefesimi kesmeden deriyi daha da sıktı. Dişleri uyluklarımdan birinin etine saplandı ve ben tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle bağırdım ve o da beni susturmak için kemeri çekti. Gözlerim geriye doğru döndü, o da açıklığımın etrafında bir daire çizerek yaladı.

Diğer uyluğuma da bir ısırık daha, sonra parmakları içime giriyor, bacaklarımı ısırıp emerken içeri dışarı pompalıyor, istediği gibi beni işaretliyor. Boynumdaki kemerle, nefes alma yeteneğim onun insafına kalmışken, vajinamı ve tenimi yiyip bitiriyor. Kendimi sahiplenilmiş hissediyorum. Tasmalanmış ve ona ait. Beni ele geçirmiş ve bundan sonra beni gören herkesin benim onun olduğumu bilmesinden korkmuyor.

Boynumda onun damgasının olmaması imkansız.

İç uyluklarım kesinlikle öyle olacak.

Klitorisimi emiyor, kemeri çok hafifçe çekiyor ve ben boğuk bir nefes veriyorum. Adrenalin ve endorfin damarlarımda hızla akıyor, beni yatağымda kıvranmaya, saçlarını kavramaya ve onu daha da sıkıca kendime çekmeye iten coşkulu bir kokteyl. Bütün bunları umursamalıyım. Ne yaptığını ve neden yaptığını, ama yapamıyorum. Tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitti ve sadece biz, burada, şimdi ve başka hiçbir şey yok.

Dilinin ucu klitorisimin etrafında dönüp dururken, parmakları da içimde sızan uyarılma sıvıyla kaplı bir şekilde beni okşuyor. Beni gittikçe daha da yükseltiyor, acımasızca beni yalayarak ve parmaklarıyla içimi okşayarak, ta ki görüş alanımın kenarlarında karanlık titremeye ve gümüş yıldızlar dans etmeye başlayana kadar. Ağzı beni kaplıyor, dili, dudakları ve dişleri ziyafet çekiyor ve ben paramparça oluyorum. Patlıyorum. Zevk omurgamdan yukarı fırlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Zihnim aynı anda hem hafif hem de ağır.

Kemer aniden çıkarılınca ciğerlerime bir hava akımı doldu, ama oradaki basınç eksikliğine alışmadan, kemerin deri ucuyla vajinama sert bir darbe

indirdi. Nefes nefese kalmama ve sarsılmama neden olan keskin bir darbe. Tepki verme şansım olmadı çünkü bir sonraki nefesimde, kalın ve ağır penisi bana saplandı ve vücudum gerildi. Ağzımdan bir çığlık koptu, ama o oradaydı, sesi ağzıyla bastırıp yutarken beni sertçe becermeye başladı.

Ve tıpkı onun benim çıkardığım seslere bayılması, daha fazlasını istemesi, onları içimde tutmak zorunda kalmamamı dilemesi gibi, ben de onunkine doyamıyorum. İnmeler ve homurdanmalar, bu adamın dokunuşumla nasıl dağıldığını görünce ruhum uyanıyor.

O, benim içimde kaybolurken.

O da ben de ter içindeydik, dudaklarımız birbirine yapışmış, yalayarak, ısırarak ve özensizce öpüşerek. Topuklarım kalçalarının kaslarına saplandıkça uyluklarım titriyordu. Zar zor ayakta duruyordum. Başımın onun güçlü itişleriyle tahtaya çarpmaması için ellerimi yatak başlığının tahtasına bastırmıştım.

O, benimle dilediği gibi davranabilir ve bunu bana açıkça belli ediyor, kendinden hiçbir şey saklamıyor.

"Tekrar geleceksin," diyor bana. "Öyle sert geleceksin ki, çığlık atmamak için beni ısırman gerekecek, yoksa bütün saray kralın sana ne yaptığını öğrenecek."

"Kahretsin. Evet. Lütfen." Boğazımın derinliklerinden yalvarır bir ses çıkarıyorum, gözlerim yuvalarından fırlamış gibi. "Lütfen, Majesteleri."

"Beni sıırıslıklam ısılatıyorsun. Bütün gün, tüm toplantılarım boyunca, hatta tokalaşırken bile aminin kokusu üzerimde kalacak."

Dudakları boynumu emiyor, kemerin iz bıraktığı tahriş olmuş derimi yalıyor ve bir yandan da bana girmeye devam ediyor. Geri çekildiğini hissediyorum, birleştığımız yere bakıyor. Birkaç dakika boyunca kendisini benimle sevişirken izliyor ve ben de onun etkisi altında olduğum için burada yatıp bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Şuna bak. Beni nasıl da yumruk gibi kavırıyorsun. Benim penisimin sana hissettirdiği his hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inledim.

Klitorisime vuruyor ve çığlık atıyorum, vücudumda bir titreşim ve vızıltı yayılıyor ve doğrudan beni becerdiği yerime kadar ulaşıyor. Acı verici, ama aynı zamanda şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey. Bunu tekrar tekrar yapıyor. Klitorisime üç kez vuruyor ve ölüyorum. Boşalmaya o kadar yakınım ki başka hiçbir şey düşünemiyorum.

“Benimsin, Bellamy. Bu am, bu beden, bu kalp, bu ağız, bu zihin. Hepsi benim.”

Onun güzel kalbini seviyorum, ama acımasız sahiplenışine de takıntılıyım. Belki de ilkel bir şekilde barbarca, ama tam da ihtiyacım olan şey bu. Ondan özlediğim şey bu. Bana kendimi güvende, sağlam, canlı, bağlı, tapılan ve sevilen biri gibi hissettiriyor. Tanrım, beni sevmek şekli...

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, ikimizin de bu uçurumdan doğruca karanlığa yuvarlanmasını istiyorum. "Lütfen, daha fazla."

Ağızıma iki parmağını sokuyor, ben de refleks olarak onları emiyorum ama aynı hızla çekip alıyor ve klitorisime vuruyor. Kaslarım titriyor. Sırtım geriliyor ve zihnim karışıyor.

Nefeslerim kesik kesik, ellerim her yerinde, dokunabileceğim her yerde. Onu, bana duyduğu arzuya denk bir şiddetle istiyorum. Beni ters çeviriyor, yüzümü yastığıma bastırıyor ve kalçalarımı havaya kaldırıyor. Tek bir güçlü hamleyle tekrar içime giriyor. Beni tatlı bir unutuşa sürüklüyor.

O, hareketleriyle eş zamanlı olarak kalçalarımı vuruyor, odadaki hava ağır ve seks kokuyor. Islak ve gürültülü bir ortamda, içimde bir başka orgazmın alevleri yükselirken, kendimi şehvetli bir sisin içinde kaybediyorum.

Bir şekilde daha da derine giriyor, büyük penisini neredeyse acı verecek noktaya kadar içime sokuyor. Göğsü sırtıma değiyor ve parmakları klitorisimi sert ve hızlı daireler çizerek ovarken diğer eliyle boynumu kavrayarak beni istediği gibi alıyor. O kadar sert pompalıyor ki, çığlıklarımı bastırmak için yastığı ısırmaya çalışsam bile sessiz kalmam mümkün değil.

“Gelmeni istiyorum,” diyor bana, ama çok geç çünkü ben zaten oradayım. Boynumu sıkıyor ve ben patlıyorum. İnleyerek, çığlık atarak, yastığı ve çarşafı yumruklayarak. Alçak, hırıltılı bir homurtu havayı yırtıyor ve göğsü sırtıma daha da derine bastırıyor, kendini içime boşaltıyor, öyle ki bıraktığı ısırik izlerinin üzerinden, iç bacağıma doğru damladığını hissediyorum.

Yatağıma yığıldım, uzuvlarım uyuşmuştu, gözlerim ağırlaşmıştı, yüz ifadem şüphesiz aptalca ve doymuştu. Çünkü aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu...

Kımıldamıyorum. Neredeyse nefes bile alamıyorum. Sanki başka bir uzayda kaybolmuş, havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

“Bellamy, bana cevap ver.”

“Hım?” Onun konuştuğunu bile duymadım.

“Sana zarar mı verdim?” Beni döndürüyor, parmakları boynumu okşuyor, sonra endişeyle kaşlarını çatarak saçlarımı yüzümden çekip beni inceliyor. “Nereye gittin?”

“Başka bir yer. Muhteşem bir yer.”

Başparmağı boynumda gezinirken dudaklarımı öpüyor. “İşaretlendin. Bunun olacağını biliyordum ve bunu özellikle istemiştin, ama... aynı zamanda aklım yerinde değildi. Özür dilerim.” Dudakları boynumdaki tahriş olmuş deriye bastırıyor. “Çok özür dilerim bebeğim. Sana kapıldım. Kemer seni kesti.”

“Tam olarak şikayet etmiyordum. Hayatımın en ateşli, en yoğun orgazmıydı. Beni bambaşka bir yere götürdün...”

“Evet, ama boynun, tatlım.”

“Ne kadar kötü?” diye mırıldanıyorum.

“Balıkçı yaka kazağınız var mı?” Şimdi gülümsemek için kendini zor tutuyor ve ben de hiç denemiyorum.

“Eminim bir tane bulabilirim.”

Alnını şakağıma yasladı, ikimiz de hâlâ nefes nefese kalmıştık, parmakları kolyemle oynuyordu. “Seni seviyorum. Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum. Kendimi kaybetmeme izin verdiğin ve diğer tarafta hâlâ benimle olduğun için teşekkür ederim. Seni ya da bunu hak etmiyorum.”

Elim yukarı kalktı, başının arkasını buldu ve onu kendime doğru çektim. “Kim olduğunu biliyorum ve beni korkutmuyorsun. Her şeyini bana ver Sebastian. Tamamen kendini. Asla geri durma.”

“Her zaman tüm kalbim seninle olacak, Bellamy. Her zaman.”

Gülümsüyor ve iç çekiyorum, ama düşünceyi durduramıyorum. Soru şu: Nasıl? Bunu her zaman nasıl elde edebildik? Bu, şu anın ötesinde bir şeye nasıl dönüşebildi? O zengin, güçlü bir adam. Bir ulusa hükmeden bir adam ve ben Amerika'dan kayıp bir kızım, beni alt üst etmeye kararlı bir hayata zar zor tutunuyorum.

O, bir daha asla başka bir kadını kraliçe yapmayacağına yemin etmiş bir kral ve ben sadece bir bakıcıyım. Soy bağı yok. Bağlantı yok. Ona kendimden başka sunabileceğim hiçbir şey yok.

Bunun asla işe yaramayacağına dair milyonlarca sebep varken, bunu nasıl her zaman sürdürebiliriz ki?

Binanın ön basamaklarında saatlerdir oturuyorum, yerimden kıpırdayamıyorum. Torino'da hava çok soğuk, vücudum buz kesmiş durumda ama şu an pek bir şey hissetmiyorum. Noel'e sadece birkaç hafta kaldı ve her yerde bunun işaretleri var. Çelenkler, yılbaşı ışıkları ve neşe.

Yılın en sevdiğim zamanı. Mutluyum. Aşık oldum.

Ama babam zor durumda.

Hafızası ve bilişsel işlevleri giderek daha hızlı bir şekilde geriliyor gibi görünüyor, ilaçlar hastalığa karşı işe yaramıyor. Bugün beni hiç hatırlamadı. Kızım olduğumu hiç anlamadı. Onu her gördüğümde beni daha az tanıyor. Haftalardır beni aramadı. Bunu nasıl açıklayabilirim? Annemi kaybettim, babamı da kaybedemem, ama yine de bu oluyor gibi görünüyor.

Ya da oldu.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum. Bu çaresizlik duygusundan. Ben kolay ağlayan biri değilim. Ben sürekli somurtan biri değilim. Ama şu anda, bu ezici üzüntünün içinde boğulmaktan kendimi alamıyorum. Sebastian yarım saat önce bana mesaj attı ve ona babamla daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu bir yalan. Babam uyuyor, ki artık zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor.

Ama Sebastian'la geçirdiğimiz o sabah, durumumuz hakkındaki farkındalığımız ve şimdi de bu... evet, biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bunun hakkında konuşamam. Henüz değil. Konuşursam kesinlikle yıkılırım ve yıkılamam. Ben yıkılmam. Mücadele etmeye devam ederim. Devam ederim. Ama şu anda bunu yapacak gücü bulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Yanağımdan bir damla daha gözyaşı aktı ve sildim; ellerim ve yüzüm o kadar soğuktu ki neredeyse hissetmiyordum. Torino'da normalde kar yağmaz ama buraya taşındığımdan beri hatırladığım en soğuk gün bu.

Arkama yaslanıp ellerimi serin betona koyuyorum ve gri gökyüzüne bakıyorum. Nefesim önümde buharlaşıyor ve gözlerimi kapatıp hayatımın daha basit olduğu zamanları düşünmeye çalışıyorum. Gelecekte birlikte bir ilişki kurma umudum olmayan bir adama aşık olmadığım zamanları. Asla benim olmayacak çocuklara aşık olmadığım zamanları. Babamın hasta olmadığı, iki haftada bir Avrupa'da yer değiştirilmediğim ve annemin hayatta olduğu zamanları.

O kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamak neredeyse imkansız, belki de bu çok şey anlatıyor. Burada oturup eskiden olanları hatırlamaya çalışabilirim, ama bu hayatımın şimdiki gerçekliğini değiştirmeyecek. İşleri benim için kolaylaştırmayacak. Sadece kontrol edebildiğim şeyleri kontrol edebilirim.

İç çekerek yüzümdeki kalan gözyaşlarını sildim ve kendimi zorla ayağa kaldırdım. Ellerimi ceplerime sokup paltoma daha da büzülerek merdivenlerden aşağı indim; Sebastian'ı rahatsız edeceğini bilmeme rağmen otobüs durağına bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Otobüs yolculuğu bana iyi gelecek.

Ama bir türlü otobüs durağına ulaşamıyorum. Şık siyah bir Porsche SUV önümü kesiyor, şoförü beklediğim bir adam ama bu sefer onu görmekten hiç memnun değilim. Bunu, Sebastian'a camı indirirken, "Ne zamandır beni takip ediyorsun?" diye pek de sıcak olmayan bir tonda sorarak çok açık bir şekilde belli ediyorum.

"Bin içeri," diyor sadece ve bu bana sanki bunu ilk yaptığında yaşadığım bir déjà vu hissi veriyor.

Tek kelime etmeden, onunla tartışacak halim kalmadığı için, arabaya bindim; içime işleyen sıcaklığın ve onun rahatlatıcı, tanıdık kolonyasının kokusunun tadını çıkardım. O gece de yaptığı gibi elimi tuttu ve sessizce yola koyulduk. Bir an dövmemi inceledim, üzerindeki kelimeleri okudum ve olasılık kıvılcımlarına baktım. Alaycı bir his veriyordu ve bundan o kadar nefret ettim ki, kolumu aşağı indirdim ve pencereye döndüm;

hislerimi ve düşüncelerimi ondan saklamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Boşuna çaba.

Beni tanıyor.

Gözleri dümdüz yolda, diğer eli direksiyonda, şöyle diyor: “Bana anlatmak zorunda değilsin, konuşmak zorunda da değilsin. Ama eğer bir gün istersen, eğer sadece konuşmaya ihtiyacın olursa ve benim de ağzımı kapatıp dinlememi istersen, buradayım. Her zaman buradayım. İkinci, üçüncü ve dördüncü bir görüş istersen, onu temin ederim. Onunla birlikte olabilmek için onu saraya taşımak istersen, onu da yaparım. Tanrı bilir, içine koca bir hastane sığacak kadar büyük.”

Sesim düğümlendi, konuşamıyorum, dudaklarım sıkıca kapalı, hıçkırıklarım dışarı çıkamıyor.

Bana hızlıca bir bakış attı ve yola geri döndü. “Karar sana kalmış, düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, o da sorun değil. Ne gerekiyorsa Bellamy, ve bunu gerçekten söylüyorum. Ne gerekiyorsa. Bu işte yalnız değilsin. Biliyorum, yalnız olduğunu, her şeyin üstesinden tek başına gelmen gerektiğini hissediyorsun, ama yalnız değilsin ve bunu yapmak zorunda değilsin. Bu arada, bu araba senin. Bunu senin için aldım çünkü babanı ne zaman istersen görebilmen ve seni götürecek başka birine veya lanet olası bir otobüse bağımlı olmaman gerekiyor.”

Şimdi hıçkırarak ağlıyorum. "Yapamam." Derin bir nefes. "Yapmamalısın." Bir hıçkırık daha ve başım orta konsolun üzerinden omzuna düşüyor ve kendimi kaybediyorum. Tamamen yıkılıyorum. Sebastian arabayı Tourin ile saray arasında, ıssız bir yerde yol kenarına çekiyor. Tehlike ışıklarını yakıp, kendi ve benim emniyet kemerlerimi çözüyor, beni kucağına oturtmak için koltuğunu olabildiğince geriye itiyor.

Yüzüm onun göğsüne yaslanıyor ve ben ağlarken, ağlarken, ağlarken beni orada tutuyor. Kendime izin vermediğim tüm şekillerde ağlıyorum. Ağlamam gereken tüm şekillerde ağlıyorum, ama artık yalnız ağlamıyorum. Ve bu farkındalık, bu gerçek, gözyaşlarımı yavaşlatıyor. Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim ve hissettiğim rahatlama çok büyük.

Tekrar kucağına oturup endişeli yüzüne bakıyorum. Beni böyle görmek hoşuna gitmiyor. Benim kadar o da acı çekiyor.

Yutkunmakta zorlandım. "Artık beni tanımıyor. Son birkaç ziyaretimde de tanımadı. Telefonda da pek konuşmuyoruz artık. Onu tamamen kaybediyorum ve babamı kaybetmek istemiyorum."

Burnumun ucunu öpüyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapacak bir şey yok ama şu anda yapmanı istediğim her şeyi yapıyorsun."

Elleri saçlarımın arasından geçerken gözlerimin içine bakıyor. "Neye ihtiyacın olursa olsun, ne zaman ihtiyacın olursa olsun, sana vereceğim. Ciddi söylüyorum. Tek yapman gereken istemek. İkiniz için de bunu kolaylaştırmak veya daha iyi hale getirmek için vermeyeceğim hiçbir şey yok. Sadece söyle, eğer yapabilirsem, tamamdır."

"Teşekkür ederim." Bu iki kelime hiç bu kadar yetersiz gelmemiştir.

Büyük elleri yüzümü kavradı ve beni öptü. "Teşekkür etme. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Çok üzgünüm bebeğim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bu yardımcı oluyor. Daha önce hiç kimsem olmadı Sebastian ve sanırım birine sahip olmanın ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Gerçekten birine güvenebilmek ve yük gibi hissetmemek çok önemli."

Başparmakları yanaklarıma dokunuyor. "Sen bir yük değilsin. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Ona yaslanıyorum, kulağım göğsüne, çenesi başımın üstüne yaslanmış halde, güçlü ve düzenli kalp atışlarını dinliyorum. Parmakları saçlarımın arasında kayıyor ve bir iki dakika boyunca burada, sessizlik ve rahatlık içinde oturuyoruz. Ama sonra kalp atışları yavaş yavaş hızlanmaya başlıyor.

"Çocuklara bizden bahsetmek istiyorum," diyor, kuru bir kahkaha atarak. "Aslında, dünyaya anlatmak istiyorum. Bunu saklamak doğru gelmiyor. Bu ortadan kaybolacak bir şey değil. Büyüyecek bir şey."

Arkama yaslanıp onun mavi-gri gözlerine bakıyorum. Bir zamanlar soğuk, buzul renginde gördüğüm gözlerdi bunlar, ama hiç de öyle değiller.

"Nasıl tepki vereceklerinden korkuyorum."

"Onlar da seni benim sevdiğim gibi seviyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bunun onları mutlu edeceğini düşünüyorum."

"Peki ya dünya?" diye karşılık veriyorum. "Ben bakıcıyım. Çok daha genç bir kız arkadaşınızı bakıcı olarak tanıtmanıza ne diyecekler?"

"Bu dünyada her zaman bir fikri olan insanlar olacaktır ve bu fikir her zaman istediğimiz fikir olmayabilir. Ama onların fikri asla sizinle birlikte olmamamın sebebi olmayacak. Eğer bizimle bir sorunları varsa, bu sadece onların sorunudur. Bizim değil."

"Pekala," diyorum, çünkü haklı. "Herkes nasıl söylemeyi öneriyorsun?"

Bana kurt gibi sinsi bir sırıtişla baktı. "Bir fikrim var."

"Öyle mi?" diye meydan okudum, gün boyunca ilk kez gülümseyerek.

"Bir Noel balosu düzenlemeyi düşünüyordum."

Kaşlarım yukarı kalktı, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Özür dilerim, sanırım az önce bayıldım. Bugün çok fazla duygu yaşadım. Az önce söylediklerinizi doğru duymam mümkün değil."

Saçımın bir tutamını alıp parmağının etrafına dolayarak kıkırdadı. "Eskiden her yıl bir tane düzenlerdik."

"İnsanların saraya girmesine izin mi vereceksiniz?"

"Genellikle ülke ve devlet başkanları oluyor. Messalina'da ve AB genelinde yüksek profilli kişiler ve ünlüler. Kendi güvenliklerini gerektiren seçkin bir davetli listesi. Gerekli güvenlik önlemlerini alacağız, ama ben yeniden yaşamaya başlamak istiyorum. Çocuklarımın da yeniden yaşamaya başlamasını istiyorum. Ve bunu hepimizin sizinle birlikte, açık bir şekilde yapmasını istiyorum."

Vay canına. Başım dönüyor.

"Ama bu sabah... Nora hakkında şunları söyledin..." Bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Başını yana eğdi, ifadesi meraklıydı. "Ne? Nora hakkında ne dedim ben?"

"Onu hayatına aldığın için pişmansın." Onu kraliçen yaptın.

"Ah. Şey, o farklıydı. O farklıydı. Durum farklıydı."

Tamamen kafam karışık, ama sanırım kalbim daha derine inmeye dayanamaz. Çocuklara bizden bahsetmek istiyor. Dünyaya anlatmak istiyor. Şimdi burada benimle, beni kucaklıyor, hiçbir yere gitmeyeceğini ve ona güvенеbileceğimi, bize güvенеbileceğimi söylüyor.

"Bundan emin misin?" diye sordum, kaşlarımı çatarak yakışıklı yüzünde şüphe izi aradım. Saçlarımı parmağıyla döndürdü durdu.

"Geçen hafta sonu kaçamağımızdan beri başka hiçbir şey düşünmedim. Phaedia'nın bu sabah laneti kırmakla ilgili sözleri beni çıldırttı. Kızımın bu kadar çok bunu düşünmesine, bu kadar çok endişelenmesine izin veremem. Bu onun için iyi değil ve böyle olmasının sebebi benim. Bunu onun için değiştirmeliyim. Tüm çocuklar için, beni korkutsa veya rahatsız etse bile. İyi bir kral ve iyi bir baba böyle yapardı. Ayrıca, Rowan bizim birbirimize aşık olmamızın bir lanet kırıcı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Bu sözlere gözlerimi deviriyorum. "O lanete inanmıyor."

Saçımı çekiyor. "Sen de öyle düşünmüyorsun, ama bu sabah Phaedia'ya aranı bozacağını söylemiştin. Biliyorum, bundan korkuyor."

Biliyorum, bu onu çok üzüyor. Rowan, seni kraliçem yaptığımda her şeyin yoluna gireceğini düşünüyör."

Şimdi boğuluyorum. Tamamen boş bir şeyden. "Kraliçen mi?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum, direksiyona yaslanıp sırtımla yanlışlıkla ses sistemini açıyorum. Hoparlörlerden opera müziği yükseliyor ve Sebastian beni küçük alanda kucağına alıp kapatıyor, bu sırada da bana eğlenmiş, hoşgörölü bir bakış atıyor.

"Dünyaya birlikte olduğumuzu söylemenin ne anlama geldiğini sandın? Sadece dadıya aşık olduğumu açıklayıp işi orada bırakacağımı mı sandın? Hayır. Benim konumumda işler böyle yürümüyor. Benim için ya evlilik ya da hiç, bebeğim."

"Bekle!" Elimle işaret ettim. "Sen... sen bana evlenme teklifi mi edeceksin lan?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa biraz gergin göründüğünü düşünüyörüm. "Aslında tam olarak öyle değil. Önce seni biraz tanımak istedim."

"Öyle yapılmaz!" diye öfkeyle çıkıştım ve omzuna vurdum.

Gülerek elimi tuttu ve parmak boğumlarımı öptü. Hem de yüzük parmağımanın üzerinden, kahretsin onu. "Peki, nasıl yapıılıyor?"

"Film izlemiyor musun, kitap okumuyor musun, dünyayı yaşamıyor musun?"

"Bir süredir hayır."

"Krallar," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde, gözlerimi devirerek, ama konuyu değiştiriyörüm çünkü şu an bununla başa çıkmak benim için fazla kafa karıştırıcı. Kalbim kör, sarhoş bir aptal gibi göğsümde tökezliyor ve zaten durum yeterince karışık. "Bir dadıyı kraliçen yapamazsın öylece."

"Neden olmasın? Az önce söyledin, ben kralım. Kim bana kimi kraliçem yapabileceğini, kimi yapamayacağını söyleyebilir ki?"

"Sebastian!"

"Bellamy," diye alay ediyor.

"Bu hiç komik değil."

Bana seksi, çarpık bir sırıtışla bakıyor, gözleri neşeyle parılıyor. "Aslında biraz öyle. Ve hayır damıyorsun."

"Evlenme teklifi etmeyeceğini söylemiştin sanırım."

"Bunu yaparsam evet der miydiniz?"

"HAYIR!"

"HAYIR?"

“Şey, eee, ben... Ah!” Ellerim havada uçuşuyor. “Şu an bunu yapamam. Şu an bunu düşünemem.”

“Pekala.” Omuzlarımı ve kollarımın üst kısmını ovuşturarak beni sakinleştirmeye çalıştı. “Belki de bugün yaşadıklarından sonra bunu sana yüklemek biraz fazla oldu. Benimle evlenme fikrini bir düşünsen nasıl olur, ben de nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşüneyim, şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım.”

“Evet. İyi. Öyle.”

"Çocuklara hâlâ birlikte olduğumuzu söylemek istiyorum."

“Bunu yapabiliriz.” Sonra aklıma bir şey geliyor. “Bekle, tüm bunları Rowan benimle evlenmenin laneti kıracağını düşündüğü için mi söylüyorsun?”

“Rowan, birbirimizi sevmemizin laneti kıracağına inanıyor. Bunun fark yaratacağına inanıyor. Genç olduğunu, benden çok daha genç olduğunu anlıyorum, ama seni bulmak için tüm hayatımı bekledim. İstedigimi hiç bilmediğim bir yol olsa bile. Sonsuza dek birlikte olmanız gereken kişiyi bulduğunuzda, sonsuza dek sürecektir olanın olabildiğince çabuk başlamasını istersiniz ve artık beklemek istemezsiniz. Seninle çocuk sahibi olmak ve çocuklarımın üvey annesi olmanı istiyorum. Aile fotoğraflarında yanımda olmanı ve dünyanın seni kraliçem olarak tanımasını ve kabul etmesini istiyorum. Seninle bir hayat istiyorum, Bellamy. Kimsenin dokunamayacağı bir gelecek.”

O konuşmadan sonra yapabileceğim tek şey onu öpmek. Çünkü ben de bunu istiyorum. Ve kendimi korumak için bunun asla bundan daha fazlası olmayacağına kendimi ikna etmekle çok fazla saat geçirdim. Ama bu imkansız ve saçmaydı. Bu adamdan korunmanın imkanı yoktu. Bir fırtına gibi geldi, beni asla yerleşmiş hissetmediğim topraktan söküp attı. Beni kendi dünyasına yeniden dikti, köklerimi o kadar derine gömdü ki, benim için ondan başka bir yer yok.

Biraz daha öpüşüp sarıldıktan sonra, eve doğru yola koyulduk. Ve vardığımızda, Sebastian çoktan bir görev adamı olmuştu. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Adam sabırdan veya incelikten anlamıyor. Sizi boyun eğene kadar kafanıza vuran türden bir adam ve bu durum da farklı değil. Elimden tuttu ve beni sarayın içinden sürükleyerek Althea ve Emily ile kütüphanede oynayan çocukları bulana kadar götürdü.

"Şimdi mi?" diye tısladım ona.

Bana yan gözle baktı. "Beklemekten bıktığımı söylemiştim."

Dört ayak üzerine çöküp, battaniyenin üzerinde çay partisi ve dinazor oyunları oynayanların yanına doğru emekledi. Zayer'i kucağına alıp dizine bıraktı ve Phaedra ile Sabrina'yı da yanına çekti. Bir şeylerin ters gittiğini sezerek ona meraklı bakışlar atıyorlardı. Özellikle de elini bana uzatıp beni de battaniyenin üzerine onlarla birlikte çektiğinde.

Althea, "Size biraz yalnız kalma fırsatı vereceğiz," diyor ve Emily ile birlikte yanımızdan ayrılıyorlar.

"Sorun ne baba?" diye soruyor Phaedra.

Sebastian gülümsedi ve parmaklarını onun sarı saçlarında gezdirdi. "Hiçbir şey yanlış değil, tatlım. Aslında her şey harika. Bellamy ve benim sana söylemek istediğimiz bir şey var. Umarım sen de bizim kadar harika bulursun."

"Ne?" diye soruyor Sabrina, her zamanki gibi kucağıma tırmanıp zıplayarak.

Sebastian bana bakıyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa da, ona sağlam bir şekilde başımı sallıyorum. Çocuklara dönüp gülümseyerek, "Bellamy aramıza katıldığından beri, o bizim vazgeçilmez bir parçamız oldu. Siz de aynı fikirde değil misiniz?" diyor.

"Gerekli?"

Sabrina kelimeyi anlamayıp burnunu kırıştırdığında, "Önemli," diye düzeltiyor.

"Evet. Gidiyor musun? Çünkü bu hiç de hoş değil," diyor Phaedra, gözleri birden donuklaşırken.

"Hayır canım. Gitmiyor. Aslında sana söylemek istediğim şey şu ki, o sadece bizim önemli bir parçamız değil. O benim önemli bir parçam. Sevdığım biri. Anlıyor musun?"

"Onu, anneni sevdiğin gibi mi seviyorsun?" diye sordu Phaedra, iri yeşil gözleriyle ona bakarak.

Aman Tanrım.

Onu sıkıca kucaklıyor, Zayer'i hafifçe yana kaydırarak her birine sırayla bakabiliyor. "Farklı, tatlım. Annemi çok özel bir şekilde sevdim ve kalplerimizde onun yerini asla kimse dolduramayacak. Asla. Bellamy'nin bizim için yeni bir şey olmasını umuyorum. Özel bir şey. Umarım bir gün hepimiz yeni bir aile olabiliriz. O da benim kraliçem olarak."

Böyle bir bomba patlatmanın yolu buymuş. Bu adamda yine incelikten eser yok.

Yüzüm bin ton kızardı. Bunun yarısı, "Aman Tanrım, bu adam beni kraliçe yapmak istiyor!" diye duyduğum şaşkınlıktan, diğer yarısı ise korkudandı. Zayer kayıtsızdı. Pek bir şey fark ettiğini sanmıyorum. Parmaklarını emmek ve dinozor oyuncağına bakmakla o kadar meşguldü ki, söylediklerimizle ilgilenmiyordu. Sabrina ve Phaedra sessizdi. Bana, Sebastian'a ve tekrar bana baktılar. Sonra birbirlerine baktılar, sanki bir konferanstaymış ve anlaşmaları gerekiyormuş gibi sessiz bir konuşma yaptılar. Ve sonra hepsi gülümsedi.

"Evet," diye yanıtlıyor Phaedra ikisi adına. Geleceğin kraliçesi artık tamamen işine odaklanmış durumda. "Bizim için sorun yok."

Hem ben hem de Sebastian zorla güldük.

"Buna razı mısın? Bunu nereden duydun?"

Phaedra omuz silkerek, "YouTube," dedi. Sanki cevap çok açık olmalıymış gibi.

Sebastian, kendi kendine Latince bir küfür mırıldandı. "Şu an buna hiç değinmeyeceğim. Ama sen bununla ilgili bir sorun yaşamıyorsun, değil mi? Benim ve Bellamy'nin bir çift olmamızla?"

"Onu öpecek misin?" Sabrina bu fıkirden heyecanlanarak daha da coştı. "Laneti kırmak için bütün krallar böyle yapar."

Ve yine, kahretsin.

"Bence Bellamy'ye olan aşkım lanetimizi çoktan kırdı, eğer henüz kırmadıysa da onu kraliçem yapmak kıracak," diyor kayıtsızca ve kahretsin. Kahretsin. Taşınması gereken bir yükten bahsediyoruz.

Her şey riskli. Onun kraliçesi olmak, küçük, sade hayatımı tamamen değiştirecek.

Sonra işin karanlık tarafı var. Ya Rowan yanılıyorsa ve bu lanet kırılmak için yaratılmamışsa? Ya ben yanılıyorsam ve lanet gerçekse? Ya bu aile tehlikeden kurtulmadıysa ve onlar için daha fazlası gelecekse? Hepimiz için?

Gözlerimi açıyorum ve penceremin dışındaki gece havası hala karanlık. Huzursuz hissediyorum. İçimde bir huzursuzluk var ve bunu çözmem gerekiyor.

Sebastian ve ben evlilik ya da bebekler hakkında bir daha hiç konuşmadık—bebekler! Aman Tanrım!—ve çocuklar beni babalarının kız arkadaşı olarak açıkça kabul ettikten sonra—tam bir panik yaşandı—gecenin geri kalanını birlikte yemek yiyerek ve oyunlar oynayarak geçirdik. Hatta onların önünde yanağımdan öptü ve Phaedra'nın gözlerindeki ifade bana bundan hiç rahatsız olmadığını gösterdi.

Şu an beni en çok zorlayan şey babam.

Bu noktada onun için mi yoksa benim için mi en iyisinin ne olduğundan emin değilim. Ona olanları henüz kabullenemedim, ama bu süreçte onun yanında olmamayı da hayal edemiyorum. Sebastian'ın teklif ettiği gibi onu buraya mı taşımalıyım? Bu onun için güvenli mi? Hatta pratik mi? Bilmiyorum. Sadece şu anda yaptıklarımın daha fazlasını onun için yapmam gerektiğini biliyorum.

Bir de bu Noel balosu ve Messalina kralıyla çıktığımı tüm dünyaya duyurmanın getirdiği tüm karmaşa var. Her şey birden üzerime geliyor gibi hissediyorum ve bunların çoğu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olsa da, belirsizlik aklımı kurcalıyor.

Yataktan fırlayıp yoga kıyafetlerimi giydim ve hızla merdivenlerden aşağı spor salonuna koştum. Henüz kimse gelmemişti. Ne Sebastian ne de

Althea, ve bu durumdan rahatladığımı inkar edemem. Sanırım kafamdaki her şeyi iyice düzene koymak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Koşu bandında vücudumu zorladım ve sonra ağırlık kaldırdım. Althea geldiğinde, ter içinde kalmış, bitkin bir kadın yığınydım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, başlamasını beklemediğim için kendimi kötü hissederek. Kapının yanında dururken sııttı, ama sonra gözleri boynuma dikildi ve dudakları sessiz bir nefesle aralandı. Kahretsin. Bunu örtmeyi unuttuğuma inanamıyorum. Dün Sebastian'ın kemerinden kalan küçük kırmızı iz, bugün morluğa dönüşmüştü. Elim boynuma çarptı ama çok geçti. Önümdeydi, parmaklarımı ayırıp morarmış deriye nazıkçe dokundu.

"Bunu sana o mu yaptı?"

“Sorun yok. Acımıyor.”

"Yeğenim sana zarar veriyorsa hemen söyle."

İçimden bir ah çektim, başım öne düştü. Bunun onun gözünde nasıl görüldüğünü ancak tahmin edebiliyorum. "Althea, öyle değil. Bana kötü davranmıyor," diye söz verdim. "O inanılmaz bir adam."

“Ama...” Sesi kesildi, yüzünde belirsizlik belirdi. “Bunu sana bilerek mi yapıyor?”

Yüzlerim pembenin, kırmızının, fuşyanın ve aradaki her rengin on bin tonuna büründü, inanılmaz derecede utandım. "Evet."

Çenemi bir o yana bir bu yana eğerek, gözlerime bakmadan önce beni daha yakından inceledi. "Sana olan tutkusu bir sır değil, ama endişeleniyorum. Kadınlar kendilerini kötü durumlara sokarlar ve zulmü aşk sınırlar veya buna katlanırlar."

"Bu öyle bir şey değil. Sizi temin ederim."

Söylediklerimi sindirirken başını sallıyor. "Bunu beğendin mi yani? Yargılamıyorum. Anlamaya çalışıyorum, yani anlıyorum."

“Evet,” diye zar zor konuşabiliyorum. “Hoşuma gidiyor. Eğer gitmeseydim veya rahat hissetmeseydim, yapmazdı. Sanırım beni... kendine ait olarak işaretliyordu.”

Fransızca küfür ediyor. "Bana doğruyu mu söylüyorsun? Çünkü eğer senin iznin olmadan sana zarar veriyorsa, kral olsun ya da olmasın, o benim yeğenim ve onu gereken şekilde cezalandırabilirim."

Bu görüntü karşısındaki alaycı gülümsememi bastırıyorum ve "Bu karşılıklı rıza esasına dayanıyor" diyorum.

“Daccord. Tamam. Peki. Başka soru sormayacağım çünkü açıkçası cevapları bilmekten çok korkuyorum.” Abartılı bir şekilde ürperiyor. “Ama şimdilik, çocuklar veya başbakan görmeden önce yukarı çıkıp boynunu ya kıyafetle ya da makyajla örtmelisin. Ülke zaten Sebastian'ın bir canavar olduğuna inanıyor ve bu işaretler bunu sadece kanıtlayacak.”

“Doğru. Teşekkür ederim.”

Bu garip durumdan kaçmak için çaresizce oradan ayrılmaya çalışırken, uzanıp bileğimi kavradı ve beni durdurdu. "Benimle konuşabilirsin," dedi, ifadesi samimiydi. "Her şey hakkında benimle konuşabilirsin. Yalnız olmanın ve hayatında çok az insan olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Uzun bir süre boyunca tek dayanağım kız kardeşimdi ve şimdi... artık eskisi gibi değil. Kimseye zamanı ya da sabrı yok, kederine çok fazla gömülmüş durumda. Ama ben senin için buradayım, Bellamy. Sebastian'la olan bu durum ister geçici ister sonsuza dek sürsün, ben senin için buradayım."

Nefesimi düzensiz bir şekilde veriyorum, kalbim boğazımı tıkıyor, gözyaşlarım silah gibi tehdit ediyor. "Teşekkür ederim," diye kekeliyorum ve ona sarılıyorum. Bir bakıma o benim hayat arkadaşım ve umarım o da benim onun için öyle olduğumu biliyordur. Bunu ona içtenlikle söylüyorum, böylece anladığından emin oluyorum. Bir an daha birbirimize sarılıyoruz ve o beni kapıya doğru şakayla karışık bir şekilde itiyor.

"Şimdi git. Lütfen. O boyun... aman tanrım."

Kıkırdadım ve onu spor salonunda bırakıp sarayın birinci katında hızla koştum, aylar önce büstü kırdığım geniş salondan geçtim ve yatak odalarına çıkan yan merdivenlere doğru ilerledim. Ama merdivenlere ulaşamadım. Büyük salondan zar zor geçmiştim ki biri adımı seslendi.

Şu anda dünyada görmek istediğim son kişi.

Samil.

"Bellamy," diye mırıldandı, saraya girdikten sonra ağır ve kararlı adımlarla bana doğru yürürken. "Tam da karşılaşmayı umduğum kadın."

Yalnız başına. Kabinesinin veya parlamentonun diğer üyelerinden hiçbiri yanında değil. Hatta danışmanı bile burada değil. Saat on civarında gelmesi bekleniyordu, oysa saat daha yedi bile değil.

Bu herif neyin peşinde?

"Günaydın. Üzgünüm, şimdi konuşmak için duramam." Mide bulandırıcı bir panik dalgası beni sararken merdivenlere doğru yöneldim.

"Bellamy, bekle!" diye bağırdı adımlarını hızlandırarak. "Neden benden kaçıyorsun?"

Kahretsin. "Hayır, değilim," diye karşılık verdim ona, ses tonumun sandığım kadar gergin olmadığını umarak. "Çocukları güne hazırlamakta geç kaldım."

"Hayır, koşuyorsun," diye suçluyor beni ve haklı, çünkü gerçekten de koşuyorum. Bunun beni ne kadar suçlu ve aptal gösterdiğinden hiç şüphem yok. "Dur!" Son birkaç adımı koşarak bana yetişiyor ve eli koluma yapışıp beni durduruyor. "Seni aylardır görmedim ve arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Neden benimle konuşmak istemiyorsun?"

Çenemi aşağı ve ondan uzağa doğru eğdim, izi görmemesini umdum. Neden boğazlı kazak giymedim ya da makyajla kapatmadım? Neden spor salonuna gitmek için bu kadar acele ettim? Şimdi bakın.

"Hiç de öyle değil," diyorum ona, bu da yüzünde bir gülümsemeye yol açıyor. "Gerçekten de geç kaldım."

"Sadece senin nabzın hızlanıyor." Parmakları bileğime bastırarak sözünü kanıtlıyor. "Ve gözlerinde korku var, Bella." Çenemi yukarı kaldırarak gözlerine bakmaya zorluyor. "Korkman gereken kişi ben değilim."

Yorgunluk ve hayal kırıklığı içinde başımı salladım. Kolumu onun kavrayışından kurtardım. "Korkmuyorum, Samil. Şimdi, lütfen, izninizle —"

Beni bırakmıyor. Bunun yerine, bu sefer daha sıkı bir şekilde kolumu tekrar yakalıyor ve beni zorla ana oda ile giriş arasındaki, başka bir salonun hemen yanındaki bir nişin içine sürüklüyor. Agresif bir şekilde beni duvarın köşesine itiyor ve tam yüzüme yaklaşıyor.

"Beni incitiyorsun," diye suçladım, gözlerimi ona dikerek. "Sana bana dokunma izni vermedim. Sınırı aşıyorsun."

"Sınırı aştın," diye tekrarlıyor, kelimeleri test edercesine söylüyor, sonra da sanki onu eğlendiriyormuş gibi gülümsüyor. Vücudu hareketsiz. Çok hareketsiz. Avına saldırmak üzere olan bir yırtıcının hareketsizliği gibi. Hareket eden tek şey, yüzümde dolaşan gözleri. Bu, şimdiye kadar karşılaştığım en rahatsız edici şey. Sebastian gibi bir avcı değil ve onun bir sonraki yemeği olmak istemiyorum. Ondan kaçma isteğim ağır basıyor ve onu itiyorum, ama nafile.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni."

Her yerde kameralar olduğunu biliyorum, Sebastian bana söyledi. Ama şu anda sadece ikimiz yalnızız ve bizi yerleştirdiği bu küçük köşeye kameraların yöneltildiğinden şüpheliyim.

Yüzünde bir aydınlanma beliriyor, aramızdaki gergin enerji doruğa ulaşıyor ve sonra dağılıyor. İçini çekiyor, kolumu bırakıyor ama bedenimi nişten çıkarmıyor.

“Seninle konuşmaya çalışıyorum ama benden bir an önce uzaklaşamıyorsun,” diyor sesi şimdi daha sakın, neredeyse umutsuz. Başını hayal kırıklığıyla sallayarak, “Senin yüzünden erken geldim,” diye ekliyor.

“Ben mi? Neden?”

“Çünkü ilk tanıştığımızdan beri seni düşünmeyi bırakmadım. Benim için çok özelsin.”

Derin bir nefes veriyorum. "Sanırım durum böyle değil."

Samil gözlerini kısarak, benimkileri aradı ve dedi ki: "Beni sevmiyorsun ve bunun tek bir açıklaması var. Hakkımda sana hangi zehirli yalanları anlattı?"

“Ne demek istediğini bilmiyorum—”

Beni duvara daha da bastırarak sözümü kesti, sırtım taşa saplandıkça neredeyse acı duyacaktım. “Bana yalan söyleme,” diye hırladı, inceliği ve zarafeti tamamen kaybolmuştu. “Sana bir şeyler söylediğini biliyorum. Boynunda bıraktığı o güzel izi görmediğimi bir an bile sanma. Onunla ne yaptığını biliyorum ve o sana ne yaptığını da görebiliyorum, inkar etse bile.”

“Samil, lütfen bana biraz alan bırak.”

“Sen onun için utanç verici küçük bir oyuncaksın. Başka bir şey değil. Herkese senin hakkında yalan söylüyor. Ve sen yine de ona bedenini veriyorsun. Neden?”

Sözleri canımı yakıyor ama beni paramparça etmiyor. Sessiz kalıyorum ve o, bir saniye daha acımasız bakışlarımı üzerinde tutuyor, sonra da anlayışla başını sallıyor. Elleri iki yanımda duvara bastırarak beni sıkıştırırken bir adım geri çekiliyor. Kaçmama izin vermiyor.

"Sana Nora'yı sevdiğimi söylemişti, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Başını salladı, ifadesi kırgındı. "Onu seviyordum. Hala seviyorum. Her zaman seveceğim. Nora'ya karşı hislerimi biliyordu ve onu benden aldı. Arkadaşımdı ve benim nasıl hissettiğimi umursamadı."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden burada sessizce duruyorum.

"Bana borçlu, Bella. Bana çok şey borçlu."

"Yani şimdi ondan karşılık olarak bir şey almak istiyorsun, öyle mi?" diye tahmin ediyorum.

"Belki," diye belirtiyor, bunu reddetme zahmetine girmeden. "Ya da belki de gerçekten seni önemsiyorum ve onun gibi olmanı istemiyorum."

"Saçmalık. Beni yeterince tanıımıyorsun ki umurunda olsun. Neden fotoğraflarımı çekiyordun?"

Sırıttı ama beklediğim kadar küstah veya kibirli değildi. Kurt gibiydi. "Çünkü seni istediğini biliyordum. Bunu saklayamadı. Onu çok iyi tanıyorum. Bana yaptığı gibi ona da zarar vermek istedim, bu yüzden seni kazanacağımı söyledim. Onun değil, benim olacağını söyledim ve şimdi bak." Uzandı, parmağıyla boynumdaki morluğa dokundu. "Hâlâ bunu yapabilirim. Onunla geleceğin yok. Benimle her şeye sahip olabilirsin."

Başka yöne bakıyorum.

"Asla onun kraliçesi olamayacaksın Bellamy. Bu bir gerçek."

Yutkunuyorum, öfkemi ve kararlılığımı korumaya çalışıyorum ama sözleri içimdeki her hassas noktayla savaşıyor. Sebastian'la dün ne konuştuğumuzdan haberi yok. Bizden, birbirimizle olan ilişkimizden haberi yok. Gördüğü tek şey, herkesin göreceği şey: Bir kral ve bir dadı.

Çenemi kavrayıp yüzümü tekrar kendine çevirdi. "Seni kurtarmak için çok geç kalmadığımı söyle bana."

Şaşkınlıkla tepki verdim, dokunuşundan kaçındım. "Beni kurtaracak mısın? Neyden kurtaracaksın?"

"Nora'nın başına gelenleri senin de yaşamayı istemiyorum. Bakman gereken baban var, Sebastian ise sadece kendini düşünüyor."

"Bu doğru değil."

Teselli edici bir şekilde elini kaldırıp sonra tekrar duvara bastırdı. "Tamam. Çocuklarını önemsiyor. Ama baban zor durumda ve sana ihtiyacı var."

"Babamı nereden biliyorsun?" diye çıktım, ağırlığımı kaydırıp kollarımı kavuşturarak, geri adım atmayı veya ondan gözlerimi kaçırmayı reddettim.

"Araştırmalarımı yapıyorum Bella. Onunla ilgili sana yardımcı olabilirim, biliyorsun. Daha iyi bir tesise yerleştirmeni sağlayabilirim. Eminim Sebastian bundan hiç bahsetmemiştir bile."

Sebastian'la ne konuştuğumuz konusunda Samil'e hiçbir açıklama borçlu değilim. Bu aramızda kalsın. O, Sebastian'ın bencil ve umursamaz

olduğunu düşünüyor, ama o tanıdığım en ilgili, en cömert insan. Samil bana sataşmaya çalışıyor, ama yanlış yerde arıyor. Geç kaldı, yetersiz kaldı.

“Sebastian hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, benim hakkımda da hiçbir şey bilmiyorsun. Babamı veya bakım evini araştırmak seni ilgilendirmez. Şimdi, izninizle...” Ondan kurtulmak için çaresizce yanından geçmeye çalışıyorum, ama önümde kıpırdanarak beni tekrar köşeye sıkıştırıyor.

“Bu senin hayatın olmak zorunda değil,” diye devam ediyor. “Teklifim samimi. Gelin ve benimle çalışın. Gelin ve benimle birlikte olun.”

Şimdi gülme sırası bende. “Ne olarak? İntikam silahın olarak mı? Hayır, teşekkürler.”

Başını yana eğdi. “Bu, bir kralın seks oyuncağı olmaktan daha iyi değil mi? Seni seviyorum Bellamy. Seni görür görmez sevdim. İçinde ruh ve ateş var. Bunu onunla harcama. Benimle çok daha fazlasına sahip olursun. Bunu sana söz verebilirim.”

“Samil, beni tanımıyorsun bile.” Ona inanmaz gözlerle bakıyorum.

“Yeterince biliyorum. Yeterince görüyorum.” Nefesini hırıldatarak dışarı verdi, geriye doğru kamburlaştı ve başını eğdi. “Babanıza yardım edebilirim. Sizi kurtarabilirim. İkiniz için de çok geç olmadan önce.”

“Dinle, söylediklerini bir nebze de olsa takdir ediyorum—aslında bu bir yalan. Söylediklerinin veya yaptıklarının hiçbirini takdir etmiyorum. Beni sarayda isteğim dışında köşeye sıkıştırıp hayatıma müdahale etmeye çalışmanı takdir etmiyorum. Bu yüzden fotoğraf çekmen ve beni iğrenç bir intikam aracı olarak kullanman işe yaramayacak. Burada kalıyorum. Burası ait olduğum yer. Bu kadar basit.”

Acımasızca güldü, tüm boyuna kadar doğruldu ve burnunun ucundan, kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. “Bu kadar basit mi? Seni sevdiğini mi sanıyorsun? Ha! Senin görünüşünü seviyor. Amının nasıl hissettirdiğini seviyor. Seni sevmiyor. O aciz. Soğuk, ölü bir kalbe sahip bir canavar. Lanetli bir adam.”

“Lanete inanmıyorum,” diye tısladım ona.

Şimdi daha da şiddetli gülüyor, ifadesi yeni bir şekil alıyor. Daha karanlık. Uğursuz. Biraz dengesiz. Tam yüzüme yaklaşıyor, siyah gözleri vahşice bakıyor. “Nora o helikopterde bile olmamalıydı,” diye hırslı bir şekilde, zehir dolu kelimeleri adeta yüzüme tükürerek söylüyor. “Orada asla olmamalıydı. Her zaman benim olmalıydı. Onun değil. Asla onun değil! Onu terk etmezdi ve ona ihanet etmezdi. Hiçbir şey için. Beni dinlemezdi. Sonra da binmemesi gereken o lanet helikoptere bindi. Onun yanına gitmesi

gerekiyordu, tersi değil. Onu iki kez kaybettim, oysa o hiç umursamadı. Dikkatli ol Bellamy, sıradaki kesinlikle sensin.”

Bunun zerine boynumdaki morluğa hafifçe dokundu ve benden uzaklaştı.

Bir an için, donakalmış bir şekilde orada durup, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakın bir şekilde sarayın misafir tarafına doğru yürümesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Sarsıldım. Çok etkilendim ve kendimi tamamen şaşkın hissettim.

Bu bir uyarı mıydı yoksa tehdit miydi?

Sözleri kafamda dönüp duruyor, bir şeyler zihnimin bir köşesinde takılıp kalıyor. Orada bir şey var ama ona tam olarak ulaşamıyorum. Bugün çok şey oldu bile, Phaedra daha okula bile gitmedi.

Phaedra. Çocuklar.

Derin bir nefes alarak kendimi duvardan uzaklaştırıp merdivenlerden yukarı çıktım, her adım bir öncekinden daha hızlıydı, sanki zihnimde dönüp duran düşüncelerden kaabilirmişim gibi. Odamın içine fırladım, hemen şifonyerimin başına geçip içini alt st ettim, bir balıkçı yaka kazak aradım. Bir şey. Sebastian'ın bana verdiği izi kapatacak herhangi bir şey.

İçimdeki her şey dağılıyor gibi hissediyorum.

Sonunda siyah boğazlı kazağımı bulup yumruğumla kavradım. Ellerim şifonyerin üstüne düştü ve isteksizce aynaya, kendi yansımama baktım. Morluk kötü değildi. Boynumun sağ tarafında bir santimlik kırmızı bir çizgi ve altında küçük bir mor iz vardı. Aklımda en kötü düşünceler canlanmıştı ama şimdi düşününce, nefes alamayacak hale gelmeme neden olacak bir şey yapmamıştı. Bana asla zarar vermemiş ya da istemediğim bir şey yapmamıştı.

O, kontrolsüz ve vahşi davrandığı zamanlarda bile bana karşı her zaman dikkatliydi.

Samil, Sebastian konusunda yanılıyor. Ben her zaman onun olacağım ve o da her zaman benim olacak. Bunu daha önce söylememiş miydim? Dışarıdakiler bunu anlamayacak. Ve Samil'in Sebastian'a olan nefreti çok derin. O kadar derin ki, onu alt etmek için her şeyi yapardı.

Onu yere ser... Onu yere ser...

Onu terk etmeyecekti, ona ihanet etmeyecekti. Hiçbir şey için. Beni dinlemedi. Sonra da binmemesi gereken o lanet helikoptere bindi. Onun ona gitmesi gerekiyordu, tersi değil.

Yoga kıyafetlerimi hızla çıkarıp, ılık hızında duş aldım ve her zamanki eteğimi ve boğazlı kazağımı giydim. Giyindiğim anda kendimi daha iyi hissettim. Daha güvende. Daha çok kendim gibi. Ama yine de sarsılmışlığım geçmedi. Bu adam sarayda kalıyor. Bu ülkenin başbakanı.

Sanki Nora'nın öldüğü sabah onunla birlikteymiş gibi geliyor. Onun Nora'nın yanına gitmesi gerekiyordu, tersi değil. Bunu nasıl bildiği de tuhaf...

Hayır. Mekanik arıza ve gaz kaçağı olarak değerlendirildi. Sadece onu kaybettiği için üzgündü, keşke Nora değil de Sebastian ölseydi diye düşünüyordu. Değil mi?

Komodinin kenarını sıkıca kavradım. Kesinlikle sorun bu olmalı.

İçimden bir ah çektim ve aynada kendime son bir kez gizlice baktım.

Sebastian'a Samil'le olan karşılaşmamı anlatmalı mıyım? Zaten Samil'in gelmesinden, beni aramasından dolayı çok sinirliydi. Bana yanında olmamı istemediğini söylemişti. Dün adamın beni işaretlemesinin nedenlerinden biri de buydu. Samil'in asla onun olmayacağını, sadece Sebastian'ın olacağını bilmesini istiyordu.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Çünkü biliyorum ki, ne olursa olsun, bunun sonuçları olacak. Ve bu sonuçlar şiddet içerecek.

Samil toplantı odasına geç girdi ve... tuhaf görünüyordu. Normalde her zaman güler yüzlü ve çekicidir, ama bu sabah öyle değildi. Bu sabah bana açıkça, öfkeli bir şekilde bakıyordu, alnında ter damlaları vardı. Bu beni biraz gülümsetti ve güldürdü. Ama bu onu daha da çileden çıkardı.

O benim bilmediğimi sanıyor, ama biliyorum.

Erken geldiğini ve Bellamy'yi köşeye sıkıştırmaya çalıştığını biliyorum. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ve konuşmalarının yarısını göremedim çünkü Bellamy'yi çıkmaz bir noktaya sıkıştırmıştı, ama öfkeyle uzaklaştı ve sonra Bellamy yukarı çıktı. Doğrudan odasına gitti ve şimdiye kadar da çıkmadı. Telefonumdan kamera kaydını izliyorum, bir şeyler mi planlıyor diye bekliyorum.

Bellamy'ye daha önce onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu sorduğumda, boynunun yanına dokundu ve kasıtlı olarak kalkık bir kaşla beni süzdü. Sabrina ve Zayer her yere tırmanıyorlardı, bu yüzden bir şey söyleyemedi, ama söylemesine de gerek yoktu.

Boynundaki morluğu gördü. Benim bıraktığım morluğu.

Yani artık biliyor. Dün ve ondan önceki haftalar ve aylarca ona kızdığı için duyduğum tüm öfkenin şimdi ne kadar önemsiz görüldüğü ne kadar komik. Çocuklara söylemek, dünyaya duyurma kararı almak ve onun aramızdaki bu şeyi gerçek ve sonsuza dek sürecek bir şey olarak kabul etmesi, sanki artık hiçbir şey bize dokunamazmış gibi. O benim ve kimse bunu değiştiremez.

Bu yüzden bu daha da iyi hissettirecek.

"Günaydın Samil. Sonunda aramıza katılabildiğin için çok memnun oldum."

Benden iki sandalye ötedeki yerine oturdu ve gözlerine ulaşmayan yapmacık bir gülümseme takındı. "Özür dilerim. Bakıcınız dikkatimi dağıttı. Boynunda bir morluk varmış ve iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Kıkırdadım. "Öyle miydi?"

Bana öfkeyle baktı. "Korkmuş görünüyordu, bu yüzden muhtemelen hayır. Belki ona bu izi nasıl aldığını açıklayabilirsiniz? Doğrudan söylemezdi ama nasıl yaralandığını eminim biliyorsunuzdur."

Althea yanımda kıpırdandı, bu durumdan rahatsızdı. O da bana bu sabah Bellamy ile yaptığı konuşmayı anlattı ve ona verdiğim izi herkesin görmesinden hoşlanmasam da, Bellamy'nin spor salonuna giderken onu kapatmayı unutmasından da sorumlu değilim. İz benim hatam ve ona verdiğim ve muhtemelen onu bununla utandırdığım için kendimi kötü hissetsem de, her gördüğümde beni ne kadar zorladığını inkar edemem.

Sandalyeme yaslandım, ellerimi karnımın üzerine kavuşturdum. Eğer bunu bir izleyici kitlesi önünde yapmak istiyorsa, yapacağım. "Bakıcımı incittiğimi mi ima ediyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır, yapmadım."

Kendinden emin bir şekilde daha da dik oturdu. Kemik arayan bir köpek gibi, beni yakalayacağını sanıyordu. "Ama o işaretin sebebi sensin, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

Gözlerinde ateş parlıyor. Ülkenin önde gelen isimleriyle çevrili olduğumuz için bunu inkar edeceğimi bekliyordu, ama bunun benim için ne kadar derin bir anlam taşıdığını bilmiyor. Bellamy'nin ucuz bir kadın olmadığını bilmiyor. Onu genç, güzel ve müsait olduğu için kullandığını düşünüyor. Hiçbir fikri yok.

"Boynundaki morluğu sen verdiğini kabul ediyorsun ama yine de ona zarar vermediğini iddia ediyorsun?" diye inanmaz bir tavır takınıyor.

Ona sıkılmış bir bakış attım. "Samil, kız arkadaşımın kapalı kapılar ardında karşılıklı rıza ile yaşananlar hakkında detaylara girmeme gerek yok sanırım. Bugün konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Kız arkadaş mı?!"

Ona başımla onaylıyorum. "O tam olarak böyle biri."

Tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde homurdanıyor.

"Efendim." Milletvekillerinden biri dirseklerini masaya dayayarak bana seslendi: "Yani bir kız arkadaşınız olduğunu ve çocuklarınızın bakıcısı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Size tam olarak bunu söylüyorum. Bellamy ile birkaç aydır gizlice birlikteyiz. İlişkimizin nereye gittiğini bilene kadar bunu kamuoyuna açıklamak konusunda kendimizi rahat hissetmiyorduk. Samil, benim niyetimden biraz daha erken gerçeği ortaya çıkardı, ama bu durumun hiçbirini değiştirmiyor."

Telaşlı eller Samil'in saçlarını karıştırıp kusursuz saç modelini bozdu. Düzensiz bir nefes verdi ve kusursuz maskesini yeniden taktı. "Sanırım tebrikler yerinde olur. Nora'dan sonra hayatına devam edebileceğini kimse tahmin etmemişti."

"Ondan ayrılmak kolay değildi. Katılmıyor musunuz?"

Belki bu biraz kirli ve sinsi bir davranıştı. Ama bunu hak etmişti. Yıllardır bunu hak ediyordu. Nora'yı amansızca rahatsız ediyordu. Ona hayır dedikten sonra bile. Birlikte çocuklarımız olduktan ve o kraliçe olduktan sonra bile. Nora asla onun değildi, olmak da istemiyordu. Aşk karşılıksızdı ve kalpten gelen bir şeyden çok bir saplantıydı.

"Hayır," diye hırıldadı dişlerini sıkarak ve gözlerini kısarak. "Kesinlikle hayır."

Doğrulup kahvemden bir yudum aldım. "Önemli devlet işlerimiz olduğunun farkındayım, ancak sarayda bir Noel balosu düzenlemeye karar verdiğimi hepinize bildirmek istedim."

Samil hariç odadaki herkes nefesini tuttu. Yüzeyinin altında bir fırtına kopuyordu. Ben de bu fırtınanın içine çekilmek istemediğim için onu görmezden gelip diğerleriyle konuşmaya başladım.

"Biliyorum bu hepiniz için şok edici olacak, ama bence zamanı geldi. Messalina halkının krallarının ve kraliyet ailesinin hala burada olduğunu bilmesinin zamanı geldi. Nora'nın ölümü bizi mahvetti, ama halkın iyileşmeyi görmesi gerekiyor. Bellamy hayatıma girip beni işleri nasıl yaptığımı daha derinden incelemeye zorlayana kadar bunun boyutunu fark etmemiştim. Bu beni rahatsız ediyor ve ailemle ilgili alabileceğim her türlü önlemi almaya devam edeceğim, ancak halkımın her zaman nefeslerini tutarak, bizi vuracak bir sonraki trajediyi beklemesini istemiyorum. Hayat

devam ediyor, bunu unutmuştum ve bence bir Noel balosu bu yönde atılmış bir adım.”

Messalina'nın basın sözcüsü, odadaki gülümseyen yüzlere ve baş sallayanlara bakarak, "Bayıldım!" diye haykırdı. "Bence bu harika bir fikir. Ulusu yeniden canlandıracak. Basın mensuplarının içeri girmesine izin verilecek mi?"

“Çok sınırlı bir kapsamda. Bugünün ilerleyen saatlerinde personelimiz ve etkinlik koordinatörüyle lojistik konuları hakkında bir toplantım var.”

"Yeni aşkınızı duyurabilir miyiz?" diye devam ediyor.

“Hayır. Henüz değil. Bunu, zamanın uygun olduğunu düşündüğümde yapacağım.”

"Majesteleri, bu gerçekten heyecan verici bir haber. Aşık olmanız ve çok eğlenmeniz harika. Her ikisi için de sizi tebrik edebilir miyim efendim?"

“Teşekkür ederim,” diyorum Samil'in sağ koluna, ki bunun da onu çıldırtacağından eminim. Ama önemli değil. Onun önemi yok. Bana zarar veremez, peşimden gelemes. Ben kralım, o ise seçilmiş bir yetkili. Bellamy ile olan ilişkimden haberdar olduğuna göre, bunu burada yaptığım gibi baloda da kamuoyuna açıklayacağım, artık söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey yok. Bir başka kamuoyu önünde küçük düşürölme riskini göze almayacak.

Şu anda kaybedeceği çok şey var.

O zamanlar sadece terfi alamayan, alt düzey bir avukattı. Şimdi ise tanınmış bir figür ve bu her şeyi değiştiriyor. Adam, gösteriş ve dış görünüş olmadan hiçbir şey ifade etmiyor.

Toplantı devam ediyor, odadaki enerji elle tutulur derecede. Samil sessiz, ağzını kapalı tutuyor, kendi mutsuzluğu içinde boğuluyor. Kimin umurunda? Sevincimi gizleyemiyorum. Şüphesiz bu benim için bir ilk, ama dün gece çocuklara söylediğimizde, hayatımın kırık ve yerinden çıkmış tüm parçalarının sonunda bir araya geldiğini hissettim.

Ve bir daha hiçbir şeyin onları ayırmasına izin vermeyeceğim.

Baloya hazırlıklar durmaksızın devam ediyor. Çocuklar çok neşeli, özellikle de saray baştan aşağı süslerle ve ışıltı ışıltı lambalarla donatılmış devasa Noel

ağaçlarıyla dolunca. Süslemeler asılmış, havada çam ve kar kokusu var. Emily, Margarite, Javier ve etkinlik koordinatörleri nefes almak için bile durmadılar. Bu tür şeylerin ne kadar çok emek gerektirdiğini unutmuşum.

Bu yıl, güvenlik en üst düzeyde olacağı için durum daha da böyle olacak.

Bellamy ve kızları ünlü bir elbise tasarımcısıyla şaşırttım ve istedikleri herhangi bir elbiseyi seçmelerini söyledim. Bellamy bu durumdan biraz rahatsız oldu. Kralın kız arkadaşı olduğunu ve hayatının geri kalanında onu durmaksızın şımartmayı planladığımı henüz tam olarak kavrayamadı. Sonunda benimle aynı yatakta uyumaya başladı, ki bu da benim için bir türlü doyuma çıkmayan bir şey.

Nora ile nadiren aynı yatakta yatarız. Hangi sarayda yaşıyorsak, onun da kendine ait bir süiti vardı. Bu sarayı hiç sevmeydi. Çok uzak ve resmiydi, belki de bu yüzden öldükten sonra birlikte yaşamamız için burayı seçtim. Bir şekilde işleri kolaylaştırdı. Keşke şimdi çocuklarımızı görebilseydi. Nasıl büyüdülerini görseydi çok sevinirdi. Ayrıca, bir sonraki kraliçem yapmayı düşündüğüm kadının çocukları benim kadar sevdiğini ve onun da sevdiğini bilmesinin onu mutlu edeceğine inanıyorum.

Çocuklarla ilgilenmek ve balo hazırlıklarının tüm heyecanına rağmen gülümsemek dışında, Bellamy zor zamanlar geçiriyor. Babasını görmek için birkaç kez Tourin'e gitti, ancak babasının onu hatırlaması giderek zorlaşıyor. Bu durum, ilişkimizi kamuoyuna açıklama baskısını daha da artırıyor. Tüm bunlar onu içten içe yiyip bitiriyor.

Ben de, o da dikkatsiz davrandık. Çalışma saatlerimiz uzun ve yalnız başımıza geçirdiğimiz zaman çok az oldu.

İşte bu yüzden, şafak vakti uyandığımda yatağımın soğuk ve boş olduğunu, onu ise kütüphanesinde şöminenin yanında battaniyeye sarılmış, kucağında okumadığı açık bir kitapla alevlerin içinde kaybolmuş halde bulduğumda, bir şeylerin değişmesi gerektiğini anlıyorum. Başkalarına güvenmekte iyi değil. Yardım istemekte berbat. Dünyası artık sadece kendi omuzlarında değil ve bunu ona günde yüz kere söylemem gerekirse, söylerim.

Koltuğa yanına oturdum, bu onu şaşırttı. İçeri girdiğimi bile duymamıştı. Zoraki bir gülümseme dudaklarında belirdi, ama ışıltısını biraz kaybetmiş olan mavi gözlerine dokunmadı.

Elini tutuyorum. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

Sesimdeki ciddi ifadeye karşılık gözlerini kırptırdı. "Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum ona kısaca. "Öyle değil. Bu işte yeniyiz ve bununla birlikte aşmamız gereken birçok öğrenme eğrisi var. Özellikle birbirimizle iletişim kurduğumuz sürece bunu başarabileceğimizden hiç şüphem yok. Ancak sen benimle iletişim kurmuyorsun."

Çenesi düştü ve bakışları tekrar ateşe kaydı. "Ne söylememi istiyorsun? Üzgünüm ve üzgün olmayı sevmiyorum. Bu benim karakterim değil, ama şu anda bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum. Ama böyle hissetmek ve bu duyguları sadece kendinde taşımak zorunda değilsin."

Başını salladı, yutkundu ama başka hiçbir şey söylemedi.

"Balo bittikten ve işler biraz sakinleştikten sonra, babanızın bizimle birlikte yaşaması için arrangements yapabiliriz diye düşünüyordum."

Başını hızla çevirdi, gözleri faltaşı gibi açıldı.

Neredeyse gülecektim. "Bana o bakışı atma. Bunu daha önce de söylemiştim."

"Biliyorum ama—"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Bellamy, sen benimsin. Üzülmeni istemiyorum. Stresli ya da üzgün olmanı, kendini parçalamanı istemiyorum. Eğer o buradaysa, en iyi bakımı alacak. Eğer buradaysa, onu her gün göreceksin. Çocuklarım dedelerini hiç tanımadı ve büyükanneleri de onları neredeyse hiç görmüyor. Babanın çocukların yanında olması, bir ailenin yanında olması iyi olabilir. Burası senin evin, bebeğim, ve onun da evi olabilir."

"Bu konuda yeniyim."

"Biliyorum. Bir bakıma ben de öyleyim. Ama başarmak istiyorsak konuşmalıyız. İçimizde biriktirip, patlayana veya çürüyene kadar bekleyemeyiz."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Kucağıma tırmanıyor ve gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Sanırım ikimiz de şanslıydık."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Ellerimi saçlarında kaybedip, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp onu derinlemesine öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor, oynuyor, tadıyor ve yutuyor. İhtiyaç ve arzuyla büyüyor. Kalçaları dalgalanıyor, bedeni bana

sürtünüyor ve onunla yaşadığım bu duygudan asla bıkmayacağım. Beni o kadar çok tahrik ediyor ki, inanılmaz derecede tahrik ediyor ve aklıma gelen tek şey, kendimi içine sıkıştırdığımda ne kadar sıkı olduğu.

"Bellamy," diye mırıldandım ona doğru, zaten nefes nefese ve ihtiyaçtan titreyerek.

Elimi sırtında, gecelik gömleğinin altında gezdirdim ve sadece tenle karşılaşınca, beni tutacak bir sütyen izi kalmayınca inledim. Açıgözlü ellerim ve gözlerim sabırsızlanıyordu ve gömleğini başından aşağı çektim, güzel göğüslerine, büyük ellerimi nasıl mükemmel bir şekilde doldurduklarına hayran kaldım. İnledi, bana daha sertçe sürtündü, parmakları uyandırdığımda onu evde bulamayınca üzerime geçirdiğim tişörtün altındaki kumaşı büküyordu.

Elimi başımın arkasına uzatıp onu çıkarıp onunkinin üzerine attım. Sonra onu kendime doğru çektim, teninin sıcaklığını, yumuşak göğüslerinin sert kaslarımın üzerinde hissini duymak için sabırsızlanıyordum. İkimizden de sesler çıktı ve ben onu tekrar öpmeye başladım, duramıyordum.

"Sebastian," diye mırıldanıyor bana ve bu ses, dudaklarından dökülen ismim, asla eskimeyecek. Parmakları karın kaslarımı okşuyor, kaslarım dokunuşuyla kasılıp dalgalanıyor. Sabırsızca pijamamın ipini çekiyor ve onu üzerimden kaldırıp yanıma, kanepeye oturtuyorum. İpi çözerek pantolonumu indiriyorum, bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve onun da aynı şeyi yapmasını izliyorum.

Tamamen çıplak kaldığı anda onu tekrar üzerime çekiyorum, vajinası açılıyor ve bacaklarını üzerime atarken penisimin üzerinde kayıyor. Bunu tekrar yapıyor, gözlerimiz birleştiğimiz noktaya kilitlenmiş durumda. Penisimin küt başı klitorisine sürtünüyor ve o iç çekiyor, gözleri bir anlığına kapanıp hemen tekrar açılıyor, bunun hiçbirini kaçırmak istemiyor.

Beni tamamen içine çekiyor, tahrik olmuş halinin kokusu ağzımı sulandırıyor ve kaslarımı ihtiyaçtan geriyor. "Üzerime gel," diye emrediyorum, tükenmiş kontrolüm artık kalmamış. İki kere söylememe gerek kalmıyor. Ağırlığını dizlerine veriyor, ellerim kalçalarında ve kendini penisimin üzerine indiriyor. Santim santim, beni daha derine alıyor, etrafımı geriyor, boyutuma uyum sağlıyor.

Başım kanepeye yaslandı, dar ve ıslak vajinası beni tamamen sardı.

Yavaşça yükseliyor, kalçalarını ileri geri sallıyor, bedeni benimkinin üzerinde nefis bir işkenceyle hareket ediyor. Titreyen bir nefesle gözlerimi açıyorum, başının arkasını avuçlarımdan içine alıp alnını kendime doğru

ekiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, onu böyle tutarak hareket ediyoruz, ben yukarıda, o aşağıda. Ellerim nazikçe kalçaları boyunca, karnının aşağı doğru eğiminden kasıklarına ve sonra yukarı doğru geziniyor. Dokunabileceğim her yerine dokunuyorum.

Acı verici bir tempoyla üzerime doğru sertçe iniyor. Onu vahşice becermemek için kendimi zor tuttuğum için sırtım ter içinde kalıyor. Üzerimde hareket ederken ikimiz de titreme ve sarsıntılar yaşıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru, gözlerinin içine o kadar derin bakıyordum ki, nerede ben bitiyorum, nerede o başlıyor, emin olamıyordum.

"Seni seviyorum," diye zar zor fısıldadı nefes nefese, baş parmağım klitorisini bulup üzerinde dairesel hareketler yaparken. "Söyle bana." Daha sert bastırduğımda nefesi kesildi. "Söyle bana... söyle bana..."

Gülümsüyorum. "Sana ne söyleyeyim güzelim? Sana penisimde ne kadar iyi hissettirdiğini anlatayım mı? Seni daha sert becermemek için nasıl can attığımı ama yüzündeki o muhteşem, mutlu ifadenin beni nasıl engellediğini anlatayım mı? Sana olan arzusun o kadar yoğun olduğunu, vücudunun ve amının her santiminden doyamadığımı anlatayım mı?"

"Evet. Aynen yle. Hepsi."

Ben de öyle yapıyorum. Onunla sevişirken ona binlerce müstehcen şey söylüyorum. Çünkü yaptığımız şey bu. Belki ham, biraz kaba ve biraz da kirli olabilir çünkü bu biziz, ama umutsuzca, sonsuzca aşık olduğum kadınla sevişiyorum.

Ve bana yalvarmaya başladığında, hareketleri koordinasyonsuzlaştığında ve çok yaklaştığında, kalçasına dokunup onu sırt üstü yatırıyorum ve içine giriyorum. İnleyen, titreyen bir hale gelene kadar, çırpınıp tırmalayana ve çığlık atana kadar, sesleri yüksek tavanlardan ve sonsuz kitaplardan yankılanana kadar, defalarca içine giriyorum. Ardından ben de boşalıyorum, şiddetli bir orgazm içimden geçiyor, beni onun üzerinde, yarı sert bir şekilde, bitkin halde bırakıyor.

Yere düşen battaniyeyi alıp ikimizi de ona sardım ve alevlere bakarken onu sessizce kucakladım. Gülümsüyordu ve bu, son birkaç haftadır yüzünde görmediğim bir gülümsemeydi. Babasını buraya getirmenin doğru karar olduğunu, hayatının geri kalanında o gülümsemenin yüzünde kalması için her şeyi yapacağımı bilerek kalbimi dolduran bir gülümsemeydi bu.

Bu gece baloda onun için planladığım her şeyden haberi yok. Sadece hayatının değişmek üzere olduğunu biliyor. İkimizin de hayatı değişecek.

Bu gece her şey bizim için başlıyor.

"Hazır mısınız efendim?" diye soruyor Javier, bizi balo salonuna götürecek çift kanatlı kapıların önünde dururken. Konuklar bir saat önce gelmeye başladı ve buraya getirilmeden önce birçok güvenlik kontrol noktasından geçmek zorunda kaldılar. Kolumda teyzem, diğer kolunda ise Rowan var. Bellamy ve çocuklar yaklaşık otuz dakika sonra aşağı inecekler. Herkesin geldiğinden ve ön kapıların kapalı olduğundan emin olmak istedim, ancak ondan sonra içeri girebildiler.

"Evet. Kapıları açabilirsiniz."

Althea kolumu sıkıyor ve Rowan omurgasını dikleştiriyor. İçimde bir enerji balonu oluşuyor. Bu mutlaka bir endişe değil, ama yapacağımız şeyin ağırlığı. Tüm bunlarla aldığım riskin farkındayım.

Kapının diğer tarafından görevli, "Majesteleri Messalina Kralı Sebastian, Messalina Prensi Rowan ve Alarie Leydisi Althea" diye sesleniyor.

Kapılar önümüzde açılır açılmaz tüm sesler kesilir ve üçümüz birden balo salonuna gireriz.

"Bize bakıyorlar," diye mırıldandı Rowan, o kadar alçak sesle ki sadece üçümüz duyabiliyorduk. Kıkırdamamı zor tuttum, çünkü evet, bize bakıyorlardı. Yüzlerce insanın gözleri bize kilitlenmişti. Geniş salonun karşısındaki duvardaki karşılama alanına doğru ilerlerken, bir dizi eğilme ve selamlaşma alayı bize yol gösterdi. Kral olmanın bu kısmından hiç

hoşlanmamıştım. Herkesle el sıkışmak ve gülümsemek, ta ki yüzleri birbirine karışana kadar.

Fotoğraflar çekiliyor, tıklama sesleri ve parlak ışık parlamaları duyuluyor. Oda o kadar sessiz ki, iğne düşse duyulur. Fısıltı bile yok. Tam görev yerimize vardığımızda müzik tekrar başlıyor ve yıllar sonra beni ilk kez görmenin şoku—Rowan her zaman her yerde, bu yüzden varlığı kimseye garip gelmiyor—geçiyor. Kravatımı düzeltme isteğine karşı koyarak derin bir nefes alıyorum.

“Efendim.” Basın sözcüsü reverans yaparak beni selamlıyor. “Sizi görmek bir zevk. Söyleyebilir miyim, çok yakışıklısınız.”

“Teşekkür ederim. Siz de çok güzel görünüyorsunuz.”

Bu sözler üzerine hafifçe kızardı ve tekrar reverans yaptı. “Sizi karşılamak için bir sıra insan var, ancak bunlar sadece devlet başkanları olacak. Ondan sonra, bu bir devlet yemeği değil, bir balo olduğu için kaynaşmanın daha uygun olacağını düşündük. Ondan sonra açılış konuşmanızı yapacaksınız ve kısa bir süre sonra da yemek servis edilecek.”

Rowan, “Bana da uygun geliyor,” diye mırıldandı.

“Katılıyorum.”

“Pekâlâ. Öncelikle başbakanımız Samil Batorini'yi takdim edeyim.”

“Önce o mu?” diye yakınıyor Althea.

“En iyisi işi bitirelim,” diye laf soktum tam o sırada yüzünde bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Bana elini uzattı, eğilmeyi reddetti. Kahrolası herif. Elini tuttum ve ikimiz de fotoğraf çekertmek için gülümsedik, bir yandan da sessizce birbirimizin yumruğunu kırmaya çalışıyorduk.

Öne eğilerek, kimsenin duymaması için alçak sesle yüzüme yaklaştı. “Sen bir orospu çocuğusun,” diye öfkeyle söylendi. “Bu işi durduk yere yaptın. Son görüşmemizde Bellamy'yi kız arkadaşın olarak yüzüme vurdun, oysa ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.”

“Dikkatli ol Samil, çok kırılgan konuşuyorsun. Nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu unutuyorsun.”

Küçük, boncuk gibi gözler kısıldı. “Onu hak etmiyorsun. Bu kadar genç, güzel ve zeki birini. Benimle olmalı. Kolumda, bir kupa gibi. Senin değil.”

“O bir kupadan çok daha fazlası, bu yüzden ona asla sahip olamayacaksınız.”

“Bundan o kadar emin olma.”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bellamy'yi tanımıyor. Sarayda kaldığı süre boyunca sadece iki ayrı vesileyle etkileşimde bulunmuşlar ve bu etkileşimler de sınırlıydı. Söyledikleri tamamen saçmalık ve akıl almaz egosunun ve çarpık zihninin bir parçası olmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

“Gerçekten seni sevdiğine inanıyor musun? Hiçbir umudu olmayan, burada dadı olarak hapsolmuş zavallı bir kız?” Adam homurdanarak, “Evet, buraya nasıl geldiğini biliyorum. Elbette durumunu değiştirmek için krala bağlanacaktır. Aptal değil.” dedi.

Ona sertçe baktım, o ise beni tamamen yanlış anlayarak sırtıttı.

"Bu konuda endişelenmelisin. Nora'da da durum aynıydı. Beni gerçekten sevebilecekken, unvanından başka neden seni sevsinler ki?"

“Samil, Bellamy’nin bana olan sevgisi konusunda endişelenmiyorum. Hayır, bu onunla ilgili değil, değil mi?” Onu inceliyorum ve bunca yıldan sonra ilk kez bir şeyi fark ediyorum. “Bu benimle ilgili. Senin bana karşı olan hasta, çarpık kıskançlığıyla ilgili. Nora ile evlendiğim için beni her şekilde incitme ihtiyacınla ilgili. Şimdi sapkın, yersiz bir takıntıya kapılmışsın ve Bellamy’yi aracı olarak kullanıyorsun.”

Aklıma gelen tek açıklama bu. Nora'nın ona sayısız kez hayır demesine rağmen neden bu kadar agresif bir şekilde peşinden koştuğunu, biz büyürken siyaset onun hiçbir zaman hedefi olmamışken neden başbakan olduğunu ve şimdi Bellamy'nin benim değil, onun olması gerektiğine neden bu kadar ikna olduğunu açıklayamıyorum.

Ama asıl soru şu: Bana zarar verme takıntısı bizi nereye götürecektir?

Alaycı bir şekilde güldü ama hedefime ulaştığım açıktı. Teninin kızardığı, gözlerinin ise çılgınca bir ifade aldığı belliydi. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, basın sözcüsü araya girdi ve sırayı uzattığı için Samil'i nazikçe öne geçirdi. Bunu kafamdan atmaya, daha fazla düşünmemeye çalışarak onlarca insanla daha görüşmeye ve selamlaşmaya devam ettim.

Sonra kaynaşma, daha çok gülümseme ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen tanışmalar başlıyor.

Samil ile olan konuşma, çocuklarım ve Bellamy'nin isimleri anons edilene kadar aklımdan tam olarak çıkmıyor. Sonra sanki içimdeki her şey yeniden canlanıyor. Tüm gözler tekrar kapıya çevriliyor, ama kendimi kalabalığın arasından geçip onları karşılamaktan alıkoyamıyorum. Balo salonunun kapıları açılıyor ve nefesim anında kesiliyor.

Bellamy altın rengi bir elbiseyle göz kamaştırıyor. Parıldayan ipek ve şifondan yapılmış kıvrımlı bukleler yerden yukarıya doğru kıvrılarak göğüslerini saran, dar kesimli bir korsaj oluşturuyor; askısız bu şaheserin içinde, parıldayan kalp şeklindeki elmas göğüslerinin arasına yerleştirilmiş. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, başının arkasında düğümlenmiş ve kalın, koyu renkli saçlarının alt yarısı zarif dalgalar halinde sırtına dökülüyor. Makyajı elbisesiyle uyumlu; altın tozuyla parıldayan gözleri ve kalbimi alevlendiren kırmızı dudaklı gülümsemesiyle göz kamaştırıyor.

Bellamy, henüz tam olarak ustalaşamadığı küçük bir reveransla beni "Majesteleri" diye selamlıyor; tüm dikkatin sadece bize odaklandığının farkında.

"Sen bir tanrıçasın," diye mırıldanıyorum, ağzımdan kaçmadan önce kendimi tutamıyorum.

Phaedra kıkırdıyor ve ben de dikkatimi prenseslerime ve küçük prensime çeviriyorum. Phaedra, gözleriyle uyumlu yeşil bir elbise giymiş, Sabrina ise gecenin sonunda lekeleneyeceğinden hiç şüphem olmayan beyaz bir elbise giymiş. Zayer ise benimkiyle aynı smokin giymiş ve ben hemen diz çöküp onu kucağıma alıyorum.

"Bu gece o sizin klonunuz, efendim," diyor Bellamy ve ben aptal gibi gülümsüyorum.

"Öyle. Kızlar, çok güzel görünüyorsunuz. Annenizin parlayan yansımasıdır."

Phaedra ve Sabrina bundan çok hoşlanırlar. Özellikle Phaedra, ona Nora'ya benzediğini söylediğimde çok sevinir. Rowan yanıma gelir, kızların ellerini tutar ve onları etrafımda döndürür, onlara bitmek bilmeyen iltifatlar yağdırır, sonra Bellamy'ye dönüp bana göz kırparak ne kadar şanslı bir herif olduğumu söyler.

Şanslı bir herifim ben.

"Efendim, izniniz varsa, şimdi salondakilere hitap etme vaktiniz geldi."

"Mükemmel zamanlama," diyorum gözlerimi Bellamy'den ayırmadan basın sözcüsüne.

"Rowan, lütfen bir an için çocuklarıma göz kulak olabilir misin? Sanırım bir konuşma yapmam gerekiyor."

Kendi kendine kıkırdadı, gözlerini devirerek hoşgörüyü baktı. "Elbette. Karnımızı doyuracak birkaç meze bulsak nasıl olur? Akşam yemeğinde yemek zorunda kalacağımız yetişkin yemeklerini hayal bile edemiyorum."

Sabrina yüzünü buruşturdu ve ben de Zayer'i yere indirdim.

Bellamy onun elini tutar. "Yardım edeceğim."

Kulağına doğru eğilip fısıldadım: "Çok ileri gitme."

Yüzünde anında bir gerginlik belirdi, ama kendini çabucak toparladı ve kokteyl saatinde sunduğumuz yiyecek istasyonlarına doğru yürüdü. İşte o zaman mırıltılar arttı, ses orkestranın üzerinde yankılanarak, masaların ve beni selamlamak için can atan insanların yanından geçerken attığım her adımı takip etti, odanın ön tarafına kadar geldim, dans pistinin başına geçtim ve müziği bir anda kestim.

Basın sözcüsü bana bir mikrofon uzattı ve ben de odanın etrafına bakarak, basın mensuplarını, tüm ünlüleri ve dünya liderlerini şık kıyafetleriyle gözlemledim. "İyi akşamlar," diye Fransızca başladım ve ardından İtalyanca ve İngilizce olarak tekrarladım, çünkü İngilizce hepimizin konuştuğu ortak dildi. "Bu akşam geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye İngilizce devam ettim. "Bu davetin birçoğunuz için şok edici olduğunu biliyorum. Emin olun, sarayı açma, bir zamanlar yıllık bir etkinlik olan Noel balosu için hepinizi buraya davet etme kararı kolay bir karar değildi. Yıllardır korkuyla boğuşuyordum. Algılanan bir şeyden, mutlaka hayal edilenden değil, korkudan."

"Birçoğunuz beni şahsen tanımıyor, ama söylentileri mutlaka duymuşsunuzdur. Yakın zamana kadar ufukta yeniden şafak sökmeye başlamamıştı. Saraydan ayrılma veya ülkemin varisleri olan çocuklarımın saraydan ayrılması fikrini kendime ancak o zaman düşünebildim. Böylesine köklü bir değişikliğin nedenini merak ediyor olabilirsiniz ve cevabım basit: Aşk."

Duyulabilir nefes kesmeleri ve seslerin uğultusu odayı kaplıyor, sonra da aynı hızla kesiliyor. Odayı şöyle bir tarıyorum ve bana dik dik bakan, zarif ve güzel Bellamy'ye odaklanıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Yaklaşık dört ay önce çocuklar için yeni bir bakıcı tuttuk," diye devam ediyorum, gözlerinin içine bakarak. "Beni hemen zorlayan, huysuzluğuma veya kötü huyuma tahammül etmeyen bir bakıcıydı. Çocuklar ona anında ısındılar ve o da onlara beklemediğim bir şekilde ısındı. Yavaş yavaş, neredeyse hiç çaba harcamadan, duvarlarımı birer birer yıktı. Ailemizin bir parçası oldu. Bana yaşamının ne demek olduğunu ve her günü dolu dolu yaşamının önemini hatırlattı. Korkunun kalplerimizi veya zihinlerimizi yönetmeye yeri olmadığını gösterdi. Bellamy, yolumuzu bulmak için ihtiyacımız olan ışıktı. O, iyi, nazik, ahlaklı, zarif ve güzel olan her şey. Zeki ve yetenekli ve dünyamızı kalbinde taşıyor."

Ona elimi uzattım, havada döndürdüm ta ki isteksizce Rowan ve çocukların güvenliğinden ayrılıp yanıma gelene kadar. Bellamy titriyordu, eli benim elimde titreyen bir haldeydi, ama ona güven verici bir şekilde elimi sıktım, yapacağım şeyden duyduğum gerginliğin belli olmamasını umarak.

"Seni seviyorum," dedim ona, kalabalığı görmezden gelip tamamen ona odaklanarak. "Bunu benden onlarca kez duymuşsundur, ama bu sözlerin ağırlığı her söylediğimde aynı derecede geçerli. Ben diğer yarısını bulmuş bir adamım. Seni sınırsızca sevecek ve değer verecek bir adamım. Seni kraliçesi yapmayı uman bir kralım."

Bunun üzerine, herkesin önünde, basın mensuplarının kalabalığı arasında tek dizimin üzerine çöktüm ve hayatımda gördüğüm en güzel kadına baktım. Bellamy nefesini tuttu, safir mavisi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla doldu. Akşam boyunca cebimde taşıdığım kutuyu açtım ve sadece onun için aldığım yüzüğü ortaya çıkardım.

"Benimle evlenir misin?"

Başını şiddetle salladı, tuttuğu gözyaşlarından bazıları serbest kalıp yanaklarından aşağı aktı. "Evet. Elbette seninle evleneceğim." Bir anda ayağa kalktım, onu havaya kaldırdım ve hiç çekinmeden öptüm. Ondan başka kimseyi düşünmeden, umursamadan. Onu yere indirdim, büyük, yuvarlak, pembe elmas yüzüğü parmağına taktım ve geri çekilerek elini önümde tuttum, böylece o sahnenin merkezinde yer alabilsin.

"Messalina'nın gelecekteki Kraliçesi," diye ilan ediyorum ve birkaç saniye önce çok uzakta gibi görünen alkışlar, tezahüratlar ve ıslıklar odayı dolduruyor. Bellamy başını eğiyor, yanakları kızarıyor. "Hepinize teşekkür ederim. İyi akşamlar." Mikrofonu ona veriyorum ve müzik tekrar hızlanırken onu odanın köşesine götürüyorum. Onu kollarımda döndürüp göğsüme yashıyorum.

Dudaklarını bir kez daha öperken bana doğru gülüyor. "İşte böyle evlenme teklifi edilir."

Gülümseyerek bir öpücük daha çaldım. "Araştırmamı yaptım. Anlaşılan, her şey büyük bir jestle ilgiliymiş."

"Kesinlikle öyle," diye haykırdı tam o sırada odanın arka tarafından gelen bir ses bizi birbirinden ayırdı. Bir çeşit çığlık sesiydi, ardından kapı hızla açılıp gürültüyle kapandı.

Samil.

Kapı kapanmadan hemen önce sarı saçlı başının arkasına dokundum. Bellamy'nin şaşkın, iri gözleri bana döndü. "Bu neydi?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Samil ile sen gelmeden önce biraz tartıştık. Bana karşı büyük bir kin ve öfke besliyor. Bana neden senin onun olman gerektiğini, benim olmaman gerektiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Sanırım benim o büyük jestimi senin takdir ettiğin gibi takdir etmedi."

Bellamy, derinden etkilenmiş bir halde, dudaklarını aralayarak sessiz bir nefes verdi. "Sebastian, sana bir şey söylemeliyim."

"Ne oldu?" Ellerimle yüzünü kavrayıp, bizimle konuşmaya çalışan insanlara sırtımı döndüm.

"Hiçbir şey söylemedim. Zaten tırmanmakta olan bir durumu daha da kötüleştirmek istemedim ve..." Dudaklarını yaladı. "Bunun mümkün olmadığına kendimi ikna ettim."

"Bellamy, ne oldu? Söyle bana."

"O sabah spor salonundan yukarı koşuyordum, aceleyle üzerimi değiştirip morluğumu kapatmak istiyordum," diye başlıyor. "Samil beni gördü ve peşimden koştu. Beni köşeye sıkıştırdı. Bunu biliyordun. Sana morluğumu gördüğünü söylemiştim, bu doğru. Ama sana anlatmadığım daha çok şey var. Benden kaçtığımı iddia etti, ki bunu reddettim, sonra da korkmam gerekenin kendisi olmadığını söyledi. Seninle birlikte olmanın tehlikeli olduğunu ve onun yerine onunla birlikte olmam gerektiğini söyledi."

Homurdanıp inliyorum, ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Babamın bana ihtiyacı olduğunu ve bu konuda bana yardımcı olabileceğini söylemeye devam etti. Sinirlendim. Bana böyle konuşmasından, hele de babam hakkında konuşmasından hiç hoşlanmadım. Ona fotoğraflardan haberdar olduğumu söyledim ve o da bunu seni üzme için yaptığını itiraf etti. Sonra Nora ile olan ilişkisinden haberdar olup olmadığını sordu ve ben de evet dedim. Onu nasıl sevdiğini anlattı ve seni onu ondan çalmakla suçladı."

Bunu alaycı bir şekilde karşılıyorum ve ellerimi belime indiriyorum. "Bu bir yalan. O asla onun değildi."

"Lanete inanmadığımı ve ayrılmayacağımı söylediğimde bana kızdı. Nora'nın asla senin olmaması gerektiğini, her zaman onun olması gerektiğini söyledi. Seni terk etmeyeceğini, sana ihanet etmeyeceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden tam emin değildim ama bana tuhaf

geldi. Sonra da şöyle bir şey söyledi: ‘Beni dinlemedi. Sonra da binmemesi gereken o lanet helikoptere bindi. Onun yanına gitmesi gerekiyordu, tersi değil. Onu iki kez kaybettim, oysa o hiç umursamadı. Dikkatli ol Bellamy, sıradaki kesinlikle sensin.’”

Elim onun ön kolunu kavradı, vücudumdaki tüm kan ayaklarıma doğru aktı. Bellamy'ye bakarken buz kestim, zihnim karmakarışık bir halde, başka bir açıklama olmadığı için bunu anlamaya çalışıyordum. Yavaşça odanın etrafına, etrafımızda dönen topa, çocuklarımın olduğu topa baktım.

Bellamy'ye döndüm. "Bunu mu söyledi? Emin misin?"

“Evet. Bu... beni korkuttu. Kendime yönelik bir tehdit değil, daha çok sana yönelik bir tehdit. Bana tuhaf geldi çünkü konuşma tarzı... sanki o sabah onunla birlikte oradaymış gibiydi. Bunun doğru olamayacağını biliyorum ve bunu kafamdan attım, kendimi hayal gördüğümü düşünerek geçiştirdim çünkü beni çok sarsmıştı. Başbakan olduğuna göre, bana anlattığın gibi o sabah olanların detaylarını biliyor olmalı diye düşündüm.”

“Hayır. Yapmadı,” diye zar zor söyleyebiliyorum sesim, sanki bana ait değilmiş gibi.

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

“Nora'nın helikopterde olmaması gerektiğini kimse bilmiyordu. Helikopterin bizi almaya gelmesinden on dakika önce beni aradı ve onunla geleceğini söyledi. Beni ve çocukları özlediğini söyledi. Bu yüzden dışarıydık. Çünkü çocuklar da onu çok özlemişlerdi ve onu görmek istiyorlardı.”

Gözleri gözlerimi aradı, keskin ve şaşkın bakışlarla ileri geri gidip geldi. "Bunu biliyor çünkü o sabah onunla birlikte oradaydı, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

Elini titreyen dudaklarının üzerine götürdü, yüzünde saf, mutlak bir dehşet ifadesi vardı. "Sebastian... o sabah bana çok kızgındı. Neredeyse manik bir haldeydi. Senden nefret ediyor ve bunu gizlemiyor. Sana zarar vermeye çalışabileceğinden endişeleniyorum."

Onun bunu çoktan denemiş olabileceğinden endişeleniyorum. Nora'yı benden ayırmak için helikoptere müdahale edecek kadar ileri gitmiş olabilir mi? Bunu bilmiyorum.

“Javier ve Rowan ile konuşmam gerek.” Elini tutarak, odanın köşesinden bizi sürükleyip, akşam yemeği için oturmaya hazırlanan kalabalığın arasından geçirdim. Her yönden tebrik ve iyi dilekler yağdı, ama kimseye teşekkür etmek için vaktim yoktu. Çocuklarımın peynir ve

kraker yediğini, Althea, Rowan ve iki görevlinin ise etrafı gözetlediğini gördüm. Rowan göz göze geldiklerinde hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Birlikte konuşmamız gerekiyor. Hemen şimdi. Javier'i bul ve ofisimde benimle görüş.”

Bana kısaca başını salladı, hiçbir soru sormadı ve anında yanımızdan ayrıldı.

"Althea, Bellamy ve çocuklarla birlikte burada, balo salonunda kalabilir misin?"

"Elbette. İhtiyacınız olan her şey.”

“Ne oldu baba?” diye soruyor Phaedia, gözlerinde endişe var ve ben de zoraki bir gülümsemeyle eğilip yanağından öpüyorum.

“Önemli değil tatlım. Sadece kraliyetle ilgili bir mesele çıktı. Teyzen Althea ve Bellamy ile kalın.” Çocuklarımla her birini ve ardından Bellamy'yi öptükten sonra görevlilere döndüm. “Onlarla birebir görüşmek istiyorum ve hiçbiri odadan yalnız ayrılmasın.”

"Evet, efendim."

Onları burada bırakıyorum, onlardan uzaklaştıkça içimde ağır bir korku hissi uyanıyor.

Herkes bana bakıyor. Ve hayır, bu abartı ya da paranoya değil. Bir şekilde akşam yemeği için masaya oturtulduk, ama Sebastian ve Rowan'ın nerede olduklarını ve ne yaptıklarını merak etmekten başka bir şeye odaklanamıyorum. Althea her birkaç saniyede bir bana yan bakıyor. Kızlar gergin ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar zeki.

Ve geri kalan yüzlerce insan da, evet, onlar da etrafımda, her bir özelliğime, özellikle de elimdeki kocaman taş gözlerini dikmiş, benim hakkımda fısıldıyorlar. Her şeyden dolayı o taş odaklanmakta bile zorlanıyorum.

Sebastian evlenme teklif etti. Sevdığım adamla nişanlandım.

Heyecandan yerimde duramıyor olmalıyım, hatta duruyorum da, ama sevgilim yanımda olmadığı için bu heyecanım gölgeleniyor. Çok gerginim. Hem de çok gerginim. Ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum, ama bir şey çok açık.

Samil tehlikeli biri.

Bence baştan beri tehlikeliydi; çekici bir politikacı maskesi takarken, özünde tam anlamıyla kötülük vardı. Onunla ilk karşılaştığımda bunu hissetmiştim ve beni köşeye sıkıştırdıktan sonra içgüdülerime uymadım.

Aptalca. Çok aptalca.

Sabrina, erişteleri çatalıyla bir o yana bir bu yana çevirirken, hiçbirini yemeden, "Sen bizim üvey annemiz olacaksın," diyor.

"Öyleyim," diyorum ona, dudaklarımın köşelerini aşağı doğru değil de yukarı doğru kıvrarak.

"Kötü birine mi dönüşeceksin?"

"Böyle bir planım yoktu. Biz olduğumuz gibi devam edeceğimizi düşünüyordum, ama artık sadece dadınız olmak yerine üvey anneniz olacağım, ki bu çok daha havalı bir şey."

"Yani, Hansel ve Gretel'deki ya da Külkedisi'ndeki üvey anne gibi değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır." Burnumu buruşturdum. "Baban asla seni saraydan kovmama izin vermezdi ve Külkedisi'nin üvey annesi yaşlıydı ve garip saçları vardı."

İki kız da kıkırdıyor, yarı uykulu Zayer ise başını Althea'nın çenesinin altına yaslamış bir şekilde onun kucağında oturuyor. Onun için geç oldu. Hatta kızlar için de geç oldu.

"Üvey annemiz olacağın için çok mutluyum. Bu, asla bizi terk etmeyeceğin anlamına geliyor."

"Asla gitmeyeceğim," diye söz veriyorum Phaedra.

"Ve sen bizim saç örgülerimizi babamızdan çok daha iyi yapıyorsun."

Sabrina'ya göz kırptım. "O da öyle. Bu, sonsuza dek seninle burada yaşamamın bir parçası."

Zayer uykuya direnirken mız mızmızlanarak, biraz huysuzlanıyor. "Onu yatağına getireyim mi?" diye soruyorum.

Althea bana "Sen deli misin?" der gibi bakıyor.

"Zaten tuvalete gitmem gerekiyor." Bu aynı zamanda sarayın o bölümüne gitmek ve belki de Sebastian'ı kontrol etmek için de bir bahane olurdu.

"Gitmememiz gerekiyor," diye mırıldandı bana kendi kendine.

"Biliyorum ama..."

İçini çekerek odanın etrafına göz gezdirdi, elleriyle sırtının ortasını okşayarak onu daha derin bir uykuya daldırmaya çalıştı. "Zayer'ı burada tutacağım. En azından Rowan veya Sebastian dönene kadar. Yanınıza bir görevli alın."

Başımı sallayarak yerimden kalktım. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Telefonunu al."

"Ah, iyi fikir." Çantamı karıştırıp telefonumu alıyorum, elbisemin yan tarafındaki gizli cebe koyuyorum ve görevlilerden birine işaret ediyorum. Kibarca gülümseyerek, kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden

masaların yanından hızla geçerken başımı dik tutuyorum. Bu yeni dünyayı ve bu rolü nasıl yöneteceğimi bilmiyorum ama şu an denemeye başlamak istemiyorum. Özellikle de Sebastian bana yol göstermeden, alışana kadar kesinlikle. Eğer böyle bir şey mümkünse tabii.

"Bayan Wright?" diye sordu görevli, ben ona yaklaşıırken.

"Beni tuvalete kadar götürür müsün?"

"Elbette, efendim."

Önden gitmem için el salladı ama balo salonundan çıkarken tam yanımdan ayrılmadı. Burası sessiz, birkaç güvenlik görevlisi dışında تنها bir yer.

"Birazdan geleceğim," dedim ve aceleyle banyoya girdim. İşimi hallettim, ellerimi yıkadım ve yüzüğüme iki saniye hayranlıkla baktım. Nişanlandım. Aman Tanrım, Messalina Kralı Sebastian ile nişanlandım. İnanılmaz. Tamamen, akıl almaz derecede inanılmaz.

Keşke babam burada olup bunu görebilseydi. Keşke ona anlatabilseydim ve o da benim için mutlu ve heyecanlı olurdu. Buraya taşınacak olmasına çok minnettarım.

Telefonumu çıkarıp Sebastian'a mesaj atıp atmamayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Onu telaşlandırmak istemiyorum ve yaptığı her neyse önemli. Telefonumu cebime koyup arkamı döndüm, balo salonuna geri dönmeye hazırlandım. İnsanlardan ve gürültüden uzak olmak beni huzursuz ediyordu.

Banyodan çıkıp koridorun bomboş olduğunu görünce bu his daha da yoğunlaştı. Ne görevli, ne de etrafta dolaşan güvenlik görevlisi. Loş ve ürkütücü bir sessizlik hakim. Kalp atışlarım hızlandı ve parmaklarım adrenalinle karıncalanırken etrafa göz gezdirdim ve balo salonuna doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Çok uzağa gidemiyorum.

Bir el kolumu kavradı ve olduğum yerde döndürülürken çığlık attım. İkinci bir el de ağzımı sertçe kapatarak çığlığımı bastırdı.

Çılgın, karanlık gözler tam gözlerimin içine dikildi. "Bir daha ses çıkarırsan, bu gece sadece sen değil, daha birçok kişi zarar görecektir." Keskin bir şey elbisemin göğüs kısmına bastırdı ve inledim, görmeden bile elinde bıçak olduğunu anında anladım.

"Samil—"

"Uslu duracak mısın? Nora'nın çocuklarından birini almak istemem ama gerekirse alırım. Daha önce bir kez yapmaya razıydım, o yüzden beni sınama."

Aman Tanrım. Bu adam tam bir deli.

"Bunu hiç yapmanıza gerek yok."

"Ne olacak? Seçim sizin."

Başımı sallıyorum, panik ve gözyaşlarımı yutmaya zorluyorum kendimi. "Sadece ben."

Beni boş koridorda sürüklemeye başladı. Beni getiren görevli nerede? Allah aşkına, benimle kalması gerekiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum, çünkü sormak zorundayım. Eğer beni öldürecekse, ki öldüreceğini varsayıyorum, bu tür bir merakla ölmeyeceğim. Ayrıca savaşmadan da pes etmeyeceğim. Çocuklara zarar vermesine izin vermeyeceğim ve beni nereye götürüyorsa oraya götürsün, ama eğer benim korkup yalvarıp hayatımı alacağını düşünüyorsa, yanılıyor.

Bana odaklanmamı sağlayan, zihnimi berraklaştıran şey bu içsel beyan. Elbette, hâlâ çok korkuyorum. Adam silahlı ve açıkça dengesiz. Ayrıca benden çok daha büyük, bu yüzden birçok açıdan kazanacak. Ama ben onun sandığından daha zekiyim. Çok uzun zamandır zar zor hayatta kalıyorum. Sebastian ve çocukların kaybedeceği başka bir şey olmayacağım.

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı inerken, tavana bakıp kameraları merak ediyorum. Birilerinin neler olduğunu görüp beni bulmaya gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Balo salonunda beni özleyecekler. Geri dönmediğimde Althea bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Samil'in nelerden haberdar olup nelerden habersiz olduğunu bilmiyorum, ama sanki her şeyi biliyormuş ve tüm kurtarma olasılıklarını halletmiş gibi davranmalıyım ve yalnızım.

Göz açıp kapayıncaya kadar kütüphanemin üçüncü kat girişinin önündeydik ve o kapıyı açıp beni içeri zorla soktu, ardından kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi. Kütüphanenin ikinci katı daha açık ve görkemli bir alan. Burası daha samimi ve en sevdiğim kısmı. Her zaman sarayın bir parçası olmaktan çok gizli bir dünya gibi hissettirdi bana.

Işığı açmıyor, ama açmasına da gerek yok. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve ahşap zeminlere yansıyan parlak bir ışıltı yaratıyor.

Sağıma, şömineye ve kenara atılmış battaniyeye bakıyorum. Daha bu sabah Sebastian'la orada sevişmiştik. Parmağımda onun yüzüğü, boynumda onun kalbi var. Bu bizim için son mu olacak? Bu kadar büyük bir acının beni tüketmesine izin verme isteği çok güçlü, ama tıpkı panik ataklarım gibi, onu da uzaklaştırıyorum. Bana yardımcı olmayacak. Sonunda sadece bana zarar verecek.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye tekrar sordum, çünkü ilk seferinde cevap vermemiştir.

"Benimle gel."

Kollarımı göğsümde meydan okurcasına kavuşturdum. "Zaten yaptım. Kaba davranmayı bırak ve soruma cevap ver."

Kaşları çatılırken dudaklarından alaycı bir kıkırdama kaçtı. "Bir penis mi? Siz Amerikalılar."

"Evet. Biziz. Hem kaba hem de son derece şık. Cevap ver bana."

Yüzünden şiddetli, sarsılmaz bir düşmanlık akıp giderken, bana tamamen sırtını döndü. "Aslında çok basit. Sebastian'dan nefret ediyorum. Ondan hep nefret ettim. Kendini herkesten çok daha üstün sanan, ama aslında öyle olmayan Kral Sebastian'dan. Beni kendisinden aşağı gördü. İsteddiği her şeye sonuçsuz bir şekilde sahip olabileceğini sandı. Yanıldı. Benden bir şey aldı. Her şeyden çok sevdiğim bir şeyi. Onu benden aldı ve sonra öldürdü."

"Yani onu sen öldürdün demek istiyorsun."

Yanlış. Bir. Şey. Söylenmemeli.

Bir anda üzerime atıldı, bıçak çenemin altındaydı, bıçağın ucu derime saplanıp boynumdan kan sızmaya başladı. Acıdan inledim, sesi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Onun öldürmesi gerekiyordu," diye hırlıyor. "O değil. Ben onu öldürmedim. O öldürdü. Onu benden çaldığı an öldürdü. O benim değil de onun malı olduğu an, onu öldürdü."

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. İnanılmaz bir şekilde hareketsiz kalıyorum, gözlerim sıkıca kapanıyor, o ise bıçağı biraz daha derine saplıyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve sızdığı için çok sinirleniyorum, ama sonra bir tane daha geliyor ve artık umutsuz bir durum.

"Sonunda ona bedelini ödetme zamanı geldi," diye tısladı yüzüme, dudakları neredeyse benimkine değiyordu, sıcak, ekşi, alkol kokan nefesi midemi bulandırıyor. "Üç yıldır bu sarayda ona ulaşamadım. Sonra sen geldin." Acımasızca gülümsedi, ağzı şimdi benimkinin köşesindeydi ve dudaklarımın kenarını yaladı. Ürperdim, çılgılığımı bastırdım. "Beni değil onu seçtin. O da beni değil onu seçti. Hep o, o, o oldu! Sevdiği bir şeyin başkası tarafından elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak ediyor. Benim gibi o tür bir acıyı yaşamayı hak ediyor. Bunu kolay yoldan yapmaya çalıştım. Seni kendime ait kılmaya çalıştım, ama şimdi başka seçeneğim yok."

Boynumdaki ağrı ve baskı, bıçağı geri çektiğinde dağılıyor ve tam da rahatlamış, çok ihtiyaç duyduğum bir nefes aldığım sırada, eli hızla uzanıyor ve bıçak boğazımı kesiyor. Tam da haftalar önce morluğun olduğu yere.

Ani bir acı tüm vücudumu sarstı, göz kamaştırıcı beyaz bir şimşek çakması gibi sistemime çarptı ve şoktan çılgık attım. Elimle boynumu kavradım, yapışkan, sıcak kan hemen parmaklarımı kapladı ama derin değildi. Bir kesik, hayati bir yere isabet etmemişti. Hala ayakta duruyor ve nefes alıyorum, görüşüm bulanık ve her yer bulanık ama bu yaradan değil, adrenalinden kaynaklanıyor.

Bana bunun fazla bir şey gerektirmeyeceğini söylüyor. Bir dilim daha, biraz daha derin, ve işim bitti.

Belki de şu an, ağzımın beni her zamanki gibi baş belasına sokmasına izin vermenin zamanı değil.

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır."

"Onu gerçekten seviyor musun?"

"Doğruyu söylersem sonucum değişir mi? Evet, onu seviyorum Samil. Onu çok seviyorum. Siz başbakansınız. Bundan sonra başbakanlık göreviniz ne olacak?"

Sırıttı, boşta kalan elimi kavrayıp beni pencereye doğru çekti. "Aşağıya bak."

Pencereden dışarıyı gösteren bıçağın ucunu takip ediyorum. Sarayın üçüncü katındayız, ama sarayın bu tarafındaki toprak düz değil. Kayalık ve keskin, zeminin eğimi oldukça dik. Neredeyse bir uçurum gibi. En az yüz fitlik bir düşüş olmalı.

"Böyle bir düşüş birini öldürebilir."

Gözlerimi kapatıp düzensiz bir nefes veriyorum. "Öldürmüşüm gibi mi göstereceksiniz?"

"Ya da bir kaza. Her iki ihtimal de geçerli. Ama bu yükseklikten bu kadar büyük ve sivri kayalara çarpmak... vücut tanınmaz hale gelir. Parçalanır."

"Samil, buna kimse inanmayacak. Hele Sebastian hiç inanmaz. Senin burada benimle birlikte olduğunu bilecekler."

"Nasil yani? Arabam yarım saat önce gitti. Tam da o güzel pembe taşı parmağına kaydırıdıktan sonra." Bıçağıyla parmağına dokunuyor. "Mutfak tarafında bir giriş olduğunu biliyor muydun? Her zaman açık olan ve asla korunmayan eski bir kiler? Unutulmuş bir kapıdan mutfığa açılıyor. Bir

keresinde burada kaldığım zamanlardan birinde bulmuştum. Buradaki en sevdiğim hobilerimden biri de sarayda dolaşmak, kameraların kör noktalarında zayıf noktalar aramak.”

Muhteşem. Kameralardan bahsetmişken, onlara bir şey yapmış olmalı çünkü henüz kimse bizi bulamadı ve yeterince uzun süredir uzaktayız.

Sonra aklıma bir şey geliyor. Beni kurtarabilecek bir şey.

“Şüphe duyabilirler ama bu benden kaynaklanmayacak. Zavallı Sebastian,” diye alaycı bir şekilde söylüyor. “Üzüntüden mahvolacak. Kusursuz kızı kraliçe olmanın baskısını kaldıramadı. Yüzlerce farklı şey söyleyecekler. Ona zarar veren canavar kral. Onu isteği dışında buraya getiren.”

“Sebastian gerçeği öğrenecek.”

“Ama bunu kanıtlamayacak.”

Elim gizli cebime uzandı, telefonumu kavradım. Üzerinde panik butonu var. Takip özelliği. Javier'in telefonuma yüklediği ve Sebastian'ı bu yüzden sürekli kızdırdığım her şey. Ne yazık ki, Samil'i uyarmadan telefonumu çıkaramam. Bunu körü körüne denemek zorundayım, ama kendime zaman kazandırmam gerek.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Beni kitaplığa çarptı, bıçak göğsümün derisiyle oynadıktan sonra kolyemin zincirinin altına geçirdi ve kopardı. Elmas fırladı, zincirle birlikte yere düşüp paramparça oldu.

Parmaklarım hareket ediyor, umarım kodum olan şeye basıyorum. Panik butonu uygulamalarımın en altında, ana penceremde saklanıyor. Önce oraya ulaşmam gerek.

"Takas konusunda görüşmek istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Takas mı?"

"O benim için."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Beni yalıyor. Yanağımı. Boynumdaki kesiğin üzerini, kanımın tadına bakarak. Dudaklarımı. Başparmağı da takip ediyor, her yerini ovuyor, rujumu ve kanımı dağıtıyor. "Seni yaşatabilirdim Bella. Benim olmana izin verebilirdim. Ama o zaman içindeki canavarı bırakman gerekirdi."

"Anlam?"

"Yani ölmesi gerekecekti."

"Hayır, teşekkürler. Ve şu sapık, hiç de çekici olmayan vampir gibi boynumu yalamayı bırak. Sen benim doğaüstü fantezimin bir parçası

değilsin ve bundan sonra ihtiyaç duyacağım tüm antibiyotikleri düşünmek bile istemiyorum."

Onu itip uzaklaştırdım ve yüzüne yumruk attım. Elimdeki dev elmas gözünün köşesine isabet etti, derisini yardı ve anında kanamaya başladı. Onu sersemletip bir saniye daha kazanmayı umuyordum ama bu çok daha iyi. Tepki veremedi topuklu ayağım uçtu, karnına tekme attım ve onu birkaç adım daha geriye savurdum. Ooo diye inledi, hırladı ve küfür etti. Öfke yüzüne kilitlendi ve bana saldırmak üzereydi.

Korku dolu bir çılgılla arkamdaki raftan bir kitap kapıp ona fırlattım, koluna ve yan tarafına isabet etti, bıçak yere düşüp arkasına kaydı. Şans eseri oldu. Planlamadığım ama memnuniyetle kabul ettiğim bir durum. Şimdi ya da asla, ve bıçak o kadar uzakta ki, beni yakalamadan ona doğru hamle yapamam.

Elimde telefonla koşmaya başladım ve yüzümle kilidini açtım. Ama parmağım acil durum düğmesine basmadan ve daha iki adım bile atmadan, omuzlarımdan tuttu, ışık hızında döndürdü ve nefesim kesilecek kadar sert bir şekilde yere çarptı. Daha da kötüsü, telefonum elimden düştü ve yerde kayarak doğruca Samil'in yanına gitti. Tam çalmaya başlarken telefonu aldı ve yere fırlatarak parçaladı, ses anında kesildi.

Kahretsin.

Samil'in yüzü sadistçe bir sırıtişla buruştu, tam üzerime tırmandı, bıçağına uzanırken ağırlığı ve cüssesiyle beni yere bastırdı. Çırpındım, tırmaladım ve ona vurdum, ciğerlerim patlayana kadar bağırdım. Yüzümün yan tarafına yediğim bir yumruk beni sersemletti, gözlerimin önünde beyaz ışık parıltıları belirdi ve yanağımda şiddetli bir acı patladı.

Nefesimi zorlukla veriyorum, gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor.

Bıçağı kaldırıp boynuma, daha önce açtığı kesiğin üzerine dayadı. "Sana söylediğim gibi, Bellamy. Ceset yere düştükten sonra tanınmaz hale gelecek. Ama bu, o zamana kadar onunla oynayamayacağım anlamına gelmiyor."

Sinsi bir gülümsemeyle bıçağı boynumdan aşağı, elbisemin üst kısmına doğru indirdi, kumaşı kesip yırttıktan sonra ucunu doğrudan kalbimin üzerine bastırdı ve anladım ki buradan sağ çıkmamın imkanı yoktu.

Kulaklarımda kan uğultusu yankılanıyor, sarayda adeta koşar gibi ilerlerken ayaklarım yerde ağırlaşıyor. İki görevli beni takip ediyor ama merdivenlerden hızla çıkıp koridorda uçarken, boynumda boğucu bir his veren papyonumu çekip çıkarırken bana yetişmekte zorlanıyorlar. Ofisimin kapısı kapalı ve ben de tüm gücümle kapıyı duvara çarparak içeri giriyorum, ardından da aynı hızla kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Rowan ellerini saçlarına götürerek volta atıyor. Javier ise masamın arkasında oturmuş, parmakları bilgisayarımın klavyesinde.

“Samil, Nora’yı öldürdü,” diye ilan ediyorum, çünkü hiçbir kanıtım olmasa da, bunu kanımda hissediyorum. Bana gereken tek kanıt bu. Yoksa bir başbakanı öldürmekten tutuklanacağım ve bu koşullar altında böyle bir suç normalde umursamayabilirdim, ama korumam gereken çocuklarım, nişanlım ve bir krallığım var. Bir kez olsun, aklımı kullanmaya zorluyorum kendimi.

“Ne dedin?” Rowan adımlarını durdurup bana dik dik baktı.

“Dedim ki—”

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Bu suçlamanın ne kadar ciddi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Samil'in bu gece bana söylediklerini ve Bellamy'nin bana anlattıklarını aktarıyorum. "Nora'yı biliyordu. Helikopterde olmaması gerektiğini biliyordu. Belki de hiçbir şey yapmadı. Belki de korkunç bir tesadüf. Bunu

bana kanıtla. Yoksa o adamı bulup çıplak ellerimle boğarım, çünkü tam da bunu yapmaya çok az kaldı."

Rowan, "Bellamy ve çocuklar şimdi neredeler?" diye soruyor. "Lütfen bana balo salonunda olduklarını söyleyin."

"Evet. Ve her birinin başına bir görevli atadım."

"Pekala. Yani... kahretsin." Rowan, koyu renk saçlarını elleriyle karıştırıp, bunu kafasında kurcalarken tekrar volta atmaya başladı. "Orada olması gerekiyordu," diye kabul etti. "Onun onu terk etmeyeceği, ona ihanet etmeyeceği ve onu dinlemeyeceği saçmalıklarının hepsi bundan ibaretti. Onu senden ayrılmaya ikna etmek için Fransa'daki ailesinin evine gitmiş olması gerekiyordu. Tamam. Bunların hepsini kabul ediyorum. Ama bilmesi ve muhtemelen orada olması, onu öldürdüğü anlamına gelmez. Kazayla hiçbir ilgisi olduğu anlamına da gelmez."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, masamın kenarına otururken. Smokin ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye fırlatıyorum. "Ama bu inanılmaz bir tesadüf. Onu kendine istiyordu ve benden nefret ediyor."

"Onunla bir noktada temas kurmuş olması gerektiği açık. Şu anda bunu araştırıyorum," diye açıklıyor Javier klavyede yazarken. "Tüm güvenlik kamerası kayıtlarını arşivlerimizde beş yıl boyunca saklıyoruz. Evlendikten sonra, ailesinin mülküne kameralar yerleştirdik ve uçuşlarınızın gerçekleştiğini bildiğimiz yerlere erişim sağladık. Bu standart bir uygulamaydı. Bunu tüm konutlar ve özel hangarlar için yaptık."

Rowan ellerini beline koydu. Gergin ve sinirli bir şekilde adımları hızlandı. Ben de hareket etme ihtiyacıyla ayağa kalktım ve bir şekilde kendimi masamın arkasında, Javier'in omzunun üzerinden bakarken buldum.

Rowan, sesindeki çaresizlik açıkça belli olarak, "O adam senden nefret ediyordu ve onu seviyordu," diyor. "Ama gerçekten helikoptere müdahale edip seni öldürmeyi amaçladığını mı düşünüyorsun?" Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Sadece ailem için değil, ülkemiz için de ne anlama geldiğini biliyor. Başbakanı kralı öldürmeye teşebbüs etmekle ve bunun yerine kraliçeyi öldürmekle suçlamak küçük bir mesele değil. Uluslararası bir olay olacak. Her şeyi gölgede bırakacak bir skandal olacak.

"Ve çocuklarım." Bunu düşünmek bile yumruklarımı sıkıkmama, çenemi davul gibi kilitlememe neden oldu. "Nora'nın o sabah uçmaması gerektiğini biliyordu, bizim de uçmamamız gerektiğini biliyordu. Hepimizin. Bana saldırmak başka bir şey, ama çocuklarıma mı?"

Titrek bir nefes veriyorum.

Kazadan sonra haftalarca uyuyamadım. Kahretsin, Bellamy gelene kadar yıllardır doğru dürüst uyuyamamıştım. O zamanlar aklımdan geçen tek şey, çocuklarımla birlikte helikopterde olmamız gerektiği idi. Aklımdan geçen tek şey, çocuklarımla ölümünden ne kadar kıl payı kurtulduğuydu. İşte o zaman bu sarayı asla terk etmeyeceğime karar verdim. İşte o zaman, çocuklarımla güvende ve hayatta kalması için elimden gelen her şeyi yapacağıma karar verdim.

Lanet. Hayatımın üç yılını bir laneti engellemeye çalışarak geçirdim, oysa Samil baştan beri benim lanetimdi.

Samil onları öldürmeye çalıştı. Beni de öldürmeye çalıştı ama boşver. Çocuklarımla öldürmeye çalıştı ama onun yerine annelerini öldürdü.

"Onu öldüreceğim," diye ilan ediyorum. "Çıplak ellerimle canını sıkacağım ve ölürken gözlerine bakacağım."

"Ciddi olmadığını düşünmek istesem de, ciddi olduğunu biliyorum. Tabii ki, bunun mümkün olmadığını anlıyorsun."

Nora. Çocuklarımla annesi. O kahrolası herif. Onu öldürdü.

Gözlerimdeki cinayet ateşiyle Rowan'a döndüm. "Hayır mı? Söyle bana neden olmasın. Ben kralım ve o karımı öldürdü. Ülkemin kraliçesini, aslında beni ve çocuklarımla, gelecekteki varislerimi öldürmeye çalışırken. Onu öldürmek nasıl meşru müdafaa sayılmaz?"

"Sebastian, her şey araştırıldı. Eğer helikoptere bir şey yapmış olsaydı, bulunurdu!"

"İşte," diye araya girdi Javier ve ben de dikkatimi tekrar ekrana çevirdim. Rowan masanın etrafından dolandı, böylece hepimiz monitörü görebildik. Javier klavyede bir şeye dokundu, görüntüyü büyüttü ve bakım ekibinin kontrollerini yapmasını izledik. Görüntü grenliydi ama hiçbir şey yolunda görünmüyordu. İzlemeye devam ettik, kaseti biraz hızlandırdık ve yine de hiçbir şey olmadı. Bakım ekibi işlerini bitirdi ve her şey sona erdi. Helikopter dışında bomboş bir hangar kaldı.

Belki de Samil'in helikoptere müdahale ettiği konusunda yanılmıştım.

"Bekle. Bu neydi?" diye sordu Javier, koltuğunda öne doğru fırlayarak, yüzünü neredeyse ekrana yapıştırdı.

"Ne?" diye sordu Rowan ve ben de hiçbir şey göremediğim için gözlerimi kısarak baktım.

"Şu anlık hareket. Bakın." Görüntüyü geri sarıyor ve ekranın en sağ tarafını işaret ediyor. "O anahtar hareket etti mi? Daha önce lokma

anahtarının yanındaki diğer yerdeydi, değil mi?”

Rowan şüpheyle, "Bilmiyorum," diyor. "Belki?"

Bir kez daha izliyoruz ve evet. Bir saniye bir yerde, bir saniye sonra başka bir yerde bir anahtar var. Küçük. Neredeyse görünmez. Başka hiçbir şey olağan dışı olmadığı veya hareket ediyormuş gibi görünmediği için kolayca gözden kaçabilir. Sadece o bir anahtar ve gözünüzü kırparsanız kaçırsınız.

“Videoyu kesinlikle kurcalamış olmalı,” dedim. “Tek hatası, anahtarı yanlış yere takmasıydı ve Tanrı şahit, uçümüzden sadece birimiz bunu fark etti.”

Javier, arama çubuğuna bir şeyler yazarken dalgın bir şekilde başını sallıyor ve görüntü, Nora'nın ailesinin malikanesindeki kamera bloklarına dönüşüyor. Gece yarısından başlayarak o günü tarıyor ve sonunda onu buluyoruz.

Nora, Samil ile kavga ediyor.

Ses yok ama ikisi arasında bir tartışma yaşanıyor gibi görünüyor. Kadın başını sallıyor, belli ki çok üzgün ve adam da ona yaklaştırmaya devam ediyor. Acımasız herif onu rahat bırakmıyor.

Sonunda onu itti, son bir kez başını salladı ve adam gitti. Gidip, benim ve çocukların daha sonra bineceğini bildiği helikoptere müdahale etmeye gitti. Ve biz bunu yakalayamadık çünkü adam izlerini örtbas edecek kadar zeki ve bu görüntüleri daha önce kontrol etmedik çünkü neden edelim ki?

“Aman Tanrım,” Rowan, monitöre bakarken elini ağzına götürmüş, nutku tutulmuş bir haldeydi. “İnanamıyorum... Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum.”

“Şimdi nerede? Salonu öfkeyle terk etti. Nereye gitti?”

Javier yayını saraya çeviriyor ve aklımdan geçen tek şey, Bellamy ve çocukların yüzlerce insan ve kraliyet görevlisiyle çevrili balo salonunda olmasından duyduğum rahatlama.

“İşte balo salonundan ayrılırkenki hali.” Javier, videoda Samil'in başının arkasını işaret ediyor. “Merdivenlere doğru gidiyor.”

Adamın bir vazo alıp duvara fırlatıp parçalamasını ve öfkeyle dışarı çıkmasını izliyorum. Javier kamerayı değiştiriyor, vale arabasını getiriyor ve Samil arabaya binip hızla garajdan çıkıyor. Tanrıya şükür. Ama şimdi onu bulmalıyız ve—

Telefonum cebimde alıyor ve arayanın Althea olduğunu görünce içimde sessiz bir korku beliriyor.

“Althea mı?” diye karşılık verdim, bakışlarım Rowan ve Javier arasında gidip geliyordu.

“Sebastian, neredesin?”

“Ofisimdeyim. Sorun ne?”

“Bellamy. Tuvalete gitmek için ayrıldı ve geri dönmedi.”

Korku beni sarıyor, içimi donduruyor. "Ne zaman? Ne kadar zaman önce?"

“En az on beş dakika oldu. Ona eşlik eden görevli de henüz geri dönmedi. Az önce telefonunu aramayı denedim, bir kez çaldı ve sonra telesekretere yönlendirildi.”

Alev alev yanan bir cehennem, tüm buzların yerini alarak içimde bir yol açıyor. Beni tüketiyor. şu anda hissettiğim acımasız, kahrolası fke. Gözlerim kızarıyor ve bulanıklaşıyor, parmaklarım kanla kaplanıyor ve ağzımda kan tadı kalıyor, ama tattığım ve hissettiğim kan benim kanım değil. Onun kanı.

"Bellamy'yi hemen bulun!" diye bağırdım.

Javier çoktan konuya el atmış, telefonumun hoparlöründen Althea'nın sesini duyabiliyor. "Kahretsin. Kameralar açık. İkinci katta ya da balo salonunun yakınlarında hiçbir şey yok."

ıldırmaaya başlıyorum. "Saraydaki her bir kamerayı kontrol edin!"

“Hiçbir şey yok! Sarayın batı tarafındaki ikinci veya üçüncü katta hiçbir şey yok. Durun!” Bir şeye tıklıyor. “İşte! Bu alışıyor.”

"Bu nedir?"

“Geçen hafta, Bellamy’nin oraya okumaya gitmeyi sevdiğini söylediğin için üçüncü kattaki kütüphane kapısının dışına yeni bir kamera taktırdım. Diğer kameralarla uğraşırken bundan haberi yokmuş. Bak!” Videoyu geri sarıyor ve işte orada. “Samil onu ele geçirmiş.”

Sözleri daha ağzından çıkmamıştı ki, arkamda olduklarını bilmeme rağmen kimseyi beklemeden, gözüm kapalı bir şekilde koşmaya başladım. Ayak seslerini duyuyordum ama ona ulaşmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

O, Bellamy'yi ele geçirdi. Tanrım, Bellamy'yi ele geçirdi. Eğer onun bir teline bile zarar verirse...

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kütüphanenin kapısı tam karşımda. Hızlanıyorum, tahtaya çarpıyorum ve menteşelerinden kopuyor.

Bir silah sesi gibi gürültüyle kapanıyor ve ben de odaya yuvarlanıyorum, düşmeden önce kendimi yakalıyorum ve telaşla etrafı aramaya başlıyorum.

“Sebastian, hayır!” diye bağıyor Bellamy ve gözlerim sola kayıyor. Üzerinde, göğsüne bıçak dayamış, göğsü zaten kanla lekelenmiş. Elbisesi, yüzü, boynu kan içinde.

Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum.

Bedenim beni odanın karşısına taşıyor ve tam bıçağı kadına saplamak üzereyken ona doğru atılıyorum. Bıçak kadını keserken bir çığlık daha yükseliyor ve ben de ona doğru dalıyorum, kurşun tam isabet ediyor, darbenin şiddeti onu kadının üzerinden savuruyor.

Bıçak elinden fırladı ve ben onu kapmak için acele ettim. Elim sapını kavradı ve yumruğumla sıkıca kavrayarak doğrudan Samil'e doğrulttum.

“Bellamy?!”

Rowan onun yerine, "Kanıyor. Hem de çok," diye yanıtlıyor. "Kesiklerin ne kadar derin olduğunu anlayamıyorum. Birden fazla kesik var."

Kahretsin. Eğer ölürse...

“Rowan, onu buradan çıkar ve yardım çağır. Hemen şimdi. Diğer herkesi uzak tut,” diye bağırdım. “Javier, çocuklarımın yanında olmanı istiyorum. Sarayın karşı tarafında güvende olduklarından emin ol ve onlarla birlikte kal.” Elimde bıçakla, gözlerim Samil'in gözlerine dikili bir şekilde ayakta durdum.

“Hayır efendim. Ben kalıyorum. Siz—”

“Hayır,” diye sertçe sözünü kestim. “Git ve çocuklarımın güvende olduğundan emin ol. Bu bir emir ve benimle tartışılmaz. Samil benim.”

Samil de ayakta duruyor, ayakkabılarımın dibine tükürüyor ve bana öldürücü bir öfkeyle bakıyor.

Arkamdan bir ses geliyor, tartışma sesleri—eğer o inatçı kadını tanıyorsam, muhtemelen Bellamy gitmeyi reddediyor—ve sonra sessizlik. Sadece ben ve o. Ama Bellamy'nin onun altında yerde yattığı görüntüsü. Elimde tuttuğum bıçaktan akan kanı. Ateş beni ele geçiriyor, sadece tek bir şekilde tatmin olabilecek sapık, canavar bir yaratığa dönüşüyorum.

Bir anda Samil'in üzerine atıldım, kasap bıçağının sapıyla yüzüne vurdum ve burnunu anında kırdım. Burnundan kırık bir musluk gibi kan fişkirarak geriye doğru sendeledi. Acıyla çığlık attı ama çabucak kendine geldi ve ben de duramadan tekrar saldırdım. Bıçağı arkamdaki kütüphaneye, en az altı metre uzağa fırlattım.

Onu bıçaklamayacağım. Bu çok kolay olur.

Onu parça parça paramparça edeceğim.

Ona doğru koşarak ikimizi de yere seriyorum, yuvarlanırken ona vurup duruyorum, yüzüne ve göğsüne tüm gücümle vuruyorum. Çatırtılar, inlemeler, kan ve ter, ama daha fazlasına, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyacım var.

“Onu sen öldürdün!” diye bağırdım, yumruğumu karnına indirerek. “Nora. Onu sen öldürdün. Çocuklarımı öldürmeye çalıştın, seni şerefsiz. Çocuklarımı!” diye haykırdım akıl almaz bir öfkeyle. “Şimdi mi Bellamy?! Hayır. Asla.”

“Onun yerine sen olmalıydın!” Samil bana kan tükürdü, bu da beni yeterince şaşırttı ve ardından hızla ayağa kalkıp gözüme müthiş bir yumruk indirdi, beni yere serdi. Gözlerim bulanıklaştı ama ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım, sonra kendimi doğrultmaya zorladım, ancak bir saniye geç kalmıştım.

Samil, daha küçük ve daha süslü bir bıçak daha çıkarıyor ve dudaklarındaki kanlı sırtış şeytani olmaktan başka bir şey değil. “Geri döndüğümde diğer bıçağı kaptım. Fırsattan işlenen bir suç. Daha büyüktü. Daha fazla hasar verebilirdi. Ama bu benim ve sanırım seni bununla öldürmekten diğerinden daha çok zevk alacağım.”

Hareket etme veya kendimi koruma şansım olmadan önce saldırdı ve bıçağı doğrudan sol üst göğsüme, kalbimin hemen üstüne sapladı. Cehennem ateşleri gibi bir acı tüm vücudumu sararken boğazımdan tiz bir çığlık koptu. Nefes nefese yana düştüm. Göğsümden kan fışkırıyordu ve elimle durdurmaya çalıştım ama nafile. Beyaz gömleğimi ıslatan kırmızı bir nehir gibiydi.

Samil, kitap raflarına ve pencerelere doğru geri çekiliyor, beni izliyor, işimin bittiğini ve son sözü söylediğini düşünüyor. Ama öyle olmayacak.

Ayağa kalkarken, acı ve baş dönmesiyle mücadele ederek ona doğru baktım. Yavaşça onun yönüne doğru ilerledim ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi yavaşça geri çekilirken koyu renkli gözleri irileşti.

“Hepsi bu mu? Elinde sadece bu mu var? Bu gece buradan çıkamayacaksın. İşin bitti,” dedim ona, nefesimi tutmaya çalışarak elimi yarama daha da bastırdım. “Nora'nın öldüğü sabah seninle birlikte olduğun video bende. Senin olduğunu biliyorum. Helikopter videosunu da senin değiştirdiğini biliyorum. Neden Samil?”

Elindeki bıçağı kaydırıp, önünde yukarı doğru kaldırdı ama eli titriyordu. Bunu istememişti. Bellamy'yi öldürüp, tüm kameraları devre dışı bırakarak, geçen seferki gibi paçayı kurtarabileceğini sanmıştı. Küstahça bir aptaldı, kibri her zaman en büyük düşmanı olmuştu.

"Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle söylendi. "Ölmeni istedim. Çocuklarının da ölmesini istedim. O zaman hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Ona istediği kadar çocuk verirdim. Seni asla istemedi. Ben varken nasıl isteyebilirdi ki?"

Başımı sallıyorum. Adam çok yanılgı içinde. "Onu asla anlamadın. Çocuklarını öldürseydin, o da bizimle birlikte ölürdü. Sevdiği şey onlardı. Sevdiği şey kraliçe olmaktı, sen değil."

Elindeki bıçağı çevirerek hırladı.

Göğsümdeki dayanılmaz ağrı ve bulanık görüşle sendeledim. "Tüm bu süre boyunca bunun lanet olduğunu sandım, oysa lanet sendin. Senin yüzünden çocuklarımın üç yılını mahvettim."

Sırıttırıyor, dişleri kanlı, yüzü morarmış, ifadesi bana işinin henüz bitmediğini söylüyor. "Güzel. Hepiniz o sabah helikopterde ölmeliydiniz ve eğer bu üç yılda fırsatım olsaydı, onları kesinlikle ikinci kez öldürürdüm. Bellamy'yi öldürmeyi planladığım gibi. Buraya tam zamanında gelmeniz çok kötü oldu. Kayaların üzerinde paramparça olmuş hali çok güzel görünürdü. Bunu görmenizi sabırsızlıkla bekliyordum."

Gözlerimi kırmızı bir sis kapladı, aklımı tamamen karıştırdı. Çocuklarım ve Bellamy'den başka hiçbir şey göremiyordum, kendimi ona doğru attım. Bir anlığına onu hazırlıksız yakaladım. Yaralıydım ve çok kan kaybediyordum, bıçak da ondaydı; bu sayede anlık bir üstünlük sağladım ve kitaplığa çarptık, oda sarsılırken çıkan ses gök gürültüsü gibiydi.

"Bir daha asla onlara yaklaşamayacaksın!" diye kükredim ve tüm gücümle ona saldırdım. Bıçağı çılgınca salladı ve sırtıma sapladı. Daha fazla acı, ama bu sefer, bıçağı kapmak için mücadele ederken yuvarlanıp pencereye çarpma kadar neredeyse hiç hissetmedim. Cam çatladı ve kırıldı. Buz gibi bir rüzgar yüzüme çarptı, beraberinde bir netlik getirdi ve bıçağı tutan elini kavrayıp iki parmağını sapından ayırırken bıçağın ucunu kendimden uzaklaştırdım. Kalan gücümle parmaklarını ve bileğini garip, acı verici bir açıyla bükene kadar çevirdim ve sonunda, acı ve hayal kırıklığıyla dolu bir haykırıyla bıçağı yere düşürdü.

Diğerini fırlattığım gibi bunu da tekmeleyerek odanın öbür ucuna savurdum.

O zaman sadece o ve sadece ben kalırız.

Gücüm tükenirken—çok fazla kan kaybettiğimi biliyorum—gömleğinin yakasından tutup yüzüne doğru yaklaştım. “İşin bitti Samil. Adın lekelendi. Mirasın da saçmalık. Belki de senin için en kötü ceza budur. Ben devam edeceğim. Hâlâ kral olacağım. Bellamy ile evleneceğim. Çocuklarım büyüyecek ve bu topraklara hükmetmeye devam edecek. Ama sen unutulacaksın. Burada artık hiçbir gücün yok. Artık bize lanet okumana izin vermeyeceğim.”

Biraz yer açmak için onu kısmen kırık pencereye ittim. Derin bir nefes aldım, kendimi mantıklı düşünmeye zorladım. Samil'i yaptıklarından dolayı öldürmeyi ne kadar çok istesem de, ben o değilim. Asla o olamayacağım. Onu öldürmek beni ondan daha iyi yapmaz ve bu kaderi yaşamak istemiyorum.

Bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha, ve gözleri şok içinde büyüdü. "Pes mi ediyorsun?" diye alay etti, ama sesi tıpkı kendisi gibi zayıf ve kırık döküktü.

"Kanınız vicdanıma değmez. Hayatınızın geri kalanını hapisshanede acı çekerek geçirmenizi tercih ederim."

Bir adım daha attım ve yerde bir şey dikkatimi çekti. Eğilip onu aldım. Bellamy'nin elmas kalbi, zinciri kopmuş halde. Tam Samil arkamdan hırlarken onu yumruğumla kavradım.

“Eğer sonum burada olacaksa, ikimizin de sonu burada olacak.” Sırtıma atladı, ön kolunu boğazıma dolayarak beni boğmaya başladı. Diğer eli de etrafımı sardı, bıçak yarama bastırdı ve ben oksijensizlikten ve dayanılmaz acıdan kıvranarak, onu üzerimden atmaya çalıştım.

Beni sıkıca kavradı, nefesim neredeyse kesildi ve onu duvara yaslayarak boğma girişimini gevşetmeye çalıştım. Bunu tekrar tekrar yaptım, her hamlede güç ve ivme kaybettim. Gözlerimin arkasında noktalar belirdi, nefessiz hıçkırıklar dudaklarımda kaldı. Tırnaklarım bileklerini ve ön kolunu çizdi, görüşüm o kadar bulanıktı ki ne yaptığımı anlayamadım.

Sonum yaklaşıyor. O kadar yakın ki hissedebiliyorum.

Ve Samil bırakmıyor. Elindeki her şeyle bana saldırıyor ve ben de kontrolsüzce, körü körüne karşılık veriyorum, sonra o sesi duyuyorum.

Cam kırılma sesi. Acı dolu bir çığlık. Ve sonra...

Ciğerlerime bir hava akımı doldu, boynumdaki boğma gevşerken vücudum kontrolsüzce öksürdü ve hırıltılar çıkardı. Gevşedi ve kaydı. Eller üzerimde beceriksizce dolaştı, omuzlarımdan kavradı, beni geriye doğru

çekti. İçgüdüsel olarak, buna karşı koymak için ağırlığımı öne verdim, vücudumu büktüm ve o da gömleğimin kumaşına doğru kaydı. Sonra daha da aşağıya, pantolonumun beline kadar. Sonra da gitti.

Anlam veremiyorum. Onun çılgınlıkları, bağırışları ve sözleri... Bulanık zihnimde birbirine karışmış durumda. Ta ki hissedene kadar. Sırtımdaki soğuk havayı. Sözlerindeki aciliyeti.

Hızla arkamı döndüm ve Samil'in korku dolu bakışlarına anında kilitlendim; bakışları çaresizce gözlerime kenetlenmişti, sırtının üst kısmından büyük bir cam parçası çıkıntı yapıyordu, ama onu bu kadar paniğe sürükleyen şey bu değildi.

Düşmek üzere. Tam da Bellamy'yi öldürmeyi planladığı kayalıkların üzerine, ölümüne düşecek.

Dizlerimin üzerine çökerken bedenim ürperdi, ellerim cam kırıkları arasında onun elini bulmak için çabaladı. Pencereye zar zor tutunuyordu, bedeni sallanıyordu.

“Sebastian!”

Gücüm yok ama deniyorum. "Bana tutun! Seni böyle tutamam." Elini ve kolunu kavrayıp çekiyorum ama...

"Kayıyorum. Beni yukarı çekin, kayıyorum!"

Kolları kan ve ter içinde, ellerim de öyle. Islak ve kaygan, ona tutunamıyorum. Onu yukarı çekemiyorum ama Tanrım, deniyorum. Tüm yaptıklarından sonra bile deniyorum, çünkü ben o değilim ve onun gibi olmak istemiyorum, ama yapamıyorum. Çok fazla. Çok ağır ve elim, ön kolundan kayıp tekrar onun eline geliyor ve sonra parmakları düşmeye başlıyor. Teker teker tutuşumu kaybediyorum ve onunki de öyle.

Hepsi bu. Başka bir şey yok.

Düşüşünü, düşüşünü ve düşüşünü izlerken yüzündeki donakalmış şoku görüyorum ve kayalara çarptıktan sonra, vücudu buruşmuş ve şekli bozulmuş haldeyken, daha fazla bakamadığım için yüzümü çeviriyorum.

Pencereden, kırık camların arasından sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama fazla ilerleyemiyorum. Soğuktan ve yarı uyuşmuş bir halde, gözlerim neredeyse tamamen kararmış bir şekilde yere yığılıyorum.

Bir an, belki iki dakika uzanıyorum, sonra hafifçe ayak seslerinin gürültüsünü duyuyorum. Yüzüme bir el dokunuyor ve bir şekilde kapanmış olan gözlerimi aralıyorum, Bellamy'nin gözyaşlarıyla dolu vahşi mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Boynundaki kan, bandajlarının arasından sızıyor. Yüzünün yan tarafındaki morluk. Hala gördüğüm en güzel kadın.

"Benimle kal," diye yalvarıyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Her şey yavaş. Her şey loş. "Samil..." Cümlemi tamamlamıyorum. "Çocuklarım."

"Güvendeyim," diyor Javier. "Senden daha iyiyim. Bir dahaki sefere burada kalacağım ve siz de çocuklarınızı alın, Majesteleri. Bir dahaki sefere o emre uymayacağım." Göğsümde bir baskı hissediyorum, öksürüyorum, gözlerim inanılmaz derecede ağırlaşıyor. "Dayanın, Majesteleri. Yardım burada."

Daha fazla baskı ve tanımadığım sesler.

"Onu öldürdüm." Ama bu kelimeleri tam olarak söyleyebildiğimden emin değılim. Onu serbest bıraktım. Elini kaydıldı ve ben de onu serbest bıraktım.

Bellamy'nin alnı benimkine yaslanmış. Ona dokunmak için elimi hareket ettirmeye çalışıyorum, bunu istiyorum, buna ihtiyacım var, ama her şey çok ağır geliyor.

"Sebastian. Lütfen. Seni seviyorum. Benimle kal." Sesi uzaktan geliyor. Başka bir yerden. Ben de başka bir yerdeyim. Kayıp gidiyorum. Sonra geriye sadece bomboş bir karanlık ve tam bir sessizlik kalıyor. Ve ben yok oluyorum.

Bu öykünün son bölümü Lanetli Kraliçe'de bulunabilir. Serinin geri kalanı, seri boyunca örölmüş sürekli bir olay örgüsüne sahip bağımsız çiftlerden oluşacaktır. Sırayla okunması tavsiye edilir.

KİTABIN SONU NOTU

Potansiyel tetikleyici faktörlerin listesini arıyorsanız, lütfen okumaya devam edin.

Uyarı: Bu kitap, karanlık temalar ve unsurların yanı sıra gerilim de içermektedir. Ebeveyn hastalığı (demans), zorla çalıştırma, bağlanma bozukluğu olan çocuklar, annelerinin ölümünden sonra ortaya çıkan obsesif-kompulsif bozukluk (OKB) ve travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), BDSM unsurları ve adam kaçırma ve bıçaklama dahil olmak üzere şiddet bulacaksınız. Bu liste kapsamlı değildir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek başka durumlar da olabilir. Lütfen okurken dikkatli olun.

Lanetli Kraliçe'nin sonunda kapsamlı bir kitap sonu notu olacak.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM